Machine Translated by Google

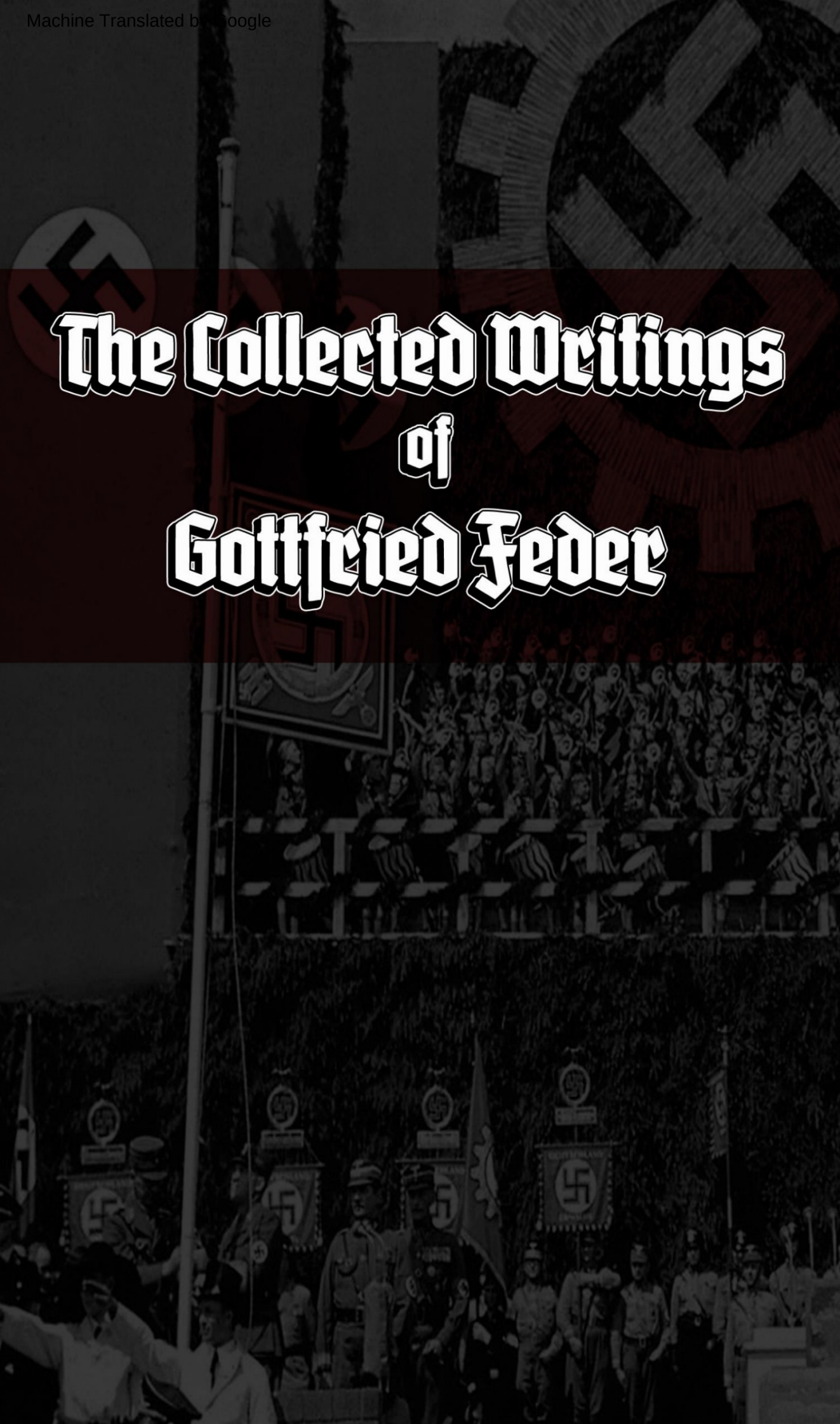

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Shkrimet e Mbledhura të Gottfried Feder

Botuar në Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Tabela e përmbajtjes

Programi i NSDAP-së dhe Konceptet e saj të Përgjithshme 5

Hyrje dhe Parathënie 6

1. Manifesti Zyrtar i Partisë mbi Qëndrimin e NSDAP-së në lidhje me popullsinë bujqësore dhe Bujqësinë..... 13

Politika e NSDAP-së mbi Pronësinë e Pronës Tokësore 17

2. 25 Pikat..... 21

3. Idetë Bazë 25

4. Kërkesat e Programit në Detaj..... 32

5. Çfarë nuk dëshirojmë..... 52

6. Përfundim..... 53

Manifesti për Heqjen e Skllavërisë së Interesit 55

Implementimet dhe Arsyetimi 57

Konvertimi i Obligacioneve të Luftës në Kredi Bankare 75

Komente të Veçanta mbi Kërkesën për Ligj në Manifest 76

Kundërshtimet dhe kundërshtimi i tyre 79

Programi i Mëtejshëm 89

Shteti gjerman mbi themelet nacionalsocialiste 56

Hyrje dhe Parathënie 92

1. Themelet..... 97

2. Programi 116

3. Struktura Shtetërore e Shtetit Nacional Socialist 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27 janar 1883, Würzburg, Gjermani - 24 shtator , 1941, Murnau), ishte një aktivist politik gjerman i cili ishte teoricieni kryesor *ekonomik.* të fazës fillestare të Nacional-Socializmit Gjerman.

Federi, një inxhinier civil, fitoi famë në vitin 1919 për librin e tij *"Manifesto për Thyerjen". "Skllavëria e Interesit"* dhe fjalimi i tij para një takimi të Partisë së Punëtorëve Gjermanë në Mynih në shtator të atij viti ofruan frymëzimin e menjëhershëm për fjalimin e **Adolf Hitlerit.** hyrja në politikë. Idetë socialiste dhe antikapitaliste **të Federit** më pas gjetën shprehje në programin 25-pikësh **të Hitlerit** për Partinë Kombëtare Socialiste të Punëtorëve Gjermanë (NSDAP) në mars të vitit 1920, si dhe në librin e vetë **Federit ,** *'Shteti Gjerman në Fondacionin Kombëtar Socialist',* i konsideruar nga **Hitleri** si "katekizmi i lëvizjes [Nacional Socialiste]". Midis viteve 1924 dhe 1936, **Federi** ishte anëtar i Rajhstagut gjerman dhe shërbeu si kryetar i këshillit ekonomik të NSDAP (1931), sekretar shteti i Ministrisë Gjermane të Ekonomisë (1933) dhe komisioner shtetëror i strehimit (1934). Megjithatë, me përshtatjen e përgjithshme të politikës naziste me sistemin ekzistues ekonomik , roli **i Federit** në çështjet e partisë u zvogëlua në mënyrë drastike dhe deri në vitin 1936 ai

Machine Translated by Google

Programi i Programit Kombëtar

Partia Socialiste e Punëtorëve Gjermanë

dhe Konceptet e saj të Përgjithshme

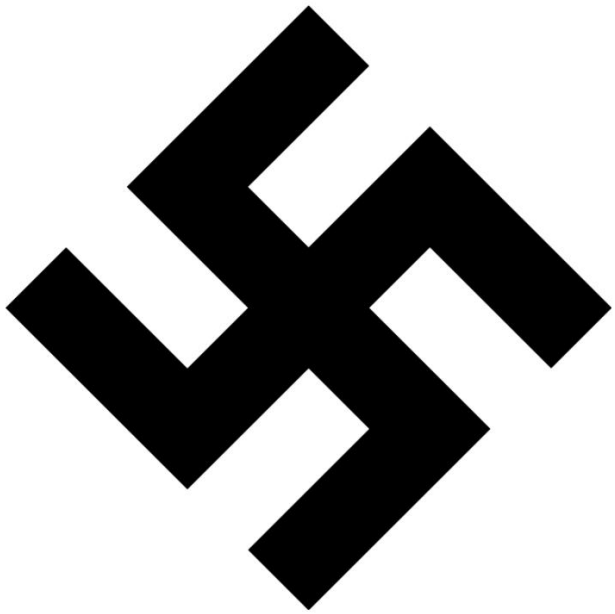

Machine Translated by Google

Rrëfim historik i ngritjes së NSDAP me një përmbledhje biografike të karrierës së Adolf Hitlerit

Adolf Hitleri lindi më 20 prill 1889, në Braunau on the Inn, një fshat i vjetër.
Bavari.

Babai i tij ishte fëmija jetim i një fshatari të varfër dhe arriti të bëhej nëpunës doganor. Nëna e tij vinte nga një familje fshatare gjermane. Kur ishte 13 vjeç, humbi të atin dhe katër vjet më vonë të ëmën. Adolf Hitleri ishte atëherë një student në Shkollën Realschule në Linz, në Danub, pasi kishte lënë Shkollën Kombëtare. Dëshira e të atit kishte qenë që ai të bëhej nëpunës, por dëshira e tij ishte të bëhej artist. Vdekja e të ëmës e detyroi pa vonesë të mëtejshme të siguronte jetesën e tij.

Në moshën 17 vjeç, Hitleri shkoi në Vjenë, ku synonte të bëhej arkitekt. Ai e siguronte jetesën me përpjekjet e veta, fillimisht si punëtor ndërtuesi, duke përzier llaçin, pastaj si vizatues arkitekti. Në moshën 18 vjeç, ai tashmë po interesohej për politikën; u bë antimarksist, por deri më tani nuk mori pjesë në politikë. Që nga rinia e tij e hershme, Hitleri kishte qenë nacionalist i pasionuar dhe shpresa e tij ishte të kombinonte përvojat shoqërore të periudhës së tij të punës me bindjet e tij nacionaliste. Për disa vite ai jetoi në Vjenë në varfëri ekstreme.

Në vitin 1912 ai emigroi në Mynih, ku ishte student. Ai nuk kishte njohur kurrë kënaqësitë e rinisë, por që nga dita kur u largua nga shtëpia me 50 krona në xhep, puna dhe privimi kishin qenë fati i tij. Në shkurt të vitit 1914, ai arriti të lirohej nga detyrimi për të shërbyer në Ushtrinë Austriake. Gjashtë muaj më vonë shpërtheu lufta. Ai menjëherë u ofrua vullnetar për shërbim në Ushtrinë Gjermane dhe, me një apel të drejtpërdrejtë drejtuar Mbretit Ludwig të Bavarisë, mori lejen për të hyrë në një regjiment bavarez si vullnetar për luftë. Më 10 tetor 1914, regjimenti i ri marshoi përpara.

Më 2 dhjetor 1914, vullnetari 25-vjeçar u dekorua me Kryqin e Hekurt, Urdhri i 2-të.
Klasa.

Në shenjë mirënjohjeje për trimërinë e tij në sulmin ndaj 'Bayernwald' dhe në betejat e tjera pranë Wytschaete, atij iu urdhërua të merrte përsipër detyrën si transportues anijesh, gjë që kërkonte guxim dhe besueshmëri të veçantë, pasi raportet shpesh duhej të transportoheshin nëpër terren të hapur nën zjarr të rëndë. Kjo e bëri shpejt emrin e tij të njohur në të gjithë regjimentin përtej rrethit të ngushtë të shokëve të tij.

Më 7 tetor 1916, ai u plagos nga një copë predhe. Në mars 1917, ai u kthye në regjimentin e tij. Ai mori disa dekorata të tjera, duke përfshirë një Diplomë Regjimenti për trimëri të veçantë në luftimet pranë Fontaines dhe së fundmi Kryqin e Hekurt të Klasit I.

Më 14 tetor 1918, ai u plagos rëndë së bashku me shumë shokë në regjimentin e tij nga gazi sinapi, të cilin britanikët po e përdornin për herë të parë, dhe ai u verbua përkohësisht. Ndërsa ishte në spital, shpërtheu Revolucioni.

Mbi këtë arsye, Hitleri vendosi të bëhej politikan. Në vitin 1919, ai u bashkua me një parti të vogël prej 6 burrash dhe në të themeloi Partinë Nacional Socialiste të Punëtorëve Gjermanë. Ai hartoi në skicë Programin e lëvizjes së re dhe përcaktoi karakterin dhe qëllimet e saj.

Machine Translated by Google

Bërthama: Shtatë Burra

Në shtator të vitit 1919, Adolf Hitleri mbajti fjalimin e tij të parë para shtatë burrave; më pas ai iu drejtua audiencave prej 11, 25 dhe 47 personash; në dhjetor 111; në janar të vitit 1920, 270 dhe pak më vonë 400 personave. Më 14 nëntor 1920, ai foli në një takim masiv me 1700 anëtarë. Ai tani organizoi propagandën e Partisë së re, e cila pas një viti pune numëronte 64 anëtarë. Një vit më vonë - 1920 - numri kishte arritur tashmë në 3000. Aktiviteti propagandistik i Hitlerit në Mynih ishte i tillë që ai më në fund po mbante takime masive tre herë në javë dhe të hënave ai vazhdoi një kurs mësimor. Ai sulmoi para së gjithash marrëzinë e Versajës dhe mohoi pohimet e marksistëve, Partisë së Qendrës etj., se ishte e mundur të përmbushej ai Traktat. Ai e kritikoi ashpër sloganin e këtyre partive - "Dorëzoni armët dhe të tjerët do të çarmatosen gjithashtu". Ai foli me supozimin se pasi armët të ishin dorëzuar nga ne, pjesa tjetër do të vazhdonte të armatosej - nëse jo me paratë e tyre, atëherë me milionat e shtrydhura nga kombi gjerman plotësisht i çarmatosur. Ndërsa kundërshtoi propagandën e SPD-së dhe Qendrës në favor të nënshkrimit të Traktatit, ai profetizoi se Ruhri do të pushtohej, pavarësisht se çfarë nënshkruanim.

1921.

Ky vit u shënua nga themelimi i grupeve të para lokale në Rosenheim dhe Landshut. Hitleri organizoi grupin e parë të burrave për të mbrojtur Partinë dhe filloi luftën e tij kundër lëvizjes separatiste në Bavari. Udhëheqësi ynë mbajti gjithashtu një fjalim në një takim me mbi 5000 vetë në Cirkun e Mynihut.

Ai deklaroi në takimet e tij se përmbushja e Traktatit nuk do të ndihmonte, siç pohonin SPD, Qendra dhe Volkspartei, për të ndërtuar prosperitetin gjerman në paqe dhe qetësi, por se rezultati i asaj politike të pamend ishte i pashmangshëm të ishte inflacioni në shkallë të gjerë, duke shkaktuar dëme të mëdha për industrinë gjermane. Pohimi i Hitlerit se Qeveria e zezë-e kuqe po planifikonte të denacionalizonte Hekurudhat Shtetërore u shpall si një "gënjeshtër e hapur". Një përpjekje për një revoltë brenda Partisë u dështua. Hitleri hartoi Kushtetutën e re të Partisë, e cila i dha atij fuqi diktatoriale.

Socialdemokracia, e cila nuk ishte në gjendje të vazhdonte ta injoronte emrin e Hitlerit, tani u përpoq të hiqte qafe këtë krijesë të saj me anë të metodave të terrorizmit. Pati përplasje të përgjakshme në takime, në të cilat nervat e hekurta të udhëheqësit tonë mbizotëronin. Gjatë tyre u formua një truproje e pathyeshme, e cila që atëherë u quajt 'Sturmabteilung'.

1922.

Ndërsa pushtimi i Mynihut po vazhdonte, lëvizja po fillonte të përhapej në të gjithë pjesën tjetër të Bavarisë. Hitleri hodhi poshtë të gjitha propozimet, nëpërmjet kompromisit, për t'u bashkuar me partitë e tjera. Ai gradualisht shkatërroi të gjitha formacionet e ngjashme partiake "nacionaliste" dhe e bëri lëvizjen Nacional Socialiste supreme mbi to.

Në tetor të vitit 1922, Hitleri marshoi në krye të 800 burrave drejt Koburgut dhe, brenda dy 24 orëve, për herë të parë e shtypi plotësisht Terrorin e Kuq në atë qytet.

Adolf Hitleri deklaroi atëherë publikisht se ne po nxitonim me kokë në drejtim të inflacionit, të cilin ai e kishte parashikuar si rezultat i politikës së koalicionit të zi-kuq. Ai u bë

Machine Translated by Google

i njohur si armiku më i rrezikshëm dhe më i urryer i sistemit. Socialdemokracia dhe Partia e Qendrës pushuan së mbrojturi veten me argumente dhe miratuan një politikë shpifjeje.

1923.

Në janar të vitit 1923, u mbajt Konferenca e parë e madhe e Partisë dhe u shenjtëruan flamujt e parë të Partisë. Sturmabteilung u inkorporua zyrtarisht.

Propaganda e Partisë u studiua dhe u përmirësua në mënyrë të plotë, dhe parimet e përhershme të organizatës u vendosën dhe u vendosën. Mbështetësit u mblodhën rreth Hitlerit në numër të madh, shumica e të cilëve sot janë partnerë të tij të palëkundur në luftë. Sulmet ndaj tij ndërkohë u ndoqën me vendosmëri gjithnjë e më të madhe; ai e gjeti veten në burg për herë të parë me akuzën e prishjes së takimeve të kundërshtarëve të tij; ai gjobitej vazhdimisht. Megjithatë, ai kurrë për asnjë moment nuk pushoi së luftuari kundër sistemit.

Gjatë verës së vitit 1923, Adolf Hitleri vazhdoi të shtypte Terrorin e Kuq në shumicën e qyteteve në Bavari; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt, - shpesh me koston e gjakderdhjes në përleshjet në rrugë, në të cilat ai mundi bandat terroriste socialdemokrate dhe komuniste.

Lufta e tij kundër Qeverisë së paaftë të Rajhut u shoqërua me akuza të ashpra. Ai profetizoi dështimin e rezistencës së dobët të Qeverisë në çështjen e Ruhrit dhe sulmoi vazhdimisht politikën idiote të një mirëkuptimi me Francën dhe atë të përmbushjes. Ai kurrë nuk dështoi të theksonte domosdoshmërinë e një mirëkuptimi me Anglinë dhe Italinë.

Në nëntor të vitit 1923, Adolf Hitleri bëri përpjekjen e tij për të përmbysur sistemin. Kryengritja dështoi dhe Hitleri u arrestua.

1924.

Gjyqi i madh u zhvillua në Mynih në mars të vitit 1921. Megjithëse u shpall fajtor për faktet, udhëheqësi ynë arriti një justifikim të jashtëzakonshëm moral. Mbrojtja e Hitlerit ndikoi në Gjykatë në një masë të tillë, dhe marrja e përgjegjësisë së vetme dhe ekskluzive nga ana e tij ishte aq bindëse saqë fjalimi i avokatit që e paditi atë u shndërrua në një dëshmi të jashtëzakonshme të motiveve të tij të ndershme. Megjithatë, gjykatësi e dënoi atë me një periudhë paraburgimi.

Partia Socialiste Kombëtare vuajti nga humbja e udhëheqësit të saj. Kundërshtarët e saj ishin të bindur se lëvizja kishte mbaruar dhe morën guximin të nënshkruanin Paktin famëkeq të Dawes, duke filluar kështu qëllimisht sistemin e plaçkitjes së Gjermanisë, i cili kulmoi me Planin e Young. Çfarë triumfi për Social Demokratët dhe Qendrën! Objektivi i skllavërimit të Gjermanisë me sa duket u arrit!

Më kot, Hitleri u përpoq, nëpërmjet bashkëpunëtorëve të tij, të cilët ishin të lirë, të luftonte kundër Paktit Dawes. Më kot, ai i bëri ata të deklaronin publikisht se garancitë e Partisë së Qendrës, SPD-së dhe Volksparteit, se kreditë e huaja sipas Planit do të rrisnin prosperitetin kombëtar, se papunësia do të zhdukej, se pagat do të rriteshin dhe taksat do të uleshin, se bujqësia do të shpëtohej, ishin thjesht një mashtrim i kombit. Më kot, ai i bëri ata të theksonin se Pakti Dawes ishte i destinuar të rriste varfërinë, pasi interesi i kredive do të paralizonte industrinë, ndërsa vetë kreditë shërbenin vetëm për të përmbushur detyrimet financiare sipas Planit; falimentimi dhe papunësia do të rriteshin, pagat...

Machine Translated by Google

do të fundosej, çmimet dhe taksat do të rriteshin edhe më tej dhe fermerët do të përballeshin me rrënim të plotë dhe do të detyroheshin të hiqnin dorë nga gjithçka që zotëronin.

Më 20 dhjetor, Hitleri u largua nga fortesa.

1925.

Më 27 shkurt 1925 , thirrja e Adolf Hitlerit për rilindjen e Partisë u përhap dhe
Ai mbajti fjalimin e tij të parë pas burgosjes para një audience prej 4000 personash.

Lëvizja Nacional Socialiste ishte shkatërruar pas ngjarjeve të 9 nëntorit. ,
dhe të gjitha pronat dhe paratë e saj ishin konfiskuar; kështu që Adolf Hitleri tani filloi pa asgjë në dorë rindërtimin e Partisë nga themelet e saj. Vorwärts dhe Germania në Berlin talleshin me përpjekjet e tij dhe talleshin me "budallain që burgosja e kishte çmendur".
Megjithatë, rindërtimi i Partisë vazhdoi me shpejtësi të madhe nën udhëheqjen e Hitlerit. Udhëheqësit e vjetër u mblodhën përsëri me besnikëri rreth tij. Hitleri e stimuloi shtypin e Partisë në një aktivitet të ri.

Deri në dhjetor të vitit 1925, Partia numëronte 27,000 anëtarë. Qendra dhe Partia Sociale Demokratët e alarmuar dekretuan që udhëheqësi nuk duhet të flasë në publik për dy vjet.

1926.

Qershori i këtij viti shënoi Konferencën e parë të Partisë që nga burgosja e Hitlerit.

Bota borgjeze ishte ende e bindur se politika e përmbushjes do ta shpëtonte Gjermaninë dhe se Pakti i Dawes do ta ringjallte industrinë. Marksistët ishin të bindur se dominimi i tyre ishte i palëkundur.

Presidenti von Hindenburg u nda nga mbështetësit e tij dhe marshoi me Qendrën dhe SPD-në. Partia vazhdoi luftën; deri në fund të vitit ajo numëronte 49,000 anëtarë.

1927.

Urdhri që ndalonte Hitlerin të fliste në publik u tërhoq, pasi u gjet e pamundur të zbatohej. Ai mbajti një numër takimesh masive. Çdo muaj e shihte Partinë të konsolidohej gjithnjë e më shumë.

Zhvillimet në të gjitha aspektet vërtetuan me forcë gjithnjë e më të madhe se Hitleri kishte pasur të drejtë. Pakti Dawes u demaskua dhe pasojat e tij ishin të tmerrshme. Social Demokratët dhe Partia e Qendrës u përpoqën të shpëtonin atë që mund të shpëtohej me anë të gënjeshtrave dhe abuzimit.

Në gusht, Hitleri thirri një Konferencë të Partisë në Nuremberg, e cila rezultoi një sukses i madh. Deri në fund të vitit, Partia numëronte 72,000 anëtarë.

1928.

Adolf Hitleri e udhëhoqi Partinë e tij në një sulm të intensifikuar ndaj sistemit ekzistues. Nacional-Socializmi tani ishte armiku i paepur i shkatërruesve të Gjermanisë, brenda dhe jashtë.
Hitleri e drejtoi sulmin e tij veçanërisht kundër shkatërrimit të pakuptimtë të fermerëve dhe klasave të mesme. Ai profetizoi katastrofën që do të binte mbi tregjet vendase. Ai deklaroi në qindra takime vazhdimisht se politika e përmbushjes ishte çmenduri dhe se ajo

Machine Translated by Google

Pasojat do të thoshin vdekje dhe shkatërrim për industrinë gjermane. Socialdemokratët dhe Partia e Qendrës talleshin dhe përqesheshin në përpjekjen e tyre për t'u hakmarrë. Gënjeshtrat dhe abuzimet e tyre i drejtoheshin personalisht Hitlerit.

Deri në fund të vitit, anëtarësia arriti në 108,000 dhe 12 anëtarë të Partisë u ul në Reichstag.

1929.

Adolf Hitleri vazhdoi luftën e tij kundër sistemit ekzistues me energji të palodhur. Shtypi i Partisë u përsos, Sturmabteilung u rrit, formacionet u forcuan dhe propaganda u intensifikua. Doktrinat e Nacional Socializmit filluan të depërtonin thellë në vetëdijen kombëtare.

Më 4 gusht , në Nuremberg u zhvillua Konferenca e Dytë e Partisë në një shkallë të jashtëzakonshme. Hitleri sulmoi sistemin zi-kuq me një energji gjithnjë e në rritje dhe doli pa rival si udhëheqësi më i fuqishëm kundër gjithçkaje që nënkuptonte "Demokraci". Të gjitha përpjekjet për ta rrëzuar atë nga udhëheqja e Partisë u shtypën.

Në fund të vitit, Partia numëronte 178,000 anëtarë.

1930.

Lufta kundër Planit të Young ishte në kulmin e saj. Hindenburg e mbrojti atë me energji, duke pohuar se nëpërmjet tij Gjermania do të shpëtohej, se industria gjermane do të ringjallej, se papunësia do të ndalej, se fermerët do të merrnin frymë përsëri dhe se do të ishte e mundur të lehtësoheshin taksat.

Adolf Hitleri i përshkroi pikëpamje të tilla si joreale dhe fatale; ai profetizoi të kundërtën. Partia e tij vazhdoi ta ndriçonte kombin mes luftimeve të ashpra. Kundërshtarët u përgjigjën me një lumë gënjeshtrash.

Zgjedhjet për Reichstag u zhvilluan më 14 shtator , 1930. Partia mori 6,5 vota. milion vota dhe u zgjodhën 107 anëtarë. Organizimi i saj i brendshëm ishte më i fortë se kurrë. Disa përpjekje të vogla për revoltë, të nxitura nga jashtë, u shtypën menjëherë nga Hitleri dhe ata që nuk iu nënshtruan pa kushte u përjashtuan.

Partia e Qendrës, e cila tani ishte dorëzuar në duart e SPD-së për mirë a për keq, filloi ta nxiste Kishën kundër Hitlerit. Peshkopët dhe priftërinjtë, që i përkisnin Partisë së Qendrës, filluan një sulm fanatik kundër lëvizjes Nacional Socialiste, i shkishëruan ithtarët e saj dhe madje u refuzuan atyre varrimin e krishterë. Hitleri i qëndroi patundur bindjes së tij se Qendra shënonte shkatërrim për Gjermaninë dhe vazhdoi luftën e tij kundër saj me një vendosmëri edhe më të madhe se më parë. Ai hodhi poshtë me ashpërsi çdo përpjekje për të detyruar të ndryshonte mendimet e tij prej tij.

Në fund të vitit, Partia numëronte 389,000 anëtarë.

1931.

Lufta kundër Planit të Young vazhdoi. Pasojat e parashikuara nga Hitleri u bënë realitet.

Machine Translated by Google

Qeveria filloi të administronte me anë të masave emergjente, duke menduar kështu për të shpëtuar industrinë. Pasuan debate të ashpra, në të cilat Adolf Hitleri nxori përsëri në pah pasojat fatale të asaj politike. Brenda pak muajsh - madje disa javësh - ai doli të kishte të drejtë.

Ndërkohë, një numër i madh gazetash Nacional Socialiste kishin filluar të botoheshin dhe zyra qendrore botuese e Partisë ishte rritur gradualisht në një ndërmarrje të madhe. Organizata ishte bërë shumë efikase dhe Sturmabteilung me kalimin e kohës kishte arritur një fazë të lartë zhvillimi.

Kundërshtarët tanë zhyteshin në gënjeshtra dhe lejonin që të bëheshin porosi për mallra në Francë.

Deri në fund të vitit 1931, anëtarësia e Partisë Hitleri arriti në 806,000, një muaj më vonë në 862,000 dhe përsëri një muaj më vonë në 920,000. Në ditën e zgjedhjeve, në qendrat e votimit kishte rreth një milion anëtarë dhe miliona mbështetës të panumërt.

Burri që dikur ishte një punëtor i varfër dhe më vonë një ushtar në front, në vetëm trembëdhjetë vjet ka ndërtuar kështu organizatën më të madhe politike që Gjermania ka parë ndonjëherë. Burimet e vetme kundër këtij njeriu që kundërshtarët e tij mund të përdorin janë gënjeshtrat dhe shpifjet. Dhe ai gjithmonë ka fituar deri më tani pavarësisht të gjitha gënjeshtrave, dhe këtë herë ai është afruar shumë pranë zgjedhjes President i Rajhut.

A ka arritur ndonjëherë dikush në të gjithë historinë e Gjermanisë një arritje të ngjashme në dymbëdhjetë vjet, përballë kundërshtimit nga Partia, financat e larta, Kapitali, Shtypi, opinioni publik, burokracia, gënjeshtrat, terrorizmi dhe persekutimi?

Ky nuk ishte fëmijë i mbrojtur; që nga vitet e tij të para ai ka qenë një njeri në shkallën më të lartë.
në kuptimin e fjalës, duke u mbështetur vetëm në forcën e tij.

Machine Translated by Google

Parathënie

Në Vajmar në vitin 1926, Këshilli i Partisë vendosi të botonte një seri broshurash, duke trajtuar në një formë të shkurtër çështjet themelore që prekin çdo aspekt të jetës politike në Gjermani. Qëllimi ynë ishte dhe është të paraqesim një pamje të qëndrueshme dhe të plotë të qëndrimit të Nacional Socializmit ndaj detyrave të ndryshme të jetës sonë publike dhe se si shpreson të eliminojë gabimet dhe defektet e tij.

Detyra jonë është, pra, ta shqyrtojmë në mënyrë të plotë se si qëndron ajo, pastaj të pyesim shkencërisht se nga e ka origjinën dhe, së fundmi, me frymëzim krijues, t'i përgjigjemi pyetjes fatale, çfarë pastaj? Qëllimi kryesor i këtyre broshurave është të tregojnë metoda të reja për jetën e Shtetit, për financat dhe ekonominë; të vendosin lart një 'rocher de bronz' gjatë kaosit, të formojnë një stok njohurish të qarta me anë të një studimi të kujdesshëm, në mënyrë që nga e gjithë kjo të dalë një vullnet politik i bashkuar.

Në Mbledhjen e madhe më 31 gusht 1927, Adolf Hitleri deklaroi me bindje: "Çështjet e Programit nuk ndikojnë në Këshillin e Administratës; Programi është i përcaktuar dhe unë kurrë nuk do të lejoj ndryshime në parimet e lëvizjes, siç janë përcaktuar në Programin e saj." Me këtë deklaratë vendimtare nga ana e Fyhrerit tonë bashkohem me gjithë zemër, sepse asgjë nuk është më e rrezikshme për jetën dhe forcën goditëse të një lëvizjeje si e jona, sesa që, me kalimin e kohës, Programi i saj i përcaktuar t'i nënshtrohet kritikave negative.

Asnjë njeri që mendon se nuk mund të shkojë deri në fund me ne në çështjen hebraike, në luftën tonë kundër financave të larta, Paktit Dawes dhe politikës varfëruese, ose në çdo çështje tjetër të përfshirë në Programin tonë, ose është i prirur të shkëmbejë lirinë e kombit gjerman përmes Lidhjes së Kombeve, Paktit të Lokarnos, me kompromis dhe frikacakëri, nuk ka pse të na drejtohet; vendi i tij është jashtë NSDAP-it. Ne e hedhim poshtë plotësisht "dijen private superiore" të cilën ai është kaq i gatshëm ta përhapë në oratorinë e platformës dhe në fjalimet gazetareske.

Një njeri që pajtohet në thelb me parimet tona ndoshta mund të ketë skrupuj për disa detaje të vogla, sepse nuk mund të presim që të biem dakord absolutisht për të gjitha çështjet, veçanërisht në një lëvizje politike agresive.

Megjithatë, është një çështje tjetër kur armiqtë politikë e nënvlerësojnë ndonjë pikë duke e keqinterpretuar në mënyrë të urryer, krejtësisht jashtë thelbit të çështjes, siç ka ndodhur në të vërtetë. Në një rast të tillë, një koment zyrtar është i nevojshëm.

Ne refuzojmë ta ndryshojmë Programin tonë për arsye përshtatshmërie, siç bëjnë Palët e tjera, për t'iu përshtatur të ashtuquajturave kushte të ndryshuara. Ne synojmë t'i bëjmë kushtet të përshtatshme për Programin tonë, duke i zotëruar ato.

Jam ngarkuar nga Adolf Hitleri të botoj këtë seri pamfletesh, të cilat janë
për të formuar literaturën zyrtare të Partisë.

Kam përfshirë Manifestin zyrtar të Partisë të 6 marsit 1930; gjithashtu, përgjigjen time për dhjetë pyetje që na i bëri Deutsche Tageszeitung, organi kryesor i Reichslandbund.
Ajo gazetë i pranoi përgjigjet e mia.

Kjo është mënyra më e mirë dhe më efektive për të hequr qafe të gjitha gënjeshtrat rreth keqdashjes sonë ndaj pronësisë dhe trashëgimisë së pronës tokësore në Gjermani.

Machine Translated by Google

1. Manifesti Zyrtar i Partisë mbi Qëndrimin e NSDAP-së në lidhje me popullsinë bujqësore dhe bujqësinë

Mynih, 6 Mars 1930

1. Rëndësia e klasës bujqësore dhe e bujqësisë për Gjermaninë

Kombi gjerman siguron një pjesë të konsiderueshme të ushqimit të tij nga importi i ushqimeve të huaja. Përpara Luftës së Dytë Botërore, ne arritëm t'i paguanim këto importe me eksportet tona industriale, tregtinë tonë dhe depozitat tona të kapitalit jashtë vendit. Rezultati i luftës i dha fund kësaj mundësie.

Sot ne po paguajmë për ushqimet e importuara kryesisht me ndihmën e kredive të huaja, të cilat e shtyjnë kombin gjerman gjithnjë e më thellë në borxhe ndaj financuesve ndërkombëtarë që ofrojnë kredi. Nëse gjërat vazhdojnë kështu, populli gjerman do të varfërohet gjithnjë e më shumë.

E vetmja mundësi për t'i shpëtuar këtij skllavërie qëndron në aftësinë e Gjermanisë për të prodhuar ushqime thelbësore në vend. Rritja e prodhimit nga bujqësia gjermane është, pra, një çështje jete a vdekjeje për kombin gjerman.

Për më tepër, një popullsi vendase, ekonomikisht e shëndoshë dhe shumë produktive, është thelbësore për industrinë tonë, e cila në të ardhmen do të ketë gjithnjë e më shumë vende pune për të kërkuar vende të lira në tregun vendas.

Ne gjithashtu e konsiderojmë popullsinë e vendit si bartësin e trashëgimisë së shëndetit, burimin e rinisë së kombit dhe si shtyllën kurrizore të forcës së tij të armatosur.

Mbajtja e një klase bujqësore efikase, që rritet në numër me rritjen e popullsisë së përgjithshme, është një pikë thelbësore në platformën Nacional Socialiste, sepse lëvizja jonë merr në konsideratë mirëqenien e të gjithë popullit tonë në brezat që do të vijnë.

2. Neglizhenca e shtetit të sotëm ndaj klasës bujqësore dhe bujqësisë

Prodhimi bujqësor, i cili mund të rritet, po pengohet, sepse borxhi në rritje i fermerëve i pengon ata të blejnë nevojat e kultivimit dhe sepse fakti që bujqësia nuk sjell fitime ua heq nxitjen për të rritur prodhimin.

Arsyet pse bujqësia nuk arrin të japë një kthim të mjaftueshëm të punës duhen kërkuar:

1. në politikën fiskale ekzistuese, e cila i vë barrë të panevojshme bujqësisë. Kjo për shkak të konsideratave të Partisë dhe për shkak se tregu botëror i parasë hebraike - i cili kontrollon realisht demokracinë parlamentare në Gjermani - dëshiron të shkatërrojë bujqësinë gjermane, pasi kjo do ta vinte kombin gjerman, dhe veçanërisht klasën punëtore, në mëshirën e saj;

Machine Translated by Google

2. në konkurrencën e bujqve të huaj, të cilët punojnë në kushte më të favorshme dhe që nuk mbahen nën kontroll nga një politikë mbrojtëse për bujqësinë gjermane;
3. në fitimet ekstravagante të bëra nga ndërmjetësit e mëdhenj me shumicë, të cilët shtynë veten midis prodhuesit dhe konsumatorit.
4. në tarifat shtypëse, fermeri duhet të paguajë për energji elektrike dhe plehra artificiale për të shqetësime të drejtuara kryesisht nga hebrenjtë.

Taksimi i lartë nuk mund të përballohet nga fitimi i dobët i punës në tokë. Fermeri detyrohet të futet në borxhe dhe të paguajë interesa fajdetare për kreditë. Ai zhytet gjithnjë e më thellë nën këtë tirani dhe në fund ia humbet të gjitha ato që zotëron huadhënësit hebre. Klasa gjermane e fermerëve po shpronësohet.

3. Në Rajh, siç shpresojmë ta shohim, të drejtat e tokës do të respektohen dhe do të ketë një Politikë Bujqësore për Gjermaninë.

Nuk mund të ketë shpresë për ndonjë përmirësim të thellë të kushteve të varfërisë së popullsisë rurale, ose për një ringjallje të bujqësisë, për sa kohë që qeveria gjermane kontrollohet në fakt nga manjatët ndërkombëtarë të parave, të ndihmuar nga sistemi parlamentar-demokratik i qeverisjes; sepse këta dëshirojnë të shkatërrojnë forcën e Gjermanisë, e cila bazohet në tokë.

Në shtetin e ri dhe shumë të ndryshëm gjerman, të cilin e aspirojmë, fermerët dhe bujqësia do të marrin konsideratën që u takon për shkak të faktit se ata janë mbështetja kryesore e një shteti gjerman vërtet kombëtar.

Nga kjo rrjedhin kërkesat e mëposhtme:

1. Toka e Gjermanisë, e fituar dhe e mbrojtur nga kombi gjerman, duhet të jetë në shërbim të kombit gjerman, si shtëpi dhe si mjet jetese. Ata që e pushtojnë tokën duhet ta administrojnë atë në këtë kuptim.

2. Vetëm anëtarët e kombit gjerman mund të zotërojnë tokë.
3. Toka e fituar ligjërisht prej tyre do të konsiderohet si pronë e trashëgueshme. Megjithatë, të drejtës për të mbajtur pronë i bashkëngjitet detyrimi për ta përdorur atë në interes kombëtar.
   Gjykata të Posaçme do të emërohen për të mbikëqyrur këtë detyrim; këto do të përbëhen nga përfaqësues nga të gjitha departamentet e klasës së pronarëve të tokës dhe një përfaqësues i Shtetit.

4. Toka gjermane nuk mund të bëhet objekt spekulimi financiar, as nuk mund të sigurojë të ardhura të pafituara për pronarin e saj. Ajo mund të blihet vetëm nga ai që është i gatshëm ta kultivojë vetë. Prandaj, Shteti ka të drejtën e parablerjes në çdo shitje toke.
   Është e ndaluar të lihet tokë peng te huadhënësit privatë. Kreditë e nevojshme për kultivim me kushte të lehta do t'u jepen fermerëve ose nga shoqata të njohura nga shteti, ose nga vetë shteti.

5. Tatimet do t'i paguhen shtetit për përdorimin e tokës sipas madhësisë dhe cilësisë së pronës. Kjo taksë mbi tokën do të eliminojë çdo taksim të mëtejshëm të pronës tokësore.
6. Nuk mund të vendoset asnjë rregull i prerë dhe i prerë për sasinë e kultivimit. Nga pikëpamja e politikës sonë të popullsisë, ne kemi nevojë për një numër të madh të bizneseve të vogla dhe të mesme.

Machine Translated by Google

fermat. Megjithatë, bujqësia në shkallë të gjerë ka një rol shumë thelbësor për të luajtur dhe, nëse ruan një marrëdhënie të shëndetshme me bizneset e vogla, është e justifikueshme.

7. Do të kërkohet një ligj trashëgimie për të parandaluar nënndarjen e pronës dhe një akumulimi i borxhit mbi të.

8. Shteti do të ketë të drejtën e përvetësimit të tokës, duke siguruar kompensim të përshtatshëm. dhënë:

   a. kur nuk është në pronësi të një anëtari të kombit;

   b. kur — me një vendim të Gjykatave të Tokës — vendoset se pronari i saj, me shkelje bujqësia nuk po vepron në interes kombëtar;

   c. me qëllim vendosjen e fermerëve të pavarur në të, kur pronari nuk e kultivon vetë;

   d. kur kërkohet për qëllime të veçanta shtetërore në interes kombëtar (p.sh., komunikime, mbrojtje kombëtare). Toka e fituar në mënyrë të paligjshme (sipas ligjit gjerman) mund të konfiskohet pa kompensim.

të Është detyrë e Shtetit të kolonizojë tokën që është bërë e disponueshme, sipas një skeme të bazuar në konsiderata larta të një politike të popullsisë. Toka do t'u ndahet kolonëve si pronë e trashëguar në kushte që do ta bëjnë të mundur jetesën. Kolonët do të zgjidhen me anë të një shqyrtimi për sa i përket përshtatshmërisë së tyre qytetare dhe profesionale. Një favor i veçantë do t'u tregohet bijve të fermerëve që nuk kanë të drejtë trashëgimie.

Kolonizimi i kufijve lindorë është me rëndësi të jashtëzakonshme. Në këtë rast, vetëm krijimi i fermave nuk do të jetë i mjaftueshëm, por do të jetë e nevojshme të krijohen qytete tregtare në lidhje me degën e re të industrisë. Kjo është e vetmja mënyrë për të krijuar një mundësi për t'i bërë fermat e vogla një propozim fitimprurës.

Do të jetë detyrë e politikës së jashtme të Gjermanisë të sigurojë hapësira të gjera për ushqimin dhe vendosjen e popullsisë në rritje të Gjermanisë.

4. Klasa bujqësore duhet të rritet ekonomikisht dhe arsimorisht.

1. Varfëria aktuale e popullsisë tokësore duhet të lehtësohet menjëherë me anë të lehtësimit të taksave dhe masave të tjera emergjente. Borxhi i mëtejshëm duhet të ndalet duke ulur normën e interesit të kredive në atë të periudhës së paraluftës me ligj dhe me veprime të shpejta kundër zhvatjes.

2. Politika e shtetit duhet të jetë të sigurojë që bujqësia të jetë e pagueshme. Bujqësia gjermane duhet të mbrohet nga tarifat, rregullimi shtetëror i importeve dhe një skemë trajnimi kombëtar.

   Vendosja e çmimeve për produktet bujqësore duhet të çlirohet nga spekulimet e tregut dhe duhet t'i vihet fund shfrytëzimit të interesave bujqësore nga ndërmjetësit e mëdhenj, transferimi i biznesit të të cilëve te shoqatat bujqësore duhet të inkurajohet nga Shteti.

   Do të jetë detyrë e organizatave të tilla profesionale të ulin shpenzimet operative të fermerëve dhe të rrisin prodhimin. (Sigurimi i veglave, plehut organik, farës, mbarështimit)

Machine Translated by Google

(stoku në kushte të favorshme, përmirësime, luftë kundër parazitëve, këshilla falas, kërkime kimike, etj.) Shteti duhet t'u ofrojë ndihmë të plotë organizatave në kryerjen e detyrës së tyre. Në veçanti, Shteti duhet të këmbëngulë në një ulje të konsiderueshme të kostos për fermerët e plehrave artificiale dhe energjisë elektrike.

3. Organizatat duhet gjithashtu të krijojnë klasën e punëtorëve të fermave si anëtarë të komunitetit bujqësor me anë të kontratave që janë të drejta në kuptimin shoqëror. Mbikëqyrja dhe arbitrazhi në këto çështje do të jenë funksion i Shtetit. Duhet të bëhet e mundur që punëtorët e mirë të ngrihen në statusin e pronarëve të fermave. Përmirësimi shumë i kërkuar i kushteve të jetesës dhe pagave të punëtorëve të fermave do të vijë sapo të përmirësohet situata e përgjithshme bujqësore. Kur këto kushte të marrin një kthesë për mirë, nuk do të jetë më e nevojshme të punësohet fuqi punëtore e huaj në tokë, dhe ky zakon në të ardhmen do të ndalohet.

4. Rëndësia kombëtare e klasës bujqësore kërkon që Shteti të promovojë arsimin teknik në bujqësi. (Institucione për të mitur, shkolla të mesme për bujqësi, me kushte shumë të favorshme për të rinjtë me talent, por pa mjete.)

5. Organizatat profesionale nuk mund të ofrojnë të gjithë ndihmën e kërkuar nga klasa bujqësore; vetëm lëvizja politike e NSDAP për lirinë gjermane mund ta bëjë këtë.

Popullsia rurale është e varfër sepse i gjithë kombi gjerman është i varfër. Është gabim të imagjinohet se një klasë e vetme punëtorësh mund t'i shpëtojë ndarjes së fatit të komunitetit gjerman në tërësi, - dhe është krim të krijosh xhelozi midis njerëzve të qytetit dhe atyre të fshatit, të cilët janë të lidhur së bashku për mirë ose për keq.

Ndihma ekonomike sipas sistemit aktual politik nuk mund të sjellë një përmirësim të përhershëm, sepse skllavëria politike është në rrënjë të varfërisë së popullit tonë, dhe vetëm metodat politike mund ta eliminojnë atë.

Partitë e vjetra politike, të cilat ishin dhe janë përgjegjëse për skllavërinë kombëtare, nuk mund të jenë udhëheqësit në rrugën drejt lirisë.

Organizatat profesionale në shtetin tonë të ardhshëm presin detyra të rëndësishme ekonomike; që tani ato mund të bëjnë shumë punë përgatitore në këtë drejtim; por për luftën politike të çlirimit, e cila synon të hedhë themelet e një rendi të ri ekonomik, ato nuk janë të përshtatshme; sepse kjo luftë do të duhet të zhvillohet jo nga pikëpamja e një profesioni të vetëm, por nga ajo e të gjithë kombit.

Lëvizja që do ta çojë luftën politike për çlirim deri në fund është NSDAP-i

(nënshkruar) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Politika e NSDAP-së mbi Pronësinë e Pronës Tokësore

Një përgjigje nga Gottfried Feder

Deutsche Tageszeitung *(Nr. 47)* e 25 janarit 1930, botoi një numër pyetjesh që na i drejtuan udhëheqësit e Landbund-it të Brandenburgut. Qëllimi i tyre kryesor ishte të merrnin një përkufizim të qëndrimit të NSDAP-së ndaj pronësisë private të tokës, trashëgimisë, mbledhjes së kredive, tarifave, rregullimit të çmimeve, ndarjes së fitimeve dhe ndaj çështjeve me interes të përgjithshëm shoqëror-politik dhe zgjedhor-taktik.

Unë

Për të zbutur shqetësimin në lidhje me çdo interpretim arbitrar të mëvonshëm të Pikës 17 të Programit të Partisë, pyetja e parë u shtrua me fjalët e mëposhtme: "A është NSDAP-ja e përgatitur të

japë një garanci se nuk do ta kundërshtojë..."
pronësia e tokës."

Përgjigje: Nacionalsocializmi e njeh pronësinë private si parim dhe e vendos atë
nën mbrojtjen e shtetit.

Do të kërkojë të ruajë një kombinim të shëndetshëm të të gjitha bizneseve, të vogla dhe të mëdha, në jetën ekonomike të kombit.

Fryma e të gjithë Programit vërteton qartë se Nacional Socializmi, duke qenë një kundërshtar i bindur dhe i vazhdueshëm i Marksizmit, e hedh poshtë plotësisht doktrinën e tij qendrore shkatërruese të konfiskimit të përgjithshëm dhe e konsideron një klasë të përhershme bujqësore si themelin më të mirë dhe më të sigurt për Shtetin kombëtar.

Por, duke qenë gjithashtu një kundërshtar i vendosur i kapitalistëve të mëdhenj, qëllimi i të cilëve është të mobilizojnë për vete të gjitha vlerat bujqësore dhe të rrëzojnë fermerët me anë të taksave dhe interesit mbi kreditë, Nacionalsocializmi kërkon mbrojtje shtetërore të fermerëve kundër agresionit nga interesat e biznesit të madh.

Ne kemi nevojë për një klasë të fortë dhe të shëndetshme fermerësh, të lirë nga skllavëria e interesit dhe tirania e taksave.

II.

Pyetja e dytë më drejtohej mua personalisht, si i emëruar nga Hitleri.
'arbitër përfundimtar i të gjitha çështjeve që prekin Programin'.

"Cili është qëndrimi i Nacional Socializmit ndaj trashëgimisë së pronës, dhe
detyrat e trashëgimisë?"

Përgjigje: Meqenëse është shtylla kryesore e idesë kombëtare, vazhdimësia e pronësisë, pra trashëgimia e tokës që paraardhësit e një njeriu e kanë rimarrë dhe kultivuar, është një pasojë e natyrshme. Prandaj, Nacional Socializmi njeh parimin e trashëgimisë, ashtu siç njeh atë të pronësisë së tokës.

Machine Translated by Google

Nëse prona u shkon të afërmve të largët, Shteti Nacional Socialist do të vendosë një taksë të veçantë, por në rastin e një lidhjeje më të afërt kjo do të vlerësohet me normën që mbizotëron aktualisht.

III.

Kjo pyetje u ngrit për shkak të ankthit — mjaft të pabazuar — në lidhje me mundësinë pasojat e ndalimit të kredive nga kapitalistët privatë mbi sigurinë e tokës.

Përgjigje: Një shtet që dëshiron ta çlirojë pronën bujqësore nga borxhet dhe t'i shpëtojë fermerët nga kthetrat e financuesve profesionistë - kaq shumë fermerë janë dëbuar nga shtëpitë e tyre nga hebrenjtë - një shtet që dëshiron të shkatërrojë monopolin monetar të kapitalizmit dhe të heqë skllavërinë e interesit, nuk ka gjasa të ndalojë kreditë e nevojshme dhe as të ngarkojë interesa zhvatëse; përkundrazi, Nacional Socializmi synon ta ndihmojë bujqësinë në maksimum.

IV.

"Thyerja e skllavërisë së interesit." Heqja e të ardhurave të pafituara. "Çfarë është qëndrimi i Partisë Nacional Socialiste ndaj kapitalit të ruajtur apo të trashëguar?

Përgjigje: A ka ndonjë fermer sot 'të ardhura të pafituara' nga kërkesat për interesa, apo a mund të jetojë ndonjë pronar toke me paratë e kursyera nga qiratë e tij?

Kjo do të thotë se ka ankth midis disa pronarëve të tokave që kanë ende pak kapital të mbetur, ose përndryshe ka keqkuptim ose injorancë të qëllimshme të asaj kërkese më thelbësore të Programit Nacional Socialist.

Shënim: Fjalë për fjalë nënkuptojmë "thyerjen e skllavërisë së interesit". Askush nuk do t'i përshkruajë shumat e vogla të interesit nga kursimet, një hipotekë apo një kredi qeveritare si skllavërinë e interesit. Ajo që nënkuptojmë me të është kur inflacioni i qëllimshëm na ka grabitur të gjitha kursimet tona dhe fermeri duhet të paguajë interesa për hipoteka të reja dhe kredi afatshkurtra me norma që e rrënojnë atë.

Ata që janë në favor të ngulmimit në sistemin aktual të kapitalizmit janë kundër interesave të vërteta të fermerëve dhe në favor të lejimit të bankave dhe agjentëve të tyre të ndikojnë në bujqësi. Për pjesën tjetër, do t'i rekomandoja lexuesit broshurat e mia të titulluara "Der Staat auf nationaler und socialiler Grundlage" dhe "Das Programm der NSDAP" *(Shteti Gjerman mbi Fondacionin Nacional Socialist dhe Programi i NSDAP-it).*

V.

Politika jonë në lidhje me taksimin përcakton qartë dhe në mënyrë të vazhdueshme: Të çlirojmë konsumatorin nga barrën e taksimit indirekt dhe prodhuesin nga taksat që ia pengojnë biznesin.

"A ka ndërmend Partia të heqë detyrimet e importit?"

Përgjigje: Landbund duhet të jetë i vetëdijshëm se vota e Nacional Socialistëve në Reichstag shkoi absolutisht në favor të detyrimeve mbrojtëse mbi produktet bujqësore, në përputhje me parimin e saj - Mbrojtja e punës së kombit në qytet dhe fshat.

VI.

Çështja e ndarjes së fitimit. Është e pamundur këtu të trajtohet kjo temë e gjerë dhe e vështirë. Në revistën time javore, Die Flamme, e kam përshkruar qëndrimin tonë në detaje në një numër artikujsh.

Machine Translated by Google

Artikulli në Deutsche Tageszeitung është mashtrues, pasi i heq nga konteksti fjalitë që citon. Personalisht, unë konsideroj se ndarja e fitimit në kuptimin e përgjithshëm të shkollave kapitaliste dhe marksiste të ideve nuk është zgjidhja e saktë. Lidhur me këtë temë, Programi ynë i referohet punëtorëve në fabrika dhe nuk ka kuptim të përpiqemi ta sqarojmë çështjen në një broshurë që merret me bujqësinë.

VII.

Zgjatja e Përfitimeve të Sigurimit të Pleqërisë.

"Si propozohet të mblidhen fondet për këtë qëllim?"

Përgjigje: Tani ka dispozita për Sigurimin e Pleqërisë, por në shumë raste është i pamjaftueshëm dhe konsiderohet si varfërim. Pasi të hiqet barra e taksimit dhe ata që tani janë të papunë, por të aftë për të punuar, të rikthehen në sferën ekonomike, do të ketë mjete të mjaftueshme për të siguruar përfitime të mjaftueshme për Pleqërinë për ata që kanë qenë në të kaluarën në punë.

VII, IX, X.

Këto janë thjesht çështje që kanë të bëjnë me taktikat e Partisë, dhe jo me ndonjë parim.

Duke qenë në opozitë kundër një koalicioni që i ka sjellë pakënaqësi Gjermanisë, natyrisht duhet të votojmë herë pas here me komunistët (megjithëse një botë e tërë na ndan prej tyre), ashtu siç bëjnë Kombët Gjermanë Kombëtarë dhe Fermerët e Krishterë Kombëtarë. Ne nuk lejojmë askënd të na diktojë se nga i marrim mbështetësit tanë, por u drejtohemi të gjithëve - punëtorëve, borgjezëve dhe fermerëve - që kanë një zemër të mirë gjermane në trupat e tyre dhe janë njerëz me vullnet të mirë, dhe dëshirojnë të shohin fundin e keqqeverisjes parlamentare dhe politikës së mjerë të përmbushjes (të Traktateve të Paqes). Ne nuk e konsiderojmë "komunikimin shoqëror" me partitë e tjera si një metodë të duhur për të çliruar kombin gjerman nga Marksizmi dhe Parlamentarizmi, - sepse kjo çon në pazarllëqe politike. Asgjë përveç veprimit diktatorial dhe ushtrimit të vendosur të pushtetit nuk mund ta nxjerrë Gjermaninë nga balta.

Kombi nuk dëshiron fjalë të bukura, por forcë; jo pazarllëqe, por punë të qëndrueshme për kombin tonë të varfër dhe të shtypur.

Një përshkrim i plotë dhe i qartë i sa më sipër jepet në numrin 19 të koleksionit Nacional Socialist — Unser täglich Brot: Pyetje Bazë të Bujqësisë Gjermane; nga Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, në lidhje me të gjithë politikën e Nacional Socializmit në lidhje me bujqësinë. Ai përmban propozime të mirëmenduara për rivendosjen e klasës bujqësore që po vuan të Gjermanisë.

Nr. 16, nga Dr. Buchner, përmban një ese të shkëlqyer mbi kuptimin dhe frymën e politikës sonë ekonomike.

Nr. 12, nga Kolonel Hierl, përshkruan politikën tonë të mbrojtjes kombëtare.

Do të përfundojmë me disa vërejtje mbi çështje të caktuara të cilat armiqtë tanë politikë i paraqesin gabimisht me keqdashje dhe pa të drejtë, me shpresën për të na bërë ndonjë dëm.

Qëndrimi ynë ndaj klasës së zyrtarëve të përhershëm është sigurisht i denjë. Ne nuk duhet të jemi admirues kaq të sinqertë të Mbretit të madh të Prusisë nëse do të ishim kundër kësaj klase. Ajo që ishte Ushtria jashtë vendit, është një klasë zyrtare e pastër dhe e pakorruptueshme për Shtetin në vend. Nderi dhe detyra duhet të bëhen përsëri cilësi thelbësore tek zyrtarët tanë. Lloji i zyrtarëve, të cilët janë në shërbim të të Kuqve dhe të Zinjve, do të zhduken në Shtetin e ardhshëm; të tillë mashtrues të Partisë nuk kanë nevojë për nder dhe detyrë.

Machine Translated by Google

Sugjerimi se Nacional Socialistët janë kundër zyrtarëve dhe synojnë të ulin pagat e tyre dhe të heqin pensionet, është i natyrës së një gënjeshtre politike, e cila është përhapur nga Shtypi i kundërshtarëve tanë. Përkundrazi, ne dëshirojmë t'u japim të gjithë anëtarëve të kombit që i kanë shërbyer me besnikëri Gjermanisë gjatë gjithë jetës së tyre, një pension nderi që do t'i lehtësojë ata nga shqetësimet në pleqëri. Vetëm kështu ndihma sociale do të çlirohet nga stigma e "varfërimit".

Duhet t'i referohemi gjithashtu zgjerimit të idesë së pensioneve tek zejtarët e pavarur dhe punëtorët e dorës. Nuk ka nevojë të shqetësohemi se si do t'i mbledhim fondet për këtë qëllim. Kur të ndalojmë së paguari mijëra miliona jashtë vendit çdo vit, dhe akoma më shumë në bankat tona, një pjesë e këtyre shumave do të mjaftojë për të paguar Pensionet e Pleqërisë.

Ndihmë dhe Sigurim Papunësie

Nuk është, në vetvete, çështje e Shtetit të mbështesë me fonde shtetërore burrat që janë të aftë për punë. Qëndrimi ynë ndaj sistemit aktual të ndihmës për ata që nuk mund të sigurojnë jetesën nuk ka ndryshuar kurrë; ne gjithmonë kemi kërkuar në Parlament kushte më të mira për të papunët.
Këtë e bëjmë, jo sepse mendojmë se është një gjendje e drejtë, por sepse një qeveri si kjo e tanishmja, politika idiote e së cilës e jashtme dhe e brendshme e ka çuar punën, prodhimin e ushqimit dhe të gjithë tregtinë në buzë të humnerës, është e detyruar ta lërë politikën e saj të shkojë në harresë.

Një shtet që nuk është në gjendje të rivendosë në botën ekonomike miliona burra që mund të punojnë, meriton të zhduket; prandaj, nëse nuk arrin financiarisht të përballojë problemin e ndihmës për papunësinë, ne thjesht ngremë supet.

Sulmet e ndryshme ndaj sistemit të ndihmës sociale, edhe nëse justifikohen kur i referohen rasteve të abuzimit me këtë ndihmë sociale, nuk arrijnë të na largojnë nga parimi në të cilin besojmë. Duke qenë se, midis gati 3,000,000 të papunëve, mund të ketë 2 ose 300,000 dembelë famëkeq që do të kthehesin menjëherë në punë nëse ndihma sociale do të hiqej - nuk duhet të harrojmë se mbeten të paktën 2,5 milionë punëtorë të mirë, punonjës, inxhinierë, teknikë, kryepunëtorë, nëpunës etj., që kërkojnë me dëshpërim punë dhe nuk janë në gjendje ta gjejnë atë. Është për shkak të dështimit të politikës sonë shtetërore tërësisht të paqëndrueshme që është e pamundur të bëhet ndonjë ndryshim në ndihmën e mjerueshme për të papunët.

Sulme ndaj Fesë dhe Klerit

Nuk mund të deklarojmë shumë shpesh se NSDA.P. nuk ëndërron të sulmojë
Feja e krishterë dhe shërbëtorët e saj të denjë.

Ne sulmojmë politikën korruptuese të Qendrës dhe të Partisë Populllore Bavareze; këta nuk humbasin asnjë rast për të bërtitur "Kisha në rrezik", përveç kur bëjnë kauzë të përbashkët me Socialdemokracinë ateiste dhe mohuese të Zotit.

Është për shkak se kemi një ideal kaq të lartë dhe të shenjtë të marrëdhënies së njeriut me Zotin e tij, saqë urrejmë ta shohim fenë të ndotur me pisllëkun e konfliktit politik.

Machine Translated by Google

2. 25 Pikat

Partia Nacional Socialiste e Punëtorëve Gjermanë në një takim të madh masiv më 25 shkurt 1920, në Hofbräuhous-Festsaal në Mynih, ia shpalli botës Programin e saj.

Në nenin 2 të Statutit të Partisë sonë, ky Program shpallet i pandryshueshëm.

Programi

Programi i Partisë së Punëtorëve Gjermanë është i kufizuar për sa i përket periudhës kohore; udhëheqësit nuk kanë ndërmend, pasi të jenë arritur qëllimet e shpallura në të, të krijojnë të reja, vetëm për të rritur artificialisht pakënaqësinë e masave dhe për të siguruar kështu ekzistencën e vazhdueshme të Partisë.

1. Ne kërkojmë bashkimin e të gjithë gjermanëve për të formuar një Gjermani të Madhe mbi bazën e së drejtës të vetëvendosjes që gëzojnë kombet.
2. Ne kërkojmë barazi të drejtash për popullin gjerman në marrëdhëniet e tij me kombet e tjera dhe heqjen e Traktateve të Paqes të Versajës dhe Shën Germainit.
3. Ne kërkojmë tokë dhe territor (koloni) për ushqimin e popullit tonë dhe për vendosjen e popullsisë së tepërt.
4. Askush përveç anëtarëve të kombit nuk mund të jetë qytetar i shtetit. Askush përveç atyre me gjak gjerman, pavarësisht besimit të tyre, nuk mund të jetë anëtar i kombit. Prandaj, asnjë hebre nuk mund të jetë anëtar i kombit.
5. Kushdo që nuk është shtetas i Shtetit mund të jetojë në Gjermani vetëm si mysafir dhe duhet të konsiderohen si subjekt i ligjeve të huaja.
6. E drejta e votës për qeverinë dhe legjislacionin e Shtetit duhet të gëzohet vetëm nga qytetari i Shtetit. Prandaj, ne kërkojmë që të gjitha emërimet zyrtare, të çfarëdo lloji, qoftë në Rajh, në fshat apo në lokalitete më të vogla, t'u jepen vetëm qytetarëve të Shtetit. Ne kundërshtojmë zakonin korruptues të Parlamentit për të mbushur postet vetëm për shkak të konsideratave partiake dhe pa iu referuar karakterit apo aftësive.
7. Ne kërkojmë që Shteti ta bëjë detyrën e tij të parë promovimin e industrisë dhe jetesës së qytetarëve të Shtetit. Nëse nuk është e mundur të ushqehet e gjithë popullsia e Shtetit, shtetasit e huaj (jo-qytetarë të Shtetit) duhet të përjashtohen nga Rajhu.
8. Çdo imigrim jo-gjerman duhet të parandalohet. Ne kërkojmë që të gjithë jo-gjermanët që kanë hyrë në Gjermani pas 2 gushtit 1914 duhet të detyrohen të largohen menjëherë nga Rajhu.
9. Të gjithë qytetarët e Shtetit janë të barabartë për sa i përket të drejtave dhe detyrave.
10. Detyra e parë e çdo qytetari të shtetit duhet të jetë të punojë me mendjen ose trupin e tij. Aktivitetet e individit nuk duhet të bien ndesh me interesat e të gjithëve, por duhet të vazhdojë brenda kornizës së komunitetit dhe të jetë për të mirën e përgjithshme.

Machine Translated by Google

Prandaj, ne kërkojmë:

11. Heqja e të ardhurave të pafituara nga puna.

Heqja e Skllavërisë së Interesit.

12. Duke pasur parasysh sakrificën e madhe të jetës dhe pronës që i kërkohet një kombi nga çdo luftë, pasurimi personal për shkak të një lufte duhet të konsiderohet si krim kundër kombit.
Prandaj, ne kërkojmë konfiskim të pamëshirshëm të të gjitha fitimeve të luftës.

13. Ne kërkojmë shtetëzimin e të gjitha bizneseve që deri më tani janë formuar në shoqëri (Truste).

14. Ne kërkojmë që fitimet nga tregtia me shumicë të ndahen.

15. Ne kërkojmë zhvillim të gjerë të kujdesit për pleqërinë.

16. Ne kërkojmë krijimin dhe mirëmbajtjen e një klase të mesme të shëndetshme, bashkëndarjen e menjëhershme të lokaleve të biznesit me shumicë dhe dhënien e tyre me qira me një çmim të lirë për tregtarët e vegjël, si dhe që t'u tregohet konsideratë e jashtëzakonshme të gjithë furnizuesve të vegjël shtetit, autoriteteve të rrethit dhe lokaliteteve më të vogla.

17. Ne kërkojmë reformë tokësore të përshtatshme për kërkesat tona kombëtare, miratimin e një ligji për konfiskimin pa kompensim të tokës për qëllime komunale; heqjen e interesit për kreditë tokësore dhe parandalimin e të gjitha spekulimeve me tokën .

18. Ne kërkojmë ndjekje të pamëshirshme të atyre, aktivitetet e të cilëve dëmtojnë interesin e përbashkët. Kriminelët e ndyrë kundër kombit, fajdexhinjtë, përfituesit etj., duhet të ndëshkohen me vdekje, pavarësisht besimit ose racës së tyre.

19. Ne kërkojmë që Ligji Romak, i cili i shërben rendit materialist botëror, të zëvendësohet nga një sistem ligjor për të gjithë Gjermaninë.

20. Me qëllim që çdo gjermani të aftë dhe të zellshëm t'i hapet mundësia e arsimit të lartë dhe, në këtë mënyrë, të përparojë, Shteti duhet të marrë në konsideratë një rindërtim tërësor të sistemit tonë kombëtar të arsimit. Kurrikula e të gjitha institucioneve arsimore duhet të përshtatet me kërkesat e jetës praktike.

Të kuptuarit e idesë së Shtetit (sociologjia e shtetit) duhet të jetë objektivi i shkollës, duke filluar që me agimin e parë të inteligjencës tek nxënësi. Ne kërkojmë zhvillimin e fëmijëve të talentuar të prindërve të varfër, pavarësisht klasës ose profesionit të tyre, në kurriz të Shtetit.

21. Shteti duhet të kujdeset për rritjen e standardit të shëndetit në vend duke mbrojtur nënat dhe foshnjat, duke ndaluar punën e fëmijëve, duke rritur efikasitetin trupor me anë të gjimnastikës dhe sporteve të detyrueshme të përcaktuara me ligj, si dhe me mbështetje të gjerë të klubeve të angazhuara në zhvillimin trupor të të rinjve.

22. Ne kërkojmë heqjen e një ushtrie të paguar dhe formimin e një ushtrie kombëtare.

23. Ne kërkojmë luftë ligjore kundër gënjeshtrave të vetëdijshme politike dhe përhapjes së tyre në Shtyp. Për të lehtësuar krijimin e një Shtypi Kombëtar Gjerman, ne kërkojmë:

---

[1] Më 13 prill 1928, Adolf Hitleri bëri deklaratën e mëposhtme: Është e nevojshme t'i përgjigjemi interpretimit të gabuar nga ana e kundërshtarëve tanë të Pikës 17 të Programit të NSDAP-it.

Meqenëse NSDAP pranon parimin e pronës private, është e qartë se shprehja "konfiskim pa kompensim" thjesht i referohet fuqive të mundshme ligjore për të konfiskuar, nëse është e nevojshme, tokën e fituar në mënyrë të paligjshme ose të administruar jo në përputhje me mirëqenien kombëtare. Ajo drejtohet në përputhje me mirëqenien kombëtare. Ajo drejtohet në radhë të parë kundër kompanive hebraike që spekulojnë me tokën.

Mynih, 13 prill 1928. (nënshkruar) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. që të gjithë redaktorët e gazetave dhe asistentët e tyre, duke punësuar gjermanin gjuhë, duhet të jenë anëtarë të kombit;

b. se leja e veçantë nga Shteti do të jetë e nevojshme përpara se të mund të shfaqen gazetat jo-gjermane. Këto nuk shtypen domosdoshmërisht në gjuhën gjermane;

c. që jo-gjermanët do të ndalohen me ligj nga pjesëmarrja financiare në gazetat gjermane ose ndikimi i tyre, dhe se dënimi për shkelje të ligjit do të jetë mbyllja e çdo gazete të tillë dhe dëbimi i menjëhershëm i jo-gjermanit të përfshirë në të. Duhet të ndalohet botimi i gazetave që nuk kontribuojnë në mirëqenien kombëtare. Ne kërkojmë ndjekje ligjore të të gjitha tendencave në art dhe letërsi të një lloji që ka të ngjarë të shpërbëjë jetën tonë si komb, dhe shtypjen e institucioneve që luftojnë kundër kërkesave të lartpërmendura.

24. Ne kërkojmë liri për të gjitha besimet fetare në Shtet, për aq sa ato nuk përbëjnë rrezik për të dhe nuk luftojnë kundër ndjenjave morale të racës gjermane.

Partia, si e tillë, mbron Krishterimin pozitiv, por nuk e lidh veten në çështjen e besimit me ndonjë konfesion të veçantë. Ajo lufton frymën materialiste hebraike brenda dhe jashtë nesh, dhe është e bindur se kombi ynë mund të arrijë shëndet të përhershëm vetëm nga brenda mbi parimin:

Interesi i përbashkët para vetvetes.

25. Që të gjitha sa më sipër të mund të realizohen, ne kërkojmë krijimin e një pushteti të fortë qendror të Shtetit. Autoritet të padiskutueshëm të Parlamentit të centralizuar politikisht mbi të gjithë Rajhun dhe organizimin e tij; dhe formimin e Dhomave për klasa dhe profesione me qëllim zbatimin e ligjeve të përgjithshme të shpallura nga Rajhu në shtetet e ndryshme të konfederatës.

Udhëheqësit e Partisë betohen se do të ecin drejt përpara — nëse është e nevojshme të sakrifikojnë forcat e tyre. jeton — në sigurimin e përmbushjes së Pikave të mësipërme.

Mynih, 24 shkurt 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Pas diskutimeve të plota në Mbledhjen e Përgjithshme të anëtarëve më 22 maj 1920, u vendos që "Ky Program është i pandryshueshëm". Kjo nuk nënkupton që çdo fjalë duhet të mbetet e pandryshuar, as që çdo gjë që bëhet për të thelluar ose zhvilluar Programin duhet të ndalohet, por nënkupton me vendosmëri absolute dhe qartësi të palëkundur se parimet dhe idetë kryesore të përfshira në të nuk mund të manipulohen.

Nuk mund të ketë asnjë përkulje ose shtrembërim për shkak të përshtatshmërisë, asnjë ndërhyrje të fshehur në pika shumë të rëndësishme — dhe për rregullimet e sotme në politikë, shoqëri dhe ekonomi, shumë të padëshiruara — në Program, asnjë devijim të ndjenjës.

Adolf Hitleri i shtyp dy pikat kryesore me shkronja të plumbta: Interesi i Përbashkët para Vetes — fryma e Programit. Heqja e Skllavërisë së Interesit — thelbi i Nacional Socializmit. Pasi të arrihen këto dy pika, kjo do të thotë një fitore e renditjes universaliste që po afrohet të shoqërisë në 'Shtetin e vërtetë' mbi ndarjen e sotme të Shtetit, kombit dhe ekonomisë nën ndikimin korruptues të teorisë individualiste të shoqërisë siç është tani.

Machine Translated by Google

të ndërtuara. Shteti i rremë i sotëm, që shtyp klasat punëtore dhe mbron fitimet e piratuara të bankierëve dhe spekulantëve të Bursës, është arena për pasurim privat të pamatur dhe për përfitimin më të ulët politik; nuk i kushton vëmendje popullit të tij dhe nuk ofron asnjë lidhje të lartë morale bashkimi. Fuqia e parasë, më e pamëshirshmja nga të gjitha pushtetet, mban kontroll absolut dhe ushtron ndikim korruptues dhe shkatërrues mbi shtetin, kombin, shoqërinë, moralin, dramën, letërsinë dhe në të gjitha çështjet e moralit, më pak të lehta për t'u vlerësuar.

Sigurisht që nuk duhet të ketë lëkundje, asnjë tërheqje në këtë luftë gjigante; është ose fitore ose humbje.

Pikëpamja disi e ndryshme e të njëjtit parim bazë, të cilën e dhashë në librin tim, Der deutsche Staat auf nationaler und socialiler Grundlage, (F. Eher Nachf.) nuk është një ndryshim, por një seri pikash që i përkasin së bashku, të mbledhura dhe të rregulluara sipas aspekteve të ndryshme politike, ekonomike, financiare, kulturore të jetës.

Nëse ato pikëpamje të mia *(Shih f. 22)* mund të shiheshin si të ndryshme ose në kundërshtim me 25 Pikat, Hitleri nuk do ta kishte përshkruar kurrë librin tim në parathënien e tij të shkurtër si "katekizmin e lëvizjes sonë". Kushdo është i lirë të zgjedhë njërën nga pikëpamjet sipas shijes së tij, por nëse i krahason ato së bashku, nuk do t'i gjejë ato në kundërshtim me njëra-tjetrën.

Për të siguruar për të ardhmen një marrëveshje absolute në kërkesat tona, siç shprehen në Programin tonë, dhe për të mbrojtur lëvizjen nga goditjet që ka të ngjarë të dëmtojnë çdo lëvizje, — 'sugjerimet për përmirësim' të ofruara nga kritikë profesionistë dhe amatorë, ankues dhe të ditur, Adolf Hitleri, në një konferencë të të gjithë organizatorëve të distriktit të mbajtur në Bamberg më 11 shkurt 1926, emëroi zyrtarisht Gottfried Federin si gjyqtarin përfundimtar të të gjitha çështjeve që lidheshin me Programin.

Machine Translated by Google

3. Idetë Bazë

Qëllimi ynë në këtë broshurë është të ekspozojmë parimet thelbësore të konceptit nacionalsocialist të shtetit sa më shkurt dhe thjesht të jetë e mundur. Në një broshurë të mëvonshme do të trajtojmë më hollësisht aspektet sociologjike, teorike dhe shpirtërore të këtij koncepti.

Gjithashtu, nuk do të përpiqemi të përshkruajmë aspiratat e tjera të ndryshme politike dhe as ata që i përfaqësojnë ato në partitë dhe shoqatat e ndryshme - kjo është një detyrë më vete - por këtu do të paraqesim vetëm pikat thelbësore të kërkesave tona.

Bota lindi nga kaosi, rendi nga çrregullimi, organizimi nga rrëmuja e egër.

Sot kaosi është një fortesë në botë - konfuzion, luftë, urrejtje, shtypje, grabitje, mizori, egoizëm. Vëllai është i ndarë nga vëllai. Anëtarët e të njëjtit komb sulmojnë njëri-tjetrin, e therin një njeri për vdekje vetëm sepse ai mban një kryq me svastikë. Të gjithë vuajnë nën të njëjtat barrë, të njëjtat privime; megjithatë, kush ka dëgjuar ndonjëherë gjatë këtyre muajve të fundit për punëtorë marksistë që sulmojnë ose vrasin punëdhënësit e tyre, ose udhëheqësit e partive të tyre, ose ndonjë nga bankierët dhe gjakpirësit e Bursës, ose ndonjë nga përfituesit me shumicë? Sakrifica e vetme për kaosin është punëtori i mirë dhe i thjeshtë. Marksistët kanë humbur mendjen dhe po mblidhen për t'u bashkuar me plaçkitësit e klasës së tyre, ndërsa kthehen egërsisht kundër atyre që janë gati ta shpëtojnë atë.

Partitë nacionaliste dhe partitë e tjera janë në qeveri ose po luftojnë për t'u bashkuar me ata që kanë shkatërruar idealet e tyre kombëtare dhe për këtë arsye kanë humbur si nderin ashtu edhe karakterin. Shoqatat mbrojtëse po përpiqen të depërtojnë "në Shtet" - Shtetin e Severing dhe Grzesinsky, - pacifistë, internacionalistë dhe hebrenj, me të cilët besojnë se mund të drejtojnë qeverinë.

Janë çmendur! Të ashtuquajturit Rechtskreise nuk e shohin se shqiponjat dhe gjarpërinjtë, ujqërit dhe qengjat, njerëzimi dhe bacili i kolerës, nuk mund të bashkohen në bashkëpunim. Ata po përdorin të gjitha forcat e tyre për t'i dhënë një pamje "rregulli" çrregullimit, kaosit politik, pafuqisë politike. Por ata i kthejnë fytyrat kundër Nacional Socialistëve, atyre "fanatikëve", të mbushur me frikëra të çmendura se këta të fundit mund t'i privojnë nga disa nga privilegjet dhe pozicionet e tyre të mëparshme, - duke harruar se humbën të gjithë njerëzit nga të cilët tani kërkojnë "një pjesë në bukët dhe peshqit politikë".

Industrialët, të mëdhenj apo të vegjël, kanë vetëm një qëllim - fitimet -, vetëm një dëshirë - kreditë -, vetëm një protestë - kundër taksimit; ata kanë frikë dhe respektojnë vetëm një gjë - bankat; ata ngrenë supet mbi kërkesën e Nacional Socialistëve për të thyer skllavërinë e interesit.

Dëshira e tyre e vetme është të "krijojnë borxhe". Ata e konsiderojnë haraçin e madh të nxjerrë nga kreditë nga bankat, pa probleme apo punë, si krejtësisht të rregullt. Ata themeluan parti ekonomike dhe votuan për Ligjet Dawes, të cilat janë shkaku kryesor i taksimit të rëndë.

Nderi është larguar nga biznesi, i cili është tërësisht në duart e kompanive të fuqishme. Prodhuesit i janë dorëzuar financave të larta, armikut të tyre më të madh. Punëdhënësit në fabrika dhe zyra, të zhytur në borxhe, duhet të kënaqen me shumën minimale, sepse të gjitha fitimet e punës shkojnë në xhepat e pushtetit të parasë jopersonale në formën e interesit dhe dividentëve.

Njerëzit që kanë kontrollin janë krejtësisht të paaftë për të ndaluar kaosin. Të shtypur nga lart nga taksat dhe pagesa e interesit, të kërcënuar nga poshtë nga ankesat e të zhyturve.

Machine Translated by Google

punëtorët, ata e kanë lidhur veten verbërisht me një shtet të kontrolluar nga kapitalizmi, ndërsa shfrytëzuesit e kaosit aktual i lejojnë ata të qëndrojnë në pushtet thjesht si skllevër mbi masat punëtore. Tërbimi i tyre nuk drejtohet kundër çmendurisë së marksizmit, por kundër atyre që mbajnë Kryqin e Grepuar. Ata harrojnë se ne dhe vetëm ne e pamë tragjedinë e ekonomisë gjermane që po afrohej, e perceptuam dhe e treguam se si, nëse do të merrej në kohë, Gjermania me forcën e saj mund të rivendoste ekuilibrin.

Shoqata nën çdo lloj emri, të arsyeshme në idetë e tyre themelore - të pashpresa në kaosin aktual të jetës publike, po kërkojnë mënyra për të krijuar rend. Është e gjitha e kotë, sepse ato nuk janë në kontakt me kombin si një tërësi e madhe shoqërore. Të gjitha synojnë thjesht të rrëmbejnë avantazhe të vogla për kastën e tyre; të zhveshura nga çdo parim politik ose ekonomik, ato i drejtohen secilës parti politike me radhë. Ato i përulen sistemit ekzistues dhe i përulen të ashtuquajturit autoritet suprem.

Ato i kushtuan kombit gjerman shuma të panumërta në pagesa për organizatorë, drejtorë dhe mashtrues të panumërt, por asnjëri prej tyre nuk bën asnjë të mirë. Inflacioni - një masë kriminale - i grabiti të gjitha klasat, ata që ishin kursimtarë, anëtarët e shoqatave, artizanët nga kursimet e tyre.
Një taksë e re, direkt nga tavolina e gjelbër, shkatërron shpresat e bazuara në vite pune. Një avantazh i fituar pas takimeve, diskutimeve, delegacioneve të panumërta në Qeveri, zakonisht anulohet nga një rritje e kostos së jetesës, një rritje ose një rënie e çmimeve.

Kaos dhe çmenduri! Si mund të jetojë një fermer nën një persekutim të tillë? Si mund të blejë punëtori me çmime që rriten vazhdimisht? Çfarë dobie ka të rritësh pagat e zyrtarëve dhe punonjësve kur indeksi i kostos së jetesës vazhdon të rritet. Ata kërkojnë ndihmë nga Shteti, Shteti që ka shkaktuar gjithë varfërimin dhe shtypjen, i cili nuk është "Babai i Kombit", por tirani dhe mbledhësi i taksave i despotizmit të parave.

Kështu që ata kthehen përsëri e përsëri te partitë e vjetra, duke thënë se nuk u intereson politika dhe i përkasin asnjë Partie, dhe në të njëjtën kohë t'i linte grindjet e mjera të Partisë të vazhdonin si më parë.

Detyra e madhe që Nacional Socializmi ka vënë para tij është vendosmëria për të rivendosur formën, për të shpërndarë kaosin, për ta vendosur botën, e cila është larguar nga dispensacionet e vjetra, në rregull dhe për ta ruajtur atë rend - në kuptimin më të lartë platonik.

Duhet të thuhet këtu se ne nuk e konsiderojmë si 'Rend' as rendin e dukshëm të një Shteti të kontrolluar nga policia, as grabitjen e financave të shenjtëruara nga zakonet dhe të lejuara nga ligji, as komplotet e sindikatave, trusteve dhe masave të tjera të organizuara të tradhtisë kombëtare, sado mirë që 'funksionojnë' ato. Edhe një bandë hajdutësh ka 'rend', burgjet kanë 'rregulloret' e tyre. Por në komb, të marrë si një tërësi organike, çdo aspekt i jetës sonë publike tregon dhimbje, skllavëri, shtypje, mungesë sinqeriteti dhe paraqet një pamje kaotike të një lufte të të gjithëve kundër të gjithëve.

Qeveria kundër popullit, Partia kundër Partisë, duke lidhur njëkohësisht aleanca nga më të panatyrshmet, punëdhënësi kundër punonjësit, tregtari kundër prodhuesit dhe konsumatorit, pronari kundër qiramarrësit, punëtori kundër fermerit, zyrtarët kundër publikut, punëtori kundër...
'Borgjezia', Kisha kundër Shtetit, secili duke u përshtatur verbërisht me kundërshtarin e tij të veçantë dhe duke menduar vetëm për interesat e veta egoiste, përparimin e tij dhe çantat e tij të parave. Askush nuk mendon se tjetri ka të drejtë të jetojë, ose se ndjekja e qëllimeve të tij egoiste do të thotë që dikush tjetër duhet të paguajë për të. Askush nuk mendon për mirëqenien e fqinjëve të tij, ose për detyrat e tij më të larta ndaj komunitetit. Një ndjekje pa frymë pas përfitimit personal. Bëj bërrylin e fqinjit për të hipur, shkel mbi trupin e tij nëse do të arrish diçka me anë të kësaj - pse të intereson? Ky është biznesi modern.

Le të mos e mashtrojmë veten. Jemi në mes të një ndryshimi të madh botëror dhe është e natyrshme që shpirtrat e thjeshtë, shpirtrat e varfër endacakë, të mos shohin rrugëdalje nga kaosi, të kërkojnë lehtësim në...

Machine Translated by Google

vetëvrasje, ose të mendosh se po i vjen fundi botës dhe të bashkohesh në garën pas viçit të artë dhe të hidhesh verbërisht në vorbull. "Shijoje sa të mundesh — pas nesh përmbytjen."

Një goditje kaq e tmerrshme ndaj moralit të një kombi është e mundur dhe e shpjegueshme vetëm kur i gjithë themeli intelektual i shoqërisë është i tronditur ose i rremë, - dhe në fakt ne shohim se Marksizmi, Kapitalizmi dhe udhëheqësit e jetës sonë publike adhurojnë të gjithë të njëjtin zot -
Individualizëm. Interesi personal është nxitja e vetme, - arritja e avantazheve për klasën e ngushtë të dikujt në jetë.

Më vonë, do të shfaqet një kontribut i mëtejshëm në këtë seri, kushtuar një studimi të kujdesshëm. studim sociologjik i ndërtimit të shoqërisë.

Këtu do të përpiqem vetëm shkurtimisht të tregoj një pamje krahasuese të ndryshimit midis gabimeve organike në shtetin dhe ekonominë politike të sotme dhe thelbit të një shteti nacionalsocialist. Doktrina e sotme është: Shoqëria është shuma e individëve - Shteti në formën e tij më të mirë një grumbullim i përshtatshëm individësh ose shoqatash.

Mund ta krahasojmë këtë doktrinë të ndërtimit të shoqërisë me një grumbull gurësh. E vetmja gjë e vërtetë në lidhje me të janë copat individuale të gurit. Forma e tij është çështje rastësie; nëse një gur është sipër apo poshtë është e parëndësishme. Rezultati nuk është as më shumë e as më pak se një grumbull gurësh.
gurë.

Me të njëjtën krahasim, Shteti që i përgjigjet doktrinës sonë Nacional Socialiste të shoqërisë dhe filozofisë së Shtetit është shtëpia. Duke folur mekanikisht, shtëpia përbëhet gjithashtu nga shumë tulla individuale - rërë, çimento, trarë, dritare, dyer, dysheme, etj. Por kushdo mund të shohë se një shtëpi, një dhomë, është një entitet më i lartë, diçka e re dhe e veçantë dhe e plotë në vetvete, më shumë sesa një shumë e thjeshtë tullash të grumbulluara së bashku. Kushdo mund të kuptojë se një shtëpi nuk krijohet duke grumbulluar një numër pjesësh të vetme në një grumbull, por vetëm duke i mbledhur këto pjesë sipas një plani të qëllimshëm.

Kështu është me një komb. Vetëm kur kaosi të jetë vënë në rregull organikisht, me anë të një plani të qëllimshëm, dhe t'i lërë vendin formës, vetëm kur një tërësi e arsyeshme të jetë mbledhur nga masa e pjesëve, mund të shfaqet Shteti i vërtetë. Vetëm atëherë pjesët përbërëse do të marrin një formë të qëllimshme. Othmar Spann, ish-Rektor i Universitetit të Vjenës, ka shpjeguar në mënyrë të admirueshme në librin e tij, Der wahre Staat, dhe në Gesellschaftslehre të tij bazat sociologjike të Shtetit individualist të ditëve të sotme në kundërshtim me idealin e lartë të rendit universal në një Shtet të themeluar mbi parime shkencore.

Ne, Nacional Socialistët, shpikëm shprehjen, të cilën të gjithë njerëzit mund ta kuptojnë:

Komuniteti para individit.

Vetëm duke i shërbyer interesit të përgjithshëm si anëtar i bashkësisë kombëtare, individi zgjohet në një jetë më të lartë, secili në vendin e tij. Vetëm kështu secili do të arrijë socializmin e vërtetë, ndjenjën komunale, jetën e vërtetë, do të fitojë vetëdijen e sigurisë dhe do të kuptojë se vetëm nën dominimin e kësaj ideje mund të lindë një qeveri organike kombëtare nga sistemi i sotëm i grabitjes dhe të jetë fitimprurëse për bashkësinë dhe për çdo anëtar të bashkësisë.

Sot individi është një viktimë e pafuqishme e forcave që luftojnë për sundimin; shoqatat e tij janë të pafuqishme ta ndihmojnë. Nuk kuptohet qartë se kush është armiku i vërtetë - përfituesi dhe shfrytëzuesi i papunë. Pavarësisht britmës marksiste kundër kapitalizmit, deklaratave të devotshme të Qendrës, ankesave të botës së biznesit për barrën e...

Machine Translated by Google

Me taksat dhe interesat, askush nuk e kupton armikun botëror, financat që e errësojnë botën dhe përfaqësuesin e tyre, manjatin hebre.

Të gjitha klasat e kanë ndjerë goditjen e kamatës; mbledhësi i taksave rëndon mbi çdo shtresë të popullsisë, - por kush guxon të kundërshtojë pushtetin e bankës dhe të Bursës? Kapitali shpall karakterin e tij duke u rritur, në kundërshtim me të gjitha përvojat diku tjetër në tokë, sikur të ishte jashtë vetes pa dhimbje ose punë, me anë të kamatës dhe dividentëve, dhe duke u bërë më i madh dhe më i fuqishëm çdo minutë. Parimi djallëzor i gënjeshtrave ka mposhtur dinjitetin e punës krijuese.

Thyejeni, skllavëria e interesit është britma jonë e luftës.

E di që kjo kërkesë, e cila qëndron në themel të çdo kërkese tjetër, nuk kuptohet siç duhet në kuptimin e saj të plotë të gjerë madje as në radhët tona. Shumë pak nga folësit tanë, për shembull, guxojnë ta sulmojnë këtë çështje themelore, megjithëse shumica e tyre e ndiejnë sa e rëndësishme është; sepse një nga sloganet e Partisë sonë është "Luftoni kapitalin dhe Bursën". Por çfarë është në të vërtetë "skllavëria e interesit", si ndikon në jetën e kombit dhe të individit, si e ka skllavëruar "financa" popullsinë dhe cilat janë metodat e duhura dhe praktike që duhen miratuar për ta thyer atë, dhe cilat do të ishin rezultatet e thyerjes së saj për të gjithë popullsinë - është mjaftueshëm e qartë për shumë pak njerëz sa t'i lejojë ata ta shpjegojnë atë me fjalët e tyre.

Në veprën e tij të madhe, Mein Kampf (Vëll. I, f. 224-225), Adolf Hitleri e ka treguar rëndësinë e madhe të kësaj çështjeje si më poshtë: *"Ndërsa dëgjova leksionin e parë të Gottfried Feder mbi thyerjen e skllavërisë së interesit në qershor 1919, e dija menjëherë se kjo ishte një e vërtetë teorike jashtëzakonisht e rëndësishme për të ardhmen e kombit gjerman. Lufta kundër kapitalit dhe financave ndërkombëtare është bërë pika kryesore në Programin për luftën e kombit gjerman për pavarësi dhe liri."*

Të gjithë nacionalsocialistët seriozë e ndajnë këtë bindje, sepse zgjidhja e kësaj çështjeje nënkupton zgjidhjen e çështjes hebraike, - dhe shumë më tepër se kaq.

Antisemitizmi është në një farë mënyre themeli i ndjenjës që qëndron në themel të gjithë lëvizjes sonë. Çdo socialist kombëtar është antisemit, por çdo antisemit nuk ka nevojë të jetë socialist kombëtar. Antisemitizmi është negativ; antisemiti njeh bartësin e mikrobit kombëtar të murtajës, por kjo njohuri zakonisht shndërrohet në urrejtje ndaj çdo hebreu individual dhe suksesit të hebrenjve në jetën e biznesit. Pastaj, në rastin më të mirë, antisemitizmi ngrihet për të ndihmuar në dëbimin e hebreut nga shteti dhe jeta jonë ekonomike. Antisemiti nuk shqetësohet për Si dhe Çfarë do të ndodhë më pas.

Nëse, edhe pasi hebreu u dëbua, do të mbetej ende parimi i dominimit hebre të ditëve të sotme - interesi vetjak para interesit të përgjithshëm - dhe sistemi bankar dhe i kreditit hebre, do të kishte ende mjaftueshëm hebrenj bastardë, apo edhe "gjermanë normalë" të racës së përzier, të gatshëm të hynin në vendin e hebrenjve dhe të tërboheshin kundër racës së tyre, siç janë hebrenjtë sot, dhe ndoshta do të shihnim shumë "antisemitistë" të ulur aty ku uleshin dikur hebrenjtë.

Tani, Nacional-Socializmi me kërkesën e tij kryesore, shkatërrimin e Skllavërisë së Interesit, është në thelb konstruktiv. Ai prek më thellë dhe pasojat janë shumë më gjithëpërfshirëse.

Në esenë time, Das Herzstück unseres Programms (Jahrbuch i Shoqërisë Kombëtare, 1927), unë theksova pozicionin e veçantë që na jep kërkesa midis të gjitha partive dhe shoqatave të tjera. Në të gjitha kërkesat tona të tjera gjejmë aspirata të ngjashme dhe paralele në partitë e së djathtës dhe të së majtës. Asnjë parti tjetër përveç partisë sonë nuk mund të tregojë ndonjë homolog të kësaj kërkese.

Machine Translated by Google

Ne të gjithë e dimë se as e Majta, me thirrjen e saj të rreme "Poshtë Kapitalizmi", as e Djathta me frazat e saj për Atdheun, nuk janë të afta të fillojnë një epokë të re botërore, sepse as Marksistët dhe as Reaksionarët nuk mund të ndryshonin asgjë në natyrën e ekonomisë sonë, por vetëm do të shkatërronin siç bëjnë Komunistët në Rusi. Ata janë të paaftë të ndërtojnë -
si komunistët në Rusi.

Çfarë nënkuptojmë me Skllavëri të Interesit?

Gjendja e popujve nën dominimin monetar të financave të hebrenjve botërorë.

Pronari i tokës është nën këtë skllavëri, i cili duhet të marrë kredi për të financuar operacionet e tij bujqësore, - kredi me interesa aq të larta sa pothuajse i shkatërrojnë rezultatet e punës së tij - ose që është i detyruar të krijojë borxhe dhe t'i tërheqë hipotekat pas vetes si një peshë të madhe plumbi.

Kështu është edhe punëtori, që prodhon në dyqane dhe fabrika për një shumë të vogël, ndërsa aksionari tërheq dividentë dhe bonuse për të cilat nuk ka punuar.

Kështu është edhe me klasën e mesme që fiton, puna e së cilës shkon pothuajse tërësisht për të paguar interesat e mbitërheqjeve bankare.

Kështu janë të gjithë ata që duhet të fitojnë bukën e gojës me punë mendore ose fizike, ndërsa një pjesë relativisht e vogël, pa punë ose mundime, futin në xhep fitime të mëdha nga dividentët, spekulimet dhe aksionet e tyre bankare. Ne nuk i referohemi kursimtarëve të kursyer dhe kapitalistëve të vegjël -
Edhe pse edhe ata ia kanë borxh, ose ia kanë borxh, fitimet e tyre një sistemi të rremë — por gjatë gjithë jetës së tyre, shumë herë shuma e interesit të tyre të vogël u është marrë në formën e taksave, në mënyrë që ne të mund të përballojmë lehtësisht t'u kthejmë atyre në pleqëri një pjesë të fitimeve të tyre të plota, të cilat u janë marrë. Do të kem më shumë për të thënë për këtë më vonë.

Kështu është edhe industriali, i cili e ka ndërtuar me mund biznesin e tij dhe me kalimin e kohës e ka shndërruar atë në një kompani. Ai nuk është më një agjent i lirë, por duhet të kënaqë bordin e drejtorëve lakmitarë dhe aksionarët e tij gjithashtu - nëse nuk dëshiron të përjashtohet.

Kështu janë të gjitha kombet që mbulojnë deficitet e tyre me anë të kredive.

Ky skllavëri do të thotë rrënim për çdo komb që ia dorëzon pushtetit monetar, bankierëve, të drejtat e tij sovrane në vend, kontrollin e financave të tij, të hekurudhave të tij, si dhe të taksave dhe doganave, siç ka bërë Gjermania duke pranuar Ligjin Dawes.

Puna krijuese është nën të njëjtën skllavëri, nëse mendon për paratë para çdo gjëje tjetër. Sot Paraja, “shërbëtori i biznesit”, është bërë zotëria, në fakt, tirani brutal i punës.

Skllavëria e interesit është shprehja e vërtetë e antagonizmave, Kapitali kundrejt Punës, gjaku kundrejt parasë, puna krijuese kundrejt shfrytëzimit.

Domosdoshmëria e thyerjes së këtij skllavërie është me rëndësi kaq të madhe për kombin dhe racën tonë, saqë vetëm prej saj varet shpresa e kombit tonë për t'u ngritur nga turpi dhe skllavëria e tij; në fakt, shpresa për të rifituar lumturinë, prosperitetin dhe qytetërimin në të gjithë botën.

"Është boshti rreth të cilit rrotullohet gjithçka; është shumë më tepër sesa një domosdoshmëri e thjeshtë e politikës financiare. Ndërsa parimet dhe pasojat e saj depërtojnë thellë në jetën politike dhe ekonomike, është një çështje kryesore për studimin ekonomik dhe, si të tillë, prek çdo individ të vetëm dhe kërkon një vendim nga secili prej tyre: — Shërbimi ndaj kombit ose pasurimi privat i pakufizuar. Do të thotë një zgjidhje e Çështjes Sociale."

Të gjitha 'çështjet e botës' mund të përshkruhen me një fjalë, e cila ngrihet si një flakë nga kaosi; në të njëjtën kohë, profetë dhe libra të panumërt nuk mund t'i shterojnë të gjitha pyetjet që lindin nga ajo fjalë.

Machine Translated by Google

Nuk mund të themi më shumë për këtë parim të madh themelor të nacionalsocializmit. Unë kam hedhur tashmë dritë mbi çdo anë thelbësore të problemit në broshurat e mia: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft - Mynih, 1926 (tani i pa shtypur); Der Staatsbankrott, Die Rettung - Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik - Diessen, 1921; dhe Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Mynih, (të gjitha mund të merren përmes bibliotekës së Partisë sonë në Mynih, Thierschstr. 11).

Kërkohet studim intensiv për të zotëruar detajet e këtij problemi, sepse ekonomia praktike e 50 viteve të fundit e ka ndjekur idenë kapitaliste aq nga afër, sa të gjithë ata që janë rritur me të kanë nevojë për një ndryshim të plotë orientimi në mënyrë që të çlirohen prej saj.

Së shpejti do të dalë një broshurë mbi këtë temë, e cila do t'u japë anëtarëve tanë një shpjegim mbi këtë detyrë shumë të rëndësishme të shtetit të ardhshëm nacionalist.

Përveç dy parimeve themelore mjaft të reja të Programit tonë të dhëna më sipër, ne duhet të përmendë disa të tjera në lidhje me politikën e përgjithshme të Shtetit.

Parimi që qëndron në themel të politikës sonë të Shtetit është shkurtimisht si më poshtë: Rajhu Gjerman është shtëpia e gjermanëve.

Është parimi i madh për të gjithë politikën tonë të jashtme dhe përfshin çlirimin politik të Gjermanisë, të gjitha kërkesat e politikës sonë racore dhe kushtet e anëtarësimit në Shtet.

Parimi ynë ekonomik është: Detyra e ekonomisë kombëtare është të sigurojë nevojat të jetës dhe jo për të siguruar fitimet më të larta të mundshme për kapitalin.

Ky parim i politikës ekonomike përqafon një qëndrim themelor të Nacional Socializmit ndaj pronës private dhe në lidhje me format e ndryshme të biznesit, nga më të voglat deri te më të mëdhatë - Sindikatat, Trustet - dhe gjithashtu me çështjet e mëdha morale të cilat duhet të jenë një forcë e gjallë në biznes, nëse 'ekonomia kombëtare' nuk do të bjerë në shfrytëzim të thjeshtë të kombit dhe në drejtim thjesht për fitim!

Parimi ynë në lidhje me financat është si më poshtë:

Financat do të ekzistojnë në dobi të Shtetit; manjatët financiarë nuk do të formojnë një Shtet brenda shtetit.

Ky parim përfshin një ndryshim sizmik. Ai ka të bëjë me masat praktike që do të duhet të merren për të thyer skllavërinë e interesit, - shtetëzimin e financave, kontrollin e sistemit të kreditit dhe të sistemit bankar.

Secila prej këtyre detyrave është me rëndësi të madhe nga pikëpamja e Programit tonë. Ato përfshijnë të gjithë legjislacionin tatimor, me përfundimin — dhe në dukje të pamundur — qëllimi i një shteti pa taksa.

Parimi ynë në lidhje me temat shoqërore është si më poshtë vijon:

Mirëqenia e përgjithshme është ligji më i lartë nga të gjithë.

Ky parim i yni është në kundërshtim të drejtpërdrejtë me praktikën e sotme, sipas së cilës çdo klasë, çdo profesion, përpiqet të fitojë avantazhe për grupin e vet të veçantë në politikën sociale pa marrë parasysh interesin e përgjithshëm. Ne dëshirojmë t'u bëjmë të gjithëve të mundur të gjejnë një banesë dhe të sigurojnë jetesën, si dhe të vendosim një sistem të përgjithshëm kujdesi për të moshuarit.

Sa i përket përparimit arsimor dhe moral, parimi ynë i pandryshueshëm është që e gjithë puna në këtë drejtim duhet të bëhet vetëm nga pikëpamja e kombësisë gjermane. Nuk mund të jetë me urdhër ose me forcë që forcat morale dhe intelektuale të kombit tonë të mund të sjellin një Rilindje të re, një epokë të re klasike në arte. Do të duhet t'u vihet fund dëmeve të pësuara.

Machine Translated by Google

nga jeta jonë artistike dhe intelektuale gjermane në duart e diktaturës hebraike, veçanërisht përmes helmimit të shtypit.

Përveç kësaj fushe të rëndësishme të jetës publike, sigurisht që ka shumë përmirësime të tjera që duhen marrë në konsideratë.

Është e qartë se sistemi ynë ligjor do të duhet të modifikohet për t'iu përshtatur shumëllojshmërisë së institucioneve të reja; se skandali i zgjedhjes në Parlament me votë demokratike do të duhet të hiqet dhe se, pas periudhës kalimtare të një Diktature, do të duhet të vendosim për formën e dukshme të jashtme të Shtetit dhe funksionet e brendshme të Shteteve federale.

Megjithatë, në këtë përmbledhje të shkurtër, ne tashmë mund të shohim dimensionet e gjera të këtyre pyetjeve. kur përballemi ballë për ballë me parimet themelore të jashtëzakonshme të Programit tonë.

Nuk është themelore — në fakt është indiferente për ne nëse do të jemi monarki apo republikë, nëse do të kemi një federatë prej 5 apo 25 shtetesh, me kusht që të gjitha të jenë shtete gjermane të kombinuara nën një qeveri të fortë qendrore, kur përballen me të huajt, dhe me kusht që vetëm qytetarët e shtetit gjerman në atdhe të mund të jetojnë të lumtur dhe të kënaqur.

Machine Translated by Google

4. Kërkesat e Programit në Detaj

siç është formuluar nga Gottfried Feder në Der deutsche Staat.

Do të jetë e qartë që, gjatë regjistrimit të anëtarëve të rinj, të përdoret Programi në formën që vijon. Klauzolat dytësore renditen nën titujt më të rëndësishëm, që korrespondojnë me parimet e shpallura në kapitullin paraprak.

Programi Politik dhe Ekonomik i NSDAP-së

Qëllimi ynë është — rilindja e Gjermanisë sipas lirisë gjermane në frymën gjermane.

Mjetet për këtë qëllim janë:

1. Parimi politik: Rajhu Gjerman është shtëpia e gjermanëve.

   a. Në politikën e jashtme:

      • Formimi i një shteti kombëtar homogjen, që përfshin të gjithë racën gjermane.

      • Përfaqësim energjik i interesave gjermane jashtë vendit.

   b. Në politikën racore:

      • Formimi i një shteti kombëtar homogjen, që përfshin të gjithë racën gjermane.

      • Përfaqësim energjik i interesave gjermane jashtë vendit.

   c. Në politikën e brendshme:

      • Askush përveç gjermanëve që deklarojnë se janë të gjithë bashkësi me frymën dhe fatin e Gjermanisë nuk mund të ushtrojë të drejtat e një qytetari të shtetit.

      • Ai që nuk është gjerman mund të jetojë në shtetin gjerman vetëm si mysafir dhe është nën ligjin e huaj.

      • Të drejtat e gjermanëve do të kenë përparësi mbi ato të qytetarëve të vendeve të huaja.

2. Parimi ynë ekonomik: Detyra e shtetit është të sigurojë nevojat e jetës dhe jo për të siguruar fitimet më të larta të mundshme për kapitalin.

   a. Nacionalsocializmi e njeh pronën private si parim dhe e mbron atë duke ligj.

   b. Megjithatë, mirëqenia kombëtare kërkon që të vendoset një kufi për grumbullimin e pasurisë në duart e individëve.

   c. Të gjithë gjermanët formojnë një komunitet për promovimin e mirëqenies së përgjithshme dhe kulturë.

   d. Brenda kufijve të detyrimit të çdo gjermani për të punuar, duke respektuar shenjtërinë e pronës private, çdo gjerman është i lirë të fitojë dhe të disponojë rezultatet e punës së tij.

Machine Translated by Google

e. Do të inkurajohet kombinimi i shëndetshëm i të gjitha formave të biznesit, të vogla dhe të mëdha, në çdo fushë të jetës ekonomike, përfshirë bujqësinë.

f. Të gjitha bizneset ekzistuese që deri më tani kanë qenë në formën e shoqërive tregtare duhet të nacionalizohet.

g. Fajdeja dhe përfitimi dhe pasurimi personal në kurriz dhe në dëm të tij e kombit do të dënohet me vdekje.

h. Futja e një detyrimi njëvjeçar për të punuar (për Shtetin), i detyrueshëm për çdo gjermanisht.

3. Parimi ynë financiar: Financat duhet të ekzistojnë në dobi të shtetit; manjatët financiarë nuk duhet të formojnë një shtet brenda shtetit. Prandaj qëllimi ynë është të thyejmë skllavërinë e interesit.

a. Lehtësim i shtetit, dhe rrjedhimisht i kombit, nga borxhi i tij ndaj shtëpive të mëdha financiare që japin hua me interes.

b. Nacionalizimi i Reichsbank dhe i shtëpive emetuese. c. Sigurimi i

parave për të gjitha objektet e mëdha publike (hidrocentralet, hekurudhat, etj.), jo me anë të kredive, por duke dhënë obligacione shtetërore pa interes ose pa përdorur para të gatshme.

d. Futja e një standardi fiks të monedhës mbi një bazë të sigurt.

e. Krijimi i një banke kombëtare të zhvillimit të biznesit (reforma monetare) për dhënien e kredive pa interes.

f. Rimodelimi themelor i sistemit të taksimit mbi parimet socio-ekonomike. Lehtësimi i konsumatorit nga barra e taksimit indirekt dhe i prodhuesit nga taksimi shkatërrues (reforma fiskale dhe lehtësimi nga taksimi).

4. Parimi ynë shoqëror-politik: Mirëqenia e përgjithshme është ligji më i lartë nga të gjithë.

a. Zhvillimi në shkallë të gjerë i Sigurimit të Pleqërisë duke shtetëzuar sistemin e anuiteteve. Çdo anëtar i Shtetit Gjerman do të sigurohet mjaftueshëm për të jetuar kur të arrijë një moshë të caktuar, ose, nëse është i paaftë përgjithmonë, para asaj moshe.

b. Pjesëmarrja e të gjithë të angazhuarve në ndërmarrjet prodhuese në fitime sipas efikasitetit dhe moshës. Përgjegjësia do të ndahet gjithashtu në përmbushjen e detyrës nga një këndvështrim kombëtar.

c. Sekuestrimi për qëllime shoqërore i të gjitha fitimeve të nxjerra nga Lufta dhe Revolucioni, që nuk i takojnë punës së ndershme, si dhe i pasurisë së fajdexhinjve dhe grabitësve të parave.

d. Ndihma për mungesën e banesave me anë të ndërtimeve të reja të gjera në të gjithë Rajhun me mjetet e sugjeruara në Nr. 20 (një bankë e re kombëtare).

5. Qëllimi ynë kulturor është që të gjitha shkencat dhe artet e bukura të lulëzojnë mbi bazën e një shteti politikisht të lirë dhe ekonomikisht të shëndetshëm. Mjetet për ta arritur këtë do të jenë:

a. Trajnimi i të rinjve për të qenë të shëndetshëm në trup dhe të lirë në mendje, pas suksesit të madh traditat e kulturës gjermane.

b. Liri e plotë e besimit dhe e ndërgjegjes.

c. Mbrojtje e veçantë për besimet e krishtera.

d. Dekurajimi i dogmave, të cilat janë në kundërshtim me instinktet morale gjermane dhe përmbajnë materie të dëmshme për shtetin dhe kombin.

Machine Translated by Google

e. Dekurajimi i të gjitha ndikimeve të këqija në shtyp, në letërsi, në skenë, në arte dhe në kinema.

f. Liria e mësimdhënies në shkollat e mesme gjermane; formimi i një vendimi klasë burrash me mendje të lartë.

6. Çështjet ushtarake.

a. Ta bëjmë kombin efikas duke i lejuar çdo gjermani të lirë të shërbejë dhe të mbajë krahët.

b. Heqja e Ushtrisë së paguar.

c. Krijimi i një ushtrie kombëtare për mbrojtjen kombëtare nën komandën e një korpusi oficerësh profesionistë të trajnuar në mënyrë të shkëlqyer.

7. Rekomandime të tjera.

a. Reforma e shtypit. Shtypja e të gjitha revistave që luftojnë kundër të mirës kombëtare. Përgjegjësi e rreptë për të gjitha informacionet e pavërteta dhe të falsifikuara qëllimisht.

b. Modifikimi i ligjeve të votës në mënyrë që të eliminohen metodat demoralizuese të garave zgjedhore dhe imuniteti i të zgjedhurve.

c. Formimi i Dhomave të posaçme për zejet dhe profesionet.

d. Reforma gjyqësore në lidhje me Ligjet e Tokës — njohja e të drejtave të pronësisë mbi tokën si parim; asnjë e drejtë për të marrë hua nga burime private mbi sigurinë e tokës; shteti të ketë të drejtën e parablerjes, veçanërisht në rastin e të huajve dhe hebrenjve; shteti të jetë i autorizuar për të administruar pronat në rast të keqmenaxhimit nga ana e pronarit.

E drejta civile — mbrojtje shumë e shtuar për nderin personal dhe shëndetin, në krahasim me mbrojtjen ligjore të njëanshme të të drejtave të pronës, e cila mbizotëron në ditët e sotme.

e. Reforma e Ligjit Shtetëror.

Forma e shtetit që i përshtatet më shumë karakterit gjerman është kontrolli sovran i bashkuar në një pushtet personal qendror. Kombi duhet të vendosë më vonë nëse ky pushtet personal qendror do të ushtrohet nga një monark i zgjedhur apo nga një president.

Karakteri federal i Rajhut.

Kushtetuta e kombit gjerman, e përbërë nga një numër vendesh të lidhura ngushtë nga raca dhe historia, e bën të domosdoshme që secili prej shteteve të jetë gjerësisht i pavarur në punët e brendshme.

Është detyrë e Rajhut të përfaqësojë kombin gjerman jashtë vendit dhe të sigurojë pasaporta, dogana, si dhe ushtrinë dhe marinën.

Ekzistojnë tre pengesa kryesore për zbatimin e këtij Programi Kombëtar të Socializmi: Marksizmi, sistemi parlamentar dhe manjatët kapitalistë.

1. Fushata jonë antimarksiste drejtohet kundër doktrinave përçarëse të hebreut Karl Marks - asaj të luftës së klasave që e përçan kombin, asaj të heqjes së pronës private që e bën biznesin të pamundur - dhe kundër të gjithë pikëpamjes materialiste ekonomike të historisë.

Machine Translated by Google

2. Fushata jonë kundër parlamenteve drejtohet kundër mungesës së përgjegjësisë së të ashtuquajturve përfaqësues të popullit, të cilët - duke qenë imunë - nuk mund të thirren kurrë në praktikë për të dhënë llogari për rezultatet e vendimeve të tyre; gjithashtu kundër të gjitha të këqijave që rrjedhin nga sistemi (korrupsioni moral, nepotizmi, korrupsioni), të cilat të gjitha rezultojnë në të keqen përfundimtare - një qeveri që varet nga një parlament i tillë.

3. Fushata jonë kundër Mamonit, e cila renditet mbi dy të tjerat, drejtohet kundër fuqisë botërore të parasë, pra shfrytëzimit të përhershëm të kombit tonë nga shtëpitë e mëdha huadhënëse.

Është gjithashtu një luftë e jashtëzakonshme kundër frymës materialiste dhe vrasëse të lakmisë dhe grabitqare, me të gjitha shoqërimet e saj shkatërruese në të gjithë jetën tonë publike, tregtare dhe kulturore.

Beteja kryesore është ajo midis dy teorive botërore, të përfaqësuara nga dy struktura thelbësisht të ndryshme - shpirti që ka krijuar dhe është krijues dhe shpirti i trazuar, rrëmbyes. Shpirti krijues, i rrënjosur thellë, por superior ndaj pjesës tjetër të botës në përvojën shpirtërore, bartet kryesisht nga raca ariane; - Shpirti rrëmbyes, pa rrënjë askund, që synon vetëm gjërat materiale, komerciale, përfaqësohet kryesisht nga hebrenjtë.

Socializmi Kombëtar, ashtu si antisemitizmi, e konsideron frymën materialiste hebraike si shkakun kryesor të së keqes; megjithatë, ai e di se kjo luftë më e madhe në histori nuk duhet të ndalet vetëm në shkatërrimin e frymës semite; prandaj Programi i madh i Socializmit Kombëtar shkon shumë përtej dëshirës antisemite për të shkatërruar, sepse ofron një pamje pozitive konstruktive, duke treguar se si duhet të duket Shteti Kombëtar Socialist i punës dhe arritjeve kur të përfundojë.

Pasi të arrihet ky qëllim i lartë, Partia Socialiste Kombëtare do të shpërbëhet automatikisht; sepse atëherë Socializmi Kombëtar do të jetë e gjithë jeta e të gjithë kombit gjerman. NSDAP nuk është një Parti Politike në kuptimin e zakonshëm të fjalës, por është ajo pjesë e kombit, e cila është e sigurt dhe e sigurt për të ardhmen, e cila është mbledhur rreth udhëheqësve të fortë dhe të vendosur për ta çliruar Gjermaninë nga turpi dhe pafuqia jashtë vendit dhe nga demoralizimi në vend, dhe për ta bërë atë përsëri të fortë dhe të respektuar jashtë vendit, dhe moralisht dhe ekonomikisht të shëndetshme në vend.

"Rajhu Gjerman është shtëpia e popullit gjerman."

Çdo fjalë e këtij parimi të politikës shtetërore është një prerje me kamzhik, kur marrim parasysh gjendjen e mjerueshme të gjërave sot.

'Rajhu Gjerman' — ku ekziston një Rajh Gjerman sot? A mund të pretendojë Gjermania të quhet shtet i pavarur? Jo! As ekspertët më të vetëkënaqur të së drejtës shtetërore nuk mund ta përshkruajnë një vend, siç është Gjermania tani, si një vend që gëzon plotësisht të gjitha të drejtat e sovranitetit.

Pesë të drejtat më të rëndësishme të një shteti janë: sovraniteti mbi territorin e tij, ushtria e tij, financat, administrimin e saj të brendshëm dhe komunikimet, dhe së fundmi drejtësinë e saj.

Mjafton vetëm ta shtrosh çështjen në këtë mënyrë për çdo laik pa shpjegime të mëtejshme të të drejtave të një kombi sipas të Drejtës Ndërkombëtare, dhe ta krahasosh atë me pozicionin e Gjermanisë sot, dhe bëhet e qartë se është e pamundur të pohosh se një 'Rajh gjerman' sovran ekziston më.

Kontrolli ynë mbi territorin tonë është një tallje, sepse sa herë që Franca dëshiron, ajo mund të pushtojë tokën gjermane pa kërkuar leje dhe pa u përballur me kundërshtim. Çekë, polakë, danezë

Machine Translated by Google

mund të ndërmarrë çdo ndërhyrje në territorin gjerman pa frikën e pengesave. 'Regjimi i vjetër i mallkuar' i dha një interpretim shumë të ndryshëm shkeljes më të vogël të kufirit. Një ndërhyrje ushtarake në territorin gjerman nënkuptonte atëherë një 'gjendje lufte'.

Për të mbrojtur sovranitetin e tij territorial, një komb ka nevojë për një forcë të armatosur të aftë për të zmbrapsur çdo sulm ndaj tokës së tij dhe, për rrjedhojë, ndaj jetës dhe lumturisë së shtetasve të tij. Një shtet i lirë nuk mund të lejojë një fuqi të huaj të shqyrtojë veprimet e tij ose të ketë të drejtën të vendosë për forcën, pajisjet, armatimet, garnizonet e ushtrisë së tij; nëse po, sigurisht që nuk është "sovran"; nuk mund të komandojë mjetet e saj të pushtetit; ka hequr dorë nga kontrolli i forcave të saj ushtarake. Gjermania e ka bërë këtë duke iu dorëzuar Komisioneve armike për Çarmatim dhe Kontroll.

Gjermania e kishte vuajtur tashmë këtë poshtërim sipas kushteve të armëpushimit dhe kishte humbur të drejtat e saj ndërkombëtare.

Megjithatë, ajo mund të kishte ruajtur një pjesë të kontrollit të saj të brendshëm; por sapo kontrolli ushtarak u shkatërrua, manjatët financiarë shfrytëzuan rastin për shfrytëzim të pakufizuar të punës gjermane.

Para së gjithash, përroi i baltosur i Revolucionit shpërtheu mbi Gjermaninë; pastaj fajdexhinjtë dhe profiterët, tradhtarët socialdemokratë, bijtë e kaosit, dezertorët, zogjtë e burgut ndanë pushtetin me Demokratët dhe Qendrën, dhe pas dhe mbi të gjithë financuesit, hebrenjtë, bënë punët e tyre. Shpejt u thirrën Masonët e Lirë të të ashtuquajturave Parti Kombëtare, veçanërisht Vëllai Stresemann. Goditja përfundimtare do të vinte së shpejti. Ekspertët me Ligjin e tyre Dawes ia vodhën Gjermanisë kontrollin e financave të saj, të cilat iu shitën një grushti hebrenjsh, manjatëve financiarë gjermanë dhe të huaj. Reichstag i la hekurudhat të lirë, dhe bashkë me to të gjithë kontrollin e komunikimeve, gjithashtu një pjesë të madhe të kontrollit të taksave dhe doganave, duke ia dorëzuar ato Komisionerit të Dëmshpërblimeve.

Kontrolli i drejtësisë mezi ekziston më. Distriktet e pushtuara janë nën ligjin ushtarak të huaj; rregullore të veçanta qeverisin pjesën tjetër të Gjermanisë, të tilla si ato për mbrojtjen e Republikës; pasiguria e të drejtave, grabitja e organizuar publike përmes të ashtuquajturit Aufwertungsgesetze, duke i detyruar gjykatat të deklarojnë se e gabuara është e drejtë.

Gjermania nuk është më një shtet sovran. Ajo është një koloni skllevërish. Gjermanët janë të shtypur, të burgosur, u mohohet liria e fjalës - thjesht sepse janë ende "gjermanë" dhe dëshirojnë t'i japin fund skllavërisë së tyre.

Po, ne duam ta kemi Gjermaninë përsëri të lirë, dhe ky Rajh Gjerman që po vjen do të jetë shtëpia e gjermanëve, - jo thjesht një makinë për të mbajtur rendin, jo thjesht një 'Shtet', një 'autoritet', një 'qeveri', një vend i qetë për një grusht shtëpish mbretërore, por një Shtëpi, ajo fjalë sharmuese - dashuri për shtëpinë, e bukur, me diell, e dashur. Aroma e tokës amtare ngrihet lart, endacaku drithërohet nga gëzimi kur ndjen tokën amtare nën këmbët e tij; ai është i lidhur me të nga lidhjet e gjakut.
Ndjenja e shtëpisë është ndjenja e sigurisë, dhe prej saj lulëzon lulja e bukur e dashurisë për shtëpinë. Shteti dhe kombi nuk mund të kenë qëllim më të mirë se ky.

Është më e mirë se një politikë sociale e kujdesshme, se sigurimi i papunësisë, se skemat e strehimit, megjithëse në të vërtetë të kesh shtëpinë tënde është një nga stimujt më të fortë për dashurinë për shtëpinë.

Shtëpia është më shumë sesa një 'Shtet Perandorak', të cilit i shërbehet, qoftë nga entuziazmi apo... nën detyrim.

Është më shumë se një administratë, më shumë se mbrojtja e interesave të veta, më shumë se një djep për bagëtinë, apo mbrojtje për personin dhe pronën. Të gjitha këto objekte publike duhet t'i shërbejnë konceptit të shtëpisë. Ashtu siç ideja e shtëpisë ka një bukuri të veçantë për fëmijët në një mënyrë të duhur.

Machine Translated by Google

familje e organizuar, ashtu si dhoma e dikujt ngjall ndjenja shumë të ndryshme nga një dhomë në një hotel apo një qeli burgu; shtëpia është diçka jashtëzakonisht e butë dhe megjithatë e fuqishme, superiore ndaj idesë së një shoqate për një qëllim, që është koncepti liberal - parlamentar - demokratik i shtetit social.

Politika e Shtetit

Parimi: Rajhu Gjerman do të jetë një shtëpi për gjermanët - jo për hebrenjtë, rusët (komunistët), socialdemokratët, të cilët nuk kanë një atdhe të quajtur Gjermani (Crispien), as për të gjithë të huajt që qëndrojnë më gjatë ose më shkurt në tokën gjermane.

Ne jemi në kundërshtim të ashpër dhe themelor me Kushtetutën e Vajmarit, e cila flet vetëm për "shtetas gjermanë", por injoron konceptin e "gjermanit" në kuptimin kombëtar, ose më saktë racor.

(a) Politika e jashtme.

1. Krijimi i një shteti të fortë kombëtar, që përfshin të gjitha degët e racës gjermane.

   I gjithë gjaku gjerman, pavarësisht nëse jeton nën sovranitetin francez, danez, polak, çek apo italian, do të bashkohet në një Rajh Gjerman. Ne nuk kërkojmë as më pak dhe as më shumë se ajo që u kërkua për armiqtë tanë - të drejtën e gjermanëve për të vendosur t'i përkasin atdheut të tyre, shtetit gjerman.

   Ne kërkojmë të gjithë gjermanët në Gjermaninë Sudete, Alsasë-Lorena. Poloni, koloninë e Lidhjes së Austrisë dhe shtetet që pasuan Austrinë e vjetër. Megjithatë, kjo kërkesë përjashton shprehimisht çdo tendencë drejt imperializmit; është kërkesa e thjeshtë dhe e natyrshme, të cilën çdo kombësi e fortë e paraqet si kërkesë të saj të natyrshme.

2. Përfaqësimi i fortë i interesave gjermane jashtë vendit është një pasojë e mëtejshme dhe e nevojshme të Pikës a.

   Zakonisht janë më të mirët, më të zellshmit dhe më aventurierët - inxhinierë, eksplorues, profesorë, tregtarë, mjekë - ata që shkojnë në vende të huaja, duke mbajtur me vete Kulturën Gjermane. Ata janë anëtarë të familjes së madhe kombëtare gjermane, në të cilën nuk duhet të humbasin kurrë. Ata kanë të drejtë të presin mbrojtje nga vendi kur janë jashtë vendit. Ata nuk duhet të jenë thjesht përhapës të Kulturës, por edhe avancues të vetëdijshëm të idesë gjermanike në botë; jo "apostuj të njerëzimit", por bartës të idesë nordike.

   Ata që përfaqësojnë Gjermaninë jashtë vendit nuk duhet të fitojnë nocione të huaja, por të përmbahen në karakterin e tyre superior gjerman. Ministria jonë e Jashtme duhet të pastrohet me një fshesë të hekurt. Duhet t'i japim fund servilizmit ndaj të huajve sipas mënyrës së Erzberger dhe Stresemann, dhe do të shihet se përfaqësimi i fortë i interesave gjermane do të respektohet krejt ndryshe, dhe rezultati do të jetë vëmendja ndaj dëshirave gjermane në vend të përbuzjes.

(b) Politika racore.

3. Përjashtimi i hebrenjve dhe i të gjithë jo-gjermanëve nga të gjitha pozicionet përgjegjëse në jetën publike.

   Kjo kërkesë është aq e natyrshme për ne, Nacional Socialistët, saqë nuk ka nevojë për shpjegime të mëtejshme; por nuk është e mundur t'u japim argumente bindëse shkurtimisht atyre që nuk i kuptojnë parimet e doktrinës sonë racore.

Machine Translated by Google

Kushdo që e sheh një hebre si një "qytetar të shtetit të fesë hebraike" - dhe jo si një popull heterogjen, të ndarë, me karakter parazitar, nuk do ta vlerësojë domosdoshmërinë e kësaj kërkese. Nëse një njeri do të thoshte ose do të mendonte se një lakër që ishte rritur rastësisht në mes të një bime luleshtrydheje ishte një bimë luleshtrydheje dhe se prej saj mund të nxirreshin luleshtrydhe të mira, ai do të gabohej po aq sa të mendonte se një këlysh luani që ishte futur në një tufë delesh u bë kështu dele. Një gjerman nuk do të ishte i mirë si zyrtar qeveritar në Kinë ose Indi, dhe ne nuk do të donim të kishim një kinez ose një hottentot si zyrtar të Thesarit ose kryetar bashkie të një qyteti gjerman.

E megjithatë, do të ishte më mirë të kishim një Enver Pasha ose një Chang Kai Chek në kontroll të Gjermanisë sesa të kishim një hebre me liri veprimi për karakteristikat e tij racore në shpërbërje. Ajo që është e sigurt është se Revolucioni i liroi zinxhirët e rendit në Shtet dhe se bankierët hebrenj të vendosur prej kohësh, si dhe hebrenjtë nga Lindja që kanë emigruar së fundmi në Gjermani, janë pasuruar duke e varfëruar Gjermaninë. Ne të gjithë e kemi parë dhe kemi pasur përvojë në këtë; ka qenë gjithmonë duke ndodhur kjo shpërbërje e institucioneve nordike. "Ka vetëm një rrugë të hapur për këtë popull dinak - nuk ka asgjë për të shpresuar për sa kohë që ruhet rendi." (Goethe në panairin në Plundersweilen)

Prandaj, ne kërkojmë:

4. Që imigracioni i hebrenjve lindorë dhe i të huajve të tjerë parazitarë të ndalet, dhe që të huajt dhe hebrenjtë e padëshiruar do të deportohen.

Në kohën e inflacionit të madh, hebrenjtë nga Galicia dhe Polonia u dyndën si parazitë në qytetet e Gjermanisë. Edhe pse kishte mungesë të madhe shtëpish, ata shpejt u strehuan shumë mirë, ndërsa gjermanët duhej të futeshin në gropa. Ata filluan biznesin e tyre të ndyrë, duke blerë gjithçka - perla, qilima persianë, diamante, ar, argjend, platin, kredi lufte, kartëmonedha një mijë markash, bakër, plumb, letërsi, teatro, drithëra (Kompania e Avullimit). Ata shpejt u bënë dukshëm të pasur, - dhe u renditën si gjermanë - në sytë e "gjermanëve normalë".

Kompromisi është krejtësisht i papranueshëm në përmbushjen e çështjes. Ne duhet të kemi administratorë, bindjet racore të të cilëve janë të qarta dhe të palëkundura. Shëndeti i racës duhet të rikthehet me anë të zbatimit praktik të trajtimit antisemit, dhe kombi ynë duhet të orientohet drejt Veriut në kuptimin e idesë nordike.

Kjo pyetje ndoshta nuk i përket siç duhet 'Programit të përkohshëm' të NSDAP-it; por të gjithë duhet ta kuptojmë qartë se nuk mund të bëhet shumë me kombin gjerman derisa ai të jetë 'debastardizuar'.

Por mund të themi këtu dhe tani se dekadenca e tmerrshme racore është frenuar vetëm - të paktën në teori - për shkak të interesit të jashtëzakonshëm të ngjallur përgjithësisht nga çështjet e racës dhe nga ekzistenca e një numri librash mbi këtë temë; megjithatë, asgjë tjetër përveç punës së fortë dhe të vazhdueshme nuk mund të na lejojë të bëjmë përparim të vërtetë.

(c) Lidhur me shtetësinë shtetërore, ne kërkojmë:

5. Se askush tjetër përveç gjermanëve, të cilët besojnë në kulturën gjermane dhe në fatin e përbashkët të të gjithë gjermanët do të gëzojnë të drejtat e një qytetari të shtetit.

Machine Translated by Google

Edhe këtu duhen vendosur kufizime. Njerëzit, të cilët, edhe pse kanë lindur në Gjermani, veprojnë me vetëdije në një mënyrë të dëmshme për kombin dhe shtetin, dhe marrin e u binden urdhrave nga jashtë - pra nuk pranojnë një pjesë në fatin e përbashkët, mund të mos u lejohen të drejtat e qytetarisë; ka shumë të cilëve do t'u duhet t'u mohojmë nderin e lartë të gëzimit të këtyre të drejtave.

6. Jo-gjermanët mund të banojnë në shtetin gjerman vetëm si mysafirë dhe do të konsiderohen si subjekt i ligjit të huaj.

Ky është një parim i domosdoshëm, i llogaritur për t'i dhënë fund përgjithmonë servilizmit të përjetshëm ndaj të huajit. Por kjo nuk do të thotë që ne nuk do t'i mirëpresim qytetarët e një vendi të huaj me ngrohtësi dhe nuk do t'i trajtojmë mirë si mysafirë për sa kohë që ata sillen siç duhet; por

7. Të drejtat dhe interesat e gjermanëve do të kenë përparësi mbi ato të nënshtetasve të një kombi të huaj.

Kërkesat tona të mëtejshme nuk kanë nevojë të përfshihen në Programin tonë në detaje. Për shembull, forma e marrë nga ligjet që prekin të huajt do të zgjidhet më vonë, si dhe metodat për përjashtimin e hebrenjve. Një Program parimesh nuk mund të pritet të jetë një Program veprimi, që jep detaje taktike se si do të sigurohet supremacia, etj. Unë jam krejtësisht kundër përcaktimit shumë të ngurtë të Programit tonë, sepse në këtë luftë të madhe duhet së pari të përcaktojmë parimet nga të cilat nuk do të heqim dorë kurrë dhe të mos imitojmë metodat e kapjes së votave të Partive borgjeze dhe Socialiste.

Politika Ekonomike

Është detyrë e Qeverisë Kombëtare të sigurojë nevojat e jetesës dhe jo të... sigurojnë fitimet më të larta të mundshme për Kapitalin.

Njerëzve të thjeshtë dhe me mendje të qartë mund t'u shkojë ndërmend se shpallja e këtij fakti të qartë si parim është e tepërt. Është një gjë e zakonshme për prodhuesin, fermerin, artizanatin, fabrikuesin, se ajo që ai prodhon ose përdoret ose konsumohet, — nga vetë ai ose, si artikull tregtar, nga të tjerët.

Sipas tij, biznesi që nuk merret me prodhimin ose konsumin është qesharake, e pamundur, kundër logjikës së shëndoshë.

Kjo na çon te një nga vështirësitë e mëdha intelektuale në punën tonë të rekrutimit. Bashkatdhetarët tanë me siguri do të thonë: — Sigurisht, ndjenja juaj e natyrshme në të menduarit për kuptimet dhe qëllimet e punës dhe ekonomisë është mjaft e saktë, por për fat të keq e ashtuquajtura ekonomi politike e sotme nuk i përgjigjet në asnjë mënyrë këtij pretendimi të natyrshëm. Nëse shikoni më nga afër, do të zbuloni karakteristikat e tmerrshme që janë krejtësisht në kundërshtim me detyrën e dukshme të çdo ekonomie politike kombëtare.

Po huadhënësit dhe përfituesit? A mendojnë këta plaçkitës universalë për sigurimin e nevojave të jetesës? Jo! A janë të angazhuar në krijimin e vlerave, a prodhojnë diçka? Jo! Ata janë grabitës dhe tradhtarë në kuptimin ekonomik dhe thjesht grumbullojnë pasuri për veten e tyre.

Po bankat? Ato qarkullojnë para dhe japin 'kredi'. Po; por Posta e bën këtë, dhe më lirë, më shpejt dhe më mirë; dhe kujt i japin kredi bankat? — Për

Machine Translated by Google

Të varfrit, masat punëtore, të cilët nuk kanë shtëpi të tyren, as për të ndërtuar shtëpi, as për të furnizuar nevojën urgjente për banesa? Jo! Apo për fermerët, apo për ata që drejtojnë biznese dhe që prodhojnë e shpërndajnë nevojat ekonomike? Jo lirisht, dhe vetëm nëse ofrohet siguri, përtej angazhimit natyror për të shlyer; për më tepër, ata ngarkojnë interesa. A u intereson bankave nëse klientët e prodhuesve shërbehen mirë, lirë dhe menjëherë, apo nëse nevojat ekonomike furnizohen shpejt, lirë dhe me vëmendjen e duhur? Jo! Mendimi i tyre i vetëm është të nxjerrin fitimin e tyre nga interesi, komisioni, apo çfarëdo që quhet procesi bankar i shfrytëzimit të furnizimit me para. Çfarë prodhojnë bankat? Asgjë! Çfarë fitojnë ato? Shuma të mëdha.

Kështu, huadhënësit e parave, përfituesit, bankat, financuesit nuk plotësojnë asnjë nevojë, por në vend të kësaj nxjerrin fitime të mëdha nga sistemi kapitalist mbizotërues - në fakt ata tiranizojnë dhe shfrytëzojnë sistemin ekonomik antisocial të sotëm. Detyra kryesore e ekonomisë është të sigurojë që interesi i kredive të jetë i sigurt, d.m.th. punëtorët detyrohen të heqin dorë nga një pjesë e të ardhurave të tyre për "Qytetin". Çfarë bën pronari i fabrikës, ose siç e quajnë punëtorët, "shfrytëzuesi" dhe "gjakpirës"? Duke paguar pagat më të ulëta të mundshme, duke përdorur materiale inferiore, me anë të prodhimit masiv, mesatarizimit dhe çmimeve të larta me pakicë, ai përpiqet të nxjerrë fitimin më të madh të mundshëm për veten e tij.

Ai nuk mendon fare për varfërinë e punonjësve të tij; nuk i intereson nëse mallrat e tij duhet të hidhen shpejt si mbeturina, - aq më mirë, pasi kjo do të thotë më shumë punë dhe më shumë fitime për të. Njerëzit budallenj nxitojnë vazhdimisht pas mbeturinave të lira, vetëm nëse ato shfaqen në mënyrë tërheqëse.

Kthimi nga kapitali i tij vjen i pari, ndërsa furnizimi i gjërave të nevojshme për jetën vjen i dyti.

Megjithatë, ai bën diçka. Ai ofron punë.

Pronari i vërtetë i fabrikës është diçka krejt tjetër, ai që është i vetëdijshëm për detyrën e tij të lartë si udhëheqës ekonomik. Ai duhet të ketë vlerë të lartë morale - të paktën në kuptimin ekonomik.
Detyra e tij është të zbulojë nevojat e vërteta ekonomike të njerëzve - nëse është edhe shpikës, ai e bën vetë këtë punë pionieri. Ai duhet t'i mbajë kostot sa më të ulëta që të jetë e mundur dhe t'i ndajë ato në avantazhin më të mirë, t'i mbajë çmimet sa më të ulëta që të jetë e mundur në mënyrë që mallrat e tij të dalin në treg; të mbajë si cilësinë ashtu edhe sasinë e prodhimit, t'i paguajë mirë punonjësit e tij, në mënyrë që ata të jenë në gjendje të blejnë mallra lirisht, duhet të mendojë gjithmonë për përmirësimet dhe rinovimet e fabrikave dhe metodave të tregtimit. Nëse ai i vendos të gjitha këto në radhë të parë në biznesin e tij, ai po 'furnizon nevojat e jetës' në kuptimin më të mirë dhe më të lartë," dhe fitimet do të vijnë vetë pa i bërë ato qëllimin e tij të parë. "Shembulli më i mirë dhe më i njohur universalisht i këtij lloji prodhuesi është Henry Ford. Ka emra të tjerë në industritë tona të rënda që qëndrojnë po aq lart, -
Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens dhe shumë të tjerë.

Karakteri i bizneseve të tilla është krejtësisht i ndryshëm kur ato nuk kontrollohen personalisht nga njerëz me cilësi të larta morale që kujdesen për interesat e punëtorëve të tyre, por u dorëzohen shoqërive me përgjegjësi të kufizuar jopersonale.

Për sa kohë që themeluesi i një biznesi është gjithashtu aksionari kryesor dhe mund të ruajë standardin e përsosmërisë së produkteve të tij, gjithçka mund të shkojë mirë; por sapo të ndodhë konvertimi, ai mbingarkohet nga interesat e aksionarëve kapitalistë. Ish-pronarët, menaxherët, tani varen nga Bordi, që përfaqëson aksionarët, për përmirësime në metodat e biznesit dhe kushtet e punës, - dhe aksionarët nuk kanë asnjë interes (përtej atij të skllavopronarit) në mirëqenien e punëtorëve dhe përsosmërinë e punës, për sa kohë që

Machine Translated by Google

Dividentët që dalin prej saj janë të mëdhenj. Futja e aksioneve pronësore ka pasur një ndikim shumë shkatërrues, sepse çdo spekulant i rastësishëm mund të përvetësojë aksionet dhe në fakt të bëhet pronar i fabrikave të mëdha industriale pa ditur asgjë rreth tyre. Për Bursën, aksionet dhe aksionet janë thjesht një sasi letre me të cilën ata mund të luajnë. Ata nuk janë të interesuar për kushtet e prodhimit dhe të punës, shumica e tyre nuk mund të thonë se cilat janë produktet ose kushtet e marketingut, punës, pagave dhe mirëmbajtjes në biznesin e të cilit ata janë pronarë me ligj. (!) Dhe pronarë që ata janë në të vërtetë, vetëm sepse rastësisht kanë përvetësuar aksionet e kësaj apo asaj fabrike në treg.

Le ta shqyrtojmë tani këtë gjendje në dritën e efektit të saj në ekonominë politike, në mënyrë që të kuptojmë karakterin e korruptuar të sistemit kapitalist.

Sot, biznesi kërkon vetëm një kthim të kapitalit.

Dyqanet e mëdha me pakicë ndjekin metoda të ndryshme. Ato kultivojnë 'tërheqjen', 'rrëmujën', 'mesatarja', 'artikuj luksi' dhe ngjallin dëshirën për gjëra jo të domosdoshme, siç tregova më sipër.

Pallatet e mëdha, të ndërtuara me të gjitha artet e rafinimit, ftojnë për të blerë artikuj në dukje të lirë, por kryesisht krejtësisht të padobishëm, dhe duke ofruar kushte të lehta pagese, ata i joshin klientët e tyre të shpenzojnë të gjitha llojet e shumave për luks të pastër. Dhomat e tualetit ofrohen për t'u mundësuar njerëzve të kalojnë një kohë të gjatë në dyqane, të cilat kështu bëhen thjesht vatra për ekstravagancë, sepse askush të mos imagjinojë se merr diçka si dhuratë. Njerëzit vërtet të pasur nuk blejnë në dyqanet e mëdha; ata e dinë atë që i varfëri nuk e di - ai që blen lirë blen shtrenjtë. A imagjinojnë turmat që blejnë në ato pallate se ato janë ndërtuar ndryshe nga me qindarkat e tyre të kursyera? A mendojnë ata se ia dalin mbanë duke paguar për shkallët lëvizëse, ashensorët, dhomat e tualetit, ndriçimin si përralla?

Kuptoni gjithashtu se dyqanet e mëdha shkatërrojnë dyqanet e vogla, se ata shfrytëzojnë punën në shtëpi dhe stafin e tyre në mënyrën më mizore, se ajo që prodhohet është kryesisht mbeturina. Artikujt më të mirë zakonisht janë më të shtrenjtë se në dyqanet e specializuara dhe të respektueshme, një fakt që justifikon luftën tonë kundër dyqaneve të mëdha. Ne i konsiderojmë ato si një formë të veçantë të idesë kapitaliste në funksionimin praktik, e cila nuk siguron nevojat e jetesës, por është thjesht aty për qëllimin e prodhimit të fitimeve të mëdha për aksionarët.

Duke pasur parasysh këtë koncept kryesor të sigurimit të nevojave të jetesës (i cili, duhet të vërejmë, nuk ka të bëjë fare me skemën komuniste të ekonomisë), çështja renditet e para për nga rëndësia në qëndrimin tonë ndaj pronës private.

8. Nacionalsocializmi e njeh pronësinë private të pronës si parim dhe e mbron atë me ligj, - duke pasur parasysh që ajo fitohet dhe përdoret me nder. Ne nuk mund ta diskutojmë këtu, por kushdo që e kupton drejt termin 'punë' do të shohë shpejt se produkti i 'punës' duhet të jetë pronë e atij që punon. Një prodhues nuk do të arrijë ta kuptojë pse puna e tij, ose vlera e saj, duhet të jetë pronë e një 'bashkësie' të paqartë, dhe as nuk do ta pranojë menjëherë që frytet e punës së tij duhet t'i shkojnë një individi, kapitalistit. Prandaj, një kuptim i drejtë i kuptimit të 'punës' çon natyrshëm në njohjen e pronësisë private.

   Së fundmi, ekziston edhe një temë tjetër - koncepti i shtëpisë. Shtëpia nuk është realitet nëse nuk është me të vërtetë pronë e një njeriu dhe shtëpia e tij nuk strehon familjen e tij. Frutat dhe perimet e një njeriu nga kopshti i tij kanë shije më të mirë se një vakt i ngrënë në një mensë të mbushur me njerëz. Kushdo që nuk e njeh dëshirën për zotërime dhe as gëzimin e zotërimit, nuk do të arrijë ta kuptojë rëndësinë e njohjes së pronësisë private. Një njeri i tillë nuk ka rrënjë askund, është e çuditshme që

Machine Translated by Google

Tipi i njeriut grabitqar është gjithmonë ziliqar, gjithmonë kërkon diçka të re për të poseduar, ndërsa njeriu nordik, njeriu i fortë i tokës, është absolutisht modest në idetë e tij. Ai nuk dëshiron më shumë sesa mund të fitojë me punën e tij. Një punëtor nuk dëshiron të ketë një vilë të bukur që nuk mund ta fitojë kurrë; ai dëshiron një shtëpi të vogël e të këndshme të vetën, jo një të marrë me qira për të cilën gjatë jetës së tij do të paguante tre ose katër herë më shumë se sa kushton ndërtimi i shtëpisë. Por hebreu, kapitalisti, - ai nuk dëshiron të jetë i lidhur me asnjë copë toke; ideali i tij është një kasafortë e madhe e mbushur me letra me vlerë, akte hipoteke dhe shënime premtimi. Qëllimi i tij është pasuria, jo në pronë, por në pronën e hipotekuar të të tjerëve. Ai nuk punon, por nuk pushon derisa të ketë grumbulluar tufa obligacionesh që i japin atij kontrollin mbi të gjithë ata të cilëve u ka dhënë hua para. Kërkesa tjetër e Programit tonë është hartuar për t'i dhënë fund kësaj.

9. Mirëqenia e kombit kërkon që të vendoset një kufi për grumbullimin e pasurisë në duart e individëve.

Pasuria nuk është e dëmshme në vetvete; përkundrazi, pasuritë e administruara mirë u bëjnë mirë të gjithë atyre që janë të lidhur me to. Por përsëri, është sistemi kapitalist i kredive që e ka shndërruar pasurinë nga një bekim në një mallkim; është grabitje. Masa e madhe e punëtorëve pa pasuri 40 dhe klasa e mesme në borxhe po ndahen gjithnjë e më shumë nga të pasurit; pronarë të vegjël të panumërt janë të detyruar të paguajnë borxhe, dhe pushteti i financuesve, të cilët nuk njohin atdhe, as atdhe, bëhet gjithnjë e më i lig, ndërsa ata ulen në kështjellat e tyre moderne të baronëve grabitës, bankat. Për ta përmbushur këtë, Shteti Kombëtar do të kujdeset që:

10. Të gjithë gjermanët do të formohen në një bashkësi pune për të çuar përpara mirëqenie të përbashkët dhe kulturë.

Kjo ide e bashkësisë së punës nënkupton përmbysjen ekonomike të konceptit universalist të shoqërisë. E gjithë puna dhe prodhimi duhet të përfshihen brenda idesë më të lartë të shërbimit ndaj komunitetit. Kjo nuk është në asnjë mënyrë kundër përpjekjes dhe punës personale, por do të thotë që përparimi individual nuk duhet të jetë në kurriz të njerëzve të tjerë. Pika e mëposhtme e shpreh këtë kërkesë.

11. Brenda kuadrit të detyrës së përgjithshme të punës që i përket çdo gjermani dhe me njohjen e pronësisë private si parim, çdo gjerman do të jetë i lirë të fitojë në çfarëdo mënyre që zgjedh dhe i lirë të disponojë rezultatet e punës së tij.

Sa më sipër hedh poshtë shprehimisht skemat socializuese të Marksizmit dhe gjithashtu të financës së lartë. Shteti duhet të përfshijë numrin më të madh të mundshëm të ekzistencave të lira të lidhura nga ideja sociale e shërbimit. — Sigurisht, nuk bëhet fjalë të drejtohen miniera, furra shpërthimi, mullinj petëzimi, kantiere detare në një shkallë të vogël, por njëqind mijë mjeshtra këpucarë të lirë dhe të pavarur janë më të mirë se pesë fabrika gjigande këpucësh.

Pronat e mëdha tokësore në Veri dhe Lindje të Gjermanisë janë më produktive duke u drejtuar në një shkallë të gjerë sesa nëse menaxhohen nga fermerë të vegjël me pronësi të lirë. Pronat e vogla me pronësi të lirë funksionojnë më mirë nëse janë lehtësisht të arritshme nga qytetet dhe fshatrat. Pika jonë tjetër kërkon që:

12. Një kombinim i shëndetshëm i bizneseve të të gjitha llojeve, të mëdha dhe të vogla, përfshirë bujqësinë, do të mirëmbahen.

13. Bizneset e mëdha (sindikatat, trustet) shtetëzohen. Kjo kërkesë është në përputhje me luftën tonë të përgjithshme kundër idesë kapitaliste. — Qëllimi i parë i sindikatave dhe trusteve në çdo degë të veçantë të prodhimit është të bashkohen me biznese të tjera të ngjashme.

Machine Translated by Google

me qëllim diktimi të çmimeve. Ato nuk drejtohen nga dëshira për të shpërndarë mallra të mira me një çmim të lirë. "Unaza" të tilla tërhiqen veçanërisht nga bizneset e reja që po ecin mirë. Firmat e reja në të njëjtën linjë biznesi blihen dhe lihen jashtë loje, shpesh me një çmim shumë të lartë në formë kompensimi. Oferta rregullohet me anë të bashkimit, me anë të të cilit ata janë në gjendje të rregullojnë çmimet në përputhje me një "ofertë dhe kërkesë" në dukje të vërtetë. Kjo është ajo që i shqetëson aksionarët, të cilët nuk kanë dëshirë të shohin çmimet të mbahen të ulëta nga konkurrenca. Idetë dhe shpikjet e reja shihen me një sy armiqësor dhe mundësisht shtypen nëse miratimi i tyre do të rrezikonte aftësinë paguese të fabrikave të vjetra. Biznese të tilla, të drejtuara si trustet e mëdha nga një zyrë e madhe qendrore, janë qartësisht "të pjekura për socializim", d.m.th. ato kanë pushuar së përmbushuri ndonjë nga shërbimet për komunitetin që kryen konkurrenca individuale. Ato janë të paralizuara që nga fillimi dhe i shërbejnë vetëm lakmisë së kapitalizmit.

14. Fajdexhinjtë dhe përfituesit, si dhe pasurimi i pamëshirshëm në kurriz të kombit, do të ndëshkohen me vdekje.

Ligji, siç është tani, i jep mbrojtje të veçantë pronës individuale. Vjedhjet e vogla ndëshkohen në mënyrë çnjerëzore, ndërsa Ligji nuk ofron asnjë mënyrë për të kapur mashtruesit në shkallë të gjerë, të cilët grabisin një komb të tërë me 'metoda kapitaliste'. I referohemi veçanërisht atyre që nxitën dhe përfituan nga inflacioni. Ishte hera e parë në histori që një komb i tërë punëtor u grabit nga të gjitha kursimet e tij nga një krim inflacioni në shkallë të gjerë siç ndodhi në Gjermani.

Lakmia e bankave pas stabilizimit ishte më e keqe se grabitja në autostradë. Më shumë gjermanë ranë viktima të praktikave të "kompanive të luftës" sesa të ndonjë bande të organizuar grabitësish.

Kur të vijë koha, do t'i trajtojmë këto gjëra më hollësisht dhe do të na duhet të gjejmë një formulë ligjore për to. Por të gjithë do të bien dakord që "mashtrimi i organizuar kundër kombit" duhet të ndëshkohet po aq rëndë, dhe madje edhe më rëndë, sesa vjedhjet e vogla të parave ose mashtrimet.

15. Futja e një viti pune ose shërbimi të detyrueshëm për çdo gjerman.

Detyrimi për të shërbyer duke punuar do të jetë shprehja e dukshme për publikun e detyrës së shërbimit. Ai ka për qëllim të jetë edukativ dhe t'i paraqesë çdo gjermani një shembull të të gjithë komunitetit që punon si një njeri i vetëm së bashku. Do t'i tregojë çdo gjermani bekimin e përmbushjes së rreptë të detyrës në punë për shërbimin e kombit.

Politika Financiare

Duke thyer skllavërinë e interesit.

Parimet tona mbi këtë temë janë përcaktuar aq plotësisht në kapitullin e dytë, saqë ne
Do të përshkruaj këtu vetëm masat e përshtatshme për arritjen e objektivit tonë në praktikë.

16. Çlirimi i shtetit, dhe kështu i kombit, nga borxhi i tij dhe nga detyrimi për të paguar interesa ndaj shtëpive të mëdha financiare.

Shteti nuk mund të krijojë borxhe - sepse nuk ka nevojë ta bëjë këtë. Nuk ka krahasim midis shtetit dhe personit privat i cili herë pas here kërkon kredi dhe detyrohet të krijojë borxhe. Shteti kontrollon Monedhën; kështu mund të fitojë para, gjë që personi privat nuk mund ta bëjë! E bëri këtë në një mënyrë të çmendur.

Machine Translated by Google

gjatë inflacionit. Bëri të njëjtën gjë me Rentenmark-un, dhe të njëjtën gjë - pasi ia dorëzoi kontrollin e saj të ashtuquajturës Reichsbank - me të ashtuquajturën Reichsmark.

Shteti mund ta përdorte shumë më mirë këtë të drejtë për të fituar para, pa rrezikun e inflacionit. — Por vetëm nëse më parë:

17. Reichsbank dhe të gjitha bankat emetuese shtetëzohen, dhe
18. Nëse sigurohen para për të gjitha objektet e mëdha publike (hidroenergji, hekurudha etj.) jo me anë të kredive, por duke dhënë obligacione shtetërore pa interes, ose pa përdorur para të gatshme.

Me fjalë të tjera: — Shtypja e shfrenuar e kartëmonedhave, pa krijuar vlera të reja, do të thotë inflacion. Ne të gjithë e kemi përjetuar këtë. Por përfundimi i saktë është se një emetim i obligacioneve pa interes nga Shteti nuk mund të prodhojë inflacion nëse krijohen vlera të reja në të njëjtën kohë.

Fakti që sot ndërmarrjet e mëdha ekonomike nuk mund të vihen në lëvizje pa iu drejtuar kredive është çmenduri e pastër. Këtu qëndron përdorimi i arsyeshëm i të drejtës së shtetit për të prodhuar para, i cili mund të sjellë rezultatet më të dobishme.

Duhet të jetë e qartë për këdo që, për shembull, një central elektrik i madh që përdor energjinë e ujit mund të ndërtohet në mënyrën e mëposhtme të zakonshme:

Qeveria paraqet një projektligj në Këshillin legjislativ për shfrytëzimin e fuqisë ujore të Bavarisë, Saksonisë etj., duke përmbushur të gjitha kërkesat ekonomike. Kuvendi lokal, ose ndonjë organ tjetër, vendos për ndërtimin, i jep Ministrit të Financave ose Bankës së Shtetit fuqi për të lëshuar një seri kartëmonedhash, të shënuara posaçërisht për të treguar se ato mbulohen plotësisht nga punimet e reja që po shqyrtohen. Këto kartëmonedha mbështeten nga kredia e kombinuar e Shtetit ose e Rajhut. Askush nuk mund të paraqesë ndonjë kundërshtim për rezultatin e inflacionit. Ndërtimi zhvillohet me kredinë shtesë të dhënë nga Këshilli që përfaqëson kombin, dhe kartëmonedhat bëhen mjet ligjor pagese si të tjerat.

Kur puna përfundon, nitratet ose energjia elektrike u furnizohen klientëve kundrejt këtyre parave, dhe brenda pak vitesh emetimi mund të tërhiqet dhe të shkatërrohet. Rezultati: Shteti, kombi, ka krijuar një vepër të re, e cila u siguron atyre një burim të ri të madh të ardhurash, dhe kombi është më i pasur prej saj.

Për të vërtetuar marrëzinë e sistemit aktual, le ta krahasojmë sa më sipër me atë që thuhet.
tani.

Merret një kredi. Disa kapitalistë bëjnë atë që i gjithë kombi, edhe pse Parlamenti mund të votojë në favor të tij, nuk mund ta bëjë; ata lejojnë që shteti të marrë hua para prej tyre. Në vend që të përdorë autoritetin e tij të drejtpërdrejtë për të mirën e kombit, Shteti angazhohet të paguajë interesa të përhershme për shumën e nevojshme për të përfunduar një punë të caktuar, duke varur kështu një gur mulliri në qafën e tij. Dhe, ajo që është më e kushtueshmja nga të gjitha, ai lëshon obligacione duke krijuar kështu 'kapacitet të ri blerës'. Në bilanc nuk ka ndryshim nëse puna e re përfaqësohet nga para të reja letre apo obligacione të reja.
Por komuniteti vuan dëme sepse obligacionet nënkuptojnë që puna e re është e hipotekuar ndaj kapitalit, i cili natyrshëm e bën veten mjaft të sigurt, dikton çmimet dhe merr fitimet. Kështu, në të vërtetë janë financuesit ata që janë më të pasur nga zhvillimi i energjisë ujore të vendit; ata janë indiferentë ndaj shlyerjes; atyre u pëlqen të kenë monopole të tilla si lopët e përhershme të qumështit. Popullsia është e detyruar

Machine Translated by Google

të paguash shtrenjtë për rrymën elektrike ose nitratet, dhe përsëri një pjesë e pronës kombëtare shndërrohet në interes të financuesve.

Duhet ta referoj lexuesin te shkrimet e mia të mëparshme, veçanërisht te "Der deutsche Staat", i cili i trajton këto çështje më hollësisht sesa është e mundur në këtë broshurë. Për më tepër, disa numra në këtë seri merren me aspekte të ndryshme të veçanta të metodave të reja të krijimit të parave nga Shteti i ardhshëm.

19. Ne kërkojmë futjen e një standardi të caktuar të monedhës. E pranojmë që e kemi tani, por grabitja mbetet e njëjtë si më parë. Ne, Nacional Socialistët, kishim gjithçka gati, sapo erdhëm në pushtet, për t'i dhënë fund menjëherë mashtrimit me inflacionin dhe për të futur një standard të ri të garantuar të monedhës.

20. Themelimi i një banke të re kombëtare për zhvillim dhe ekonomi.

Kjo kërkesë shpjegohet në mënyrë shteruese në Pamfletin 8 të Bibliotekës Kombëtare Socialiste: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Është për t'u shquar se kjo kërkesë e jona për një politikë financiare ka depërtuar thellë në qarqe të tjera politike, përveç tonit.

Në vitin 1921 ia paraqita këtë kërkesë Qeverisë bavareze në formën e një projektligji të përpunuar plotësisht. Në fillim pati shumë simpati për idenë: por sapo "ekspertët" - vëllazëria bankare - u tërhoqën në konsultime, Qeveria e hodhi poshtë "Utopinë e Federatorit".

Pas zgjedhjeve të suksesshme në Thuringi në shkurt të vitit 1921, Partia jonë në Landtag atje punoi shumë për krijimin e një banke të tillë dhe gjeti von Kluchtzner, Ministrin e Financave, të gatshëm për të bashkëpunuar; edhe seksioni borgjez e mbështeste. Me shumicë votash në Landtag, Qeveria u fuqizua për të krijuar një Bankë Sociale për zhvillim dhe ekonomi. Pas kësaj, Qeveria e Rajhut, nën presionin e Rajhut, ndaloi zbatimin e vullnetit të popullit.

Ndërkohë, kisha arritur të paraqisja në Reichstag një projektligj në skicë, i cili parashikonte banka të ngjashme në shtete të ndryshme; megjithatë, në Sesionin e shkurtër të vitit Dawes (1924), ai u shty me kujdes nga Partitë Qeveritare deri në shpërbërjen në vjeshtën e atij viti.

Një projektligj për një bankë ishte para Landtagut të Mechlenburgut. Rezoluta u bë e paefektshme nga hezitimi i Ministrit nacionalist gjerman të Financave, gjithashtu për shkak të pengesave që pritej të vendoste Reichsbank.

Ideja që qëndron në themel të bankës për zhvillim nuk është më pak e thjeshtë se plani i shpjeguar më sipër për krijimin e parave për qëllime të mëdha publike.

Një korporatë e kombinuar ekonomike, siç është banka për zhvillim ekonomik, duhet t'i jepet e drejta për të lëshuar para për zhvillim (Baumark-Scheinen) të mbuluara nga vlera e shtëpive të ndërtuara rishtas. Këto më pas mund të ndërtohen të lira nga barra e madhe e interesit, i cili vetëm sot e bën të pamundur ndërtimin në sasi të mjaftueshme.

Çdo gjerman me një shtëpi të vetin. Një popull i lirë në tokë të papenguar.

Machine Translated by Google

21. Rimodelimi i plotë i sistemit të taksimit mbi parimet social-politike ekonomike. Çlirimi i konsumatorit nga barra e taksimit indirekt dhe i prodhuesit nga taksat që ia kufizojnë aktivitetet.

Politika Sociale

Politika sociale është motoja e preferuar e kurave tona të tanishme politike. Tingëllon kaq bukur, i bën ato popullore dhe tërheq vota për Partinë që premton të bëjë gjithçka në rregull.

Kur çdo parti i premton zyrtarit, për shembull, një rritje të pagës, ajo e quajnë këtë Politikë Sociale.

Është e njëjta gjë kur ata premtojnë të plotësojnë dëshirat e nëpunësve dhe punëtorëve; ose kur bëjnë pak për të lehtësuar njerëzit me të ardhura të vogla, ose vuajtësit e luftës, ose mësuesit e rinj, ose gjermanët jashtë vendit.

Dhe të gjithë njerëzit vrapojnë pas këtyre kapësve politikë të minjve kur ata luajnë në flautin e tyre 'social'2 .

Së pari duhet të bëhet e qartë se Politika Sociale nënkupton mirëqenien publike si ligjin më të lartë dhe se, siç kuptohet tani, Politika Sociale është në të vërtetë një politikë e interesit vetjak që nuk merr parasysh mirëqenien e përgjithshme. Bëhen të gjitha llojet e premtimeve të pakujdesshme dhe ata që i bëjnë ato duhet ta dinë që në fillim se është e pamundur t'i përmbushin ato.

Tani që Gjermania është kaq e pafuqishme politikisht, ekonomikisht dhe financiarisht, — gjë që gjen shprehje së pari në Ligjet Dawes dhe tani në Ligjin Young, dhe në të ashtuquajturën politikë të përmbushjes që i ka vënë barrë kombit tonë, duke e bërë jetën pothuajse të pamundur — është njëkohësisht e rreme dhe qesharake të flasësh për 'Politikë Sociale'. Tani që jeta gjermane është kaq e ngushtë, kur secili njeri po shkel mbi fqinjin e tij dhe përpiqet t'i dalë përpara dhe ta shtyjë mënjanë, kur klasat e ndryshme të popullsisë janë në kundërshtim, premton të favorizojë një grup në kurriz të një harku tjetër jo 'Politikë Sociale për të mirën e përgjithshme', por një harku që nxit një klasë kundër një tjetre. Ata e dinë shumë mirë se një 'përmirësim' i çastit anulohet nga një kosto më e lartë jetese dhe taksa më të larta.

Politika sociale do të thotë diçka shumë e ndryshme - një vendosmëri për të zgjidhur problemin social.

Klasat punëtore të pafata dhe të shfrytëzuara besojnë se pagat e tyre të drejta,
Pozicioni në rendin shoqëror po u mohohet atyre - prandaj fillon lufta e klasit.

Është e qartë për të gjithë se jeta jonë ekonomike po vuan nga plagë të thella; padrejtësi të hidhura. E megjithatë, përfundimet e nxjerra nga Marksizmi me 'luftën e tij të klasave' dhe 'kërkesat e tij sociale dhe ekonomike' të 'shpronësimit të shpronësuesit' dhe 'socializimit' janë krejtësisht të gabuara, sepse kjo godet të gjitha kërkesat e vërteta të një politike të vërtetë sociale, ligji më i lartë i së cilës është mirëqenia e përgjithshme.

Parimi kryesor i luftës së klasave - si parim i politikës - është urrejtja. 'Shpronësimi i shpronësuesit' e bën zilinë një parim të ekonomisë, dhe 'socializimi' do të thotë rrëzimi i personalitetit në udhëheqje dhe vendosja e materializmit, masës, në vend të intelektit dhe efikasitetit.

2 Një aludim për Fajderin e Llambadarit të Hamelnit.

Machine Translated by Google

Asgjë më shumë nuk nevojitet për të vërtetuar rënien e plotë të doktrinave marksiste, duke parë falimentimin e plotë të sistemit komunist të ekonomisë dhe dështimin e mjerueshëm të Revolucionit Gjerman të vitit 1918.

Do t'u tërhiqja vëmendjen e veçantë lexuesve të mi për faktin se ky pseudosocializëm, i lindur nga Marksizmi, nuk është i bazuar në logjikën e shëndoshë dhe as në ndonjë ide "sociale", nuk është konstruktiv, por mbetet i zhytur në thellësitë më të ulëta të mendimit politik, se mbështetet në të njëjtin parim të përgjithshëm të individualizmit të vrazhdë dhe kaotik siç e kemi njohur gjithmonë. Besohet vetëm nga një numër individësh, të bashkuar nga ndjenjat e urrejtjes dhe zilisë - jo nga ndonjë qëllim konstruktiv - kundër gjysmës tjetër të kombit. A mund të habitemi që çështja sociale nuk zgjidhet dhe nuk mund të zgjidhet me këtë mjet, dhe se zgjidhja e tyre e vetme është urrejtja dhe dëshira për plaçkë; se një shtet i gjallë nuk mund të rezultojë nga revolta Marksiste e Bursës, por vetëm një grumbull rrënojash?

Edhe një herë, Nacional-Socializmi gjen fjalën e duhur: Revoltë në Bursë. Marksizmi është një shprehje e tradhtisë kapitaliste. Kapitaliste, sepse kur një shoqëri e themeluar mbi individualizmin ka rënë në kaos, ajo domosdoshmërisht bie nën ndikimin e manjatit të madh financiar.

Teoritë social-politike, të cilat pretendojnë të jenë 'antikapitaliste' (Marksizmi, lufta midis klasave) - politika sociale siç kuptohet sot - janë domosdoshmërisht kapitaliste, sepse ndajnë të njëjtin parim intelektual. Ato nuk kanë dëshirën të ndërtojnë organikisht anëtar pas anëtari, të ndërthurin me kujdes të dhimbshëm klasat e ndryshme që punojnë nën konceptin e lartë të unitetit kombëtar, por aspiratat e tyre janë thjesht egoiste, dëshira e tyre është të përmirësojnë pozicionin e tyre pa marrë parasysh të tjerët.

Kapitalizmi dhe Marksizmi janë një dhe i njëjti! Ato rriten në të njëjtin trung intelektual.
Ka një botë të tërë ndryshimesh midis tyre dhe nesh, kundërshtarëve të tyre më të betuar. I gjithë koncepti ynë për ndërtimin e shoqërisë ndryshon shumë nga i tyre. Nuk është as luftë klasash dhe as egoizëm klasor, por - ligji ynë kryesor është mirëqenia e përgjithshme.

22. Zhvillime të mëdha në Sigurimin e Pleqërisë duke nacionalizuar pagesat e jetës. Çdo anëtar i kombit gjerman do të sigurohet mjaftueshëm për të jetuar kur të arrijë një moshë të caktuar dhe para kësaj moshe nëse bëhet i paaftë përgjithmonë.

Kjo është zgjidhja e problemit shoqëror.

Nuk është aq pakënaqësia e drejtpërdrejtë me pagat, rrogat dhe të ardhurat që shkakton tension social, sesa pasiguria, ankthi i një njeriu për vitet e tij të mëvonshme, se mos hidhet në rrugë. Është ky ankth i vetëdijshëm që i shtyn profesionet e ndryshme të bashkohen në organizata të rreme shoqërore të tipit marksist dhe kapitalist dhe e acaron armiqësinë midis punëdhënësit dhe punonjësit. Ai çliron instinktet më të ulëta nga të dyja palët, dhe rezultati është armiqësia e ndërsjellë. Qëllimi i parë i vërtetë i punëtorit në jetë venitet në luftën për një rritje të përkohshme të pagave, dhe ai kurrë nuk e kupton se cili duhet të jetë qëllimi i madh i politikës sociale sigurimi i duhur për të moshuarit.

mosha.

Vërejmë edhe një herë se si Shteti zbuloi një zgjidhje të mirë dhe të lavdërueshme në rastin e klasës zyrtare, duke u siguruar atyre jetesën pas daljes në pension. Është zgjidhja e duhur dhe e lumtur e idealit kapitalist të të ardhurave, domethënë ta shndërrojë atë në idealin e vërtetë të shtetit për sigurimin e të ardhurave, bazuar në punën dhe efikasitetin personal.

Machine Translated by Google

Qëllimi më i lartë dhe më fisnik i Nacional Socializmit do të jetë realizimi i këtij standardi të mirëqenies së përgjithshme.

23. Ndarja e fitimit për të gjithë.

NSDAP-i e identifikon veten me këtë kërkesë. Në fakt, është një kërkesë thjesht socialiste në kuptimin e mirëfilltë të fjalës; megjithatë, na vjen si një dhuratë tërheqëse, por korruptuese nga kapitalizmi.

Ndarja e fitimeve që rrjedhin nga puna e të tjerëve hyn në kategorinë e të ardhurave të pafituara, të cilat sulmohen më ashpër nga Nacionalsocializmi. Ndarja e fitimeve nga puna e vetë njeriut është një kërkesë aq e natyrshme dhe shoqërisht aq e drejtë, sa asgjë nuk mund të kundërshtohet si parim.

Është në kryerjen e saj që lind vështirësia, domethënë në kufizimin e sasisë së pjesës për shkak të prodhimit, aftësive dhe punës së punëtorit, dhe të asaj për shkak të punës mendore të shpikësit, kontabilistit, tregtarit, menaxhimit dhe rrethanave të tjera të lidhura me biznesin.

Sigurisht, është shumë e rëndësishme që palët që rrisin vlerën e një produkti të mos lihen jashtë vëmendjes. Edhe sipas sistemit aktual, një pjesë e plaçkës që kapitali shpreson të nxjerrë nga një biznes mund të rikuperohet për punëtorin.

Ne nuk do të diskutojmë këtu çështjen se si Shteti Nacional Socialist do ta zgjidhë problemin më vonë.

Personalisht, unë mendoja se një ulje e përgjithshme e çmimeve, duke ruajtur njëkohësisht pagat në nivelin aktual, do të ishte mënyra më e mirë dhe më praktike për të përmbushur kërkesën për ndarjen e fitimeve të të gjithë prodhimit tonë kombëtar.

Megjithatë, është e mundur që Shteti Nacional Socialist ta zgjidhë problemin në një mënyrë shumë më gjithëpërfshirëse sesa konceptohet sot nga truri me prirje marksiste dhe kapitaliste. Kërkesa e tanishme për ndarjen e fitimit buron ose nga dëshira për fitime (në thelb kapitaliste), ose nga zilia (në thelb marksiste).

Vetëm në Shtetin ideal, siç e konceptojmë ne, kjo është e justifikuar, sepse, kur të vijmë ta zgjidhim, duhet të shmangim metodën kapitaliste të dhënies së një pjese të vogël në biznes, qëllimi i vetëm i së cilës është t'u sigurojë aksionarëve më të mëdhenj të drejtën e tyre për dividentët e tyre, si dhe idenë marksiste të zilisë, sepse kjo e poshtëron faktorin personal dhe dëmton publikun e gjerë.

Po japim disa shembuj për qartësi.

Nuk u bën asnjë dobi punëtorëve në një fabrikë këpucësh që “ndajnë fitimin” të marrin disa aksione në biznes ose një bonus të vogël ose një palë këpucë me çmim kostoje, nëse u duhet të paguajnë po aq shtrenjtë për këmishat, kostumet, çorapet, ushqimin dhe pijet e tyre, sepse rrobaqepësit, bukëpjekësit dhe birrarët mbulojnë lakminë e rrobaqepësve, furrave të bukës dhe fabrikave të birrës me “ndarjen e fitimit” të tyre.

Ulja e çmimeve është sharmi që duhet t'i japë çdo anëtari të kombit një pjesë në fitimet e prodhimit kombëtar.

Machine Translated by Google

Nuk do ta kënaqë ndjenjën e drejtësisë sociale të një Nacional Socialisti të vërtetë nëse pastruesit e rrugëve, punëtorët me mëditje, hekurudhat, postierët, punëtorët e transportit, punëtorët e spitaleve - për të përmendur vetëm disa - punëtorët e bujqësisë, minatorët, ndërtuesit, punëtorët, duhet të përjashtohen nga ndarja e fitimit, thjesht sepse këto klasa nuk kontribuojnë në rritjen e vlerave. Gjithashtu, për bujqësinë (në të cilën jo vetëm detajet e bujqësisë duhet të merren në konsideratë, por edhe milionat e angazhuar në biznese të tjera të lidhura me të) duhet thënë se ajo "paguan" në vitet kur korrja është e mirë; edhe në industritë e rënda, minierat japin vetëm një fitim të pastër për shkak të presionit të konkurrencës botërore.

A mund të pohojmë se këta miliona punëtorë dhe punonjës, të cilët shpesh janë të angazhuar në degët më të rëndësishme të industrisë, por që, për shkak të rrethanave, nuk mund të shpresojnë për një pjesë të drejtpërdrejtë të fitimeve, do të marrin më pak konsideratë sesa klasa e shumtë, e cila punon ndoshta si larës enësh ose hamall në një klub nate ose në një banjë turke, ose në një fabrikë optike ose kimike që gëzon monopol dhe furnizon të gjithë botën? Nëse këta të fundit do të ndajnë fitimet dhe dividentët nga prodhimi i luksit, a do ta bëjnë ata gjithnjë e më të pamundur për shumicën e kombit të arrijë këto avantazhe?

Na pëlqen të sodisim një shi dividentësh, shpërblimesh, dhuratash Krishtlindjesh me para të derdhura mbi punëtorët dhe zyrtarët, të cilët kanë bërë një punë të shkëlqyer për një biznes prej vitesh. Aspirata të tilla me natyrë socio-politike nuk kanë nevojë të diskutohen dhe argumentohen në këtë traktat mbi parimet e përgjithshme. Kërkesa, siç po shkojnë gjërat tani, është një kërkesë e rëndësishme dhe duhet të tërheqë mbështetës. 'Fitimet' varen kryesisht nga situata e përgjithshme e biznesit dhe nga aftësitë teknike dhe shitjet e menaxhmentit; dështimi mund të vijë përmes një interpretimi të gabuar ose një gabimi në llogaritje. Sado të aftë të jenë punëtorët, sado të zellshëm, ata mund të kenë pak ose aspak ndikim në rezultatet e punës së vitit, ose në fitimet ose humbjet.
Efikasiteti i tyre i justifikon ata që kërkojnë një pagë të përshtatshme dhe të mjaftueshme, por nuk ka baza morale ose ekonomike për të kërkuar një pjesë të fitimeve. Ata me të drejtë do t'i rezistonin sugjerimit se duhet të mbulojnë çdo humbje të vitit financiar nga kursimet e tyre; ata me të drejtë do të rezistonin që të pritej të kompensonin, duke ulur pagat, për menaxhimin e keq ose jetesën ekstravagante nga ana e drejtorëve. Por 'ndarja e fitimeve' është e justifikueshme vetëm nëse ekziston aftësia dhe gatishmëria për të ndarë rreziqet dhe humbjet, ose nëse e meriton efikasitet i veçantë.

Ja një aspekt i ndarjes së përgjithshme të fitimit.

Pse, për shembull, fabrikat e mëdha të ngjyrosjes në Gjermani, me pozicionin e tyre mbizotërues të monopolit, duhet të vazhdojnë të jenë vetëm një lopë mjelëse kapitaliste për aksionarët e IG Farbenindustrie, dhe në rastin më të mirë, duke rritur çmimet, t'u japin një pjesë të fitimeve punëtorëve dhe zyrtarëve të tyre?

Do të jetë detyra e Shtetit Nacional Socialist të sigurojë që fitimet e mëdha monopoliste të vihen në dispozicion të përgjithshëm nëpërmjet një uljeje shumë bujare të çmimeve.

Është e qartë se problemi nuk është çështje e politikës sociale, por është i lidhur ngushtë me rendin shoqëror kapitalist të ditëve të sotme (pretendimet e aksionarëve).

Machine Translated by Google

Ne dëshirojmë t'i zbatojmë këto parime të shprehura shkurt; dhe të udhëhiqemi prej tyre në qëllimin tonë për të realizuar ndarjen e fitimit sa më gjerësisht të jetë e mundur në të gjitha bizneset në të cilat fitimet shkojnë ekskluzivisht në xhepat e financuesve profesionistë.

24. Shpronësimi i të gjitha fitimeve që nuk janë fituar nga puna e ndershme, por nëpërmjet luftës, Revolucionit - dhe më tej - stabilizimit dhe rivlerësimit të markës; gjithashtu, pronës së huadhënësve dhe grabitësve të parave.

    Kjo është një masë ndëshkimi dhe drejtësie, që nuk kërkon shpjegim sipas asnjë parimi.

25. Eliminimi i mungesës së strehimit me anë të ndërtimeve të gjera në të gjithë Rajhun me mjetet e ofruara sipas Nr. 20 (banka për zhvillim). Kjo mbyll listën e kërkesave socio-politike. Lidhur me çështjen teknike financiare, nuk mund të thuhet shumë në këtë broshurë, sepse është një temë shumë e madhe dhe e veçantë, dhe një temë që, me sa duket, vetëm mendjet financiare e kuptojnë, dhe që në të vërtetë do të duhet të zbatohet prej tyre. Broshura 8 e bibliotekës NS merret plotësisht me këtë temë.

Feja dhe Arti

Nuk është e mundur të deklarohen mbi këtë temë më shumë se disa parime kryesore në hapësirën e një Programi. Kjo është bërë tashmë. Për pjesën tjetër, parimi ynë duhet të jetë të mos i përfshijmë çështjet e fesë në deklaratat mbi politikën e përgjithshme; megjithëse mund ta trajtojmë ndikimin korruptues të doktrinave të fshehta të Judaizmit si një objekt për deklarata dhe sulme publike.

E njëjta gjë vlen edhe për të gjitha sulmet idiote ndaj Krishterimit. Shprehje të tilla si "Krishterimi vetëm dëm ka bërë" thjesht tregojnë se njeriu që i thotë ato nuk ka as inteligjencë njerëzore dhe as politike.

Dikush mund ta fajësojë Kishën për ndërhyrje në politikë, dhe të gjithë të krishterët e mirë do të mos i miratojnë mizoritë e ushtruara në emër të Kryqit nga Inkuizicioni dhe gjyqet për magji, por është gabim të abuzohet në terma të përgjithshëm me fenomenin më të madh në historinë e njerëzimit për gabimet dhe shthurjet e individëve. Feja e krishterë ka rritur dhe ndërtuar miliona e miliona njerëz dhe i ka sjellë ata te Perëndia nëpërmjet vuajtjes.

Kultura e Mesjetës u ngrit në shenjën e Kryqit; arritjet, sakrifica, besimet e guximshme kanë rrënjët e tyre në Krishterim. Prandaj, duhet të jemi të kujdesshëm për të dalluar bërthamën e brendshme shpirtërore të Krishterimit nga format e ndryshme të shfaqjeve që janë shfaqur mbi të gjatë kalimit të tij nëpër histori.

Partia jonë qëndron mbi bazat e Krishterimit pozitiv.

Ky nuk është vendi për të diskutuar të gjitha problemet, shpresat dhe dëshirat nëse kombi gjerman mund të zbulojë në një moment ndonjë formë të re për besimet dhe përvojat e tij fetare; këto janë çështje që i tejkalojnë kufijtë e një Programi siç është ai i Nacional Socializmit.

Është me rëndësi urgjente të përballemi me të gjitha ndikimet shkatërruese që po i bëjnë dëm kombit tonë në fushën e artit, letërsisë, shkencës, skenës, kinemasë dhe, mbi të gjitha, në të gjithë shtypin. Programi ynë i parimeve - 25 Pikat -
shkon aq larg në detaje saqë është e panevojshme të thuhet më shumë për këtë temë.

Machine Translated by Google

Reformat ushtarake dhe reformat e tjera

Ushtria kombëtare, Dhomat e Tregtisë dhe Profesioneve, reforma e të drejtës së votës dhe ligji, janë çështje kaq të gjera që ndikojnë në jetën publike, saqë nuk mund të shpërfillen me pak fjali. Idetë kryesore janë përcaktuar në vetë Programin, por detyra e të menduarit dhe e përpunimit të tyre dhe, mbi të gjitha, e shartimit të tyre në të kaluarën historike do të jetë problemi i madh i viteve të ardhshme, kur shpresojmë që pushteti politik të jetë i yni dhe kur do të jemi të pajisur me forcën dhe njohuritë e nevojshme për të marrë përsipër punët e Shtetit.

Këtu kemi një fushë të pasur kërkimore nën Nacional Socializmin.

Rëndësia e Nacional Socializmit tregohet nga fakti se ai nuk lë asnjë fushë të jetës kombëtare të paprekur; sepse ofron një themel krejtësisht të ri mbi të cilin do të duhet ta ndërtojmë atë jetë.

Machine Translated by Google

5. Çfarë nuk dëshirojmë

Për të forcuar anën pozitive të Programit tonë, do të ishte mirë të deklaronim së shpejti atë që nuk e dëshirojmë.

Ne nuk dëshirojmë që rrotat e historisë të kthehen prapa dhe as të rikthejnë në jetë dinastitë që janë zhdukur, duke mos lënë mezi asnjë gjurmë të vetes — për fajin e tyre. As nuk dëshirojmë t'i vendosim klasat që janë rrëzuar nga froni përsëri në pozicionet e tyre të mëparshme të privilegjuara.
Klasa e oficerëve dhe zyrtarët nuk janë në të vërtetë më të lartë ose më të mirë se çdo klasë tjetër profesionale, për aq sa ata punojnë vërtet në përputhje me idenë tonë për t'i shërbyer kombit para së gjithash.

Nuk është uniforma apo dantella e artë, por performanca, ajo që e bën një burrë.

Ne nuk dëshirojmë preferencë të njëanshme ose ngritje artificiale për klasën punëtore, as ndonjë lloj diktature proletare. Askush nuk mund ta bind veten të besojë se ndonjë klasë, thjesht sepse ka qenë e shtypur në të kaluarën, mund të pretendojë t'i jepet pushtet. Aspirata të tilla, kur përkthehen në realitet, çojnë padyshim në pasoja të tmerrshme, të tilla si ato që shoqëruan revoltën e Bursës së nëntorit 1918. Deri më tani nuk është pjesa e "shtypur" e popullsisë që është në krye, por një turmë mashtruesish politikë, aventurierësh lakmitarë, profiterë, llafazanë dhe budallenj, të cilët kanë marrë në zotërim makinën politike dhe administratën. Diktatura e premtuar e proletariatit është shndërruar në...

Diktatura e 'Profitariatit'.

Edhe një rend i ri i Shtetit nën Nacional Socializmin nuk mund të kishte shpresë për sukses nëse nuk do të kishte në dispozicion një staf shumë të trajnuar plotësisht me burra të vendosur, të mbushur plotësisht me parimet e Programit tonë, burra seriozë me energji dhe përvojë. Edhe tek ne, shumë demagogë të pastër do të futeshin me bërryla dhe do të përfitonin nga rendi i ri.

Është shumë më e lehtë të kritikosh të metat e një rendi shoqëror në rënie sesa të bësh punë konstruktive mbi të.

Ne nuk kemi nevojë vetëm për një Parti të re, që ngadalë po vendoset në Parlament dhe administratë, dhe pastaj ndoshta po pranon një ose dy poste në një Ministri koalicioni, vetëm për t'i thyer shpinën në fund, - sepse atëherë roli ynë në histori do të mbaronte, ashtu siç sot Socialdemokracia ka mbaruar si forcë politike dhe intelektuale në Gjermani. E njëjta gjë vlen edhe për nacionalistët gjermanë, të cilët tashmë janë tërhequr nga parimet e tyre kryesore për të marrë vende në Qeveri.

Ne nuk duam Ministra që marrin detyrën vetëm për hir të pozicionit apo për pushtet, por do ta konsiderojmë çdo pozicion të tillë si një fazë drejt objektivit tonë të madh. Midis nesh dhe të tjerëve ekziston gjithmonë shpata flakëruese e teorisë sonë botërore.

Nga njëra anë Shteti; ose më saktë Shteti i rremë, me vulën liberal-demokratike-parlamentare, i detyruar nga nevoja të maskojë tiraninë e financuesve, dhe në këmbët e tij një turmë e zjarrtë hebrenjsh që ndjekin kampet dhe gjuetarë vendesh, që luftojnë për të siguruar jetesën nga sistemi.

Nga ana jonë, lufta për çlirimin dhe pastrimin e popullit tonë, derisa të arrijmë shtetin e vërtetë të drejtësisë shoqërore dhe lirisë kombëtare.

Machine Translated by Google

6. Përfundim

Detyra e këtij broshure të parë të Bibliotekës së NS është t'i mësojë socialistit kombëtar atë që duhet të dijë rreth Programit të Partisë. Ne e kemi parë vazhdimisht parimin e vetëm kryesor që tërhiqet nëpër të gjitha argumentet tona si një fije e kuqe e ndezur: Socializmi Kombëtar është një teori e botës, që qëndron në kundërshtim të fortë me botën e sotme të kapitalizmit dhe satelitët e tij marksistë dhe borgjezë.

Jeta jonë është një luftë në shërbim të kësaj ideje të fuqishme, një luftë për një Gjermani të re.

Ne, Nacional Socialistët, valëvitim flamurin tonë të stuhisë para botës. Gjithmonë të rinj, të shkëlqyer. dhe duke shkëlqyer në diell, ngrihet Kryqi i Grepur, simboli i jetës që rizgjohet.

Machine Translated by Google

Manifesti për Heqjen e Skllavëria e Interesit

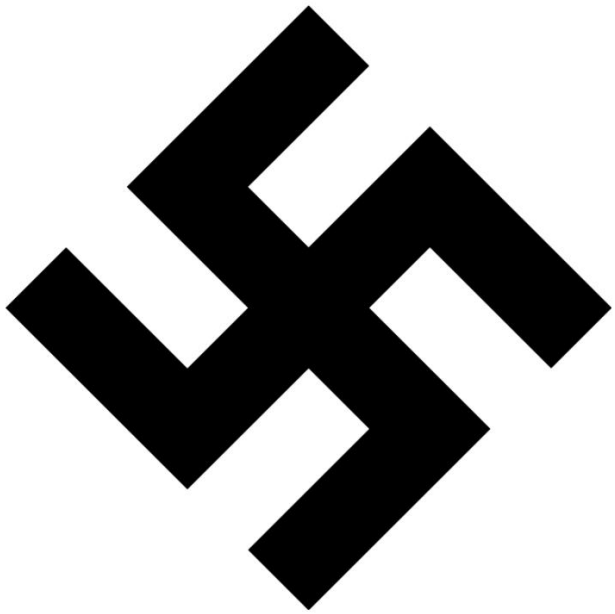

Machine Translated by Google

Mamonizmi është sëmundja e rëndë, gjithëpërfshirëse dhe dërrmuese nga e cila vuan sfera jonë kulturore bashkëkohore, dhe në fakt i gjithë njerëzimi. Është si një sëmundje shkatërruese, si një helm gllabërues që ka kapluar popujt e botës.

Me Mamonizëm duhet të kuptohet:

nga njëra anë, fuqitë dërrmuese ndërkombëtare monetare, fuqia financiare mbiqeveritare e vendosur mbi çdo të drejtë vetëvendosjeje të popujve, kapitali i madh ndërkombëtar, Ndërkombëtarja thjesht e Arit;

nga ana tjetër, një mendësi që ka pushtuar rrethin më të gjerë të njerëzve; epshi i pangopur për fitim, koncepti i jetës i orientuar thjesht nga bota që ka çuar tashmë në një rënie të frikshme të të gjitha koncepteve morale dhe mund të çojë vetëm në më shumë.

Kjo mendësi mishërohet dhe arrin kulmin e saj në plutokracinë ndërkombëtare.

Burimi kryesor i fuqisë për Mamonizmin është të ardhurat e pamundimshme dhe të pafundme që prodhohen nëpërmjet interesit.

Nga ideja krejtësisht imorale e interesit mbi kreditë lindi Gold International.
Konstitucioni mendor dhe moral i rritur nga epshi për interesa dhe përfitueshmëria e çdo lloji ka çuar në korrupsionin e frikshëm të një pjese të borgjezisë.

Ideja e interesit mbi kreditë është shpikja djallëzore e kapitalit të madh të kredisë; vetëm ajo e bën të mundur jetën e ngathët dhe të çrregullt të një pakice manjatësh në kurriz të popujve prodhues dhe potencialit të tyre të punës; ajo ka çuar në dallime të thella dhe të papajtueshme, në urrejtje klasore, nga e cila lindi lufta midis qytetarëve dhe vëllezërve.

E vetmja kurë, mjeti radikal për të shëruar njerëzimin që vuan është

heqja e skllavërisë së interesit.

Heqja e skllavërisë ndaj interesit mbi paratë shënon të vetmen të mundshme dhe
çlirimin përfundimtar të punës prodhuese nga fuqitë e fshehura shtrënguese të parasë.

Heqja e skllavërisë ndaj interesit nënkupton rivendosjen e personalitetit të lirë 7, shpengimin e njeriut nga skllavëria, nga mallkimi me të cilin Mamonizmi e ka lidhur shpirtin e tij.
Kushdo që dëshiron të luftojë kapitalizmin duhet të zhdukë skllavërinë ndaj interesit.

Ku duhet të fillojë heqja e skllavërisë ndaj interesit? *Me kapitalin huadhënës!*

Pse?

Sepse kapitali i huasë, krahasuar me të gjithë kapitalin e madh industrial, është aq i fuqishëm sa fuqitë e mëdha monetare mund të luftohen në mënyrë efektive vetëm përmes heqjes së skllavërisë së interesit. 20:1 është raporti i kapitalit të huasë me kapitalin e madh industrial. Populli gjerman duhet të mbledhë çdo vit më shumë se 12 miliardë në interes për kapitalin e huasë në formën e taksave direkte dhe indirekte, qirasë dhe kostos në rritje të jetesës, ndërsa edhe në vitet e lulëzimit të luftës, shuma totale e të gjithë dividentëve të shpërndarë nga shoqëritë aksionare gjermane arriti në vetëm 1 miliard.

Rritja e kapitalit të huasë, *si një ortek,* tejkalon çdo aftësi njerëzore për llogaritje,
nëpërmjet të ardhurave të përjetshme, të pafundme dhe të pamundimshme nga interesi dhe nga interesi mbi interesin.

Çfarë bekimi sjell heqja e skllavërisë ndaj kamatës për njerëzit që punojnë?
të Gjermanisë, për proletarët e të gjitha vendeve të Tokës?

Heqja e skllavërisë ndaj interesit na jep mundësinë të ndjekim *heqjen e të gjitha taksave direkte dhe indirekte.* Dëgjoni këtë, ju njerëz që prodhoni vlerë të të gjitha vendeve, të të gjitha shteteve dhe kontinenteve: të gjitha të ardhurat shtetërore që rrjedhin nga burime direkte dhe indirekte derdhen vazhdimisht në xhepat e kapitalit të madh të huave.

Machine Translated by Google

Fitimet e bizneseve shtetërore, duke përfshirë shërbimin postar, telegrafin, telefonin, hekurudhën, minierat, pyjet e kështu me radhë, mjaftojnë tërësisht për financimin e të gjitha angazhimeve thelbësore shtetërore për shkollat, universitetet, gjykatat, agjencitë administrative dhe mirëqenien sociale.

Kështu, asnjë socializëm i vërtetë nuk do t'i sjellë ndonjë bekim njerëzimit për sa kohë që fitimet nga Ndërmarrjet publike mbeten kontribuese ndaj kapitalit të madh huadhënës.

Prandaj, ne kërkojmë si ligj themelor të shtetit, së pari për popujt gjermanë, pastaj si ligj themelor për të gjithë ata popuj të ngjashëm që dëshirojnë të hyjnë me ne në bashkësinë kulturore të një lige kombesh, sa vijon:

1. Obligacionet e luftës, së bashku me të gjitha instrumentet e tjera të borxhit të Rajhut Gjerman, së bashku me të gjitha instrumentet e tjera të borxhit të shteteve federale gjermane, veçanërisht obligacionet hekurudhore, si dhe obligacionet e obligacioneve të të gjitha qeverive lokale, shpallen, me heqjen e detyrimit për interes, si mjet ligjor pagese për vlerën nominale [ose më saktë duhet të konvertohen në kredi bankare].

2. Me të gjitha letrat e tjera me interes të fiksuar, obligacionet e mbuluara, obligacionet industriale, hipotekat etj., detyrimi për interesin zëvendësohet nga detyrimi për të shlyer principalin; kështu, pas 20 ose 25 vjetësh, varësisht nga norma e interesit, kapitali i dhënë hua shlyhet dhe borxhi shlyhet.

3. Të gjitha borxhet e pasurive të paluajtshme, hipotekat etj., duhet të paguhen me këste me të njëjtën shumë si pagesat e kërkuara deri më tani, në përputhje me tarifat e regjistruara në regjistrin e tokës. Prona në shtëpi dhe tokë e çliruar nga borxhi në këtë mënyrë bëhet pjesërisht pronë e shtetit ose e qeverisjes vendore. [Në këtë mënyrë shteti është në një pozicion më të mirë për të kontrolluar dhe për të ulur qiratë.]

4. I gjithë sistemi monetar duhet të jetë nën varësinë e bankës qendrore të shtetit. Po kështu, të gjitha bankat private; bankat me çek postar, bankat e kursimit dhe unionet e kreditit, të gjitha bëhen të lidhura si degë operacionale.

5. Të gjitha kreditë për pasuri të paluajtshme jepen vetëm përmes bankës shtetërore. Kreditë personale dhe komerciale u jepen bankierëve privatë sipas një koncesioni nga shteti.
   Ky koncesion jepet në bazë të nevojës, me ndalim për themelimin e degëve për rrethe të caktuara. Shkalla e tarifave përcaktohet nga shteti.

6. Letrat me vlerë të aksioneve paguhen në të njëjtën mënyrë si letrat me vlerë me interes fiks me normë vjetore prej 5%. Fitimet e tepërta u paguhen pjesërisht aksionarëve si kompensim për kapitalin e "rrezikuar" (në ndryshim nga letrat me vlerë me interes fiks dhe letrat me vlerë të mbështetura në monedha), ndërsa teprica e mbetur, nga e drejta sovrane e punës, ose shpërndahet shoqërisht ose zbatohet për uljen e çmimeve të produkteve.

7. Për të gjithë personat që për arsye fizike (moshë e shtyrë, sëmundje, paaftësi fizike ose mendore për punë, moshë ekstreme) nuk janë në gjendje të sigurojnë jetesën e tyre, të ardhurat nga interesat nga asetet aktuale kapitale vazhdojnë të paguhen si pension në të njëjtat nivele, dhe përfundimisht edhe në nivele të rritura, në këmbim të dorëzimit të letrave me vlerë.

8. Me qëllim uljen e inflacionit aktual të parave të letrës, miratohet një taksë universale dhe e graduar fort mbi certifikatat e obligacioneve të luftës dhe instrumentet e tjera të borxhit të Rajhut dhe të shteteve. Këto letra duhet të shtypen.

9. Përmes një edukimi intensiv të popullit, duhet t'u bëhet e qartë njerëzve se paraja nuk është dhe nuk duhet të jetë gjë tjetër veçse një kupon për punën e kryer; se ndërsa çdo ekonomi shumë e zhvilluar sigurisht që ka nevojë për para si mjet për të...

Machine Translated by Google

shkëmbimi, funksioni i parasë mbaron gjithashtu me këtë, dhe në asnjë rast parasë nuk duhet t'i jepet një fuqi supramundane për t'u rritur vetvetiu me anë të interesit, në kurriz të punës prodhuese.

Pse nuk i kemi bërë tashmë të gjitha këto, të cilat janë kaq të vetëkuptueshme, të cilat duhet të merren në konsideratë? si Veza e Kolombit për çështjen sociale?

Sepse në verbërinë tonë mamoniste kemi harruar si të shohim qartë se doktrina e shenjtërisë së interesit është një vetëmashtrim monstruoz, se ungjilli i interesit të kredisë që vetëm e bën dikë të bekuar e ka ngatërruar të gjithë mendimin tonë në rrjetën e artë të plutokracisë ndërkombëtare. Sepse kemi harruar dhe jemi mbajtur qëllimisht në konfuzion nga fuqitë e plotfuqishme të parasë për faktin se - përveç në rastin e disa njerëzve të pasur -
Interesi që duket kaq i dashur dhe kaq i dashur për të pamenduarit, kompensohet plotësisht nga taksat. I gjithë legjislacioni ynë tatimor është dhe mbetet, për sa kohë që nuk kemi çlirim nga skllavëria ndaj interesit, vetëm një detyrim haraçi ndaj kapitalit të madh dhe jo, siç do ta imagjinonim, një sakrificë vullnetare për kryerjen e punës për komunitetin.

Prandaj, çlirimi nga skllavëria e interesit mbi paratë është motoja e qartë për revolucionin global, për çlirimin e punës prodhuese nga zinxhirët e fuqive monetare mbiqeveritare.

Implementimet dhe Arsyetimi

Ne ndodhemi në mes të një prej krizave më të rënda që populli ynë i varfër ka përjetuar në historinë e tij të dhimbshme. Populli ynë është rëndë i sëmurë; rëndë e sëmurë është e gjithë bota.
Pa ndihmë kombet belbëzojnë; një mall i zjarrtë, një britmë për shpengim përshkon masat e zymta. Me të qeshura dhe vallëzime, me kinema dhe shfaqje madhështore, populli kërkon të harrojë fatin e tij të mjerueshëm - të harrojë shpresat e tij të zhgënjyera, dhimbjen e thellë të brendshme,
rreth zhgënjimit të tmerrshëm për atë që dikush me kënaqësi do ta quante "fitore të revolucionit".
Por si e imagjinuam ndryshe të gjithën? Si u realizuan ndryshe të gjitha premtimet e bukura? Gjithçka që shpresonim të fitonim në errësirën e natës, në errësirën e rënies sonë ushtarake, dukej si ar i shndritshëm, por tani, kur dita gri ndriçon zbulimin, është e gjitha copa druri të kalbura.
Tani qëndrojmë këtu të humbur. Për hir të këtyre copave të kalbura të drurit që shkëlqenin aq bukur natën, kemi hedhur gjithçka që deri më tani ishte e dashur dhe e vlefshme për ne dhe kemi mbushur të gjitha xhepat tanë me këtë thesar të mjerueshëm. Nuk është çudi që tërbimi i dëshpërimit kap pikërisht më të varfrit e të varfërve, dhe se ata tërbohen me zemërim të pakuptimtë kundër vëllezërve të tyre, dhe në dëshirën e tyre të thellë për shpengim kërkojnë të shkatërrojnë gjithçka që u qëndron në rrugë.
Kjo gjendje duhet të çojë në çmenduri të plotë, nëse mungesa e ndërgjegjes dhe budallallëku i nxisin njerëzit edhe më tej.

Dhe se ku çon kjo çmenduri, e shohim në Rusinë bolshevike. Nacionalizimi, siç quhet socializimi në Rusi, ka rezultuar të jetë një dështim, deklaron Lenini i patrazuar. Ekonomia është shkatërruar, fuqia blerëse e parave ka rënë në hiç, inteligjenca është vrarë, punëtori pa bukë. Dëshpërim në të gjithë popullin; vetëm terrori i përgjakshëm i bazuar në mercenarë kinezë dhe letonezë është në gjendje t'i mbrojë diktatorët e kuq nga hakmarrja e popullit të tradhtuar. Edhe midis nesh zhvillimi do të ndjekë këtë kurs, nëse spekulantët ndërkombëtarë, fanatikët e fiksuar të partive, përfaqësuesit e borgjezisë më të rëndë të ngarkuar dhe anëtarët e një race me natyrë shumë të huaj për popullin gjerman, vazhdojnë të lejohen në qeveri.

Machine Translated by Google

Çfarë ishin në të vërtetë ato fjalë të bukura, shumë të bukura që na pështpëritën në vesh? Të negociuara paqja, Lidhja e Kombeve, parlamentarizmi, sovraniteti i popullit, demokracia, diktatura e proletariatit, socializmi, shkatërrimi i kapitalizmit, çlirimi nga militarizmi dhe slogane të tjera të bukura si këto. Supozohej të lindte një popull i ri i lirë, i cili duhet të përcaktonte vetë fatin e tij. Asnjë nga këto nuk është bërë realitet, nuk ka mundur të bëhet realitet, ose nuk mund të bëhet ndonjëherë realitet, nëse nuk i hetojmë me seriozitetin më të lartë moral të gjitha këto shfaqje, të gjitha këto slogane - nëse nuk i testojmë me ndërgjegje simptomat e sëmundjes si një mjek inteligjent dhe i shqetësuar dhe nuk e diagnostikojmë me kujdes gjendjen aktuale të personit të sëmurë, duke mos kursyer asnjë përpjekje për të përcaktuar se nga buron kjo sëmundje serioze kritike.

卐卐卐卐卐

Sëmundja e kohës sonë quhet Mamonizëm.

Çfarë është Mamonizmi?

Mamonizmi është mbretërimi i lig, i padukshëm dhe misterioz i fuqive të mëdha ndërkombëtare monetare. Megjithatë, Mamonizmi është edhe një mënyrë mendësie; është adhurimi i këtyre fuqive monetare nga ana e të gjithë atyre që janë të infektuar me helmin Mamonist. Mamonizmi është hipertrofia e pakufizuar e shtytjes njerëzore - në vetvete të shëndetshme - për blerje. Mamonizmi është epshi për para i rritur në një çmenduri, i cili nuk njeh qëllim më të lartë sesa të grumbullojë para mbi para, i cili kërkon me brutalitet të pakrahasueshëm të detyrojë të gjitha forcat e botës në shërbimin e tij dhe duhet të çojë në skllavërinë ekonomike, në shfrytëzimin e potencialit të punës së të gjithë popujve të botës. Mamonizmi është mënyra e të menduarit që ka çuar në një rënie të të gjitha koncepteve morale. Mamonizmi i konsideruar si një fenomen mbarëbotëror duhet të barazohet me egoizmin brutal dhe të pamëshirshëm tek njeriu. Mamonizmi është fryma e lakmisë, e dëshirës së pakufishme për të sunduar, e mentalitetit të përqendruar tërësisht në kapjen e të mirave dhe thesareve të botës; në thelbin e tij është feja e tipit njerëzor të orientuar thjesht nga bota.

Mamonizmi është e kundërta e drejtpërdrejtë e socializmit. Socializmi, i konceptuar si ideja më e lartë morale, si ideja se njeriu nuk është në botë vetëm për veten e tij, se çdo njeri ka detyra ndaj komunitetit, ndaj gjithë njerëzimit, dhe se ai nuk është përgjegjës vetëm për mirëqenien e përkohshme të familjes së tij, të anëtarëve të fisit të tij, të popullit të tij, por se ai ka edhe detyrime të palëkundura morale ndaj të ardhmes së fëmijëve dhe popullit të tij.

Më konkretisht, duhet ta shohim Mamonizmin si një bashkëpunim të ndërgjegjshëm të kapitalistëve të mëdhenj të të gjithë popujve, të etur për pushtet. Vlen të përmendet në këtë drejtim mbërritja e fshehtë e Mamonizmit.

Manjatët e mëdhenj fshihen si forca lëvizëse përfundimtare pas imperializmit anglo-amerikan që përfshin botën; asgjë tjetër. Fuqitë e mëdha monetare financuan me të vërtetë vrasjet e tmerrshme masive të Luftës së Dytë Botërore. Fuqitë e mëdha monetare, si pronarë të të gjitha gazetave të mëdha, e kanë thurur botën në një rrjet gënjeshtrash. Ata me kënaqësi i kanë nxitur të gjitha pasionet më të ulëta, kanë nxitur me zell rritjen e tendencave aktuale dhe, përmes propagandës së zgjuar të shtypit, e kanë çuar revanshizmin francez në vlim. Ata e kanë ushqyer me kujdes idenë pansllave, idenë serbe për të qenë një fuqi e madhe dhe nevojën e këtyre shteteve për para, deri në atë pikë sa zjarri botëror duhet të ndizet.

Edhe midis nesh në Gjermani, fryma e Mamonizmit që donte të dinte vetëm më shumë shifra eksporti, pasuri kombëtare, zgjerim, projekte të mëdha bankare dhe marrëveshje financiare ndërkombëtare,

Machine Translated by Google

çoi në një rrënim të moralit publik, në rënien e rrethit tonë sundues në materializëm dhe hedonizëm, në një sipërfaqësi në jetën tonë kombëtare, të gjithë faktorë që janë përgjegjës për kolapsin e tmerrshëm.

卐 卐 卐 卐 卐

Me habi duhet të pyesim veten se nga vjen Mamonizmi, nga e merr kapitali i madh ndërkombëtar fuqinë e tij të parezistueshme.

Nuk duhet anashkaluar fakti që bashkëpunimi ndërkombëtar i fuqive të mëdha monetare përfaqëson një fenomen krejtësisht të ri. Nuk kemi asnjë paralele për këtë në histori. Detyrimet ndërkombëtare me natyrë monetare ishin praktikisht të panjohura. Vetëm me rritjen e ekonomisë globale, me tregtinë e përgjithshme globale, u vendos ideja e ekonomisë ndërkombëtare të interesit, dhe këtu prekim rrënjën më të thellë, këtu kemi hasur në burimin më të brendshëm të forcës nga i cili Internacionalja e Artë merr fuqinë e saj të papërmbajtshme.

Interesi, fluksi i lehtë dhe i pafund i mallrave bazuar në pronësinë e thjeshtë të parave pa asnjë shtesë pune, ka bërë që fuqitë e mëdha monetare të rriten. Interesi i kredisë është parimi djallëzor nga i cili lindi Ndërkombëtarja e Arit. Kapitali i kredisë e ka lidhur fort kanalin e tij të gjakut absolutisht kudo. Si krahët e një anemone, kapitali i madh i kredisë ka zënë në grackë të gjitha shtetet, të gjithë popujt e botës.

Kreditë qeveritare, obligacionet qeveritare, obligacionet hekurudhore, obligacionet e luftës, hipotekat, detyrimet e obligacioneve të mbuluara - shkurt, instrumentet e kredisë së çdo lloji kanë zënë në një farë mënyre të gjithë jetën tonë ekonomike, kështu që që tani e tutje të gjithë popujt e botës rrëshqasin pa ndihmë në rrjetat e arta. Për hir të parimit të interesit, në përputhje me një iluzion politik tërësisht të çmendur se çdo lloj posedimi mbart një të drejtë për të ardhura, ne i jemi nënshtruar skllavërisë ndaj interesit mbi paratë. Asnjë arsye e vetme e vërtetë dhe e vlefshme morale nuk mund të jepet se pse thjesht posedimi i parave duhet të sjellë një të drejtë për pagesa të përhershme të interesit.

Ky kundërshtim i brendshëm ndaj interesit dhe ndaj të ardhurave të çdo lloji pa asnjë shfaqje të punës prodhuese, shtrihet në jetën shpirtërore të të gjithë popujve dhe kohërave. Por kurrë kjo rezistencë e thellë e brendshme ndaj pushtetit të parasë nuk është bërë kaq e vetëdijshme për kombet sa në kohën tonë.

Mamonizmi nuk është përgatitur kurrë në një mënyrë kaq gjithëpërfshirëse për të filluar dominimin botëror. Asnjëherë deri më tani nuk e ka vënë në shërbim të tij çdo poshtërsi, etje për pushtet, etje për hakmarrje, lakmi, zili dhe gënjeshtër në një mënyrë kaq të fshehur me zgjuarsi dhe megjithatë brutalisht imponuese sa tani. Lufta Botërore është në thelbin e saj më të thellë një nga vendimet më të mëdha në procesin evolucionar të njerëzimit në luftën për të vendosur nëse në të ardhmen botëkuptimi mamonist-materialist apo botëkuptimi socialist-aristokratik duhet të përcaktojë fatin e...
botën.

卐 卐 卐 卐 卐

Në sipërfaqe, koalicioni anglo-amerikan mamonist pa dyshim ka qenë fillimisht fitimtar. Si reagim kundër tij, bolshevizmi lindi në Lindje, dhe nëse dikush dëshiron të shohë një ide të madhe tek bolshevizmi, pa dyshim është pozicioni diametralisht i kundërt me botëkuptimin mamonist. Metodat që bolshevizmi kërkon të përdorë për këtë, megjithatë, janë shërimet e dështuara të një Dr. Eisenbarth. Ato janë përpjekja për të ndihmuar dikë të sëmurë nga helmimi i brendshëm me një bisturi, duke i amputuar kokën, krahun dhe këmbët.

Machine Translated by Google

Kundër kësaj tërbimi të bolshevizmit, kundër kësaj përmbysjeje të pakuptimtë, ne duhet të paraqesim një ide të re të realizueshme që me forcë bashkuese bashkon të gjitha klasat punëtore, në mënyrë që të dëbojë helmin që e ka sëmurë botën.

Unë e shoh këtë si mjet në heqjen e skllavërisë ndaj interesit mbi paratë.

Ekzistojnë tre faktorë që e bëjnë interesin mbi kapitalin huamarrës të spikatur si shkakun autentik dhe të vërtetë të mjerimit tonë financiar.

Së pari, disproporcioni monstruoz i kapitalit të huasë me interes fiks, pra i kapitalit që rritet vetvetiu pa zbatimin e punës krijuese, dhe në fakt rritet përgjithmonë.
Tek ne në Gjermani, ky kapital huadhënës ka arritur tashmë një nivel që nuk e konsiderojmë shumë të lartë, në 250 miliardë. Në kontrast me këtë shumë të madhe, kapitali qarkullues industrial i të gjithë industrisë sonë gjermane është vetëm 11.8 miliardë. Përveç kësaj, ekzistojnë edhe 3.5 miliardë kapitale të 16,000 shoqërive industriale me përgjegjësi të kufizuar [GmbH], kështu që gjithsej kemi vetëm rreth 15 miliardë kapital industrial për të tabeluar. 20:1 është gjetja e parë themelore3 .

Ky vlerësim do të thotë që në problemet financiare me rëndësi të madhe, të gjitha masat që lidhen me kapitalin huadhënës duhet të jenë 20 herë më efektive sesa masat e drejtuara ndaj kapitalit të madh industrial.

Së dyti: pagesa e interesit mbi kapitalin e kredisë së mësipërme, e vlerësuar në 250 miliardë, e marrë në total për të gjitha kohërat, arrin në rreth 12½ miliardë në vit. Në të kundërt, shuma totale e të gjithë dividentëve industrialë të shpërndarë në vitin 1916 arriti në vitin 1915 në rreth një miliard marka. Në dekadat e mëparshme ky numër ishte, mesatarisht, rreth 600 milionë. Në dy vitet e fundit të luftës [1914-1918] mund të jetë rritur ndjeshëm, por do të shënojë një rënie edhe më të madhe për vitin aktual [1919].

Fitimi mesatar i të gjitha korporatave aksionare gjermane [AG] ishte 8.21%; pra, vetëm rreth 3½% më i lartë se kthimi mesatar i vlerave të kredive me interes fiks.

Kështu, po e përmbledh, në të ardhmen populli gjerman do të duhet të paguajë rreth 12.5 miliardë [në vit] për interesat e ndryshme të përjetshme të kapitalit të madh të huave, ndërsa rendimenti nga kapitali industrial në vitin e bumit më të madh ishte 1 miliard, dhe në kohë prosperiteti të pashqetësuar vetëm 0.6 miliardë. Kështu, shohim përsëri këtu një proporcion në rendin e madhësisë prej 20:1 deri në 12:1.

Faktori i tretë dhe më i rrezikshëm është rritja e jashtëzakonshme përtej të kuptuarit të kapitalit të madh të huave përmes interesit dhe përmes interesit mbi interesin. Këtu duhet të largohem pak më shumë dhe shpresoj që përmes një ekskursioni të vogël në matematikën e lartë ta shpjegoj problemin. Së pari, disa shembuj.

Historia simpatike e shpikjes së lojës së shahut është e njohur. Mbreti i pasur indian Shihram i dha shpikësit, në shenjë falënderimi për shpikjen e lojës mbretërore, përmbushjen e një dëshire. Dëshira e njeriut të mençur ishte që mbreti t'i jepte një kokërr gruri në katrorin e parë të lojës së shahut, dy në të dytin, katër në të tretin, dhe kështu gjithmonë në çdo katror dy herë më shumë se në atë të mëparshëm. Mbreti buzëqeshi me dëshirën në dukje modeste të njeriut të mençur dhe urdhëroi që të sillnin një thes me grurë në mënyrë që për çdo katror të ndaheshin kokrrat e grurit. Siç e dimë të gjithë, përmbushja e kësaj dëshire ishte e pamundur edhe për princin më të pasur në botë. Të gjitha të korrat e botës në një mijë vjet nuk do të mjaftonin për të mbushur 64 katrorët e tabelës së shahut.

[3] Natyrisht, raporti 17:1 është më i saktë, por ndoshta Feder po merr parasysh mundësinë që raporti të rritet.

Machine Translated by Google

Një shembull tjetër: shumë veta do ta kujtojnë ende nga vitet e shkollës torturën e llogaritjes së interesit të përbërë; se si qindarka e investuar në kohën e lindjes së Krishtit shumëzohet me interes të përbërë në mënyrë që të dyfishohet çdo 15 vjet. Në vitin 15 pas lindjes së Krishtit, qindarka është rritur në 2 qindarka, në vitin 30 pas Krishtit në 4 qindarka, në vitin 45 pas Krishtit në 8 qindarka e kështu me radhë. Shumë pak veta do ta kujtojnë se çfarë vlere do të përfaqësonte kjo qindarka sot: një vëllim ari ekuivalent me vëllimin e Tokës, Diellit dhe të gjithë planetëve të kombinuar nuk do të ishte i mjaftueshëm për të përfaqësuar vlerën e kësaj qindarke të investuar me interes të përbërë.

Një shembull i tretë: pasuria e Shtëpisë së Rothschildëve, plutokracisë më të vjetër ndërkombëtare, vlerësohet sot në rreth 40 miliardë. Dihet mirë se në Frankfurt rreth vitit 1800, Kryebashkiaku i vjetër Amschel Rothschild, pa ndonjë pasuri të veçantë që ia vlen të përmendet, hodhi themelet për pasurinë gjigante të shtëpisë së tij nëpërmjet huadhënies me rezerva fraksionale prej milionash që Konti Wilhelm I i Hesse ia kishte besuar për ruajtje.

Sikur rritja e parave nëpërmjet interesit dhe interesit mbi interesin me Rothschild-in të kishte pasur sukses vetëm me normën modeste të qindarkës, kurba nuk do të ishte ngjitur kaq pjerrët sa ka ndodhur. Por duke supozuar se pasuria kolektive e Rothschild-ëve u rrit vetëm me normën e qindarkës, pasuria e Rothschild-ëve në vitin 1935 do të ishte 80 miliardë, në vitin 1950 160 miliardë, në vitin 1965 320 miliardë, dhe me këtë do ta tejkalonte tashmë shumë pasurinë totale kombëtare gjermane.

Nga këto tre shembuj mund të nxirret një ligj matematik. Kurba që përfaqëson rritjen e pasurisë së Rothschildëve, kurba që mund të nxirret nga numri i kokrrave të grurit për tabelën e shahut dhe numri që shumëzimi i qindarkës

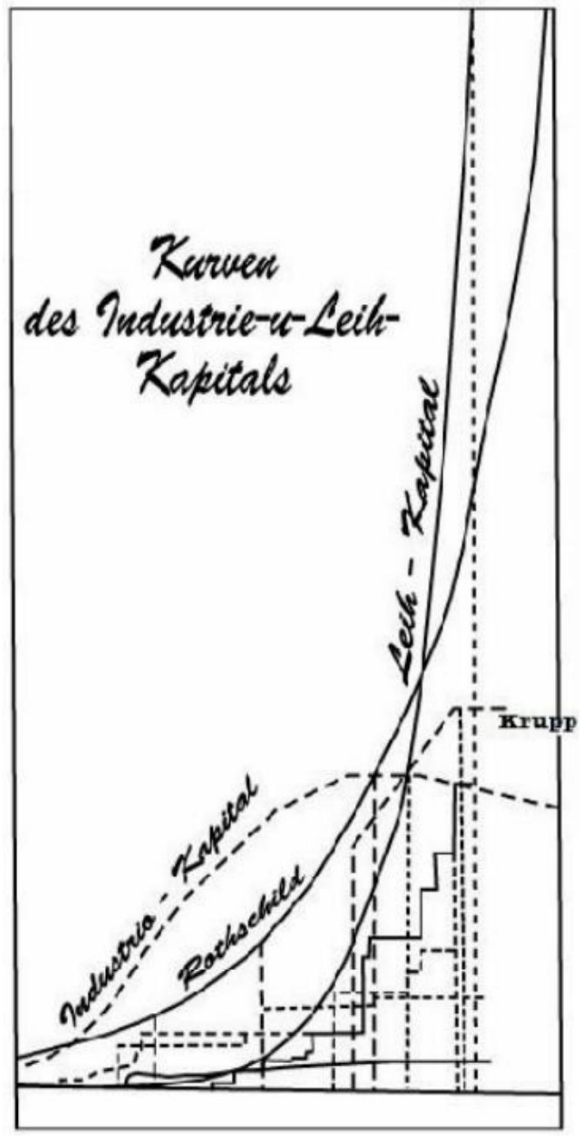

prodhon me interes të përbërë, janë kurba të thjeshta matematikore. Të gjitha këto kurba kanë i njëjti karakter. Pas një rritjeje fillimisht modeste dhe graduale, kurba bëhet gjithnjë e më e pjerrët dhe shpejt praktikisht i afrohet të qenit pothuajse tangjenciale me infinitin.

Megjithatë, kurba e rritjes së kapitalit industrial ecën krejtësisht ndryshe.
Po kështu, e nisur kryesisht nga fillime të vogla, shpejt shfaqet një përshkallëzim i fortë i kurbave, derisa të arrihet një ngopje e caktuar e kapitalit.
Pastaj kurbat bëhen më të sheshta dhe në disa industri ndoshta do të bien pak, nëse shpikjet e reja kanë çuar në zhvlerësimin e fabrikave, makinerive ekzistuese e kështu me radhë. Do të doja të zgjidhja vetëm një shembull këtu, zhvillimin e fabrikave Krupp. Në vitin 1826, plaku Krupp vdiq pothuajse pa pasuri. Në vitin 1855, Alfred Krupp mori porosinë e tij të parë për 36 topa në emër të qeverisë egjiptiane.

Në vitin 1873, Krupp punësonte tashmë 12,000 punëtorë. Në vitin 1903, Frau Berta Krupp ia shiti të gjithë punën dhe pronën Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

shoqëri aksionare për 160 milionë. Sot vlera totale e kapitalit aksionar arrin në 250 milionë. Çfarë nënkupton emri Krupp për ne gjermanët? Kulmin e zhvillimit tonë industrial. Prodhuesin e parë në botë të topave [të çelikut]. Një sasi e madhe e produktivitetit më këmbëngulës, të qëllimshëm dhe intensiv. Për qindra mijëra shokë tanë popullorë, përpjekja e Krupp ka nënkuptuar bukë dhe punë. Për kombin tonë, armë dhe mbrojtje - e megjithatë është një xhuxh në krahasim me miliardat e Rothschild-ëve. Çfarë rëndësie ka rritja e pasurisë së Krupp gjatë një shekulli në krahasim me rritjen e pasurisë së Rothschild-ëve përmes grumbullimit të pamundimshëm dhe të pafund nga interesi dhe interesi mbi interesin?

Dy kurbat e vizatuara me vija të trasha përfaqësojnë interesin e kredisë dhe në fakt kurba e sipërme tregon zhvillimin e pasurisë së Rothschildëve dhe kurba e poshtme, fillimisht e sheshtë dhe më pas në rritje të shpejtë, tregon në një mënyrë shumë të përgjithshme zhvillimin karakteristik të të gjitha kurbave të tilla, në të cilat një përparim i vogël në boshtin horizontal mund të prodhojë një dyfishim të vlerës në boshtin vertikal. Vija e vizatuar tregon kurbën e zhvillimit të industrisë sonë të përgjithshme gjatë 40-50 viteve të fundit. Vijat e holla të vizatuara ndryshe tregojnë zhvillimin e disa ndërmarrjeve të mëdha industriale të zgjedhura rastësisht nga të cilat rrjedh karakteri i përgjithshëm i kurbës së vizatuar të kapitalit industrial.

Duhet theksuar shprehimisht se kurbat e kapitalit huadhënës tregohen shumë të kompresuara. Kështu, për shembull, kurba e pasurisë së Rothschild-ëve duhet të vendoset 80 herë më lart se kurba e Krupp-it. Qëllimi i shfaqjes së kurbave, natyrisht, është vetëm të tregojë karakterin thelbësisht të ndryshëm të dy llojeve të kapitalit. Kurbat e kapitalit huadhënës fillimisht tregojnë një zhvillim mjaft gradual në rritje; zhvillimi më pas ecën më shpejt derisa, gjithnjë e më i egër dhe duke zvarritur gjithçka me vete, ngrihet shumë përtej koncepteve njerëzore dhe përpiqet drejt pafundësisë.

Kurba e kapitalit industrial, në të kundërt, mbetet e kufizuar! Sado të forta të jenë divergjencat që një gjurmë mund të tregojë në detaje, në përgjithësi karakteri themelor i zhvillimit industrial do të jetë gjithmonë i tillë që pas një zhvillimi të fortë fillestar pason një periudhë e caktuar pjekurie, ngopjes, pas së cilës herët a vonë vjen rënia.

卐卐卐卐卐

Asgjë nuk na e tregon më qartë ndryshimin e thellë thelbësor midis kapitalit huadhënës dhe kapitalit industrial. Asgjë nuk mund ta bëjë më të qartë për ne ndryshimin midis efekteve shkatërruese të kapitalit huadhënës dhe fitimeve të biznesit (dividendëve) të kapitalit të biznesit të vendosur dhe të rrezikuar në ndërmarrjet e mëdha industriale, sesa ky krahasim.

Nuk mund të theksohet mjaftueshëm se vetëm njohja e ligjeve matematikore që ndjekin kapitali huadhënës dhe kapitali industrial na tregon rrugën e qartë se ku duhet të përdoret leva për të rregulluar ekonominë tonë të rrënuar financiare. Ne e kuptojmë qartë se jo rendi ekonomik kapitalist, jo kapitali në vetvete dhe si i tillë, është plaga e njerëzimit. *Nevoja e pangopur për interes e kapitalit të madh huadhënës është mallkimi i gjithë njerëzimit që punon!*

Kapitali duhet të jetë! Puna duhet të jetë! Vetëm puna mund të bëjë pak. Vetëm kapitali nuk mund të bëjë asgjë!

Kapitali pa punë mund të jetë vetëm steril! Prandaj, kërkesa më e rëndësishme, detyra më fisnike e revolucionit, kuptimi më i ndjeshëm i një revolucioni botëror, është heqja e skllavërisë ndaj interesit mbi paratë.

Shtëpia e Rothschildëve sot vlerësohet në 40 miliardë. Miliarderët e financave të larta amerikane, z. Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt dhe Astor vlerësohen së bashku.

Machine Translated by Google

të paktën 60-70 miliardë. Me një normë interesi prej vetëm 5% kjo do të thotë një të ardhur për këto tetë familje prej 5-6 miliardësh, e cila, sipas hulumtimeve të Karl Helfferich, është afërsisht 75% e të ardhurave vjetore që kishin të gjithë taksapaguesit në Prusi në vitin 1912. (Në atë kohë kishte rreth 21,000,000 taksapagues, 75% e kësaj do të ishte rreth 15,000,000. Për çdo taksapagues ka mesatarisht 1.56 të afërm; pra 23 milionë të afërm.)

Rreth 38,000,000 gjermanë, pra, kanë qenë të detyruar të jetojnë me të ardhurat vjetore të miliarderëve të lartpërmendur. Sigurisht, miliarderët amerikanë nuk janë kapitalistë të pastër huadhënës në të njëjtën kuptim si Shtëpia e Rothschildëve e kështu me radhë. Nuk më intereson fare të debatoj nëse miliarderët amerikanë janë vërtet "milionerë 100 milionë dollarësh" apo "1000 milionë dollarësh".
miliarderë prej një milion markash"; në rastin e parë do të duhej të llogarisnim vetëm një ose dy duzina kroezësh shtesë. Ose le të pranojmë thjesht "300"-shin e Rathenau-t; atëherë inventari ynë me siguri do të jetë në rregull. Këtu nuk është e rëndësishme të japim një numër të saktë, por raporti i pranuar prej 300 me 38,000,000 na hap sytë rreth mbretërimit brutal të kapitalit ndërkombëtar të huave.

Prandaj, le t'i hedhim poshtë këto zinxhirë të tmerrshëm që vetëm sa mund ta mbytin çdo punë energjike; le t'ia shkëpusim parasë fuqinë për të mbajtur kamatë, dhe për të mbajtur gjithmonë kamatë, derisa i gjithë njerëzimi të jetë bërë plotësisht i detyruar për interes ndaj kapitalit ndërkombëtar të huasë.

Kështu, janë këto tre pika që na e bëjnë të qartë për herë të parë se ku vetëm leva
mund të aplikohet në mënyrë efektive për lehtësimin e vështirësive tona të brendshme financiare.

Për më tepër, ne e pranojmë se sulmi i të gjithë botës socialiste të ideve kundër kapitalit industrial ka qenë krejtësisht i gabuar, sepse edhe një rregullim i plotë ose socializim i synuar i të gjithë fitimit sipërmarrës - duke supozuar një ekonomi të padobësuar -
do të jepte një shumë qesharake të vogël, krahasuar me barrën e madhe financiare të buxheteve të Rajhut dhe të Shtetit tonë.

Përmes heqjes së skllavërisë ndaj interesit mbi paratë, i gjithë problemi financiar mund të eliminohet me një goditje të vetme. Menjëherë ndiejmë përsëri tokë të fortë nën këmbët tona; menjëherë duhet dhe do të na bëhet e qartë se me këtë ekonomi të mjerë obligacionesh vetëm sa e kemi mashtruar veten në mënyrën më groteske.

Sepse çfarë tjetër është kapitali i huasë, përveçse borxhet? *Kapitali i huasë është borxhe!* Nuk mund ta përsërisësh këtë mjaftueshëm shpesh. Çfarë lloj çmendurie është kur populli gjerman në tërësinë e tij ka marrë hua 150 miliardë për luftën e tij? Kur madje i ka premtuar vetes për këtë një shumë prej 7½ miliardësh në interesa dhe tani ndihet i zhytur në situatën e vështirë, të pashmangshme që nga fillimi, të përpjekjes për të mbledhur këto 7½ miliardë nga vetja në formën e taksave krejtësisht të imagjinuara?

卐 卐 卐 卐 卐

Ndërkohë, gjëja tragjike në lidhje me këtë vetëmashtrim nuk është aq budallallëku i gjithë kësaj ekonomie të obligacioneve të luftës, të cilën ne gjithmonë e kemi përdorur shumë më mirë se pjesa tjetër e botës, sesa fakti që vetëm një numër relativisht i vogël kapitalistësh të mëdhenj nxjerrin përfitime të mëdha prej saj, ndërsa i gjithë populli punëtor, duke përfshirë kapitalistët e mesëm dhe të vegjël, si dhe biznesin, tregtinë dhe industrinë, duhet të paguajnë interesin. Dhe këtu del në dritë ana politike e të gjithë idesë. Këtu ata mund të pranojnë se në fakt kapitali i madh i huasë dhe vetëm ky [domethënë jo kapitali industrial] është mallkimi i të gjithë njerëzimit punëtor. Dikush mund ta shtrembërojë dhe ta kthejë çështjen sipas dëshirës, por gjithmonë masa e të gjithë njerëzve që punojnë shumë duhet në fund të mbajë koston e pagesave të interesit mbi kapitalin e huasë. Kapitalistët e mesëm dhe të vegjël nuk kanë asgjë për të treguar për pagesat e tyre të bukura të interesit; nuk mund të kenë asgjë për të treguar, për shumat e

Machine Translated by Google

Interesi duhet të tatohet tërësisht. Qoftë në formën e taksave direkte apo indirekt në formën e taksave indirekte, pullave, tarifave ose barrave të tjera mbi tregtinë, njerëzit që punojnë shumë janë *gjithmonë ata që humbasin* dhe *kapitali i madh* përfituesi. Tani është mjaft e habitshme të shohësh se si bota ideologjike socialiste e Marksit dhe Engelit...

Tani është mjaft e habitshme të shohësh se si bota ideologjike socialiste e Marksit dhe Engelsit, nga Manifesti Komunist te Programi i Erfurtit (sidomos Kautsky), dhe madje edhe udhëheqësit aktualë socialistë, i kursejnë interesat e kapitalit huadhënës sikur me urdhër. Shenjtëria e interesit është tabu; interesi është i shenjti i të shenjtëve; askush nuk ka guxuar ende ta vërë në dyshim. Ndërsa prona, fisnikëria, siguria e personit dhe e pasurisë, ligjet e Kurorës, privilegjet dhe bindjet fetare, nderi i oficerëve, atdheu dhe liria janë pak a shumë të jashtëligjshme, interesi është i shenjtë dhe i pathyeshëm. Konfiskimi i pasurisë dhe socializimi, pra shkelje të hapura të ligjit që janë vetëm disi të sheqerosura, për aq sa ato kryhen gjoja në emër të tërësisë së individëve, janë në rendin e ditës: të gjitha këto lejohen, por interesi, interesi është noli *me tangere,* "mos më prek".

Pagesa e interesit për borxhin e Rajhut është alfa dhe omega e buxhetit të shtetit. Pesha e saj gjigante e tërheq anijen e shtetit në humnerë e megjithatë… e gjitha është një mashtrim i madh… vetëmashtrim një monstruoz, i nxitur vetëm dhe vetëm për përfitimin e fuqive të mëdha monetare.

Këtu do të doja të ndalesha shkurtimisht te kundërshtimet që lidhen me pensionistët e vegjël, të cilat do të diskutohen më vonë, në mënyrë që të mos mendojmë shumë për to. Gjatë shqyrtimit të çështjeve shumë të mëdha, këto nuk merren në konsideratë, por është e qartë se këto kompensime do të ofrohen përmes zgjerimit më të gjerë të shërbimeve të mirëqenies sociale.

Mashtrim, thashë unë! *Mashtrim me interesa!* Një fjalë e fortë. Por nëse kjo fjalë ka justifikim, i cili gjatë luftës ishte ndoshta fjala më e përdorur në terren dhe në shtëpi, ajo ka më shumë justifikim në lidhje me mashtrimin me interesa.

Po çfarë ndodhi me obligacionet e luftës? Me 5 miliardët e para, Rajhu nxori nga xhepat e njerëzve kursimet që ekzistonin në të vërtetë. Paratë u kthyen përsëri. Pastaj erdhi kredia e re për të thithur përsëri paratë, dhe me to edhe kursimet e fundit të mbetura. Dhe përsëri, erdhi pompa dhe thithi miliardat, dhe përsëri ato u tërhoqën përsëri, derisa me gëzim, pasi kjo lojë simpatike u përsërit nëntë herë, Rajhu kishte marrë 100 miliardë borxhe.

Në këmbim, njerëzit sigurisht mbanin në duar 100 miliardë dollarë letër të shtypur me kujdes - në fillim, imagjinuam se ishim bërë shumë më të pasur - por pastaj vjen shteti dhe thotë: "Po përballem me falimentimin".

Po, por pse? – Unë vetë sigurisht që nuk mund të falimentoj, edhe nëse herë pas here marr një kartëmonedhë njëqind markash nga xhepi i sipërm i djathtë dhe e fus në të majtën. Sigurisht, do të ishte marrëzia më e madhe nga të gjitha nëse do të vazhdonim marrëzinë e ekonomisë sonë të obligacioneve të luftës duke shpallur falimentimin4 .

Le ta thyejmë skllavërinë ndaj interesit mbi paratë! Le t'i shpallim certifikatat e obligacioneve të luftës si mjet ligjor pagese me interes të anuluar, dhe makthi i falimentimit shtetëror do të shkrihet prej nesh si bora e marsit nën diell.

4 Federi këtu e konsideron kombin gjerman si një entitet të unifikuar dhe jo thjesht një grumbull individësh: paratë që janë transferuar nga disa gjermanë te gjermanë të tjerë mbeten brenda kombit gjerman, që do të thotë se është në fuqinë e qeverisë gjermane të rregullojë shpërndarjen, ndoshta në disavantazh të menjëhershëm të disa individëve, por për të mirën e kombit në tërësi.

Machine Translated by Google

Njerëzit më thonë; anulimi i pagesave të interesit është një falimentim i maskuar shtetëror.
Jo, kjo nuk është e vërtetë! – Fantazma e falimentimit të shtetit është në të vërtetë vetëm një përrallë dhe një maniak i shpikur nga forcat mamoniste.

Libri i Franz Röhr, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Çfarë duhet të dijë të gjithë për falimentimin shtetëror], është plotësisht i bllokuar në mënyrat mamoniste të të menduarit.
Edhe pse autori në përgjithësi i njeh mjaft qartë problemet ekonomike që na kërcënojnë përmes socializimit, dhe megjithëse këshillon me theks dhe korrektësi se në fund të fundit vetëm një rindërtim i ekonomisë sonë mund të na shpëtojë - ai nuk mund ta çlirojë veten nga besimi supersticioz në shenjtërinë e interesit, dhe për këtë arsye ai e përshkruan falimentimin e shtetit tërësisht në përputhje me interesin e Mamonizmit, si një katastrofë krejtësisht të tmerrshme.

Është interesante të vërehet se Röhr, pavarësisht njohurive më të mira historike, nuk mund të çlirohet nga pikëpamja mamoniste dhe në fjalën e tij përmbyllëse vëren: "Nëse katastrofa shkatërruese ekonomike nuk shmanget, askush nuk do të kursehet prej saj", ndërsa në faqen 81 pranon se pasojat e keqmenaxhimit financiar publik janë përmbysur pjesërisht shumë shpejt dhe në faqen 68 thotë se në çdo rast nuk duhet të ketë dyshim se Rusia (në shekullin e kaluar) i kapërceu këto kriza valutore pa probleme të qëndrueshme. Në faqen 76 ai thotë, ndërsa shqyrton efektet e falimentimeve shtetërore, se megjithëse sigurisht që kanë ndodhur probleme të thella ekonomike etj., në përgjithësi nuk ka rezultuar as shkatërrimi i shtetit dhe as ai i forcës së tij ekonomike. *Përkundrazi, një ringjallje e shpejtë e ekonomisë kombëtare dhe një rimëkëmbje e financave publike janë vërejtur mjaft shpesh.* Kur autori vazhdon për tre rreshta të tjerë duke thënë se falimentimi i shtetit absolutisht do të thotë katastrofë ekonomike dhe shkakton mjerim të pafund; më vjen keq që nuk jam në gjendje ta ndjek këtë logjikë.

Por të kthehemi te rasti ynë specifik! Cila do të ishte më e ndershme? Të flitet në mënyrë fariseje për paprekshmërinë e obligacioneve të luftës, ndërkohë që shtypet populli me një barrë të tepruar tatimore? Ose, nëse një ministër i financave do të kishte guximin t'i afrohej popullit hapur dhe të deklaronte: "Nuk mund t'i bëj pagesat e interesit për obligacionet e luftës, ose mundem vetëm nëse mbledh saktësisht të njëjtën shumë taksash nga ju."... Por atëherë, gjatë luftës, kisha absolutisht nevojë për para; asgjë më e zgjuar (shih Anglinë) nuk më shkoi ndërmend, dhe kështu bëra mashtrimin me obligacionet e luftës me interes të lartë. Duhet të më falni, njerëz të dashur; në fund të fundit, gjithçka ishte për ju, por nëse nuk duam të luajmë më fshehurazi... Unë, shteti, nuk do të paguaj më interesa, dhe ju, taksapaguesi, nuk keni nevojë të paguani taksa për të mbuluar këto pagesa interesi... Kjo i thjeshton plotësisht transaksionet tona; ne shmangim burokracinë e madhe tatimore dhe po ashtu burokracinë e madhe të pagesës së interesit, duke kursyer kështu një sasi të madhe parash dhe potenciali pune."

Kam vonuar gjatë duke e zbuluar këtë mashtrim, por e konsideroj absolutisht themelore.
këtu në asnjë moment për të humbur nga sytë pamjen e përgjithshme.

卐卐卐卐卐

Sipas deklaratave tatimore bavareze, rrethi i njerëzve që do të vuante - le të themi, pikërisht ata që sipas deklaratave të tyre tatimore morën mbi 30,000 marka në pagesa interesi - janë 822 persona, që është vetëm 0.4% e atyre që janë të detyruar të paguajnë taksa (Bayr. St-Z. 1913) në të gjithë Gjermaninë, pra, afërsisht 10,000. (10,000 e sipërm!)

Le të sqarojmë tani sa më shkurt të jetë e mundur aspektet më të rëndësishme të kësaj kërkese revolucionare dhe, në fakt, le t'i shqyrtojmë çështjet së pari nga perspektiva jonë kombëtare.

Machine Translated by Google

Për këtë, së pari nevojitet një vështrim i qartë i situatës sonë aktuale. Sekretari i Shtetit Eugen Schiffer, në fjalimin e tij të madh në Dhomën e Tregtisë të Berlinit, e ka deklaruar se "është e pamundur të injorohet". Kjo është vetëm pjesërisht e saktë. Është e mundur të injorohet borxhi i madh i ekonomisë sonë kombëtare dhe zhvlerësimi i paparë i monedhës sonë -
shkurt, fakti që jemi bërë një popull i varfër brenda natës.

Megjithatë, barrat që na janë imponuar nëpërmjet traktatit të paqes nuk mund të injorohen. Certifikatat ekzistuese të borxhit, siç e kemi parë, arrijnë në rreth 250 miliardë. Le të supozojmë së pari se Antanta na imponon 50 miliardë shtesë në dëmshpërblime lufte në një farë mënyre: kjo bën një total prej rreth 300 miliardësh borxhi.

Sado që mund të tendosë shumë kufijtë e ngushtë të këtij traktati, megjithatë duhet të thuhen disa fjalë për madhësinë e pasurisë kombëtare gjermane. Hetimet e Helferrich dhe Steinmann-Bucher vlerësojnë pasurinë kombëtare gjermane në rreth 350 miliardë. Mund t'u atribuohet vetëm një vlerë shumë e kufizuar gjetjeve të tilla, sado me kujdes që ato mund të jenë nxjerrë. Ato janë të vlefshme vetëm për kohët e aktivitetit ekonomik të pashqetësuar. Por ato janë gjithashtu mjaft mashtruese pasi përfshihen pronat shtetërore dhe komunale, si për shembull edhe riparimet e rrugëve, modifikimet e kanaleve ujore e kështu me radhë. Është e qartë se, megjithëse prodhimi i veprave të tilla mund të ketë kushtuar para të mëdha, megjithatë ato nuk kanë asnjë vlerë të brendshme. Një matës më i mirë për pasurinë kombëtare është e ashtuquajtura pasuri e tatueshme, siç del nga deklaratat tatimore për kontributin e mbrojtjes ose taksën e pasurisë në kohë lufte. Për këtë rezulton një shumë totale prej 192 miliardësh, pra shumë më pak se shifra e Helfferich. Megjithatë, kësaj shume mund t'i shtohen rreth 10%, sipas përvojës, për pasuritë e vogla ligjërisht të pataksueshme, dhe afërsisht një shumë e barabartë për “rezervat e heshtura ”.5

Sidoqoftë, më duket tepër optimiste të flasësh për një pasuri kombëtare prej më shumë se 250 miliardë. Por edhe ky numër ka vetëm një rëndësi shumë të kufizuar. Gjëja më e saktë do të ishte të shkëputeshim plotësisht nga ideja e një pasurie kombëtare që është fare e kapshme numerikisht dhe të depërtonim në njohjen se pasuria kombëtare gjen shprehjen e saj ekskluzivisht në potencialin mendor dhe fizik të punës së të gjithë kombit dhe kështu i përket urdhrave të madhësisë që nuk kanë lidhje me konceptin më të ngushtë të kapitalit. Në të vërtetë, ne duhet të shohim ende një burim të mëtejshëm të pasurisë kombëtare në praninë e burimeve minerale, pasurive të pyjeve dhe tokës pjellore, por këto gjëra gjithashtu nuk mund të kuptohen numerikisht, pasi vlera e tyre luhatet midis zeros dhe pafundësisë, varësisht nga fakti nëse burimet minerale janë të pashfrytëzuara, apo, bazuar në një raport gjeologjik, mund të llogariten për miliarda ton qymyr dhe...

kështu me radhë.

Le të mos harrojmë se Gjermania është vërtet një vend i varfër. Nuk zotëron pothuajse asnjë monopol. Në pasurinë e burimeve minerale, ajo qëndron shumë prapa shumicës së fqinjëve të saj, për të mos përmendur burimet minerale të pakrahasueshme të perandorive kineze, indiane dhe amerikane. Në pjellorinë e tokës, ajo mbetet shumë prapa në krahasim me fushat e bekuara të tokës së zezë të Rusisë dhe në krahasim me zonat e lehtë prodhuese të tokës tropikale dhe subtropikale. Prandaj, në fund të fundit, ne gjithmonë kemi vetëm potencialin dhe vullnetin e popullit tonë për të punuar, si dhe disponueshmërinë e punës së mjaftueshme, dhe duhet ta kuptojmë qartë se në këtë gjendje nuk mund të flitet për borxhe të siguruara, për kolateral për instrumentet tona të borxhit…

5 "Rezervat e heshtura" janë rezultat i nënvlerësimit të vlerave pozitive dhe mbivlerësimit të vlerave negative në kontabilitet, kështu që për të krijuar pamjen e vlerës neto më të ulët të mundshme.

Machine Translated by Google

Qofshin obligacione lufte me interes apo kartëmonedha të Rajhut pa interes, pas tyre qëndron vetëm dhe ekskluzivisht potenciali tatimor i të gjithë popullit - dhe çfarë është potenciali tatimor përveçse një funksion i fuqisë punëtore të popullsisë totale që punon?

卐卐卐卐卐

Tani duhet të sqarojmë për veten tonë edhe një kompleks tjetër çështjesh të rëndësishme, dhe sigurisht zërat kryesorë të burimeve të të ardhurave dhe shpenzimeve të shtetit tonë. Ekziston një kontrast i jashtëzakonshëm midis hapësirës së gjerë që zë shqetësimi për të fituar para në jetën tonë private dhe vëmendjes që u kushtojmë çështjeve të mëdha të menaxhimit financiar të shtetit tonë, megjithatë midis ekonomisë individuale dhe ekonomisë kombëtare nuk ekziston asnjë ndryshim thelbësor.

Zërat kryesorë për të ardhurat shtetërore janë: së pari, fitimet neto të postave dhe hekurudhave; së dyti, ato të minierave, administratave pyjore dhe ndërmarrjeve të tjera shtetërore; së treti, taksat dhe taksat indirekte; së katërti, taksat direkte.

Për të mos nxitur diskutime thjesht teorike në çështje kaq praktike, dua të sqaroj zërat individualë nga buxheti i shtetit bavarez të vitit 1911 sipas rendit të madhësisë së tyre. Posta, telegrafi dhe hekurudhat sollën 120 milionë; pyjet, minierat, etj., rreth 40 milionë; taksat indirekte, 53 milionë; taksat direkte, 60 milionë. 67 milionë të tjera rrjedhin nga taksat e pullave, tarifat, taksat e trashëgimisë, taksat e tokës, transferimet e të ardhurave nga Rajhu e kështu me radhë.

Po shpenzimet? Këtu gjejmë në radhë të parë pagesat për interesat e borxhit shtetëror, duke përfshirë borxhet hekurudhore me 85 milionë. Për shtëpinë mbretërore, 5 milionë; administrimin e drejtësisë, 27 milionë; administrimin e brendshëm, 40 milionë; kishat dhe shkollat, 51 milionë; administrimin financiar, 13 milionë; shpenzimet për qëllime që lidhen me Rajhun, 50 milionë; pensionet, 36 milionë. Shpenzime të ndryshme 5 milionë. Atëherë, në këtë vit me fat të financave bavareze, buxheti vjetor la një tepricë të ardhurash prej 27 milionë.

Megjithatë, në fushën e mendimit tonë na shqetësojnë vetëm ato shpenzime që mund të lihen mënjanë nëpërmjet heqjes së skllavërisë së interesit. Këtu pagesa e interesit për borxhin shtetëror qëndron natyrshëm në vendin e parë me 85 milionë marka; shtojmë kësaj pjesën më të madhe të pagesës sonë për administrimin financiar me rreth 10 milionë; për më tepër, një pjesë e madhe e pagesave për qëllime që lidhen me Rajhun, nga të cilat le të shtojmë gjysmën, 25 milionë dhe së fundmi 5 milionë në pagesa për shtëpinë mbretërore, tani janë zhdukur: një total prej 125 milionësh.

Zhdukja e këtyre zërave nënkupton mundësinë e heqjes dorë nga vendosja e *të gjitha taksave të drejtpërdrejta dhe të tërthorta,* të cilat, siç e pamë, sollën 53 milionë dhe 60 milionë marka, një total prej 113 milionë markash!

Tani nuk jemi aspak të mendimit se duhet të hiqen plotësisht taksat direkte dhe indirekte; padyshim brenda kufijve të arsyeshëm ato shërbejnë nga njëra anë për të edukuar, nga ana tjetër për të rregulluar. Sigurisht që nuk është më shumë se e drejtë dhe e ndershme që fitimet nga prona e zotëruar lirisht të mbeten subjekt i një takse të moderuar dhe të graduar, pasi shteti sigurisht duhet të ruajë edhe pronësinë e sigurt me agjencitë e tij policore. Duket po aq e kështillueshme që tregtia dhe industria të detyrohen të japin kontribute tatimore që korrespondojnë me fitimet e tyre të punës, pasi shteti gjithashtu duhet të kujdeset për mirëmbajtjen dhe zhvillimin e rrugëve publike të tregtisë për to. Një taksë minimale përkatëse për çdo qytetar me të drejtë vote është gjithashtu një...

Machine Translated by Google

kërkesë për drejtësi, meqenëse kujdesi për sigurinë e personit dhe të pronës së tij kërkohet edhe nga shteti.

Në fushën e taksave indirekte, një zgjerim i fortë i të gjitha taksave të pastra mbi luksin ka një efekt rregullator në kuptimin më të mirë, ndërsa të gjitha ushqimet dhe nevojat e thjeshta të njerëzve duhet të mbahen të lira nga taksat!

Rezultati i një politike të tillë tatimore do të gjendej më pak në të ardhurat e larta - për të cilat nuk mund të flitet, pasi për masën e madhe të popullsisë taksimi nuk duhet të jetë një barrë e vërtetë, por vetëm një kujtesë se personi nuk është vetëm një thelb individual, por edhe një qytetar i shtetit, dhe se përveç të drejtave civile, ai ka edhe detyra civile.

Të ardhurat nga taksat duhet të jenë më pak të nevojshme për të shlyer borxhet e bizneseve shtetërore, fitimet neto të të cilave, siç e kemi parë, mjaftojnë për të mbuluar shpenzimet normale të shtetit për shkollat, universitetet, administrimin e drejtësisë, administrimin e brendshëm etj. Të ardhurat nga taksat duhet të përdoren për të çuar përpara detyra të veçanta kulturore të shtetit për të cilat burime të mjaftueshme nuk kanë qenë kurrë të disponueshme në kuadër të buxhetit normal të shtetit. Këtu po mendoj kryesisht për jetimoret, institutet për të verbërit dhe të gjymtuarit, qendrat e kujdesit ditor, kujdesin për nënat në pritje, betejat kundër tuberkulozit, alkoolit dhe sëmundjeve veneriane, si dhe ndërtimin e qyteteve-kopshte dhe vendbanimeve, veçanërisht për akomodimin dhe kujdesin human të invalidëve tanë të luftës.

卐 卐 卐 卐 卐

Pikëpamja jonë zgjerohet. Ne shohim tokë të virgjër. A mund të nënkuptojë heqja e skllavërisë së interesit anulimin e të gjitha taksave? Do të thoshte kështu, nëse do të kishim dalë nga kjo luftë gjigante si një popull fitimtar. Siç janë gjërat, le të mos festojmë shumë herët; barrët që na janë imponuar nga armiqtë tanë do të sigurohen që ne të mos e bëjmë këtë. Por në çdo rast, ne e shohim tokën e virgjër bazuar në shembullin vërtet mjaft të thjeshtë të buxhetit tonë shtetëror bavarez që sapo përdorëm…

Në përgjithësi, gjejmë marrëdhënie mjaft të ngjashme në shtetet e tjera federale gjermane, dhe nuk është shumë e tepërt të thuhet se nga tepricat e bizneseve shtetërore, hekurudhave, postave, telegrafit, pyjeve, minierave e kështu me radhë, të gjitha shpenzimet shtetërore për të gjithë administrimin e drejtësisë, për të gjithë administratën e brendshme, duke përfshirë projektet shtetërore të ndërtimit, të gjitha shpenzimet për shkollat dhe universitetet, ashtu si për qëllime kulturore, mund të mbuloheshin pa vështirësi. Kështu, një gjendje krejtësisht ideale.

Pse nuk është kështu? Kamata është futur tinëzisht. Për shkak të pagesës së kamatës, ushqimet e popullsisë bëhen të shtrenjta; për shkak të kamatës, sheqeri dhe kripa, birra dhe vera, shkrepëset dhe duhani dhe gjëra të tjera të panumërta të nevojshme të përditshme mbartin taksa indirekte.
Për shkak të interesit, taksat direkte duhet të rriten, të cilat ndahen në taksa mbi tokën që kalojnë në formën e çmimeve më të larta të drithërave, taksa mbi shtëpitë që rrisin qiranë, taksa mbi bizneset që rëndojnë punën produktive, taksat mbi të ardhurat që në mënyrë të pashmangshme ulin standardet e jetesës së nëpunësve civilë dhe njerëzve me paga fikse, dhe më në fund, modest në dhënie por i pangopur në marrje, kapitali huadhënës paguan taksa mbi dividentët e kapitalit. Sipas deklaratave tatimore të vitit 1911, nga 253 milionë dividentë kapitali të marrë në Bavari, të gjitha 8.1 milionë u paguan në taksa shtetërore.

Kemi parë se të gjitha dividentët e kapitalit, të gjitha interesat mbi kapitalin, në fund të fundit duhet të mblidhen nëpërmjet punës së të gjithë popullit. Kemi parë se pagesa e interesit mbi borxhet publike

Machine Translated by Google

përbën zërin më të madh në buxhetin tonë shtetëror, dhe kemi parë që ata që janë të detyruar të paguajnë taksa mbi pagesat e interesit japin vetëm një kontribut jashtëzakonisht të kufizuar në të ardhurat e shtetit.

Për sa i përket madhësisë relative, kapitalisti pagoi 8 milionë nga një total prej 60 milionësh në taksa të drejtpërdrejta, që është vetëm një e teta deri në një të gjashtën e taksave të drejtpërdrejta shtetërore të paguara në Bavari në vitin 1911. Megjithatë, taksat e drejtpërdrejta përbëjnë vetëm rreth një të pestën e të ardhurave totale të shtetit. Prandaj, kapitali huadhënës kontribuon vetëm rreth një të tridhjetën deri në dyzet e tetën e nevojave totale të shtetit.

Nuk duhet mohuar se legjislacioni tatimor gjatë luftës, veçanërisht në vitet e fundit, u drejtua drejt një takse më të fortë mbi dividentët e kapitalit, por taksimi më i fortë indirekt ka ecur pak a shumë me të, kështu që madhësia relative mezi ka ndryshuar.

Pamja bëhet e zymtë kur marrim në konsideratë buxhetin e Rajhut. Këtu, përmasat në vetvete janë shumë më pak të favorshme. Rajhu nuk ka të njëjtat burime tatimore si shtetet federale individuale. Taksat direkte janë të rezervuara për shtetet federale; ndërmarrjet e Rajhut janë të kufizuara në postën dhe hekurudhën e Rajhut (vini re se kjo nuk përfshin hekurudhat shtetërore prusiane), dhe si pasojë mbeten vetëm taksat dhe taksat indirekte.

Burimet e të ardhurave të Rajhut *(shih Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich për vitet 1917 dhe 1918)* në vitin 1915 ishin 1 miliard në taksa indirekte, 0.8 miliardë në të ardhura të veçanta (kontribute lufte, tarifa matrikulare) e kështu me radhë. Edhe këtu e njëjta pamje përsëri. Më shumë se një e treta, 1.3 miliardë për të qenë specifik, u përpi që në vitin 1915 nga pagesa e interesit mbi borxhin e Rajhut. Edhe këtu kapitali huadhënës hyri përsëri. Edhe këtu kërkon të gjitha taksat direkte për ta shlyer atë. Sheqeri paguan 163 milionë, kripa 61 milionë, birra 128 milionë, duhani, shnapps, vera e gazuar, karburanti për llamba, shkrepëset, letrat e lojës dhe artikuj të panumërt të tjerë duhej të tatoheshin për të mbledhur një miliard marka që më pas derdhen plotësisht në xhepat e kapitalistëve.

Sot, mënyra se si të paguhet interesi për borxhin e Rajhut është një enigmë. Vetëm pagesat e interesit gllabërojnë 8 miliardë [në vit], bazuar në 100 miliardë në obligacione lufte plus kredi të tjera lufte. Të ardhurat nga posta dhe hekurudha vështirë se mund të rriten më tej. Një rritje e mëtejshme e taksave vështirë se do të tolerohet; prandaj, ndoshta mbetet vetëm një rritje pesëfish ose dhjetëfish e taksave indirekte - një pamundësi! - ose kuptimi i qartë se vetëm dhe vetëm heqja e skllavërisë ndaj interesit mbi paratë mund të na sjellë shpëtim. Një vetëmashtrim i madh është ajo që ishte e gjithë ekonomia e obligacioneve të luftës. Kombi gjerman mori hua njëqind miliardë nga vetja për luftën e tij. Për këtë i premtoi vetes 5 miliardë në interes; prandaj duhet të paguajë 5 miliardë në taksa. I gjithë përfitimi shkon te kapitalisti i madh, i cili tërheq aq shumë dividentë kapitali sa nuk mund t'i përdorë ato, megjithatë vetëm një përqindje mjaft modeste hiqet përmes taksës mbi dividentët kapitalë, siç e kemi parë.

卐卐卐卐卐

Shpresoj që tani, përmes pikave kryesore të prezantimit tim, ta kem zhdukur tmerrin e kuptueshëm njerëzor që shumë lexues mund të kenë se mos humbasin përfundimisht të ardhurat nga interesat nga certifikatat e tyre të bukura. Le të demonstrohet shkurtimisht me një shembull se e gjithë ekonomia e interesit është një vetëmashtrim i madh, dhe së bashku me këtë dua të shqyrtoj një nivel të lartë të të ardhurave të forta të klasës së mesme.

Supozojmë se kryefamiljari ka të ardhura nga puna prej 10,000 markash, dhe përveç kësaj edhe 5,000 marka të tjera nga dividentët e kapitalit. Së pari, rreth 1,500 marka nga kjo shumë do të paguhen në formë taksash direkte; pastaj të paktën 1,000-1,200 marka në formën e qirave të larta do të paguhen.

Machine Translated by Google

të zhveshura për interes të përjetshëm. Ka të ngjarë që 1000 marka të tjera të shpenzohen në formën e taksave indirekte për një familje me pesë ose gjashtë anëtarë, dhe tashmë e kupton se nuk ka mbetur shumë nga dividentët e mrekullueshëm të kapitalit që kapitalistët e vegjël dhe të mesëm gëzonin nën normat e mira tatimore të viteve të mëparshme. Në të vërtetë, tashmë sot nuk mund të flitet më për "tepricë"; përkundrazi, nëse dikush shqyrton vetë sot propozimet fantastike aktuale të taksave, shumë më tepër të ardhura nga puna ndoshta do të tatohen.

Natyrisht, situata duket se është krejt e ndryshme për kapitalistin e madh, i cili, le të themi për shembull, mbledh vetëm 1 milion në dividentë kapitali. (Njerëz të tillë janë mjaft të shumtë në Gjermaninë e sotme.) Nga taksat mbi dividentët e kapitalit, ky njeri me fat paguan më së shumti 50-60 mijë marka. Nga taksat indirekte, ai gjithashtu nuk paguan më shumë se babai i familjes së shembullit të mëparshëm. Në fund të fundit, me buxhetin e tij, ai ende mund të jetojë mjaft rehat me 40-50 mijë marka, madje edhe në epokën aktuale të shtrenjtë. Nëse i mbeten afërsisht 900,000 marka të mira në para të gatshme, për këtë me 5% interes për kreditë, ai do të marrë edhe 45,000 marka të tjera vitin e ardhshëm dhe këtë, sipas ligjit, në kurriz të popullsisë punëtore.

Pensionisti i vogël që jeton vetëm me interesin e tij padyshim do të dëmtohej. Nëse është në gjendje të punojë, atëherë sigurisht që duhet të vendosë të fitojë të ardhura nga puna. Me këtë, ai e pozicionon veten shumë më mirë se miliona shokë të tij që nuk kanë asgjë tjetër përveç potencialit të tyre fizik ose mendor të punës. Nëse nuk e dëshiron këtë, atëherë duhet ta hajë pasurinë e tij. Në fund të fundit, ai ka 20 vjet për ta përtypur atë përsëri e përsëri, nëse vazhdon të konsumojë shumën vjetore që ka marrë me 5% interes. Për personat që nuk janë në gjendje të punojnë, ose janë të dobësuar nga sëmundja ose mosha, padyshim që duhet të sigurohet një jetesë e përshtatshme përmes zhvillimit të mirëqenies sociale për të gjitha segmentet e popullsisë.

Unë e vizualizoj mirëqenien sociale si më poshtë:

Le të supozojmë se një zonjë e moshuar, një e ve, e cila deri më tani duhej të jetonte me interesin e një investimi kapital prej 60,000 markash, nëpërmjet heqjes së shpallur ligjërisht të skllavërisë së interesit, është e privuar nga burimi i saj i të ardhurave. Këtu, nëpërmjet zgjerimit më të gjerë të sistemit të pensioneve, personit të lartpërmendur do t'i jepej mundësia të merrte një pension që korrespondon me kapitalin e saj, me anë të të cilit pensioni vjetor mund të rritej edhe në krahasim me rendimentin e mëparshëm të interesit, në mënyrë që të jepej edhe një kompensim i caktuar për vlerën e zvogëluar të parave edhe për këtë rreth njerëzish. Kështu, për shembull, në këmbim të 60,000 markave të dorëzuara në instrumente borxhi të Rajhut, të shteteve ose në obligacione të mbuluara, mund të jepej një pension vjetor i përjetshëm prej 4000 markash. Nëse e veja ka fëmijë dhe dëshiron t'u lërë atyre një pjesë të pasurisë, atëherë mund t'i lejohet asaj që vetëm 40,000 marka të transformohen në pension, ndërsa 20,000 të mbetura do të mbaheshin për fëmijët. Nga 40,000 markat, varësisht nga mosha e aplikantit për pension, deri në 1/12 e kapitalit të marrë mund të jepej çdo vit. Për më tepër, le të theksohet gjithashtu këtu se, me ndërprerjen e taksave shtypëse si rezultat i heqjes së skllavërisë me interes, kostoja e jetesës së vejushës do të ulet ndjeshëm.

Do të tejkalonte shumë qëllimin e këtij eseje shqyrtimi në detaje i interesave personale të secilës shtresë të popullsisë. Një kërkesë e tillë revolucionare nuk mund të ketë të bëjë me interesa personale; megjithatë, ndërsa ideja hyn në fuqi, do të zbulohet se pasojat shëndetësore në fund të fundit i sjellin dobi çdo individi personalisht.

Pikërisht me problemin e veçuar më sipër, se si të arrihet çlirimi nga interesi i obligacioneve të luftës, jam përpjekur ta bëj të qartë që tani se kapitalistët e vegjël - me të cilët nënkuptoj të gjithë qindra mijërat që janë nxitur përmes një reklame hiper-amerikane -

Machine Translated by Google

bëjnë fushatë për t'i kushtuar kursimet e tyre për abonim në obligacione lufte — jo vetëm që nuk përfitojnë nga interesi, pasi sigurisht që duhet ta paguajnë vetë me taksa, por, me legjislacionin tatimor të përshtatur për mbrojtjen e kapitalit të madh, duhet të mbështesin pagesat e interesit për abonimet prej miliona markash.

Më duket se, përveç këtyre konsideratave të menjëhershme, një thirrje drejtuar të gjithëve për hir të mirëqenies së fëmijëve të tyre duhet në vetvete ta bindë mbajtësin e obligacioneve të shqetësuar që ta pranojë si plotësisht të natyrshme heqjen dorë nga interesi i përjetshëm nga borxhet e Rajhut. Në këtë rast, çfarë humbet në të vërtetë patrioti, i cili i ka dhënë 10,000 marka atdheut të tij në nevojë të madhe, përveç një pretendimi fajdexhi për të tërhequr 50,000 marka interesi brenda njëqind vjetësh, pa e ulur as principalin? Përjetësisht fëmijët dhe nipërit e tij duhet të punojnë, vetëm për të paguar të gjithë interesin.

卐卐卐卐卐

Çështja e shlyerjes së shumave të huazuara mund të zgjidhet në mënyra të ndryshme. Në idetë e mia kryesore të shprehura shkurtimisht rreth problemit në fjalë, të cilat ia paraqita qeverisë së Shtetit Popullor të Bavarisë [nën Kurt Eisner] më 20 nëntor të vitit të kaluar [1918], propozova thjesht që shlyerja të zëvendësonte pagesën e interesit me një normë prej 5% në vit për 20 vjet. Besoj se në atë që vijon mund të jap edhe një sugjerim shumë më të mirë, i cili për shkak të thjeshtësisë së tij meriton përparësi: "Certifikatat e obligacioneve të luftës pas anulimit të interesit do të shpallen si monedhë." Kjo është Veza e Kolombit. Avantazhi i kësaj mase është në radhë të parë se askush nuk ndjen asgjë prej saj. Certifikatat e obligacioneve të luftës vazhdojnë të qëndrojnë në depo; por asnjë i ri nuk i merr ato, më shumë se një libër, një dollap, apo ndonjë objekt tjetër i dobishëm që dikush do t'ia jepte hua mikut të tij.

Nëse dikujt i duhen para, atëherë thjesht nxjerr një kartëmonedhë obligacioni lufte dhe paguan me të. Në fund të fundit, kartëmonedhat e obligacioneve të luftës kanë po aq bukuri dhe vlerë letre sa kartëmonedhat e tjera tona prej 10, 20, 100 dhe 1000 markash. Sigurisht që nuk mund të flitet për përmbytje të tregut me valutë në një tranzicion kaq të lehtë nga ekonomia e interesit në ekonominë kombëtare pa interes.
ekonomi. Të gjitha certifikatat e obligacioneve të luftës janë me të vërtetë tashmë të mbrojtura mirë dhe të ruajtura në kasaforta bankare, ose vende të tjera fshehjeje që konsiderohen të sigurta nga populli, të tilla si një çorape leshi ose një grumbull plehu. Në të vërtetë, nuk mund të mohohet se monedha jonë e lëshuar në letër, rreth 40 miliardë, gjithashtu nuk është në qarkullim, por pjesa më e madhe është e grumbulluar në mënyrën e përshkruar më sipër. Nevoja jonë për monedhë në kohën e bumit ekonomik para luftës ishte gjithashtu vetëm rreth 4-6 miliardë, dhe është e pakonceptueshme që ne do të kishim nevojë për më shumë se dyfishin e kësaj shume sot në ekonominë gjithnjë e më të zakonshme pa para të gatshme6 .

卐卐卐卐卐

Anulimi i interesit duhet të bëhet në të njëjtën mënyrë për të gjitha asetet me interes fiks. Për këto asete, ashtu si për asetet që sjellin dividentë, rekomandohet "shlyerja" e propozuar fillimisht në pensione vjetore 20 ose 25-vjeçare, veçanërisht për hipotekat.

Heqja e skllavërisë së interesit për hipotekat do të thotë pa dyshim zgjidhjen e problemit të strehimit, çlirimin nga qiratë e tepërta. Nuk është aspak e qartë pse mbajtësi

6 Në një seksion të mëvonshëm, Feder deklaron se ka vendosur që thjesht lejimi i përdorimit të certifikatave të obligacioneve të luftës si monedhë nuk është ideja më e mirë. Ai propozon që ato të shndërrohen në kredi bankare.

Machine Translated by Google

e një hipoteke duhet të ketë përfitimin e përjetshëm të interesit nga një shumë e dhënë hua një herë, pse atij duhet t'i jepet një fluks i lehtë dhe i pafund mallrash, pse masa e madhe e një populli, vetëm për këtë parim të pashëndetshëm të interesit, duhet të paguajë qira të larta vit pas viti. Le të ndërhyhet shumë shkurt se është e qartë se nuk mund të flitet për një anulim të plotë të qirasë, pasi sigurisht që menaxhimi dhe mirëmbajtja e shtëpive kërkon punë dhe para të vazhdueshme. Një ulje e qirave, pra, mund të ndodhë vetëm për aq sa rezulton vetvetiu përmes shlyerjes së kryer të hipotekave.

Vetëm një gjë duhet theksuar qartë, se heqja e skllavërisë ndaj interesit nuk ka aspak të bëjë me punën tonë totale që prodhon vlerë, për aq sa nuk i paraqitet asnjë pengesë në asnjë mënyrë shpirtit sipërmarrës, punës prodhuese, prodhimit të mallrave, fitimit të pasurisë. Përkundrazi, siç e kemi parë, i gjithë populli punëtor çlirohet nga një barrë mbytëse, e paarsyeshme dhe e rëndë; jeta jonë shpirtërore pastrohet nga një helm dehës.

卐 卐 卐 卐 卐

Mund të themi se sa saktë është njohur frytshmëria e problemit të interesit gjatë historisë, nga fakti që mendjet e të gjitha epokave dhe të të gjithë popujve kanë qenë të zënë me të…

Në pasazhe të ndryshme të Dhiatës së Vjetër, siç janë Levitiku 25 dhe Ligji i Përtërirë 15, gjejmë rregulla në lidhje me ndërprerjen e kamatës në formën që viti i shtatë duhet të jetë gjithmonë një pranim ose jubile, në të cilin të gjitha borxhet e shokëve të popullit duhet të shlyhen.

Në vitin 594 p.e.s., Soloni hoqi skllavërinë personale të borxhit nëpërmjet legjislacionit. Ky ligj u quajt Seisachtheia e madhe (shkëputja e barrës).

Në Romën e lashtë, *Lex Gemicia* e vitit 332 para Krishtit ua ndaloi papritur qytetarëve romakë të vendosnin interesa.

Nën Justinianin u miratua një ndalim mbi interesin e përbërë, me rregulloren që nuk duhej të kërkohej më asnjë lloj interesi kur interesi i vonuar ishte grumbulluar në nivelin e shumës së dhënë hua fillimisht.

Papa Leo I (i Madh) dekretoi në vitin 443 një ndalim të përgjithshëm për marrjen e interesit; deri atëherë vetëm klerikëve u ishte ndaluar të kërkonin interes për një kredi. Ndalimi i interesit tani ishte pjesë e së Drejtës Kanonike dhe gjithashtu një rregullore e detyrueshme për laikët. Legjislacioni laik gjithashtu gradualisht u përputh me pikëpamjet kanonike dhe madje kërcënoi me ndëshkim për vendosjen e interesit. Këtë e gjejmë në urdhëresat policore të Perandorisë së Shenjtë Romake për vitet 1500, 1530 dhe 1577.

Sigurisht, ligje të tilla tani kundërshtoheshin shumë dhe anashkaloheshin shpesh, dhe në këtë retrospektivë historike mjaft të shkurtër mund të përmendet vetëm si një fakt i habitshëm historik se, megjithëse sipas ligjit kanonik të shekujve 11 deri në 17, ngarkimi i interesit ishte i ndaluar për të krishterët, ai u lejohej hebrenjve.

Do të ishte jashtëzakonisht simpatike të hetohej në secilin rast se cilat tumore ekonomike çuan në këto heqje të fuqishme të barrës. Do të ishte veçanërisht e vlefshme të shihej se cilat pushtete dhe forca i kanë shkelur ndalimet mbi interesin vazhdimisht.

Në Mesjetë, sigurisht që fajdexhinjtë shpesh kryenin punë të shkurtra; fermerët ose qytetarët, pasi u ishte tharë gjaku, mblidheshin së bashku dhe i rrihnin për vdekje profiterët. Sot kemi

Machine Translated by Google

hyri në një fazë krejtësisht të ndryshme të problemit të interesit. Pogrome të tilla janë thellësisht të papranueshme.

Gjithashtu, nuk bëhet fjalë më për simptoma individuale të sëmundjes, të kufizuara në nivel lokal, që mund të luftohen duke hequr xhepin e qelbës; ajo që po ndodh është një neveri serioze për të gjithë njerëzimin.

卐卐卐卐卐

Duhet theksuar me shumë theks se pikërisht kultura jonë bashkëkohore, pikërisht ndërkombëtarizimi i marrëdhënieve ekonomike, e bën parimin e interesit kaq vrasës.
Retrospektiva historike e mësipërme nuk duhet të konsiderohet si ofrimi i një analogjie për rrethanat e sotme. Kur babilonasit i mposhtën asirianët, romakët kartagjenasit, gjermanët romakët, atëherë nuk pati vazhdimësi të skllavërisë ndaj interesit; nuk pati fuqi botërore ndërkombëtare. Luftërat gjithashtu nuk u financuan përmes huamarrjes, por me thesaret e grumbulluara gjatë paqes. David Hume jep një përmbledhje shumë të mirë të kësaj në Esenë e tij mbi Kredinë Publike. Vetëm epoka moderne me vazhdimësinë e pronësisë dhe ligjin e saj ndërkombëtar lejon që kapitali i huasë të përshkallëzohet në pafundësi. Peni që u investua me interes në kohën e lindjes së Krishtit nuk ekziston më, sepse që atëherë të gjitha të drejtat e pronësisë janë detyruar t'i lënë vendin dhunës disa herë; në të kundërt, peni që Rothschild-i i vjetër investoi me interes ende ekziston dhe do të ekzistojë, nëse ka ligj ndërkombëtar, për gjithë përjetësinë.

Përveç kësaj, duhet të merret në konsideratë se pjesë të gjera të Tokës kanë kaluar nga ekonomia natyrore në ekonominë monetare vetëm në epokën moderne. Është veçanërisht e rëndësishme në këtë drejtim që vetëm në mesin e shekullit të 19-të u hoqën të gjitha kufizimet në ngarkimin e interesit, dhe po kështu të gjitha ndalimet mbi interesin: kështu, Anglia në vitin 1854, Danimarka në 1856, Belgjika në 1865, Austria në 1868.

Kështu, koncepti i sotëm i interesit si i pandashëm nga posedimi i parasë nuk është shumë më i vjetër se gjysmë shekulli. Por pikërisht ky koncept i interesit ka bërë që paraja për herë të parë të shndërrohet në fuqinë djallëzore të një shtrëngimi kaq universal që ne kemi arritur ta njohim.

Borxhi fillestar dhe më pas gjithnjë në rritje i shteteve ndaj kapitalistëve gjithashtu daton vetëm në mesin e shekullit të 19-të . Vetëm që nga ajo kohë e shohim shtetin të degradojë nga të qenit administrator i bashkësisë popullore në të qenit administrator i interesave kapitaliste. Ky zhvillim ka arritur kulmin në obligacionet e luftës, të cilat i hasim në të gjitha vendet, të cilat ekskluzivisht, siç e kemi njohur, shërbejnë vetëm interesave mamoniste, të cilat duhet të kurorëzohen me ndërtesën gjigante të kreditit të një kredie botërore.

卐卐卐卐卐

Këto retrospektiva të shkurtra duhet ta bëjnë më të lehtë për ne që më në fund të shkëputemi nga supozimi se kapitalit huadhënës duhet t'i jepet fuqia supramundane për t'u rritur përjetësisht dhe pafundësisht nga vetja. I pajisur me një potencial të tmerrshëm për t'u tharë. Ne duhet të shkëputemi nga ideja se kapitali huadhënës, i paprekur nga veprat dhe keqbërjet e kësaj bote, duhet të jetë në gjendje të qëndrojë i ulur mbi retë, i paprekur nga kalimtarësia, i paprekur nga forcat e shkatërrimit, i paprekur nga të shtënat e topave tanë gjigantë. Sepse, edhe nëse shtëpitë dhe kasollet, hekurudhat dhe urat e shkatërruara nga predhat zhyten në pluhur dhe hi, hipotekat do të ekzistojnë ende;

Machine Translated by Google

Obligacionet hekurudhore dhe certifikatat publike të borxhit nuk fshihen në këtë mënyrë. Nëse fshatrat dhe qytetet, provinca të tëra bien viktimë e shkatërrimit të çmendur të luftës, cili është rezultati? Certifikata të reja të borxhit janë ajo që do të thotë kjo. Me sytë që shkëlqejnë nga lakmia, Ndërkombëtarja e Artë e ulur mbi retë shikon vërshimin e çmendur të njerëzimit. Dhe jo shumë larg është koha kur i gjithë njerëzimi më në fund do të shërbejë vetëm si skllevër interesi për Mamonizmin.

Ideja është ndërkombëtare; ajo duhet të çlirojë të gjithë botën. Rroftë kombi që i pari guxon hapin e guximshëm. Së shpejti të tjerë do ta ndjekin.

Pyetja që më drejtohej shpesh, nëse ideja është e realizueshme në nivel kombëtar, unë përgjigjuni me po. Ne jemi në borxhe të brendshme.

Kundër kërkesave të huaja për interesa ne jemi natyrshëm të pafuqishëm për momentin; këto thjesht duhet të paguhen. Dalja e tepërt e kapitalit duhet të bllokohet në masën e mundshme, por, aq sa ligjvënësi përmbahet nga hartimi i ligjeve kundër vrasjes, vrasjes pa dashje, mashtrimit etj., sepse do të ketë gjithmonë horra, po aq pak duhet që një popull në tërësinë e tij të përmbahet nga ndërmarrja e një hapi të njohur si të nevojshëm për shërimin e financave të tij publike, vetëm për shkak të faktit se jo pikërisht elementët më të mirë të popullit po përpiqen ta çojnë plaçkën e tyre në siguri jashtë vendit. Nëse supozojmë se qindra miliona, madje miliarda në certifikata obligacionesh lufte do të shpenzohen jashtë vendit; edhe kjo nuk mund të jetë një nxitje e rëndësishme për dështimin e heqjes së skllavërisë së interesit; sepse proporcionalisht, nga më shumë se 250 miliardë marka në asete investimi vendase me interes fiks, shumica duhet të jetë ende në vend.

Le ta përmbledhim përsëri shkurtimisht. – Heqja e skllavërisë ndaj interesit është mjeti radikal për shërimin përfundimtar dhe të përhershëm të financave tona publike. – Heqja e bashkësisë së interesit do të thotë mundësia e heqjes dorë nga taksat shtypëse direkte dhe indirekte, sepse bizneset shtetërore, veçanërisht pas socializimit të sektorëve të mëtejshëm të përshtatshëm (navigimi i brendshëm, energjia elektrike, trafiku ajror, etj.), do t'i japin teprica të mjaftueshme arkës publike për të mbështetur të gjitha detyrat sociale dhe kulturore të shtetit.

Përveç kësaj konsiderate financiare, heqja e bashkësisë së interesit do t'i japë punës prodhuese në të gjitha fushat e përpjekjeve përparësinë që meriton. Paraja kthehet përsëri në rolin e duhur, për të qenë një shërbëtor në shtytjen e fuqishme të ekonomisë sonë kombëtare. *Do të bëhet përsëri ajo që është, një kupon për punën e përfunduar,* dhe aty hapet rruga për një qëllim më të lartë, për abstenim nga epshi i tërbuar për para i epokës sonë.

Ideja tregon drejt krijimit të një fronti të bashkuar të të gjithë popullsisë punëtore: nga punëtori i pafavorizuar i cili, siç e kemi parë, është shumë i ngarkuar me taksa indirekte për kënaqësinë e kapitalit të huasë, përmes të gjithë klasës borgjeze të nëpunësve civilë dhe punonjësve, të klasës së mesme të bujqësisë dhe tregtisë së vogël, të cilët e ndiejnë tiraninë e pamëshirshme të parasë në formën e banesave të mjerueshme, qirasë së tokës bujqësore, interesit bankar e kështu me radhë, deri te krerët kryesorë, shpikësit dhe drejtorët e industrisë sonë të madhe, të cilët janë pak a shumë të mbërthyer së bashku në kthetrat e kapitalit të madh të huasë, për të cilët detyra e parë e jetës është gjithmonë të punojnë për hir të pensioneve, dividentëve dhe interesit për fuqitë monetare që luajnë prapa skenave. Jo më pak të gjitha qarqet e inteligjencies - artistë, shkrimtarë, aktorë, studiues, si dhe profesionistë të tjerë të pavarur - gjithashtu i përkasin këtij grupi.

Edhe pse kapitali i madh huadhënës, si një grup personash fizikë ose si personifikim i parimit të interesit, kërkon në mënyrë të vetëdijshme ose instiktive të fshehë faktin e epshit të tij të pakufishëm për kontroll, dhe megjithëse e gjithë tradita jonë ligjore e bazuar në të drejtën romake, pra në ligjin që shërben për mbrojtjen e një plutokracie, ka theksuar gjithmonë fort mbrojtjen e pronës dhe me këtë ka përshkuar ndjenjën e drejtësisë së popullit tonë, *heqja e skllavërisë së interesit mbi...*

Machine Translated by Google

Paraja duhet të vijë, si e vetmja rrugëdalje nga skllavëria kërcënuese ekonomike e të gjithë botës nga Ndërkombëtarja e Arit, si një nga mënyrat për të dëbuar helmin e Mamonizmit me korrupsionin dhe ndotjen e tij të mentalitetit të epokës sonë.

Konvertimi i obligacioneve të luftës në kredi bankare

Kërkesa në §1, për konvertimin e certifikatave të obligacioneve të luftës etj. në mjete ligjore pagese, në shumë raste është përballur me kundërshtimin se kjo do të thoshte përmbytje e tepërt e tregut me valutë. Ky kundërshtim në vetvete është mjaft i gabuar. Inflacioni ndodh vetëm nëpërmjet ekzistencës së obligacioneve të luftës.

Megjithatë, është e vërtetë se, pavarësisht nga keqkuptimi i saj, shqetësimi në lidhje me praninë fizike të këtyre letrave me vlerë të deklaruara si monedhë nuk po zhduket, dhe për këtë arsye, pavarësisht se është jorealist, ky shqetësim mund të gjenerojë efekte anësore të pafatshme, sikur në fakt të ketë ndodhur një inflacion i ri. Prandaj, duke ndryshuar § 1, ne kërkojmë, pas anulimit legjislativ të detyrimit për të paguar interesin, konvertimin e certifikatave të obligacioneve të luftës, së bashku me obligacionet e tjera publike të borxhit, [jo në monedhë, por] në kredi bankare.

Ky formulim ka avantazhin e madh se ekzistenca fizike e obligacioneve të luftës si letër do të pushonte; certifikatat e obligacioneve të luftës do t'i dorëzoheshin Reichsbank nga bankat, bankierët, institucionet e kursimit etj., dhe do të shkatërroheshin pasi të lëshohej një kredi për vlerën nominale. Në këtë mënyrë, pothuajse çdo person në Gjermani do të merrte një kredi bankare, një llogari bankare të hapur që mund ta përdorte.

Një procedurë e tillë do të kishte gjithashtu avantazhin e madh se mbajtja e investimeve më të mëdha në zotërim privat nuk do të ishte e mundur, pasi pas skadimit të një afati të caktuar certifikatat e padërguara do të shpalleshin të pavlefshme.

Për më tepër, të paktën do të ishte e mundur të kontrollohej se sa obligacione lufte shpenzohen jashtë vendit [duke ndikuar kështu në bilancin tregtar të Gjermanisë]. Megjithatë, pika e fundit nuk duhet të bllokojë në asnjë mënyrë përmbushjen e heqjes së skllavërisë ndaj interesit. Meqenëse ndihemi vërtet shumë të dobët në krahasim me vendet e huaja, duhet të plotësojmë (vetëm) kërkesat për interesa që na dalin nga jashtë. Personalisht, jam plotësisht i mendimit se duhet të mbështesim edhe anulimin e interesit edhe për mbajtësit e obligacioneve të huaja. Nuk duhet të kemi frikë se kërkesat e huaja për interesa do të zbatohen me forcën e armëve, pasi ka pasur kaq shumë përparim në kthimin [nga çmenduria e luftës] në diçka që i ngjan vetëdijes, dhe kurrë në histori nuk është ndërmarrë një veprim luftarak kundër një shteti të madh për shkak të masave financiare që prekin personat privatë.
Gjithashtu, nuk duhet të imagjinohet që edhe populli francez do t'i lëshonte një ultimatum Gjermanisë për shkak të pretendimeve për interesa të zotërinjve Mayer, Schulze dhe Cohn nga Gjermania, bazuar në obligacionet e tyre të luftës gjermane të transportuara përtej kufirit.

Përtej kësaj, do të ishte e mundur, në mënyrë që të shmangej edhe pamja e një falimentimi shtetëror për pjesën tjetër të botës, të zhvillohej një llotari për obligacionet e luftës, e cila sigurisht mund të manipulohej lehtësisht bazuar në statistikat e marra përmes dorëzimit të kërkuar të certifikatave, në mënyrë që në fillim vetëm numrat që supozohet se u përkasin njerëzve jashtë vendit të tërhiqeshin dhe të paguheshin me kartëmonedha të Rajhut.

Megjithatë, një gjë e tretë do të ishte konstatimi i mirëpritur i shpërndarjes së obligacioneve të luftës dhe mundësia shoqëruese që ende ekziston për një mbledhje jashtëzakonisht të thjeshtë të taksës mbi pasurinë, ndërsa bursistët sigurisht do të duhej vetëm të udhëzonin zyrat e Reichsbank që të ngarkonin llogarinë e Z. NN me kaq e kaq shumë marka në taksë. Në këtë mënyrë, taksat-

Machine Translated by Google

pagesat do të ishin shumë më të lehta për t'u kryer – megjithëse sigurisht që e drejta e ankimimit e taksapaguesve do të vazhdonte të ekzistonte në masën e saj të plotë.

Me një transformim (konvertim) të tillë të obligacioneve të luftës në kredi bankare, mund të arrihej edhe një nivelim i caktuar shoqëror, për aq sa investimet më të vogla në obligacione të luftës, pra të gjitha abonimet e vogla të të gjithë atyre për të cilët abonimi i obligacioneve të luftës duhet të konsiderohet vërtet një vepër patriotike; le të themi deri në 5 ose 10 mijë marka, do të rimbursoheshin me vlerën nominale, ndërsa të gjitha abonimet më të mëdha mund të kreditoheshin me një normë që do të përcaktohej. Kreditë për të gjitha letrat e tjera me vlerë qeveritare do të trajtoheshin saktësisht njësoj.

Komente të Veçanta mbi Kërkesën për Ligj në Manifesti

Në § 1

Është plotësisht e domosdoshme që të gjitha abonimet e borxhit shtetëror dhe komunal të trajtohen në të njëjtën mënyrë, pasi vetëm një rregullim i tillë unitar në shkallë të gjerë i të gjithë sistemit tonë monetar, krah për krah me heqjen e skllavërisë së interesit, mund të zbatohet.

Në § 2

Është tashmë e qartë se heqja e skllavërisë së interesit duhet të zbatohet njëkohësisht për të gjitha letrat e tjera me interes fiks, në mënyrë që të mos shkaktojë një bum absurd në këto letra me vlerë, gjë që padyshim do të ndodhte nëse vetëm letrat me vlerë publike do të shpalleshin pa interes. Ulja e borxhit si i tillë do të arrihej nëpërmjet shlyerjes vjetore, me anë të së cilës do të arrihej një shlyerje e vazhdueshme dhe konsistente e të gjitha objekteve të ngarkuara me borxhe.

Në § 3

Ky paragraf është shumë i lidhur ngushtë me ato të mëparshmet, si dhe me kërkesën për shtetëzimin e kredive hipotekare në § 5. Fermeri ose pronari i shtëpisë i ngarkuar me hipoteka vazhdon, si më parë, të paguajë shumën që duhej t'u paguante kreditorëve të tij, por jo më si interes të përjetshëm, por si shlyerje. Kështu, pas 20, 25 ose 30 vjetësh, varësisht nga norma e interesit para-ekzistuese, pronësia e tokës dhe e shtëpisë do të çlirohet nga borxhi. (Banka hipotekare nga ana e saj mund të vazhdojë gjithashtu vetëm gjatë kësaj kohe të vazhdojë përkatësisht të paguajë interesa për obligacionet e mbuluara mbajtësve të obligacioneve të mbuluara.) Krahas këtij çlirimi nga borxhi lind e drejta e pronësisë së komunitetit në pasuritë e paluajtshme të çliruara nga hipotekat.

Një regjistër universal i banesave, ose më saktë një kadastër i pasurive të paluajtshme, do të duhej të vinte i pari; sepse pronësia e pasurive të paluajtshme pa borxhe natyrisht ka edhe të drejtën e shlyerjes së kapitalit të investuar, si dhe një kërkesë të përhershme mbi një pjesë të qirasë, për të paguar të gjitha tarifat, shpenzimet e të tjera që vijnë me pronësinë e pasurive të paluajtshme, si dhe kompensimin e duhur për punën që kryen vetë pronari[7] .

Le ta shqyrtojmë këtë në vija të përgjithshme me shembullin e një pallati urban.
Shtëpia ka një vlerë prej 100,000 markash. Kundrejt kësaj vlere është regjistruar një investim i bankës hipotekare prej 50,000 markash me 4% në pozicionin 1, një investim jo-korporativ prej 20,000 markash me 5% në

7 Lidhja midis regjistrit të banesave dhe të drejtave të pronarëve pa borxhe është e çuditshme, përveç nëse ideja është të menaxhohet rritja e pronës me qira në mënyrë që ajo të mbetet mjaft fitimprurëse.

Machine Translated by Google

pozicioni 2, dhe 30,000 marka është shuma e vendosur nga vetë pronari i shtëpisë. Të ardhurat nga qiraja janë 7000 marka. Nga kjo duhet të paguhen 2000 marka për hipotekën e parë, 1000 marka për hipotekën e dytë dhe 1000 marka për shpenzime, shpenzime e kështu me radhë: gjithsej 4000 marka. Kështu, pronarit të shtëpisë i mbeten 3000 marka si pagesë interesi [si të thuash] për kapitalin e tij të investuar prej 30,000 markash.

Pas zbatimit të heqjes ligjore të interesit mbi paratë, situata pas dhjetë vitesh është si më poshtë: Hipoteka e parë 30,000 marka, hipoteka e dytë 10,000 marka. Pronari i shtëpisë e ka rikuperuar plotësisht investimin e tij kapital, por nga ana tjetër ekziston një e drejtë e re publike e pronësisë në shumën prej 50,000 markash. Me këtë fillon e drejta e shtetit për të pasur një fjalë në lidhje me të ardhurat e mëtejshme nga qiraja dhe për të përcaktuar shumën e qirasë .

Do të ishte e padrejtë tani, në lidhje me shlyerjen e borxhit, ta vendosnim pronarin e shtëpisë në të njëjtin nivel me hipotekat. Sepse kapitali i tij nuk është kapital i pastër kredie në kuptimin më të ngushtë që duhet të preket nga heqja e skllavërisë së interesit; këtu po flasim për kapital "risku", konkretisht për paratë e shndërruara në një mall të vlefshëm, konkretisht një shtëpi. Prandaj, i takon pronarit të shtëpisë të vendosë nëse do të japë një kohëzgjatje më të gjatë pagesash, apo një përqindje përkatëse të përfshirë përgjithmonë në shpenzimet operative të shtëpisë.

Nuk mund të jetë qëllimi këtu të bëhen propozime detyruese; këtu po bëhen vetëm sugjerime se si mund të ndodhë një tranzicion pa fërkime i ekonomisë së interesit në një ekonomi pa interes edhe në fushën e pasurive të paluajtshme.

Për ta plotësuar shembullin, le të supozohet se statusi pas 25 vjetësh është si më poshtë: deri në atë kohë të gjitha hipotekat janë paguar; vetëm shpenzimet e përhershme janë të njëjta ose, për shkak të moshës më të madhe të shtëpisë, janë rritur nga 1000 marka në ndoshta 1500 marka. Le të jetë gjithashtu kthimi që i jepet pronarit të shtëpisë nga kjo shumë rreth 1000 deri në 1500 marka; kështu, në përputhje me rrethanat, duket se rreth 3000 marka të të ardhurave nga qiraja shkojnë për të mbuluar shpenzimet e panegociueshme, ndërsa 4000 markat e mbetura nga 7000 markat origjinale të të ardhurave nga qiraja do të ishin të disponueshme lirisht. Kështu, shteti ka mundësinë të ulë qiratë me më shumë se gjysmën; ai do ta bëjë këtë, p.sh., në banesat e punëtorëve, ose shteti mund t'i ulë qiratë vetëm me 20, 30 ose 40%, dhe kështu të fitojë nga diferenca një burim të madh të ardhurash për nevoja të tjera publike, mbi të gjitha natyrisht për ndërtimin e shtëpive të kryera publikisht. Për vilat qiratë nuk ulen, ose nuk ulen shumë, prandaj mjete shumë të mëdha shtesë bëhen të disponueshme edhe për ndërtimin më të mirë të shtëpive, ose për qëllime të veçanta shoqërore. Megjithatë, kjo gjendje e ardhshme zbulon - dhe unë e konsideroj këtë si një perspektivë shumë të frytshme - justifikimin e brendshëm që komuniteti (shteti) të marrë pjesë që tani në përcaktimin e shumës së qirasë në mënyrën që e skicova më sipër, me një ulje të qirasë për banesat e punëtorëve.

Në të drejtën në rritje të shtetit për të marrë pjesë në pronësinë e pasurive të paluajtshme qëndron edhe themeli për një bankë të shëndoshë emetimi dhe emetim kredie për kreditorët hipotekarë.

Në § 4 dhe 5

Këto paragrafë kërkojnë socializimin e të gjithë sistemit monetar. Paraja është vetëm dhe ekskluzivisht një kupon për punën e përfunduar të lëshuar nga një komunitet që ka të vetin.

8 Feder nuk tregon se si e nxjerr shifrën prej 50,000 markash: është gjysma e vlerës së apartamentit-shtëpi, por është gjithashtu e barabartë me shumën e hipotekës së korporatës. Ndoshta fakti më i rëndësishëm është se nuk është më shumë se shuma që i detyrohet hipotekave dhe për këtë arsye nuk i shkakton asnjë vështirësi pronarit të shtëpisë. Me sa duket, duke pasur parasysh theksin që Feder i vë tranzicionit pa dhimbje, nëse shuma që i detyrohet shtëpisë do të ishte më pak se gjysma e vlerës, shteti sipas planit të Federit prapë nuk do të pretendonte një pjesë të pronësisë më të madhe se ajo që i detyrohet hipotekave.

Machine Translated by Google

shtet. Emetimi i monedhave është një nga të drejtat themelore sovrane të shtetit. Falsifikimi i monedhave shtetërore i nënshtrohet ndëshkimeve më të rënda; *prandaj, është një kërkesë mjaft e fuqishme shoqërore që sistemi monetar të vihet nën kontrollin e kolektivitetit.* Fuqia punëtore e kolektivitetit është substrati i vetëm i monedhave dhe vetëm mosvlerësimi i këtij fakti themelor ka çuar në përgjithësi në përkeqësimin e financave tona publike dhe në anarki të plotë të sistemit monetar në përgjithësi.

Me heqjen dorë nga kredia personale dhe komerciale nga bankierët privatë, të propozuar në § 5, bëhet një prerje më e thellë në sistemin e përgjithshëm të kredisë. Për sistemin shtetëror të kredisë, si dhe për kredinë komunale dhe madje edhe për kredinë e pasurive të paluajtshme, duhet të përmbahemi në heqjen e skllavërisë së interesit me rigorozitetin dhe energjinë më të madhe, sepse është parakushti i domosdoshëm për shtetin shoqëror në përgjithësi.

Situata është e ndryshme me kredinë personale. Ne gjithashtu kërkojmë, në vetvete, mungesën e interesit të kredisë personale; megjithatë kjo kërkesë nuk ka të njëjtën rëndësi të madhe dhe kryesore. Ne kujtojmë 250 miliardë në kapital kredie me interes fiks krahasuar me
të vetmet 12 miliardë në aksione që paguajnë dividentë.

Të gjitha kreditë, aksionet, certifikatat e pjesëmarrjes, aksionet e minierave, zotërimet në kapital e kështu me radhë, janë kapital rreziku. Rendimenti i këtij kapitali varet nga industria dhe efikasiteti i atyre personave të cilëve u janë besuar paratë. Këtu hyn në lojë elementi i rrezikut dhe rrezikut të humbjes, së bashku me çështjen e besimit personal. Për këtë, një kompensim i caktuar i një lloji të veçantë duket ende i domosdoshëm. Pronari i aksioneve e kështu me radhë nuk kompensohet ose përfiton në asnjë mënyrë nëse ndërmarrja së cilës ia ka besuar paratë e tij nuk fiton asgjë. Ai i humbet paratë e tij tërësisht nëse ndërmarrja falimenton.

Ndryshe është, për shembull, me pronarin e obligacioneve të Reicheisenbahn.
Hekurudhat e Rajhut [në Elsaß-Lothringen] humbasin plotësisht me humbjen e Elsaß-Lothringen. Megjithatë, mbajtësi i obligacioneve hekurudhore vazhdon të marrë pagesat e tij të interesit. Nga kush? Nga taksat e kolektivitetit. Hekurudhat mund të funksionojnë me një bilanc deficiti të çdo madhësie si në Prusia dhe Bavari në vitin e fundit; megjithatë, mbajtësit e obligacioneve marrin pagesat e tyre të interesit njësoj. Nga kush? Nga haraçi i paguar nga potenciali i punës dhe konsumi i popullsisë punëtore.

Do të donim ta bënim këtë dallim themelor krejtësisht të qartë, në mënyrë që më në fund
për të njohur se ku vampiri thith potencialin e punës së njerëzve.

Kështu, kredia personale duhet të mbetet, ose më saktë t'i ndahet përsëri, marrëveshjeve personale përmes bankës private. Efikasiteti personal i kërkuesit të kredisë, me të cilin bankieri është personalisht i njohur, duhet të bëhet përsëri faktori përcaktues për kredinë personale. Tarifat e vendosura nga shteti do të rregullohen vetë, në përputhje me rrjedhshmërinë e parasë që në çdo rast do të fillojë me heqjen e skllavërisë së interesit.

Në § 6

Pika kryesore e § 5 është e vlefshme edhe për asetet e dividentëve në veçanti. Në interes të shtetit-bashkësisë sociale, duhet të kërkohet që një ripagim i kapitalit të dhënë hua dikur të bëhet edhe për ndërmarrjet e mëdha industriale - në mënyrë që të arrihet këtu një ulje e borxhit të veprave individuale industriale ndaj atyre që janë vetëm investitorë.

Sepse në fakt, ajo që arritëm të vëzhgojmë në marrëdhënien e kapitalit huadhënës ndaj të gjithë popujve përsëritet këtu në një shkallë më të vogël. Edhe këtu kapitalisti shfrytëzon punëtorin,

Machine Translated by Google

kryepunëtori, inxhinieri, sipërmarrësi, të gjithë në mënyrë të barabartë, sepse detyrimi për të fituar dividentë merr përparësi9 .

Megjithatë, nëse arrijmë çlirimin e industrive dhe bizneseve nga thithësi i përjetshëm i interesave, atëherë rruga është e hapur për uljen e çmimeve të produkteve dhe për ofrimin dhe shpërndarjen e vlerës së tepërt, pjesërisht për komunitetin, pjesërisht për punëtorët, menaxhmentin e mesëm dhe bordet e drejtorëve të ndërmarrjeve të veçanta, pra për ata që vetëm krijojnë prodhim dhe vlera.

Në § 7

Në këtë paragraf, natyrisht, hyn në lojë edhe e gjithë fusha e sigurimeve, e cila mund të ndërtohet mbi një bazë analoge pa interes. Primet e paguara nuk mund të rriten nëpërmjet shtimit të interesit; përkundrazi, kompanitë e sigurimeve do të bëhen institucione kursimi; me fjalë të tjera, rreziku dhe avantazhi i sigurimit ruhen. Për këtë, komuniteti politik duhet të jetë përgjegjës.

Në § 8

Lidhur me zhvlerësimin e parave tona, i cili ka rezultuar vetëm nëpërmjet masës së madhe të certifikatave tona të panumërta të borxhit, ne kërkojmë një taksë mbi pasurinë të shkallëzuar fort. Ne e vëmë theksin në këtë te "të shkallëzuar fort".

Një taksë [e sheshtë] mbi pasurinë [me qëllim] uljen e numrit të kartëmonedhave e kështu me radhë nuk do të ishte gjë tjetër veçse një vetëmashtrim ku hidhet rërë në sytë e njerëzve. Sepse nëse unë konfiskoj edhe gjysmën e të gjithë pasurisë kudo dhe marr pagesën në obligacione dhe pulpë, e tëra që arrihet në të vërtetë është një zvogëlim i sasisë së letrës, ndërsa në këmbim një faktor konvertimi do të rrisë vlerën fiktive të tërësisë së letrës në qarkullim në të njëjtin nivel si më parë. Vlera reale i përket gjithmonë vetëm mallrave për konsum dhe mallrave për përdorim, kurrë kuponëve të letrës për punën e kryer.

Një pyetje tjetër është nëse kursi i këmbimit të monedhës sonë të markës mund të përmirësohet. Por edhe ky përmirësim i kursit të këmbimit, në analizë të fundit, varet përsëri vetëm nga potenciali i punës dhe prodhimi, me fjalë të tjera, nga mundësia për prodhim e ekonomisë sonë kombëtare në tërësi.

Kundërshtimet dhe kundërshtimet e tyre

Asnjëherë deri më tani një ide nuk ka qenë në gjendje të vendoset pa kundërshtim, aq më pak një ide që bën një largim kaq radikal nga supozimet e vendosura prej kohësh në lidhje me shenjtërinë dhe paprekshmërinë e interesit. Me kundërshtimet e ngritura tashmë dhe ato të pritura, gjithmonë duhet bërë një vëzhgim i dyfishtë: duhet pyetur, së pari, se cila pjesë e kundërshtimeve që bëhen bazohet në shtrembërimin e qëllimshëm të idesë së heqjes së skllavërisë së interesit, dhe së dyti, çfarë duhet thënë në përgjigje të të gjitha dyshimeve të sinqerta dhe të bazuara në fakte?

Kundërshtimi më i shpeshtë është pohimi: pa pagesën e interesit askush nuk do të japë hua para.

9 Ky është një problem i shoqërive aksionare. Kompanitë në pronësi të lirë dhe të qartë të familjeve, siç është e zakonshme në Gjermani, nuk e kanë këtë karakteristikë.

Machine Translated by Google

Në fakt, ne nuk duam që askush të na japë më para hua. Kredia ishte hileja, ishte kurthin, në të cilin hyri ekonomia jonë dhe në të cilin tani është e bllokuar në mënyrë të pafuqishme.

Nëse populli ka nevojë urgjente për më shumë kapital, atëherë ai i merr paratë e nevojshme pa interes në thesarin qendror të shtetit, me vetëm një pagesë të nevojshme. Përfundimisht, ai do të lëshojë kartëmonedha të reja. Pse duhet të lëshojë certifikata me interes?! Nëse letra me interes ka apo jo, nuk ka rëndësi! Mbështetja e saj e vetme është potenciali i punës dhe potenciali tatimor i popullit. Pse të ngarkojmë çdo shpenzim publik që nga fillimi me peshën e plumbit të interesit të përjetshëm?

Po, por si duhet ta përmbushë shteti punën e tij kulturore për komunitetin? Ai ende ka nevojë para dhe mund të jetë i drejtë në këtë detyrë vetëm nëpërmjet kredive që ngarkojnë interes.

Ky pohim bazohet në një mënyrë të menduari tërësisht mamoniste. Do të duhej të llogaritej qëllimisht për keqorientim pas leximit të plotë të këtij Manifestoje; sepse në radhë të parë kemi vërtetuar se pas heqjes së skllavërisë së interesit, të gjitha detyrat kulturore dhe shoqërore të shtetit mund të mbulohen nga bizneset shtetërore, nga të ardhurat e shërbimit postar, hekurudhës, minierave, pyjeve e kështu me radhë, pa asgjë më tej. Së dyti, shteti sovran i popullit [Volksstaat] ka fuqinë, në çdo kohë, të kujdeset për detyra të veçanta kulturore përmes lëshimit të simboleve me vlerë pa interes në vend të certifikatave me interes të deklaruara si rregull në shtetin mamonist. Është krejtësisht e pamundur të kuptohet pse shteti duhet t'i bëjë detyrat e veçanta kulturore, p.sh. ndërtimin e hekurudhave, kanaleve dhe hidrocentraleve, më të kushtueshme për veten e tij me një premtim të përjetshëm interesi që është krejtësisht i panevojshëm. Nëse nuk mund t'i paguajë kostot e ndërtimit nga të ardhurat e bizneseve të tij aktuale shtetërore, atëherë nuk ka arsye të shihet pse shteti nuk duhet të krijojë para; Populli sovran duhet ta paguajë atë, ndërkohë që e njeh pikërisht këtë para si një mjet pagese. Megjithatë, pse duhet që populli, me të gjithë potencialin e tij të punës dhe taksave, të qëndrojë pas një cope tjetër letre (kredisë me kamatë), e cila i imponon popullit në tërësinë e tij vetëm një detyrim të përjetshëm interesi në dobi të kapitalistit!? Prandaj, larg këtij obsesioni të shtetit mamonist!

Kapitalistët pastaj thjesht do të marrin kartëmonedhat e emetuara dhe do të grumbullojnë letër. para.

Kjo kundërshtohet në dy mënyra. Së pari, kërkesa që thjesht posedimi i parave të bëhet i pafitimprurës do të ishte përmbushur tashmë, dhe heqja e skllavërisë së interesit do të ndërmerrej vullnetarisht nga vetë kapitalistët, pasi kapitalisti heq dorë nga interesi me dëshirën e tij nëse grumbullon kartëmonedhat e tij në shtëpi. Së dyti, frika e kapitalistit për paratë e tij e bën këtë të pamundur; mjafton të imagjinohen netët pa gjumë të grumbulluesit të monedhës, i cili mban shuma të mëdha parash të grumbulluara në shtëpi dhe duhet ta shohë vazhdimisht posedimin e tij të kërcënuar nga hajdutët, grabitësit, grabitësit, kontrollet e shtëpive, zjarri dhe përmbytjet. Jam i bindur se qytetari i ndershëm do të lodhej nga këto shqetësime në një kohë të shkurtër dhe së shpejti do të gjente rrugën e tij drejt bankës shtetërore. Banka shtetërore lëshon një faturë dhe tani është ligjërisht përgjegjëse për llogarinë, por jo për pagesat e interesit. Përndryshe, sigurisht, një mundësi e tretë mbetet ende e hapur për këdo, konkretisht për të punuar me paratë e tij, për të krijuar vlera dhe për të prodhuar mallra, për të marrë pjesë në sipërmarrje industriale, për ta bërë jetën e tij gjithnjë e më të pasur dhe më të mirë, për të mbështetur artin dhe shkencën, shkurt, për të bërë një përdorim të dobishëm të parave të tij duke hedhur poshtë kultin e Mamonit.

Megjithatë, mund të ndodhë që nevoja private për kapital për disa qëllime të paraqitet urgjentisht, p.sh. për testimin e shpikjeve, themelimin e bizneseve nga zejtarë ose biznesmenë të rinj dhe kompetentë, etj.

Machine Translated by Google

Për të filluar, kjo nuk ka asnjë lidhje me heqjen e skllavërisë së interesit!
Sepse, së pari, duhet logjikisht të supozohet se kapitalisti, i cili pas heqjes së skllavërisë së interesit sigurisht nuk ka më mundësi të investojë paratë e tij në një mënyrë të papërshkueshme nga bombat dhe të presë konsum të kotë të interesit, do të jetë më mirë, si në një epokë më të hershme, të jetë i prirur të rrezikojë paratë e tij për qëllime të tilla, kështu që një mungesë ose nevojë në këtë drejtim do të ndodhë shumë më pak se deri më tani. Apo nuk ka dëgjuar përkundrazi vazhdimisht nga biznesmenët efikasë, nga shpikësit më të zgjuar, pikërisht ankesën se sa e vështirë është të fitosh para në shtetin mamonist për qëllime të tilla, përveç nëse mund të garantohet një "dividend"? Së dyti, duhet të jetë detyra e shtetit të ardhshëm të nxisë çdo forcë kompetente përmes mbështetjes bujare. Në të vërtetë, edhe më parë kishte fillime drejt kësaj në shtetin e vjetër burokratik, por aq zemërvogël sa, në vend të një stimuli, rezultoi një frenim dhe ngurrim, për shkak të rregulloreve ngacmuese që shoqëronin dhënien e mbështetjes publike. Së treti, le të theksohet se me ndarjen e disa milion markave, mund të arrihej shumë. Gëzimi i punës, zelli dhe këmbëngulja e shpikësve, inxhinierëve, artizanëve gjermanë etj., është aq e madhe sa, nëpërmjet të drejtës së shtetit për të marrë pjesë në rezultatet e shpikjeve të suksesshme, shpenzimet ka shumë të ngjarë të shpërblehen me bollëk (Anglia si shembull).

Heqja e skllavërisë së interesit çon domosdoshmërisht në shterimin e pasurisë.

Oh! Kush e pretendon këtë? Por sigurisht! Kushdo që e ka përshtatur jetën e tij me konsumin e pagesave të interesit mbi kapitalin dhe nuk mund të vendosë të punojë, për të është sigurisht e vërtetë: duke konsumuar 5% në vit, ai do ta ketë shteruar plotësisht pasurinë e tij brenda 20 vjetësh. Sigurisht, por kjo është me të vërtetë plotësisht në rregull! Ajo që duam është pikërisht heqja e skllavërisë së interesit; duam që të jetuarit me pension të pushojë së qeni ideali më i lartë i qytetarit. Duam t'i japim fund kësaj dekadence mamoniste; në të vërtetë, nuk duam më të tolerojmë që shumë njerëz të mund të jetojnë në rehati përgjithmonë vetëm nga pagesat e interesit mbi kreditë - me fjalë të tjera në kurriz të të tjerëve!

E përsëris: nuk është aspak e vërtetë që heqja e sundimit të interesit do të çonte në eliminimin dhe shterimin e pasurisë. Përkundrazi, heqja e skllavërisë së interesit do të nxiste krijimin e pasurisë së bazuar në punën që prodhon mallra dhe vlerë, të pangarkuar dhe të çliruar nga shpenzimet e përjetshme të interesit. Heqja e skllavërisë së interesit çon, siç e kemi parë, në një ulje gjithëpërfshirëse të kostove në të gjithë jetën; na çliron nga pesha e tepërt e taksimit, kështu që për çdo njeri punëtor mundësia e grumbullimit të kursimeve duhet të jetë më e madhe në të ardhmen sesa deri më tani. Edhe një gjë! Puna kombëtare-ekonomike që prodhon mallra dhe vlera e industrisë, tregtisë dhe tregtisë nuk pengohet në asnjë mënyrë, por nxitet në maksimum përmes heqjes së skllavërisë së interesit.

Çfarë përfiton punëtori nëse kapitalistët nuk marrin më pagesa interesi?

Kjo pyetje nuk duhet të ngrihet më! Së pari, sigurisht, ishte britma e vazhdueshme e betejës së punës se kapitalistët do t'i shfrytëzonin punëtorët; së dyti, ne e kemi parë qartë dhe qartë se punëtori është ai që kërkohet më shumë se kushdo tjetër të paguajë interesin e kredive. [Me fjalë të tjera, ajo që merr punëtori janë taksa më të ulëta dhe një kosto më të ulët jetese.]

Lidhjet familjare dobësohen dhe dëmtohen nëse dikush nuk mund të lërë pas pasuri.
fëmijët.

Po, cili është realiteti këtu? Në përgjithësi mendoj se paratë kanë pak ose aspak të bëjnë me ndjenjën e familjes. Apo ka dëgjuar dikush që fëmijët e prindërve më të pasur i përmbahen

Machine Translated by Google

prindërit e tyre më shumë sesa ata të prindërve të varfër? Apo prindërit e pasur i duan fëmijët e tyre më shumë se ata më pak të pasur? Çfarë ka të ngjarë të jetë më e rëndësishme për fëmijët, që prindërit e tyre të sigurojnë për ta edukimin më të mirë të mundshëm dhe t'i bëjnë të mësojnë pak disiplinë, duke i rritur ata në njerëz të zellshëm, të shëndetshëm dhe të guximshëm, apo që t'u lënë pas qesen më të madhe të mundshme me para?

Në raste të veçanta, padyshim që do të duhet të pranohet një përpjekje e justifikuar për të siguruar të ardhmen financiare të fëmijëve. Kjo përpjekje, dhe kështu kursimi i prindërve për fëmijët e tyre, nuk do të ndikohet në asnjë mënyrë negativisht nga heqja e skllavërisë së interesit; përkundrazi. Mundësia e kursimit do të bëhet më e madhe, kur ekonomia jonë kombëtare të çlirohet nga presioni gjithëpërfshirës i skllavërisë së interesit.

Nga shembulli i njeriut me të ardhura prej 10,000 markash dhe të ardhura pensioni prej 5000 markash, kemi parë se të gjitha pasuritë e mesme dhe të vogla në fakt privohen nga çdo efekt i dobishëm nga rruga rrethore e taksave direkte dhe indirekte të qirasë së banesave e kështu me radhë. Nuk mund ta përsëris mjaftueshëm shpesh: interesi mbi obligacionet për poseduesit e sasive të vogla dhe të mesme të pasurisë është një mashtrim, një vetëmashtrim, një vrapim nëpër rrathë, por kapitali i madh përmes shtypit të tij të përkushtuar ka përhapur dhe shpallur në mënyrë djallëzore në të gjithë botën besimin në shenjtërinë dhe paprekshmërinë e interesit. Ai i lejon të gjithëve, me sa duket, të marrin pjesë në konsumin e këndshëm dhe anestezues të interesit, në mënyrë që të qetësojnë ndërgjegjen e keqe që duhet të shoqërojë pa ndryshim konsumin e papunë dhe të papunë të interesit - dhe në mënyrë që të rekrutojnë shokë për luftën, për mbrojtjen e kësaj të mire më të lartë të Mamonizmit.

Nëpunësi civil, burrështetasi, do të thotë: shteti nuk mund të heqë dorë nga detyrimi që ka marrë përsipër ndaj kreditorëve të tij.

Çfarë do të thotë “detyrime”? A është në ndonjë mënyrë morale të hyjmë në detyrime për të cilat shteti duhet ta dijë që në fillim se mund t’i përmbushë këto detyrime vetëm nëse ua heq interesin kreditorëve përmes taksave direkte dhe indirekte në saktësisht të njëjtën shumë? Ku është morali në këtë? Apo ndoshta nuk është më e ndershme të pranojmë: “Unë mund të paguaj interesin vetëm nëse mbledh po aq shumë taksa – por gjatë luftës duhej patjetër të kisha para, dhe për këtë bëra mashtrimin me obligacionin e luftës; duhet të më falni, të dashur njerëz; në fund të fundit ishte për ju, dhe tani nuk duam të luajmë më fshehtas; unë, shteti, nuk po paguaj interesa dhe ju, taksapaguesi, nuk keni nevojë të paguani taksa për interesin; kjo do t’i thjeshtojë ndjeshëm transaksionet tona. Kështu, do të bëjmë pa burokracinë e madhe tatimore dhe po ashtu pa burokracinë e jashtëzakonshme që i shërben interesave. Apo jo? A kemi ndonjë marrëveshje?” Dhe ju, Z. Scheidemann, mos e postoni përsëri emrin tuaj në çdo shtyllë reklamuese si sekretar shteti i qeverisë së vjetër të kompromentuar mes deklaratave të pamenduara që lidhen me sigurinë dhe paprekshmërinë e lidhjes së luftës. Vetëm sa e turpëroni veten: përfitimi i gjithë mashtrimit në të vërtetë ka shkuar vetëm dhe vetëm për kapitalin e madh të kredisë.

Zyrtarët financiarë dhe profesionistët e bankave po deklarojnë se heqja e skllavërisë ndaj interesit të obligacioneve të luftës dhe borxheve publike është e pamundur sepse është sinonim i falimentimit publik.

Do të më falni: sipas fjalimeve tuaja, ne jemi vërtet të falimentuar publikisht gjithsesi ose duhet të bëhemi të tillë. Megjithatë, një deklaratë e hapur e falimentimit publik do të ishte marrëzia më e madhe që mund të bënim: paaftësisë aktuale të pushtetmbajtësve aktualë do t'i shtonte para kohe konfirmimin historik të kësaj paaftësie.

Pse të deklaroj falimentimin? Nëse kam futur 3 pikë nga xhepi i djathtë i pantallonave në të majtën,
Për këtë arsye, unë prapëseprapë nuk duhet të shpall falimentimin e xhepit të djathtë të pantallonave!

Machine Translated by Google

Në të vërtetë nuk ishte ndryshe me kredinë e luftës! Rajhu nxori nga xhepat e popullit miliardat e para që ishin realisht të pranishme, pastaj paratë u kthyen përsëri; pastaj erdhi kredia e re dhe përsëri paratë u kthyen përsëri; edhe një herë erdhi pompa dhe thithi miliardat dhe përsëri ato u tërhoqën, derisa, pasi loja ishte përsëritur nëntë herë, shteti kishte gjeneruar me gëzim 100 miliardë borxhe. Për këtë populli kishte 100 miliardë në letër të shtypur me kujdes në duar. Në fillim populli imagjinoi se ishte bërë shumë më i pasur; pastaj erdhi shteti dhe tha: "Është e tmerrshme; kam 100 miliardë borxhe dhe përballem me falimentimin." - Po, por pse? Kjo është gjithsesi vetëm një vetëmashtrim! Unë vetë nuk mund të falimentoj kurrë nëse herë pas here i marr paratë e mia nga njëri xhep dhe i vendos në tjetrin. Prandaj, mund të qetësohemi për falimentimin shtetëror në lidhje me borxhet tona të brendshme të obligacioneve të luftës. Prandaj, nuk kemi nevojë të shpallim falimentim publik dhe mund t'i kursejmë vetes punën gjigante me pagesat e interesit idiote dhe taksat e mëdha, por edhe më idiote.

Le të çlirohemi më në fund nga kryerja e urdhrave të kapitalit të madh të huave! Vetëm kapitali i madh i huave përfiton nga kjo mashtrim tatimor me interesat e huave, meqenëse një sasi më e bukur ari mbetet për të dhe njerëzit punëtorë e paguajnë këtë tepricë në formën e taksave indirekte; ndërkohë, megjithatë, kapitalisti i vogël dhe i mesëm thjesht ndjek bishtin e tij.

Zyrtari ekonomik global thotë: Heqja e skllavërisë së interesit nuk është e mundur që ne ta arrijmë vetëm në Gjermani; kjo duhet të bëhet ndërkombëtarisht; përndryshe do të humbasim të gjithë kreditin, kapitali do të rrjedhë tutje dhe ne do të duhet të përmbushim detyrimet tona të interesit ndaj pjesës tjetër të botës.

E pranoj se edhe unë vetë kam qenë i hutuar në lidhje me këtë çështje për një kohë të gjatë. Është pyetja më e vështirë sepse përfshin marrëdhënien tonë me pjesën tjetër të botës; ndërkohë çështja ka dy anë. Nga njëra anë, ideja e heqjes së skllavërisë së interesit është britma e betejës së të gjithë popujve prodhues, kundër skllavërisë ndërkombëtare ndaj interesit të parave; nga ana tjetër, është kura radikale për mjerimin tonë të brendshëm financiar. Por në të vërtetë nuk është arsye për t'u përmbajtur nga përdorimi i një kure, vetëm sepse fqinji po aq i sëmurë nuk e përdor atë në të njëjtën kohë. Megjithatë, do të ishte marrëzi e shtuar nëse ne në Gjermani do të vazhdonim të vraponim në një rreth të çmendur dhe të paguanim taksa dhe interesa kur e kemi kuptuar qartë se ky aktivitet qesharak u sjell dobi vetëm kapitalistëve të mëdhenj dhe askujt tjetër. Prandaj, le të udhëheqim rrugën me shembullin tonë çlirues; le të çlirohemi nga skllavëria ndaj interesit të parave, dhe së shpejti do të shohim se forca e kësaj ideje çliruese fitimtare do t'i stimulojë popujt e botës të na ndjekin.

Në fakt, jam i bindur se iniciativa jonë - nëse kjo iniciativë nuk shtypet nga Mamonistët gjermanë – do t'i rrëmbejnë popujt e tjerë së bashku me një domosdoshmëri të papërmbajtshme.

Spartacisti thotë: E gjithë ideja arrin vetëm në mbrojtjen e kapitalit; ajo prapëseprapë mbetet ashtu siç ishte: i varfri nuk ka asgjë dhe i pasuri mbetet.

Po, miku im; në përgjithësi është shumë e vështirë të diskutosh me ty - nëse në thellësi të shpirtit tënd je vërtet komunist dhe për këtë arsye do të pohosh se "të gjitha gjërat u përkasin të gjithë njerëzve"10 , dhe nëse, përveç kësaj, ju jeni vërtet të njohur me idetë aktuale të udhëheqësve të mëdhenj bolshevikë në Rusi, veçanërisht të Leninit, dhe i konsideroni ato si të sakta, dhe në përputhje me rrethanat i konsideroni detyrat e ardhshme të Republikës Sovjetike të përcaktuara nga Lenini, "dhënien universale të llogarive dhe kontrollin e të gjithë prodhimit dhe shpërndarjes", si të mundshme nga ana njerëzore.

10Peter Kropotkin, Pushtimi i Bukës

Machine Translated by Google

Megjithatë, nëse e keni plotësisht të qartë faktin se kjo detyrë është realisht e realizueshme vetëm, nëse është fare, nën një tirani të tmerrshme, dhe në thellësi të zemrës suaj mbeteni ende një komunist ose spartacist i bindur e kështu me radhë, atëherë le të mos debatojmë më tej me njëri-tjetrin; ne thjesht nuk e kuptojmë njëri-tjetrin dhe flasim gjuhë të ndryshme, dhe e ardhmja do të vendosë, ose për shtetin me xhaketë force që mund të rezultojë në fund të fundit nga kaosi i bolshevizmit, ose për shtetin e ri që shpresoj, me një ekonomi kombëtare të çliruar nga skllavëria e interesit.

Por nëse, në thellësi të zemrës suaj komuniste - nëse jeni të sinqertë - zbuloni se ende mendoni, dëshironi gruan dhe fëmijën, një shpirt njerëzor që ju qëndron më afër se një eskimez apo një kafir zulu, nëse gjatë punës në fabrikë të komanduar nga drejtori sovjetik mendoni se do të ishte mirë të kishit ende një shtëpizë të vogël, një kopsht të vogël, nëse në thellësi të shpirtit tuaj nuk do të jepte ndonjë kënaqësi të vërtetë që të kishit të drejtë si një qen në rrugë të përdorni çdo bushtër që ju del përpara, nëse doni ta quani dikë gruan tuaj, nëse mendoni vetëm për të kursyer diçka nga rroga juaj, e cila atëherë duhet t'ju përkasë vetëm juve, atëherë nuk jeni më komunist; atëherë tashmë në zemrën tuaj jeni thyer nga slogani juaj i shpallur kaq me zë të lartë, "Të gjitha gjërat u përkasin të gjithë njerëzve"; atëherë pikërisht ajo që nuk dëshironi është që të gjitha gjërat t'u përkasin të gjithë njerëzve; ju dëshironi që pikërisht ajo që dëshironi për veten tuaj - gruan, fëmijën, shtëpinë, fermën, kursimet - pavarësisht nëse i keni tashmë apo shpresoni vetëm ta merrni, edhe atëherë duhet t'ju përkasë vetëm juve.

Dhe a e sheh, miku im, nëse vetëm dyshon në zemrën tënde se kjo mund të bëjë ndonjë ndryshim për ty, nëse ndonjë individ i rastësishëm do të vinte dhe thjesht do t'i merrte kursimet e tua në emër të "të gjithëve", dhe nëse do të sillte një fëmijë tjetër për ty dhe do të merrte me vete edhe tëndin sepse të gjithë fëmijët u përkisnin "të gjithëve", atëherë miku im, le të mos vazhdojmë të flasim krejtësisht pa përmendur njëri-tjetrin.

Ndoshta mund t'ju kërkoj të mendoni nëse në fakt mesazhi komunist se të gjitha gjërat duhet t'u përkasin të gjithë njerëzve nuk do të nënkuptonte domosdoshmërisht *fundin e çdo kulture,* sepse mungesa e çdo koncepti të pronësisë duhet ta ulë njeriun në nivelin e bishës, me një logjikë bindëse.

Nëse të gjitha gjërat u përkasin të gjithë njerëzve, nëse një pagesë llogarish dhe kontroll i të gjithë prodhimit dhe shpërndarjes mbi tokë në kuptimin e Leninit mund të detyrohej, atëherë në skenarin më të mirë do të rezultonte një koloni milingonash. Por në atë rast, ne gjithashtu mund të bëjmë pa gjuhë, shpirt dhe mendim; në heshtje dhe instinktivisht mund të kryejmë punën tonë të detyruar. *Fundi i njeriut është aty.11*

Por mjaft tani, miku Spartak. Lëre këtë konsideratë themelore të të futet thellë në mendje dhe në zemër. Një përgjigje më e saktë për pyetjen tënde do të rezultojë më pas gjatë bisedës me palët e tjera.

Dhe tani, ju shokë të dy orientimeve socialiste, të moderuar dhe të pavarur!12

Nuk mund ta imagjinoj që nga ana juaj të vijnë kundërshtime ose kundërshtime serioze kundër heqjes së skllavërisë së interesit, megjithatë duhet të merrem me ju në mënyrë kategorike, së bashku me të gjithë botën e ideve socialiste, nga Marksi deri te udhëheqësit aktualë Ebert, Scheidemann, Kautsky e kështu me radhë.

1. Vullneti socialist: *ngritja e klasës punëtore* është një ide e destinuar pa kushte të mbizotërojë; *deri këtu, jemi dakord.*

---

11 “Fundi i Njeriut” është nga Ezekieli. Atje nënkupton qëllimin e njeriut, por këtu mund të ketë një kuptim të dyfishtë. Qëllimi i njeriut nën komunizëm bëhet skllavëri pa mend, që është shkatërrimi i njeriut.

12 Federi i referohet këtu Partisë Social-Demokratike dhe degës së saj pacifiste, Partisë së Pavarur Social-Demokratike.

Machine Translated by Google

2. Shtigjet e shkelura për arritjen e këtij qëllimi të madh janë pothuajse tërësisht të gabuara, sepse ata
3. bazohen në supozime të gabuara.
4. Ideja socialiste [marksiste] e shtetit çon domosdoshmërisht në Komunizëm, pra në rënie.
5. Meqenëse Social-Demokracia ka një qëllim tjetër, ngritjen e klasës punëtore, të të gjithë punonjësve në përgjithësi, ajo përballet me një konflikt të tmerrshëm të brendshëm, sepse pasojat logjike të Marksizmit çojnë në të kundërtën e drejtpërdrejtë të qëllimit praktik të lëvizjes punëtore.
6. Nga kjo ndarje e brendshme rezulton pasiguria e dukshme në drejtim të qeveri.
7. Për hir të qëllimit të madh praktik (ngritjes së klasës punëtore), duhet të vendoset një vijë më e mprehtë kundër Spartakut dhe Komunizmit Bolshevik, dhe metodat e tyre duhet të luftohen me të gjitha forcat tona. Por Demokracia Sociale, e organizuar përmes sindikatave, ndihet e dobët sot para këtyre grupeve radikale, sepse ka marrë mendimin marksist si parimin e saj themelor të edukimit, dhe sepse të gjitha mënyrat marksiste të të menduarit çojnë logjikisht në Komunizëm.

Tani prova: pika 2 thotë se shtigjet e shkelura nga Socialdemokracia janë pothuajse tërësisht të gabuara.

I gjithë agjitacioni i zhvilluar në të gjithë vendin ka çuar në një përçarje të thellë brenda popullsisë së kombit tonë. Shpifjet e përsëritura vazhdimisht kundër punëdhënësve të çdo lloji, madje të çdo borgjezie që quhet ndryshe, si shfrytëzues dhe gjakpirës të punëtorit manual që punon në dukje pa ndihmë, kanë çuar në një hidhërim të pajustifikuar dhe në arrogancë të punës, e cila sot domosdoshmërisht gjen shprehjen e saj në kërkesën për "diktaturën e proletariatit" (Manifesti Komunist). Kërkesa thelbësore e Programit të Erfurtit - transferimi i mjeteve të prodhimit nga pronësia private në pronësinë dhe funksionimin e komunitetit - sot është ngjeshur në thirrjen për "socializim".

Është plotësisht e qartë për çdo politikan serioz se socializimi i plotë i rrënimit tonë ekonomik do të thoshte falimentim i plotë i shtetit. Por askush nuk guxon ta rrëfejë këtë hapur dhe lirisht para popullit.

Jo socializimi, por desocializimi do të duhej të ishte motoja tani. Kështu, dikush përpiqet të kompensojë dështimin e hapur të çdo socializimi përmes projekteve mashtruese të taksave dhe, në këtë mënyrë, të "shpronësojë shpronësuesit" për herë të dytë. E gjithë kjo nuk do të thotë gjë tjetër veçse braktisja e të gjithë ekonomisë kombëtare në rrënim të plotë. Në vend të rritjes (një dyfishim i prodhimit, siç premtoi e gjithë literatura socialiste për periudhën pas revolucionit, është jashtë diskutimit), ka ndodhur pikërisht e kundërta.

Gjëja më e keqe, megjithatë, do të ishte nëse qeveria aktuale socialiste do të mendonte të pranonte kredi të mëdha të huaja. Me këtë jo vetëm që do të vulosej rënia jonë ekonomike, por për më tepër do të dorëzoheshim plotësisht në skllavëri të interesit ndaj Antantës, nga e cila nuk do të kishte kthim.

Dështimi themelor, gabimi themelor, mbi të cilin është ndërtuar i gjithë ky zinxhir i gabuar traktatesh, kërkesash dhe premtimesh ndaj popullit, është një qëndrim krejtësisht i gabuar ndaj kapitalit industrial dhe kapitalit të huasë. Manifesti Komunist, Programi i Erfurtit, Marksi,

Machine Translated by Google

Engelsi, Lasalle, Kautsky nuk e kanë njohur ndryshimin rrënjësor midis kapitalit industrial dhe kapitalit të huasë.

Në këtë pikë, e gjithë Social-Demokracia duhet ta mësojë përsëri; ky gabim themelor duhet të njihet qartë dhe të pranohet hapur dhe pa rezerva. Megjithatë, duhet të nxirren pa pushim edhe përfundimet e vetme të mundshme. Megjithatë, këto nënkuptojnë heqje dorë radikale nga tërbimi i pakuptimtë, sepse plotësisht i gabuar, kundër industrisë, kundër punëdhënësit. *Punëtori dhe punëdhënësi i përkasin njëri-tjetrit;* ata kanë të njëjtin qëllim - punë, prodhim; sepse pa prodhim, pa punë, nuk mund të ketë jetë, as kulturë, as përpara dhe as ngjitje. Kundërshtimet e vetëkuptueshme dhe të pashmangshme që ekzistojnë midis njerëzve, vetëm sepse janë njerëz, janë shumë më pak të rëndësishme sesa interesi i madh i përbashkët i punëdhënësit dhe punonjësit. Këto kundërshtime janë dhe kanë qenë të zgjidhshme me anë të kontratave të pagave dhe organizatave tregtare për kënaqësinë e ndërsjellë të të dyja palëve.

Por le të mos i ndjekim më tej këto çështje që janë të parëndësishme në fushën e traktatit tonë mbi linjat më të mëdha politike të forcës dhe le të theksojmë vetëm se interesi i punës kolektivisht është në përputhje të përsosur me industrinë tonë kombëtare, me ekonominë kombëtare të popullit tonë.

Kushdo që mëson të kundërtën dhe i paraqet kundërshtimet midis punëdhënësit dhe punëmarrësve si më të rëndësishme, zbulon se është i papërgjegjshëm pikërisht në lidhje me punëtorët; sepse në këtë mënyrë ai ia vë sëpatën rrënjëve të pemës që e ushqen dhe e mbështet punëtorin.

Socialdemokracia, megjithatë, e ka bërë këtë, dhe me këtë ka marrë përsipër faj të përjetshëm para punës gjermane; me këtë i ka sjellë popullit tonë mjerim të patreguar, sepse nuk mund t'i mbajë të gjitha premtimet e saj, *sepse nuk mund të na sjellë paqen e mirëkuptimit të ndërsjellë, sepse nuk mund të krijojë punë për ne, sepse duhet të krijojë edhe një forcë të armatosur kundër nesh, sepse nuk mund t'ia dalë pa shërbimin civil, sepse duhet të kërkojë detyrimin për të punuar, sepse e drejta universale e votës së barabartë dhe të drejtpërdrejtë për burrat dhe gratë mbi moshën 20 vjeç nuk i ndihmon askujt të fitojë jetesën, sepse pa garancinë e shtetit për sigurinë e personit dhe pronës duhet të ndodhin rrethana kaotike, sepse pa integrimin dhe nënshtrimin e individit në shoqëri, asnjë vitalitet i shtetit nuk është i mundur.*

Kështu, një valë e thellë dhe e mbushur me dëshpërim zhgënjimi përshkon të gjithë popullin. Nëse individët ende nuk e kuptojnë këtë, ministrat, anëtarët e parlamentit dhe delegatët e popullit vazhdojnë të gënjejnë me gëzim njëri-tjetrin se "fitoret e revolucionit" duhen mbrojtur nga "reagimi": çfarë nënkuptojnë këto dy terma, nëse ka ndonjë kuptim, asnjë burrë shteti i sinqertë nuk do të ishte në gjendje t'ia tregonte qartë popullit.

Veprimet negative të revolucionit, *rrëzimi i një sërë dinastive të vjetruara, rrëzimi i oficerëve, heqja e fisnikërisë, shpërbërja e ushtrisë,* shkurt, "Shkatërrimi i Madh", në të vërtetë nuk është "fitim".

Po reagimi?! Doktrina e rrëzuar dhe e kalbur e së drejtës hyjnore nuk ka askund në të gjithë popullin mbështetje të mjaftueshme morale për të rezultuar në ndonjë veprim të dhunshëm; borgjezia, për sa i përket borgjezit të vërtetë, është shumë frikacake, shumë moralisht e korruptuar, për t'u bashkuar kundër punës së ndërgjegjshme klasore: prandaj nuk është e nevojshme që klasa sunduese e punëtorëve të shqetësohet për një reagim dinastik ose borgjez.

Por zhgënjimi i thellë i popullit për të ashtuquajturat arritje të revolucionit, me fjalë të tjera për mungesën e ndonjë përmirësimi të vërtetë të situatës së popullit, ky është rreziku i madh. Ky zhgënjim çon në largimin e masave të mëdha gjithnjë e më shumë majtas, ku premtimet e dhëna tashmë tejkalohen shumë.

Machine Translated by Google

Në fund të fundit, nuk mund të bësh më premtime të tilla si "gjithçka për të gjithë njerëzit". Kjo është çmenduri e pastër, por çdo ide, çdo fenomen, çdo aktivitet i zgjatur dhe i ekzagjeruar deri në ekstrem bëhet çmenduri në fund, dhe pastaj shndërrohet në të kundërtën e saj. Kështu ndodh edhe me idenë komuniste se të gjithë duhet t'u përkasin të gjithëve, sepse kjo në fund të fundit mbaron dhe përfundon në të gjithë... pa pasur asgjë. Uria, dëshpërimi, mjerimi, sëmundja dhe nevoja kanë mbërritur në Rusi; njerëzit kanë humbur mbetjen e fundit të guximit dhe gëzimit në jetë.

E përsëris: gabimi i madh themelor në botën e ideve socialiste në fund të fundit duhet të gjurmohet te dështimi për të njohur ndryshimin e thellë thelbësor midis kapitalit industrial dhe kapitalit të kredisë. *Kapitali i kredisë që gëlltit interesat është plaga e njerëzimit.* Është rritja e përjetshme, e pamundimshme dhe e pafundme e kapitalit të madh të kredisë, jo kapitali punues prodhues, industrial i prodhimit të mallrave, që çon në shfrytëzimin e popujve.

Nuk mund ta lë këtu pa shqyrtuar çështjen se pse ky ndryshim thelbësor nuk është njohur; nëse me të vërtetë nuk është njohur, apo ndoshta është errësuar në dobi të kapitalit të madh huadhënës; nëse udhëheqësit dhe krerët në luftën kundër kapitalizmit, nëse autorët e Manifestit Komunist, të Programit të Erfurtit dhe udhëheqësit aktualë kanë vepruar gjithmonë me ndërgjegjen e nevojshme.

Është gjëja më e rëndë dhe e tmerrshme kur dikush hedh dyshime mbi seriozitetin absolut dhe bindjen e palëkundur të një tjetri; duket se sa më e rëndë është kjo, aq më me kujdes kërkon dikush shkaqet dhe marrëdhëniet që lidhen me ngjarjet e jetës. Prandaj, dua të mos jap asnjë përgjigje për vetë këtë pyetje, por vetëm të aludoj për lidhje të mëdha dhe të errëta duke cituar një thënie të Disraelit, Kryeministrit më të madh anglez, Lord Beaconsfield. Këtë ai e shkruan në romanin e tij Endymion:

"Askush nuk do ta trajtojë me indiferencë parimin e racës. Është çelësi i historisë, dhe arsyeja pse historia është shpesh kaq e ngatërruar është se është shkruar nga njerëz që nuk e kanë ditur këtë parim dhe të gjitha njohuritë që ai përfshin." [Baroni Sergius drejtuar Endymion]

Borgjezi.

Borgjezi, të cilit pushimi i duket si detyra e tij borgjeze, me siguri shqetësohet nga çdo kërkesë e re revolucionare, si gjithmonë me çdo ide të re. Kjo do të thotë trazirë për të; sepse ndoshta do t'i duhej të mendonte diçka për këtë. Çdo ndryshim është i urryer për të; ai dëshiron të ketë pushimin e tij, dhe mjerë ai që lakmon qesen e tij të parave. Tani me të vërtetë dikush dëshiron prej tij pagesat e tij të interesit, të ardhurat e tij nga qiraja e shtëpive, pagesat e interesit nga obligacionet e tij të mbuluara, interesin që mbledh nga hipotekat; shkurt, ajo që përbën pushimin e tij, kënaqësinë e tij dhe fatin e tij të mirë.

Megjithatë, duhet të pyesim se çfarë do të kenë për të thënë anëtarët e klasave që zotërojnë kapital huadhënës. Ata formojnë, përveç borgjezit të vërtetë… Borgjezia është një lloj njerëzor, me të cilin nuk mund të fillohet asgjë më tej; borgjezia është një degë në pemën e njerëzimit që duhet prerë, sa më shpejt aq më mirë. Këta janë Babbitët e vetëkënaqur dhe të vetëkënaqur me horizontet e tyre të ngushta në mënyrë të mjerueshme, të cilët nuk janë të aftë për asnjë entuziazëm. Ata i kalojnë ditët e tyre në monotoni të përjetshme me kafe, gazetën e mëngjesit, pijen e mëngjesit, gazetën e drekës, drekën, gjumin e pasdites, prerjen e kuponave, pijen e pasdites, miqtë në pub dhe herë pas here në kinema. Duke mos kuptuar gjithçka që lëviz botën, gjithçka që rinia dëshiron, gjithçka që shqetëson popullin, shtetin dhe shoqërinë, të pa shqetësuar për luftën dhe fitoren, ata vegjetojnë dhe kalben, njëkohësisht arrogantë dhe servilë - por borgjezia është një klasë kaq e gjerë sa nuk mund të injorohet.

Machine Translated by Google

Kështu, nëpërmjet heqjes së skllavërisë së interesit, kursimi shkatërrohet; njerëzit përfundojnë në shtëpinë e të varfërve.

Që heqja e skllavërisë së interesit në përgjithësi mund të ketë ndikim në kursim duhet mohuar me vendosmëri. Kursimi ka po aq pak të bëjë me pikëpamjet mbizotëruese ekonomike sa p.sh. shpërdorimi. Kursimi dhe shpërdorimi janë cilësi njerëzore që ose janë të pranishme ose jo, pavarësisht nëse një epokë e miraton apo e kundërshton idenë e interesit.

Në kohë tranzicioni, ndoshta mund të promovohet një rritje ose pakësim i kursimit. Megjithatë, në rastin e dhënë, unë anoj shumë më tepër nga pikëpamja se një person racional dhe me mendje ekonomike do t'i thotë vetes sa vijon: "Nuk mund të mbështetem më në të ardhmen të jetoj vetëm me interesin tim. Megjithatë, dua të jetoj në vitet e mëvonshme dhe gjithashtu të lë diçka pas për fëmijët e mi; prandaj, tani duhet të kursej më shumë." Heqja e skllavërisë së interesit duhet, sipas mendimit tim, të ushtrojë këtë efekt tek shumica e njerëzve. Sa i përket të moshuarve, sigurisht që ata do të referohen për mbështetje publike.

Edhe këtu duhet të theksoj përsëri me bindje se, duke pasur parasysh barrën aktuale të taksave të drejtpërdrejta mbi pronën dhe barrën e taksave indirekte mbi çdo stil jetese, nuk mbetet asgjë nga pagesat e bukura të interesit, përveç në rastin e atij personi për të cilin - dhe kjo është me të vërtetë diçka e padrejtë dhe që duhet luftuar - të gjitha të ardhurat rrjedhin vetëm nga pagesat e përjetshme të interesit. Prandaj, një rënie e kursimit ndoshta nuk duhet të ketë frikë.

A është kapitali i madh (i neveritshëm) vërtet kaq i pafrytshëm? A nuk ka krijuar ai gjithashtu mjetet për përparim në shkallë të gjerë që jep fryte për njerëzimin më të mëdha se ato që shkatërron interesi mbi kapitalin e huasë?

Jo! Parashtrimi i pyetjes vetëm sa vërteton se frazeologjia mamoniste na e ka errësuar shikimin e qartë.

Kapitali i madh nuk ka krijuar mjetet për progres në shkallë të gjerë; përkundrazi, kapitali i madh është rritur nga puna! I gjithë kapitali është punë e akumuluar. Kapitali i madh është në vetvete joproduktiv, sepse paraja e thjeshtë në vetvete është një gjë krejtësisht e pafrytshme. Nga mendja, puna dhe lëndët e para ose burimet minerale të disponueshme ose tashmë të zhvilluara, prodhohen vlera dhe mallrat prodhohen - përmes punës dhe vetëm përmes punës.

Sepse nëse dikush derdh kaq shumë para në tokën bujqësore më pjellore, në minierën më të pasur të qymyrit, toka bujqësore nuk prodhon për këtë arsye grurë, dhe as miniera e qymyrit nuk nxjerr qymyr vetë! Le ta pohojmë këtë përfundimisht.

Nëse njerëzit kanë shpikur paratë, ato janë për rrjedhojë mjaft të dobishme dhe të arsyeshme; sepse në çdo Në një ekonomi komplekse, nevojitet ky "kupon" (i njohur universalisht) për punën e përfunduar. Por që një potencial duhet të lindë në këto "perandori parash" për t'u rritur përjetësisht nga vetja në madhësi - dhe paraja e bën këtë, nëse mund të sjellë interes - është ajo kundër së cilës rebelohet thelbi i qenies sonë; është ajo që e lartëson paranë shumë më tepër se të gjitha manifestimet e tjera tokësore; është ajo që e shndërron paranë në një idhull. Dhe e gjithë kjo është me të vërtetë vetëm vetëmashtrimi më i madh i njerëzimit!

Asgjë, absolutisht asgjë, nuk mund të vijë vetëm nga paratë. Tavolina, dollapi, veshja, shtëpia, mjeti, shkurt çdo gjë përreth nesh ka njëfarë vlere; në fund të fundit, dikush mund të përdorë ende një mobilje të thyer si dru zjarri për t'u ngrohur, por me një kartëmonedhë njëzet markëshe nuk mund të bëjë asgjë;
Nuk mund të mbështjell as një copë djathë me të. Vetëm pasi njerëzit të kenë rënë dakord në mënyrë të arsyeshme për lehtësimin e shkëmbimit të mallrave për konsum, për të shkruar kuponë për punën e kryer, vetëm me këtë merr kuptim dhe qëllim letra, dhe është shumë e arsyeshme që fermeri për drithërat e tij të marrë nga kompania e minierave të qymyrit jo qymyr, por para; kështu një

Machine Translated by Google

kupon për punë të tjera të kryera, p.sh. sfurqe, enë gatimi, parmendë dhe kosë. Por me këtë fuqia e parasë duhet të marrë fund.

Kështu, përparimi në shkallë të gjerë i njerëzimit nuk është bërë nga paratë, por nga vetë njerëzit, nga shpirti i tyre i guximshëm, nga guximi i tyre krenar, nga mendja e tyre e zgjuar, nga forca e duarve të tyre, nga puna e tyre e përbashkët, pra shoqërore dhe e palodhur. Me kaq krenari dhe kaq qartë duhet ta shohim. Burrat ishin gjëja kryesore, sigurisht jo copat e mjerueshme të letrës që njerëzit shpikën për thjeshtimin e tregtisë.

Programi i mëtejshëm

Edhe pse heqja e skllavërisë së interesit nuk është qëllimi përfundimtar i shtetit të ri; është vërtet vepra më e mprehtë, e vetmja vepër që është në gjendje të bashkojë të gjithë popujt në një ligë të vërtetë kombesh, kundër tiranisë së Mamonizmit që përfshin të gjithë popujt. Por nuk është fundi.
Përkundrazi, heqja e skllavërisë së interesit duhet të çojë në hapa të mëtejshëm, sepse, siç e kemi parë, ajo e kap të keqen globale nga rrënja, dhe në fakt nga rrënja kryesore.

Vetëm kur të përmbushet kërkesa themelore për heqjen e skllavërisë së interesit, hapet rruga për herë të parë për shtetin shoqëror. Kjo duhet të njihet qartë dhe duhet të realizohet pavarësisht të gjitha fuqive mamoniste. Thirrja për socializim [ndërsa skllavëria e interesit vazhdon] nuk është gjë tjetër veçse përpjekja për të sjellë formimin e një trust-i të të gjitha industrive dhe për të krijuar konglomerate gjigante kudo, mbi të cilat kapitali i madh i huave, pavarësisht të gjitha taksave mbi pasurinë, natyrisht do të ketë përsëri ndikimin vendimtar në të ardhmen. Një shtet socialist mbi një bazë mamoniste është një absurditet dhe çon nga natyra në një kompromis midis Social-Demokracisë, tashmë të kontaminuar fort me mamonizëm, dhe kapitalit të madh.

Ne, në të kundërt, kërkojmë refuzim rrënjësor të shtetit mamonist dhe një rindërtim të shtetit sipas frymës së vërtetë të socializmit, në të cilin ideja themelore mbizotëruese është detyrimi për t'u ushqyer - në të cilin një kërkesë e vjetër themelore e komunizmit mund të gjejë kënaqësinë e saj racionale dhe të dobishme - në formën që çdo anëtar i popullit të marrë të drejtën e tij të caktuar për tokën e atdheut përmes ndarjes së ushqimeve më të rëndësishme nga shteti.

Ne kërkojmë gjithashtu, si një skelet për shtetin e ri, një përfaqësim të popullit përmes Dhomës së Përfaqësuesve të Popullit, e cila do të zgjidhet në bazën më të gjerë, dhe pranë kësaj një Dhomë të Punës të përhershme, kështillin qendror në të cilin punëtorët e vendit kanë një zë në përpjesëtim me shpërndarjen e tyre sipas profesionit dhe klasës ekonomike.
Së fundmi, ne kërkojmë përgjegjësinë më të lartë për drejtorët e shtetit. Ky ndërtim i ri i shtetit mbi baza socialiste-aristokratike do të trajtohet në një punim shtesë.

që do të dalë së shpejti nga i njëjti botues. Megjithatë, parakushti për të gjithë këtë konstruksion mbetet heqja e skllavërisë së interesit.

Besimi im i palëkundur, madje edhe njohuritë e mia, më bëjnë të kuptoj qartë se heqja e skllavërisë së interesit jo vetëm që është e zbatueshme, por do të zbatohet dhe duhet të zbatohet kudo me një gëzim të papërshkrueshëm. Mbani mend: ndryshe nga të gjitha idetë, lëvizjet dhe përpjekjet e tjera, sado të mira që synojnë përmirësimin e njerëzimit, propozimi im nuk synon të përmirësojë natyrën njerëzore; përkundrazi, ai zbatohet kundër një substance toksike, kundër një fenomeni që është shpikur me mjeshtëri - jo, djallëzisht - plotësisht në kundërshtim me ndjenjën më të thellë të njeriut, me qëllim që ta sëmur njerëzimin, me qëllim që ta fusë njerëzimin në grackë në materializëm, me qëllim që t'i grabisë gjënë më të mirë që ka, shpirtin. Dorë për dore pranë tij.

Machine Translated by Google

shkon tirania e tmerrshme dhe e pamëshirshme e pushteteve monetare, për të cilat njerëzit janë vetëm skllevër të interesit, ekzistojnë vetëm për të punuar për dividentë, për interes.

Thellësisht të shqetësuar, ne e njohim qartësinë dhe të vërtetën e frikshme të proverbave të vjetra biblike, sipas të cilave perëndia i hebrenjve, Jahve, i premton popullit të tij të zgjedhur: “Dua t’ju jap të zotëroni të gjitha thesaret e botës; në këmbët tuaja do të shtrihen të gjithë popujt e Tokës dhe ju do t’i sundoni ata.”

Kjo çështje globale tani është shtruar para të gjithëve ju. Çështjet globale nuk zgjidhen me një lëvizje dore, por ideja është e qartë si drita e diellit. Dhe vepra duhet të përhapet me zell; ne duhet ta kuptojmë qartë se përballemi me armikun më të frikshëm, fuqitë monetare që përfshijnë botën. E gjithë forca nga ana tjetër, nga ana jonë vetëm drejtësia, drejtësia e përjetshme e punës prodhuese.

Zgjatni duart drejt meje, njerëz punëtorë të të gjitha vendeve, bashkohuni!

Machine Translated by Google

Shteti gjerman në një nivel kombëtar

Fondacioni Socialist

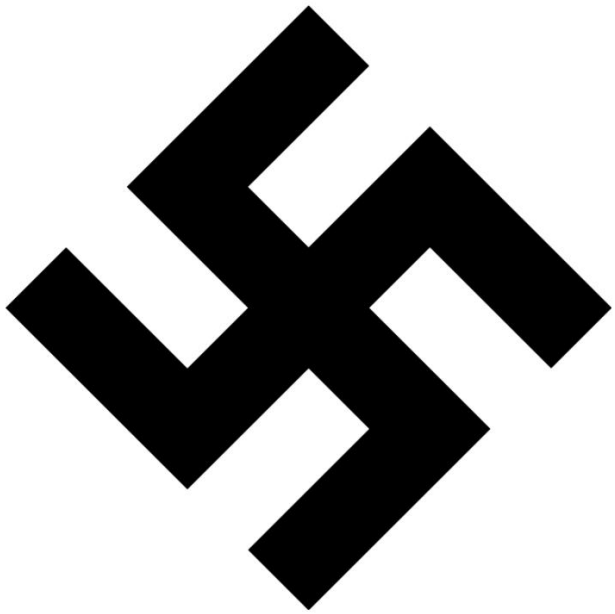

Machine Translated by Google

Parathënie

nga
Adolf Hitleri

Çdo ide e madhe ka nevojë për dy gjëra, vullnetin për pushtet dhe qëllime të qarta. Vullneti për pushtet, për çlirim, shkëlqen dhe është i fortë në zemrat tona, Gottfried Feder në librin e tij "Shteti Gjerman mbi baza kombëtare dhe socialiste" i ka paraqitur qëllimet tona qartë, thjesht dhe në një mënyrë të kuptueshme për të gjithë. Në të, shpresa dhe dëshira e miliona njerëzve ka gjetur një formë dhe shprehje të fuqishme. Literatura e lëvizjes sonë ka marrë katekizmin e saj.

Mynih, 8 nëntor 1923 Adolf Hitleri

Machine Translated by Google

Parathënie
deri në botimin e pestë

Këtu vepra ime, *Shteti Gjerman mbi baza kombëtare dhe socialiste,* shfaqet brenda serisë së "Bibliotekës Kombëtare Socialiste". Teksti ka mbetur në thelb dhe praktikisht i pandryshuar, por pasazhet që i referoheshin rrethanave të kohës kur u shfaq kjo vepër (1923) dhe shembujt e huazuar prej andej u fshinë dhe shpjegimet e çështjes hebraike u shkurtuan, pasi një vepër e veçantë do t'i kushtohet kësaj të fundit.

Botimi i ri duhet të japë veçanërisht prova për faktin se asgjë nuk është ndryshuar aspak në programin bazë.

Murnau, tetor 1931 Gottfried Feder

Machine Translated by Google

'Të lumtur janë njerëzit për të cilët një nevojë e madhe

imponon një ide të lartë politike e cila,

duke qenë i madh dhe i thjeshtë,

detyron çdo ide tjetër të epokës në shërbim të saj.'

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Hyrje
deri në botimin e parë

Ne shikojmë drejt së ardhmes plot shpresë dhe mall të fortë. Gjermania do të jetojë, Gjermania nuk mund të rrëzohet. Gjermania është e tronditur sikur nga dhembjet e tmerrshme të lindjes së një epoke të re. Prangarat e tmerrshme të fajit të vetvetes, si dhe torturuesit e huaj, do të bien dhe do të shkunden me një ngritje të fuqishme shpatullash, dhe Gjermania do të marshojë në krye të kombeve.

Nëse kaq shumë vuajtje dhe shqetësime nuk do të ishin të lidhura me shembjen dhe rënien, ne do të ishim në gjendje të merrnim pjesë me një ndjenjë të caktuar lumturie në ditët e krijimit të një epoke të re. Nëse hedhim vështrimin tonë mbi degradimet e ditës, mbi konfuzionin e së tashmes, shohim kudo një vullnet të fuqishëm, punë serioze, intuitë të frymëzuar. Shpirti gjerman lëviz krahët e tij drejt një fluturimi të ri të lartë.

Detyrat e sotme janë të fuqishme, më të mëdha dhe më të vështira se kurrë në historinë kaq të dhimbshme të gjermanëve.

Pra, është e nevojshme të zgjidhet detyra e dyfishtë - jo vetëm të "rindërtohet" shteti dhe ekonomia - por për t'u dhënë atyre një formë të re. Dhe një formë të re në këtë mënyrë edhe për jetën kulturore dhe intelektuale të popullit tonë.

Dëshira e vjetër gjermane për një Gjermani të bashkuar duhet më në fund të bëhet realitet, një ligj i ri ekonomik do të lindë dhe do të fshijë formën e tmerrshme të ekonomisë kapitaliste të interesit.

Kaq gjithëpërfshirëse dhe të fuqishme janë detyrat që na presin. Shpirti i së kaluarës qëndron i rëndë dhe qortues pas nesh; i mbushur me admirim para asaj që ka ndodhur historikisht, mbi themelin e fortë të traditës më të mirë gjermane, bazuar në mençurinë më të hershme ariane, populli dhe shteti, ekonomia dhe kultura duhet të krijohen nga e para.

Këtu punëtorët duhet të jenë të vetëdijshëm për përgjegjësinë e tyre të madhe, në fakt ata barten nga shpresa e të gjithë kombit - drejt lirisë!

Por ideja nacionalsocialiste është shumë më tepër sesa vetëm një kthim ose një devijim në zakonet e vjetra stërgjyshore, ajo thyen zinxhirët e formës shtetërore dhe ekonomike marksiste, ajo, si ideja e parë dhe më e vendosur, lufton me vetëdije betejën më të vështirë kundër fuqive mamoniste, kundër fuqisë botërore të imperializmit gjithëhebre, kundër frymës së lakmisë, egoizmit dhe indiferencës.

Kjo lëvizje universale dhe e madhe gjermane për liri gjen aktivistin e saj më të fuqishëm, me vullnet të fortë dhe të ndërgjegjshëm për qëllimet e saj në Partinë Nacional Socialiste të Punëtorëve Gjermanë. Partia i ka përcaktuar qëllimet e saj në një program të shkurtër që përmbledh në një mënyrë të përmbledhur kërkesat themelore të lëvizjes në 25 klauzola. Alfred Rosenberg, kryeredaktori i Nationalist Observer13, organit polemik të lëvizjes Nacional Socialiste të Gjermanisë së Madhe, në një mënyrë të denjë për falënderim, i ka shpjeguar pikat e programit individualisht në një punim të shkurtër14 .

---

13 Volkischer Beobachter u ble në vitin 1920 nga NSDAP si organ i partisë dhe u redaktua nga Dietrich Eckart. deri në vdekjen e tij në vitin 1923, kur ajo u drejtua nga Alfred Rosenberg.

14Rosenberg botoi fillimisht Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung në 1923.

Machine Translated by Google

Mbi bazën e kësaj pune është të paktën e mundur t'u thuash miqve dhe armiqve se çfarë dëshiron Partia Nacional Socialiste Gjermane e Punëtorëve. Nga ana tjetër, në literaturën e Nacional Socializmit mungon një vepër gjithëpërfshirëse që do të jepte një përshkrim të ideve politike dhe ekonomike nga të cilat buron Nacional Socializmi, çfarë rrugësh synon të krijojë në lidhje me politikën kombëtare për të arritur qëllimin e tij përfundimtar, atë të shtetit Nacional Socialist Gjerman, gjendjen e punës dhe performancës. Vepra e tanishme synon të përmbushë këtë detyrë.

Prandaj, do të na duhet të sqarojmë pikën e nisjes, rrugën dhe qëllimin e Nacional Socializmit, do të tregojmë se ku shteti Nacional Socialist Gjerman do të ndryshojë në thelb nga shteti ekzistues, cilat fusha do të mbeten në thelb të paprekura, në cilat fusha do të ketë reforma të konsiderueshme dhe ku do të duhet të hapen në thelb shtigje të reja.

Do të na duhet të kërkojmë dhe të zbulojmë mënyra të reja për jetën publike, veçanërisht për politikën financiare kombëtare, për trajtimin e çështjes racore dhe çështjeve që lidhen me të. Më tej do të na duhet të merremi në thelb me kundërshtimet armiqësore, shtrembërimet dhe gënjeshtrat që tashmë janë bërë të zhurmshme.

Detyra që i kemi vënë vetes është jashtëzakonisht e madhe, por megjithatë vetëm një pjesë e vogël e të gjithë fushëveprimit të ripërtëritjes së Gjermanisë.

Çdo përpjekje do të ishte e kotë nëse një vendosmëri deri në vdekje dhe vullneti i pakufizuar i një Udhëheqësi nuk punoi për efikasitetin e ideve.

Vullneti më i fortë do të shkonte dëm kot nëse nuk do të mbanim në zemrat tona një imazh të qartë e të palëkundur se si duhet të duket ky shtet gjerman - Gjermania, toka e etërve dhe fëmijëve tanë - *në përputhje me vullnetin tonë - pas fitores sonë!*

Machine Translated by Google

1. Themelet

Themelet Morale

Themeli i shtetësisë nacionalsocialiste është përgjegjësia e plotë ndaj popullit dhe ndaj vetvetes.

"Interesi publik para interesit personal" është ligji i parë i Nacional Socializmit.

Mund të duket e çuditshme që një parim i tillë duhet të vendoset përgjithësisht për një shtet, sepse ne i njohim nga historia periudhat në të cilat mirëqenia e të gjithëve ishte në mendjen e sundimtarëve si themeli i udhëheqjes së tyre shtetërore. Nëse sot është e nevojshme ta vendosim këtë parim para të gjitha konsideratave të tjera, kjo është vetëm shprehja e faktit se kushtet publike të sotme janë gjithçka tjetër përveç shprehjes së këtij ndjenje të vetme politike të saktë. Ne shohim po ashtu në këtë parim të parë se sa ngushtësisht janë të lidhura morali dhe ekonomia me njëra-tjetrën.

Interesi publik para interesit vetjak është së pari një kërkesë morale. Por ai shpreh në të njëjtën kohë me qartësi të shkëlqyer gjuhësore renditjen hierarkike midis mirëqenies së të gjithës dhe përpjekjes së justifikuar të individit për blerje personale dhe pronë. Ky parim i Nacional Socializmit, pra, nuk e përjashton në asnjë mënyrë pronën private. Përkundrazi: Nacional Socializmi e njeh plotësisht dhe tërësisht rëndësinë e pronës. Ai e di që prona personale dhe e drejta për të disponuar lirisht një blerje është themeli i çdo ekonomie dhe, përtej kësaj, i çdo kulture më të lartë; por Nacional Socializmi ka njohur po aq mirë se për njohjen e pronës private është e nevojshme të vizatohen kufij mjaft të përcaktuar, domethënë, ku prona bëhet thjesht një instrument i pushtetit dhe zbatohet në një mënyrë shfrytëzuese kundër mirëqenies së të gjithës.

Ndoshta vështirë se ka ndonjë person që mendon seriozisht që do të donte ta kundërshtonte këtë parim të parë në këtë formë të përgjithshme. Vështirësia do të qëndrojë në vlerësimin e drejtë të interesave publike kundrejt atyre të personit privat individual. Pavarësisht dyshimit se ekziston...
Me marrëveshjen se konsideratat e interesit publik duhet të jenë para interesave private, çuditërisht, sipas ideve ligjore të vlefshme midis nesh, pikërisht në lidhje me formën e përdorimit të pronës, nuk ka pasur asnjë kufizim moral të përcaktuar përtej krimit. Sigurisht, është e ndaluar të veprosh me dhunë kundër të afërmit tënd (zhvatje - vrasje -
vrasje pa dashje - tradhti dhe pasurim i paligjshëm, etj.), por kurrë dhe askund nuk ka qenë e ndaluar të grumbullohet pasuri e pamatshme dhe të përdoren mjetet teknike bankare dhe të bursës, shpesh mjaft të dyshimta, për këtë qëllim. Për më tepër, ligji i jep çdo kreditori të drejtën të privojë pa mëshirë një debitor vonesë nga shtëpia dhe pasuria e tij kur kushtet e pafavorshme -
Sëmundja, vdekja, keqformimi, të korrat e këqija dhe uria - e bëjnë të pamundur përmbushjen e detyrimeve të marra përsipër. Çdo gjyqtar me përvojë mund të tregojë raste të panumërta në të cilat ligji ynë i ngurtë ka shkatërruar ekzistencat ekonomike në raste në të cilat çdo ndjenjë e shëndetshme drejtësie është revoltuar kundër dorëzimit të një njeriu punëtor dhe të zellshëm, i cili, megjithatë, është ndjekur përkohësisht nga fati i keq, nën presionin dhe kapjen brutale të kreditorit.

Njohja e pakufizuar e të drejtës personale për pretendime të drejta dhe ligjore në tërësi duhet logjikisht të çojë në dëmtimin e interesit publik përmes shfrytëzimit egoist të kësaj ideje ligjore antisociale, në thelb të përmbysur, në kundërshtim me parimin tonë shtetëror "Interesi publik para interesit vetjak".

Machine Translated by Google

Në kontrast me formulimin e rremë themelor që mbizotëron tek ne, kapitalistin, është ekstremi tjetër, ideja marksiste e shtetit dhe ekonomisë. Ideja themelore e kësaj forme ekonomike është mohimi i pronës private. Doktrina marksiste shkon aq larg sa e shpjegon pronën drejtpërdrejt si "vjedhje" (Proudhon)15. Ajo kërkon, në zhargonin e huaj që është kaq i paqartë, veçanërisht për proletarët gjermanë, "shpronësimin e shpronësuesve"16 - me fjalë të tjera, shpronësimin e pronës! Kjo doktrinë shkatërruese e shtetit, popullit, kulturës dhe ekonomisë ka gjetur realizimin e saj ekstrem, por logjik, në bolshevizmin rus. Në aspektin e saj ekonomik, ky ekstrem mund të përmblidhet në fjalinë:

"Gjithçka u përket të gjithëve".

Këtu kemi të bëjmë me një depersonalizim të pronës, me një transferim të të gjithë pronës në pronën anonime të së tërës.

Nga ana tjetër, ekstremi që ende mbizotëron tek ne i një të drejte të pakufizuar për pronën na ka çuar tashmë në hapin e fundit para tempullit të perëndisë Mamon, në derën e të cilit qëndron me shkronja të arta: "Gjithçka i përket Njërit". Edhe kjo formë e frikshme ekonomike duhet të çojë po aq mirë në një depersonalizim të pronës - vetëm në një mënyrë tjetër - në atë që, më në fund, i gjithë njerëzimi punonjës është këtu i shtyrë në një skllavëri të frikshme borxhi ndaj një fuqie financiare anonime.

Në kontrast të plotë me ekstremet ekonomike të përshkruara më parë të socializmit marksist dhe mamonizmit të kapitalizmit të lartë të demokratëve perëndimorë, ideali ekonomik i socializmit kombëtar kërkon realizimin e parimit "Secili të vetin".

Pikërisht në këtë parim morali dhe ekonomia janë përsëri të ndërlidhura në mënyrë më të ngushtë. Heqja e parimeve morale nga jeta tregtare është me të vërtetë kaq karakteristike për ekonominë e sotme në të cilën pikërisht fuqia superiore e zotërimit më të madh, dinakërisë më të madhe, artit të shmangies së autoritetit shtetëror edhe në marrëdhëniet më të rrezikshme, e përmbys ekuilibrin. Një vështrim në mijëra ekzistenca kryesisht të errëta që kryejnë të këqijat e tyre në të gjitha qytetet e mëdha, të cilët disponojnë shuma fantastike, një vështrim në disa padi që vijnë në gjyq pavarësisht gjithë rezistencës së pjesëmarrësve, na tregon se sa i tmerrshëm është morali tregtar i ditëve të sotme. Le të shqyrtojmë, në kontrast me këtë, mjerimin e tmerrshëm në rrethet e klasës së mesme dhe të punëtorëve të martuar që nuk mund të paguajnë më për qumësht dhe bukë për foshnjat dhe fëmijët e tyre në rritje, le të jemi të qartë se në përgjithësi në shumë, shumë raste me punë të ndershme mezi fitohen nevojat themelore për jetën, veçanërisht

kur ka fëmijë për t'u kujdesur dhe rritur. Vuajtja e profesioneve intelektuale dhe të lira tejkalon çdo masë; artistët e rangut të parë, veçanërisht kur orientimi i tyre nuk korrespondon me orientimin hebraik të shijes që mbizotëron sot, dorëzohen kategorikisht në uri; poezitë e vërteta gjermane nuk mund të arrijnë asnjë performancë publike. Por mjaft e papërshkrueshme është vuajtja e atyre që, përmes keqmenaxhimit të shtetit në lidhje me politikën financiare, janë mashtruar nga kursimet e tyre, pensionistët dhe pensionistët e kapitalit të vogël, invalidët e luftës, ata që janë detyruar të ndihmojnë bamirësi, si dhe të gjithë ata që janë mbështetur në sigurinë e obligacioneve publike, si dhe në stabilitetin e monedhës sonë kombëtare dhe mbulimin e artë të markës. Një gjendje e tillë është një dekompozim i ekonomisë - anarki. Zelli shpërblehet me shpërblim të pamjaftueshëm, dembelizmi shpërblehet, tregtia e ndershme vuan nga vështirësitë, tregtia e pashëndetshme, tregtia ndërmjetëse, spekulimi lulëzojnë më së miri nga të gjitha. Sa më superior në aspektet kulturore të jetë një prodhim, aq më i keq është shpërblimi që mund të merret. Besimi shpërblehet me

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) deklaroi në veprën e tij të vitit 1840 Qu 'est-ce que la proriete? se "la propriete c'est le vëll.

16 Kjo frazë, e huazuar nga frëngjishtja 'Texpropriation des expropriates', përdoret nga Marksi në Das Kapital, I, Kap. 24: "Ora e fundit e pronës private godet, shpronësuesit shpronësohen".

Machine Translated by Google

tradhti, dhe në fakt nga shteti, i cili duhet të jetë mbrojtësi i ligjit dhe drejtësisë, avokati i moralit publik.

Nuk kemi më nevojë të tregojmë për korrupsionin në jetën publike, judaizmin dhe varfërimin e shtypit, si dhe për udhëheqjen mjerisht të pafuqishme dhe të padenjë të politikës sonë të jashtme, për të treguar degradimin ekstrem të jetës sonë publike dhe të moralit tonë ekonomik.

Kundër këtij varfërimi materialist dhe kontaminimi të jetës publike, ideja nacionalsocialiste e shtetit vendos parimin e shtetit dhe ekonomisë të provuar prej kohësh: *"Secili të vetin* ", por mbi të gjitha *"Interesi publik para interesit vetjak".* Me ngritjen e këtij parimi në parimin udhëheqës të shtetit nacionalsocialist, nacionalsocializmi lidhet me periudhat më të mira dhe më të lavdishme të historisë gjermane.

"Suum cuique"17 ishte tashmë parimi ekonomik i Mesjetës së hershme gjermane të shëndetshme, por veçanërisht për një periudhë të gjatë u sigurua nëpërmjet urdhrave të esnafeve që secilit t'i ndahej pjesa e tij. Puna e përbashkët midis mjeshtrit dhe nxënësit për gjysmën ose një të tretën e një qindarke i siguronte punëtorit të ardhurat e tij, një punë dhe performancë më të mirë që njiheshin dhe shpërbleheshin, dhe në rastet e performancës së shkëlqyer, famë dhe të ardhura të bollshme.

"Suum cuique" zbukuron gjithashtu urdhrin më të lartë prusian, Urdhrin e Shqiponjës së Zezë, megjithëse këtu në kuptimin e veçantë që kurora e tij i detyrohet meritës së veçantë. Pikërisht ky interpretim korrespondon në mënyrë të veçantë me Nacional Socializmin - jo aq shumë sepse këtu bëhet fjalë për dekorime oborrtare ose nderim të njëanshëm të shërbimit ushtarak, por sepse përmbajtja morale e përmbushjes së shpërblyer të detyrës në lidhje me shtetin dhe popullin gjen shprehjen e saj aty, një përmbushje e detyrës që bëhet me vetëmohim pa qëllim dhe pa një konsideratë paraprake për pagat e larta, me një zhvendosje të interesave personale në sfond, të lindur nga një ndjenjë e brendshme bindëse përgjegjësie ndaj shtetit dhe popullit.

Ne, Nacional Socialistët, e zgjerojmë këtë parim edhe në drejtimin tjetër, i shtojmë parimit "secilit të tijin" të Mesjetës Gjermane dhe idesë "Të meritojë kurorën e tij" të shtetit të Friedrich-ut, me theksin më të madh: *"Kriminelit dënimin e tij!".* Secilit të tijin, të meritojë kurorën e tij, çdo pune të rregullt dhe të ndershme pagesën e tij të përshtatshme, çdo performance të veçantë shpërblimin e tij më të lartë, çdo personi të varfër dhe çdo personi që ka rënë pafajësisht në vështirësi ndihmë të mjaftueshme nga fondet publike, por në mënyrë të barabartë të gjithë atyre që veprojnë kundër moralit publik dhe respektit ekonomik - dënimin e merituar.

Megjithatë, ne theksojmë se nuk përfshihet në asnjë mënyrë brenda fushëveprimit të detyrave të shtetit nacionalsocialist të mbikëqyrë qytetarin shtetëror individualisht në çështjet ekonomike, që ekonomia të lulëzojë më së miri e lirë sa më shumë që të jetë e mundur nga tutela burokratike. Ne e dimë gjithashtu se një ulje e rrezikut në rastin e çdo qytetari shtetëror individual përmes shtetit - më tepër në kuptimin e "njeriut pa rrezik" të Naumann-it, domethënë të një njeriu për ekzistencën themelore të të cilit shteti duhet të sigurojë - do të arrinte pikërisht të kundërtën e asaj që Naumann priste prej tij.18 *Detyra e shtetit duhet të kufizohet në krijimin e parakushteve për një ekonom*

[17] Secilit të vetin

18 Friedrich Naumann (1860-1919) ishte një teolog protestant dhe politikan liberal i cili themeloi Partinë Demokratike Gjermane në vitin 1896 dhe përhapi një formë të liberalizmit social përmes revistës së tij Die Hilfe. Pas Luftës së Parë Botërore, Naumann u bë kryetari i parë i Partisë Demokratike Gjermane (DDP).

Machine Translated by Google

sa më të lirë të jetë e mundur nga fenomenet e frikshme të fajdeve që njohim në shtetin kapitalist të interesit të ditëve të sotme.

Mirëqenia e shtetit duhet të bëhet përsëri ligji më i lartë, efikasiteti i shtetit duhet të vendosë parimin "Interesi publik para interesit personal" para të gjitha konsideratave të tjera.

Megjithatë, ky parim e bën të domosdoshëm midis burrështetasve, punonjësve të shtetit dhe atyre që qëndrojnë në pozicione të shquara në jetën publike, një karakteristikë që sot është zhdukur pothuajse plotësisht nga qeveria dhe jeta publike - përgjegjësinë.

E gjithë jeta jonë publike qëndron sot drejtpërdrejt nën shenjën e papërgjegjshmërisë. Delegatët nuk janë përgjegjës për - dikush thotë "imunë ndaj" - atë që bëjnë dhe flasin në parlament.
Një term i dëshpëruar kur kujtojmë se kjo shprehje është marrë nga mjekësia, në të cilën thuhet se një trup është tashmë aq i ngopur me helme sa helmet e sapoinfuzuara dëmtojnë trupin shumë më pak ose aspak, ndërsa një trup i shëndetshëm do të vdiste prej tyre. Fraksionet nuk janë përgjegjëse për vendimet e shumicës, ministrat nuk janë përgjegjës për kryerjen e detyrës së tyre, sepse ata janë vetëm funksionarë të partive që marrin pjesë pikërisht në formimin e një qeverie. Nëse diçka shkon keq, populli me të vërtetë vuan dëmet më të këqija, por i ashtuquajturi ministër përgjegjës zëvendësohet vetëm nga një funksionar tjetër partiak po aq i papërgjegjshëm. Për përgjegjësi të vërtetë nuk përmendet asgjë.

Tashmë, apeli ndaj të Plotfuqishmit në epokën e së drejtës hyjnore të mbretërve ishte për fat të keq shumë shpesh një formë krejt e veçantë e papërgjegjshmërisë së zotërinjve sundues - (përjashtime të rralla për të cilët përgjegjësia ndaj zotit të tyre ishte sinonim me ndjenjën e përgjegjësisë ndaj popullit të tyre njihen shprehimisht). Megjithatë, në përgjithësi, ky zot i dashur ishte gjithmonë, në analizë të fundit, vetëm një mburojë e rehatshme mbrojtëse pas së cilës mund të fshihej, në shkallën e shkallës së zyrtarit përgjegjës vetëm ndaj eprorit të tij, të ministrit përgjegjës vetëm ndaj mbretit të tij dhe të sundimtarit përgjegjës vetëm ndaj zotit të tij, papërgjegjësia më e pabesueshme e klasës sunduese dhe përfaqësuesve të saj në lidhje me nevojat aktuale jetësore të popullit.

Nacionalsocializmi do të duhet ta zhdukë rrënjësisht këtë papërgjegjësi të sanksionuar nga shteti.

"Përgjegjësia më e lartë" do të qëndrojë me shkronja të hekurta mbi portën hyrëse të shtetit Nacional Socialist. Dikush që ka nderin të qëndrojë në një pozicion udhëheqës për interesat e një populli të madh nuk mund të kujtohet mjaftueshëm për përgjegjësinë e tij. Në të vërtetë, vetëm ai mund të jetë një udhëheqës që mban këtë ndjenjë më të thellë përgjegjësie në gjoksin e tij. Për të gjithë punonjësit e shtetit dhe për ata që janë në jetën publike, kjo përgjegjësi duhet të përcaktohet posaçërisht dhe gjithashtu të zbatohet me rreptësi të pamëshirshme. Vetëm në këtë mënyrë mund të imponohet një rimëkëmbje, si të thua
Vetëm në këtë mënyrë mund të ringjallet dhe të rritet gjëja më e çmuar që mund t'i lejojë udhëheqësit dhe popullit të bëhen përsëri një bashkësi e vërtetë kombëtare dhe historike - besimi. Dhe nga besimi atëherë mund të rritet përsëri besimi i cili, me përgjegjësinë e udhëheqësit, do të sjellë një rimëkëmbje dhe ripërtëritje të Gjermanisë, një rizgjim të shpirtit gjerman, në një gjendje pune dhe performance nacionaliste në të cilën secili do të gjejë të vetën.

Machine Translated by Google

Themelet Ekonomike

Në një trup të shëndetshëm ekonomik, morali dhe ekonomia kombëtare nuk mund të ndahen. Përndryshe ekonomia vuan në mënyrën më të rëndë, veçanërisht në lidhje me detyrën më të nderuar të çdo ekonomie - *përmbushjen e kërkesës.* Pa besim në tregti, pa zell, pa besnikërinë e zyrtarëve dhe punëtorëve, asnjë punë nuk mund të lulëzojë.
Efikasiteti, drejtësia, fryma sipërmarrëse, energjia, besimi i ndërsjellë midis të gjithë atyre që marrin pjesë në një detyrë ekonomike janë parakushtet e domosdoshme për prosperitetin e çdo ekonomie. Të gjitha këto gjëra duhen thënë vetëm për t'u pranuar në rëndësinë e tyre të jashtëzakonshme. Kushdo që është dashur të jetë ekonomikisht aktiv në të tashmen dhe të kaluarën e afërt e di se deri në çfarë mase mungojnë këto gjëra të mira sot. Dhe kush vuan më në fund dëmet e doktrinave të shpëtimit të Marksizmit dhe metodave të tij operative, grevave, sabotimeve dhe punës së pakujdesshme dhe të pakujdesshme? – Por në fund vetëm vetë popullsia, e cila, përmes doktrinave të tilla që shpërbëjnë shtetin dhe popullin, humbi çdo ndjenjë të bashkësisë dhe e sheh punën e saj më të rëndësishme në luftën e klasave. Prandaj, këtij grupi duhet t'i drejtohen edhe ankesat që tingëllojnë veçanërisht nga kampet nacionaliste se ne nuk jemi më popull, se së pari duhet të bëhemi përsëri popull nëse dëshirojmë të rifitojmë pozicionin tonë të humbur të pushtetit dhe statusin ndërkombëtar.

Këto ankesa janë të justifikuara, por me ankesa nuk shkohet përpara. Marksizmi nuk hezitoi të realizonte idealin e tij ekonomik dhe politik kur kishte fuqinë për ta bërë këtë, nuk u shmang nga shtypja brutale e disidentëve: në Rusi i heshti armiqtë e tij përgjithmonë duke masakruar të gjithë inteligjencën borgjeze, midis nesh përmes ligjeve për mbrojtjen e republikës.19 Fitimi i pushtetit politik është padyshim parakushti i çdo reforme ekonomike ose politike kombëtare. Këtë e dimë po aq mirë sa komunistët dhe socialdemokratët, por ne duam pushtet politik jo për hir të tij, jo për të shfrytëzuar pozicionin e fituar të pushtetit kundër një klase të caktuar, por për të krijuar parakushtet për një paqe ekonomike midis shokëve kombëtarë të lidhur së bashku në një bashkësi pune. *Përmbushja e kërkesës20* është detyra e ekonomisë kombëtare - jo fitimprurësia, e cila sot është pothuajse vetëm vendimtare në prodhimin e mallrave. Me këtë qëndrim themelor të Nacional Socializmit, ne hyjmë në kundërshtim të prerë me idetë themelore ekonomike të shtetit kapitalist. Jo ajo që ishte e nevojshme u prodhua në radhë të parë, por ajo që ishte fitimprurëse. Çdo gjë që nuk premtonte të jepte interesa dhe dividentë të mjaftueshëm nuk u mor që nga fillimi. Si një shembull veçanërisht i qartë i çmendurisë së fitimprurëse të ekonomisë kapitaliste me interes të tanishëm mund të shërbejë fakti që ndërtimi i banesave, pavarësisht nevojës së frikshme për strehim - pra pavarësisht nevojës më urgjente - thjesht nuk kryhet sepse nuk është fitimprurës! Se ndërtimi i banesave i konsideruar në një mënyrë politike kombëtare në një kuptim më të lartë do të ishte me të vërtetë fitimprurës në këtë pikë nuk kërkon shpjegime të mëtejshme, por është menjëherë e qartë nga ajo që është thënë, veçanërisht në lidhje me detyrat sociale të shtetit. Për më tepër, nëse njerëzit vuajnë nga uria dhe ngrijnë, atëherë një ekonomi kapitaliste e drejtuar drejt fitimit nuk e sheh në asnjë mënyrë detyrën e saj në përmbushjen e kësaj nevoje përmes prodhimit të këpucëve, rrobave dhe të brendshmeve të lira dhe të mira, etj., sepse me kapacitetin blerës të ulur të popullsisë kjo nuk është "fitimprurëse". Nga ana tjetër, industria e luksit në të gjitha fushat është plotësisht e zënë, sepse kurrë më parë nuk është fituar pa mundim pasuria në mënyrë të tillë.

---

[19] Gjermania e pasluftës ka një ligj të ngjashëm, Ligjin Federal për Mbrojtjen e Kushtetutës. (Bundesverfassungsschutzgesetz), i cili u miratua në vitin 1950.

[20] Me përmbushje të kërkesës duhet të kuptohet përmbushja, nëpërmjet çmimeve të përballueshme, e nevojave jetësore të tërësia e të gjithë atyre që janë të lidhur së bashku në një bashkësi kombëtare.

Machine Translated by Google

i etur të rrethohet me luks të pastër si sot. Por ideja kapitaliste e fitimprurëse në fakt bëhet një absurditet ekonomik në degët e ekonomisë sonë që sot sundojnë gjithçka, në sistemin bankar dhe të bursës. Fakti i pozicionit sundues të bankave dëshmon më së miri pakuptimësinë ekonomike të idesë kapitaliste. Me "prodhimet" e bankave dhe bursave, ende nuk është ushqyer një fëmijë, ende nuk është veshur një person që ngrin, në përgjithësi kurrë nuk është plotësuar as kërkesa më e vogël që është e nevojshme për jetën. Kjo deklaratë nuk është aspak një frazë demagogjike, as nuk përfshin domosdoshmërinë e institucioneve të transaksioneve monetare, vetëm tregon me gjithë qartësi se çfarë ndryshimi të madh ekziston midis një përmbushjeje vërtet ekonomike kombëtare të kërkesës, siç janë dëshirat nacionalsocialiste, dhe një ekonomie tërësisht të orientuar drejt fitimit privat-kapitalist.

Edhe shteti nacionalsocialist do të ketë bankat dhe institucionet e tjera financiare, por ato nuk do të jenë më sundimtarë të ekonomisë kombëtare, por shërbëtorë të tyre, paraja nuk do të jetë më zot i shtetit dhe i popullit, por vetëm ndihma e nevojshme për shkëmbimin e mallrave.
Ne e dimë saktësisht se kjo betejë kundër kapitalit bankar dhe të bursës do të nënkuptojë betejën më të vështirë për lëvizjen nacionalsocialiste, sepse sot bollëku më i madh i pushtetit që ka pasur ndonjëherë globi është përqendruar në kapitalin bankar dhe të bursës.
Këtu bëhet fjalë për një betejë për jetë a vdekje për pushtet, kundërshtari e di këtë më mirë se shumica e miqve dhe ndjekësve tanë. Kjo betejë do të jetë shumë më e vështirë për shkak se shtresa të tëra të popullsisë janë ende të kapura në çmendurinë e fitimprurjes.

Një pyetje themelore që duhet të përgjigjet në këtë vend edhe një herë me gjithë qartësi është pyetja se si qëndron në thelb Nacional Socializmi në lidhje me pronën. Nga vëzhgimet themelore të kapitullit të parë dhe veçanërisht nga kundërshtimi themelor i përshkruar atje ndaj Socializmit Marksist, rezulton me pasojë të natyrshme për Nacional Socializmin *njohja themelore e pronës.* Kjo njohje e pronës private është shumë thellë e ankoruar në jetën ariane. Mendja krijuese që njeh mjedisin, që sodit mjedisin për të krijuar dhe formuar prej tij botën e tij, njeriu krijues që i rrëmben frytet e tij nga toka përmes punës së palodhur, që vendoset, ndërton për vete shtëpi dhe qytete, i cili, pasi është vendosur dhe është rrënjosur në rrethin e të afërmve të tij, shokëve të tij racor, njeriu që më pas vazhdon mbi një infrastrukturë të tillë të rrënjosur në tokë drejt një kulture më të lartë dhe krijon për vete botën e tij në një kuptim më të lartë intelektual, në fushat e filozofisë, poezisë, muzikës, artit dhe skulpturës - ky njeri sigurisht që nuk mund ta konceptojë ndryshe nga sa veprat e dorës së tij, të cilat kanë lindur nga të tijat, janë gjithashtu pronë e tij. Nga kjo njohuri e njeriut krijues lind drejtpërdrejt respekti për pronën e të tjerëve dhe lind ligji.

Në kundërshtim themelor dhe të papajtueshëm me mendjen krijuese qëndron mendja hajdute lakmitare e njerëzve të tjerë të prirur ndryshe, të cilët nuk e kanë njohur kurrë frymën e krijimit, që lëvizin pa pushim nga një vend në tjetrin, që nuk kanë mundur kurrë të lëshojnë rrënjë askund, që nuk janë ngritur gjerësisht dhe nga toka, në një zhvillim të gjatë drejt një kulture gjithnjë e më të lartë, por, me mendjen e tyre të padurueshme në lëvizje dhe me paratë e tyre, janë zhvendosur nga një vend në tjetrin, pasi kanë "kullotur" qytetet ose pjesët e tokës individuale. Edhe në fushat e kombeve krijuese, hebreu në thelb qëndronte mjaft larg prodhimeve aktuale, ne nuk e njohim hebreun si fermer, jo si tregtar, jo si inxhinierë ose ndërtues mjeshtra, jo si punëtorë fabrikash dhe me pagë, dhe gjenialiteti i vërtetë krijues është i huaj për të edhe në artet e bukura dhe në shkenca. Mendja lëvizëse fillon aktivitetin e saj karakteristik vetëm aty ku një vepër është krijuar nga një dorë krijuese, është prodhuar një objekt, aty mendja lakmitare di t'i sigurojë këto mallra për...

Machine Translated by Google

veten dhe për t'i zhvendosur ato në avantazhin e saj financiar. Jo për të furnizuar kërkesën ekonomike kombëtare, por për të arritur një fitim sa më të lartë të jetë e mundur për veten nga ky trafik prodhimi në konsum që e vendosi veten midis prodhuesit dhe konsumatorit - u ngrit tregtari. Sot tregtari dhe ndërruesi i parave janë bërë bordi i drejtorëve dhe zoti bankar. Ekonomia e të gjithë botës është përmbysur në mënyrën më të pakuptimtë. Mendja e zgjuar, shpikëse, e guximshme, krijuese dhe produktive nuk sundon më; mendja e shtrembër, e paaftë për të krijuar diçka të vetën, shfrytëzuese dhe lakmitare, sundon. Paraja sundon mbi punën dhe gjakun.

Mendja lëvizëse e hebreut ka qenë në gjendje ta bëjë gjithçka të lëvizshme, madje edhe tokën përmes hipotekave, industritë më të mëdha të themeluara prej kohësh përmes anonimizimit dhe përmes shoqërisë aksionare, dhe, përmes ekonomisë së obligacioneve shtetërore, kapitali ndërkombëtar madje i ka ndarë qeveritë nga popujt e tyre. Sot, të gjitha qeveritë janë të varura nga kapitali i madh i huasë dhe në lidhje me popujt e tyre ato janë vetëm mbledhës interesash për lordët e tyre anonimë në Wall Street, Qytetin e Londrës dhe Parisin.

Këto vëzhgime të shkurtra na kanë treguar sekretin më të thellë të kundërshtimit të papajtueshëm midis popujve krijues dhe hebreut lakmitar. "Ariani krijon, hebreu e rrëmben botën për vete.

Këtu mund të shtohet shkurtimisht se ekziston një ndryshim shumë i hollë midis pronës dhe posedimit. Posedimi nuk ka nevojë të jetë domosdoshmërisht pronë, posedimi nuk mund të krijohet vetë. Në rastin e një posedimi, origjina e posedimit nuk vihet në dyshim. Hebreu ka sekuestruar posedimin e pronës së popujve arianë dhe tani sundon krijuesit përmes fuqisë së tij financiare. Kjo formë e abstraktuar e pronës në formën e kërkesave ligjore, obligacioneve, hipotekave etj., e ka bërë të gjithë botën sot *të nënshtruar përmes interesit ndaj kapitalit.* Forma ekonomike kapitaliste e interesit në përgjithësi nuk njeh kufij posedimi, ajo lejon që kombe të tëra me të gjithë punën e tyre të bëhen subjekt i interesit të një grushti manjatësh bankarë dhe të bursës.

Kundër kësaj ekonomie grabitqare jo pak të frikshme kapitaliste interesi, Nacionalsocializmi vendos *kufizimin e të drejtës së pronës.* Parimi për këtë kufizim qëndron në fjalinë: "Interesi publik para interesit personal". Që ky kufi për pronën mund të ngrihet shumë lart, del nga fakti se Nacionalsocializmi nuk do t'i refuzojë në asnjë mënyrë as veprat më të mëdha industriale, për sa kohë që ato mbeten në pronësi private të krijuesve (ne mendojmë për Krupp, Mannesmann, Thyssen, etj.), si në kundërshtim me interesat e të gjithëve, veçanërisht kur pronarët e këtyre veprave të mëdha kanë një ndjenjë dhe kuptim të çështjeve sociale dhe janë në gjendje të gjejnë kufijtë e duhur midis fitimit të duhur personal nga prodhimi, një çmimi të përshtatshëm për shitjet dhe përmbushjen e kërkesës së ekonomisë kombëtare, dhe një forme përkatëse dhe të denjë të pjesëmarrjes së fuqisë punëtore në të ardhurat e veprave.

Këtu vijmë te vëzhgime të shkurtra themelore mbi format e jashtme të prodhimit.
Ekonomia gjermane në rritje të fuqishme para luftës dallohej nga një përzierje shumë e fatlume e bizneseve të mëdha, të mesme dhe të vogla. Tani, në përgjithësi, në tendencën drejt biznesit të madh qëndron një rrezik për ekonominë kombëtare për aq sa hapi tjetër mbi biznesin e madh, i cili nuk i shërben më përmbushjes së kërkesës, por interesave të larta kapitaliste të dominimit të tregut dhe të diktaturës së çmimeve. Megjithatë, pranohet qartë se disa industri mund të funksionojnë vetëm si biznese të mëdha. Kjo vlen për ato degë industriale që ne përgjithësisht i quajmë industri të rënda. Pa dashur të hyjmë në detaje në këtë pikë, mund të thuhet në thelb se shteti nacionalsocialist nuk ka arsye të përpiqet për ndryshime themelore në këto forma të jashtme të ekonomisë. Nacionalsocializmi hedh poshtë të gjitha llojet e "socializimit ose nacionalizimit" në kuptimin marksist. Ideali ynë ekonomik kërkon sa më shumë një...

Machine Translated by Google

numri i ekzistencave ekonomikisht të lira pikërisht në bizneset e mesme dhe të vogla. Ne e dimë se vetëm njerëzit e lirë dhe të pavarur që mund të disponojnë lirisht punën dhe të ardhurat e tyre nga puna janë të mbushur me një ndjenjë serioze përgjegjësie në lidhje me punën e tyre, se vetëm në këtë tokë lindin personalitete të fuqishme dhe se vetëm në tokën e *lirisë dhe përgjegjësisë* lulëzon ndjenja e komunitetit që bashkon ata që janë të lidhur përmes punës së përbashkët me një komunitet jete dhe fati dhe me këtë i bën ata një komb të lirë dhe të vetëdijshëm.
Vetëm në një tokë të tillë mund të bashkohet mirëqenia e individit me mirëqenien e të gjithëve.

Në kufijtë e shtetit dhe ekonomisë

Mançesterizmi21 dhe Socializmi Shtetëror janë krejtësisht të kundërta kur bëhet fjalë për përcaktimin e kufijve që shteti duhet të respektojë në ndërhyrjen e tij në ekonomi. Doktrina e parë kërkon sa më shumë liri të jetë e mundur nga çdo kujdestari shtetërore, do të donte më së miri që shteti të lihej në rolin e një roje nate. Socializmi Shtetëror beson se shumica e bizneseve drejtohen dhe administrohen më mirë nga vetë shteti. Format më ekstreme të socializimit ose nacionalizimit, që është termi rus për drejtimin e ndërmarrjeve nga të gjithë, u kanë treguar të gjithë atyre që kanë vëzhguar eksperimentet socialiste në mënyrë të paanshme, me qartësi përfundimtare, se forma të tilla komuniste të prodhimit janë në planin afatgjatë të parealizueshme.
Kushdo që ka ndjekur shpjegimet tona mbi themelet e ekonomisë do të jetë në gjendje të njohë pa vështirësi arsyet e brendshme të këtij fenomeni. Nga njëra anë, shtypja e iniciativës sipërmarrëse, mungesa e motivit të fitimit, heqja e konkurrencës, nga ana tjetër detyrimi për punë që ushtrohej me forcë të pamëshirshme nga sovjetikët duhet ta zvogëlojë në minimum avantazhin e prodhimit.

Forma graduale dhe më e butë e "kontrollit shtetëror" të bizneseve, siç e njohim ne nga jeta jonë ekonomike gjermane, duhet të zbatohet me sukses në avantazh vetëm në fusha të ndryshme të ekonomisë publike. Në fushat që zhvillohen në konkurrencë me ekonominë e lirë, veçanërisht në fushën e prodhimit të madh industrial (qymyri), suksesi tregtar është shumë i kufizuar në krahasim me ekonominë e lirë, e cila është në gjendje të marrë të gjitha vendimet e rëndësishme më shpejt dhe në mënyrë të pavarur sesa është domosdoshmërisht e mundur në rastin e ndërmarrjeve shtetërore. Për të pasur një gjykim të drejtë se cilat biznese janë në përgjithësi të përshtatshme për kontrollin shtetëror, duhet të jemi të qartë se çfarë pozicioni merr shteti në funksionimin e plotë të një ekonomie kombëtare.

Ne kemi shpjeguar se Nacional Socializmi e sheh detyrën e ekonomisë në përmbushjen e kërkesës. Prodhuesi dhe konsumatori, prodhuesi dhe përdoruesi, janë dy pjesëmarrësit kryesorë në çdo ekonomi. Tani e dimë se përdorimi është, në analizë të fundit, gjithmonë dhe kudo thjesht individual, ose i shprehur shumë qartë: çdo copë bukë mund të konsumohet vetëm nga një person, rrobat janë gjithashtu të destinuara vetëm për përdorim personal, një fiat siguron në çdo kohë një çati vetëm për një rreth të vogël, të lidhur, vendi i punës i jep në çdo kohë një pozicion vetëm një numri ndoshta më të madh, por ende të kufizuar, shokësh pune, kështu që nuk mund të flasim fare për një konsum ose përdorim të përbashkët të produkteve. Nëse, pra, konsumi është, në analizë të fundit, individual, e njëjta gjë vlen edhe për prodhimin, për prodhimin e mallrave. Sa më i vlefshëm të jetë produkti i punës prodhuese, aq më e qartë është se kjo lind vetëm nga një forcë krijuese shumë personale. Për veprat e mendjes në fushat e shkencës dhe arteve të bukura, në fushën e shpikjeve dhe zbulimeve teknike kjo është menjëherë e qartë, por edhe në rastin e punës së montuar në

21 Mançesterizmi është shkolla e mendimit ekonomik që lindi në shekullin e 19- të në Mançester si një reagim kundër Ligjeve proteksioniste Cora të viteve 1815 dhe 1846. Ai mbronte tregtinë e lirë dhe mbështeste industrialistët kundër interesave agrare të aristokracisë së tokave. Mbështetësit kryesorë të kësaj lëvizjeje ishin Richard Cobden (1804-1865) dhe John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

Ndërmarrjet e ngjashme me fabrikat, në të cilat mekanizimi nëpërmjet makinave shtyp pothuajse tërësisht punën individuale njerëzore, më në fund është ende e vlefshme se palë këpucë që prodhon pikërisht ky punëtor mund të prodhohen vetëm nga ky dhe jo nga një tjetër. Megjithatë, cilësia e produkteve bie me rritjen e mekanizimit. Tashmë në biznesin bujqësor vlen rregulli i vjetër: "Syri i zotit i majmon bagëtitë", domethënë, vetëm kujdesi personal i mbarështuesit arrin rezultatet më të larta.

Të gjitha përpjekjet e ekonomisë komuniste kanë përfunduar çdo herë me një dështim të plotë. Prandaj, duhet të deklarojmë në thelb se si konsumi ashtu edhe prodhimi shkojnë kundër socializimit. Tani, sapo njerëzimi braktisi format origjinale ekonomike të ekonomisë individuale në familje dhe kaloi në forma më të ndërlikuara ekonomike përmes ndarjes së punës dhe formoi bashkësi të mëdha shtetërore, midis prodhimit dhe konsumit ndërhyri diçka e re - *tregtia dhe sistemi financiar.*

Ky vëzhgim shumë i thjeshtë filozofik ekonomik na jep provat më të qarta të fushave në të cilat shteti duhet të kufizojë aktivitetin e tij ekonomik. Në të vërtetë, është menjëherë e qartë se këtu bëhet fjalë për çështje në të cilat çdo individ është po aq i interesuar. Dhe është logjike që këtu shteti do ta gjejë fushëveprimin e detyrave të tij si mishërim të interesave të përbashkëta.

Nëse filozofia jonë ekonomike është e drejtë, shteti duhet të ketë kryer diçka shembullore në njërën nga këto fusha, në rast se e ka provuar tashmë një të tillë. Këtë e ka kryer edhe në fushën *e transportit.* Performancat e autoriteteve hekurudhore gjermane para luftës ishin thjesht shembullore, dhe janë të tilla edhe sot, në masën që besnikëria e vjetër ndaj detyrës dhe ndërgjegjja ende mbizotërojnë. Gjithashtu, shpesh i atribuohet sistemit hekurudhor jo-shtetëror në Amerikë një përsosmëri e veçantë; kjo është gjithashtu e saktë në një kontekst të caktuar, për aq sa trafiku zhvillohet mjaft më lirshëm, dhe shumë vështirësi të vogla që janë të lidhura me sistemin burokratik mezi mund të ishin shmangur. Edhe ndërtimi i lokomotivave me përmasa të mëdha në Amerikë na shkaktoi habi më parë, por arsyeja kryesore për këtë ishte se gjerësia më e gjerë e rrjetit hekurudhor amerikan e bëri këtë me të vërtetë më të lehtë të mundur teknikisht. Por ky nuk është një aspekt i transportit, por një fakt teknik që nuk i përket fushëveprimit të vëzhgimeve tona. Nga ana tjetër, shumë më e rëndësishme për pyetjen tonë është - siguria e transportit në hekurudha. Në këtë fushë, hekurudhat gjermane ishin vazhdimisht të vetëdijshme për këtë detyrë më të lartë të transportit shtetëror dhe gjithashtu mund të pretendojnë reputacionin për veten e tyre për kryerjen, teknikisht dhe organizativisht, të gjithçkaje që ishte e mundur. Me çfarë pakujdesie të papërgjegjshme u rrezikua jeta e pasagjerëve në këtë fushë, pikërisht në hekurudhat amerikane dhe franceze, del nga historia e aksidenteve hekurudhore në hekurudhat amerikane dhe në hekurudhat franceze para shtetëzimit, për sa kohë që këto i shërbenin ndjekjes së pamatur të fitimit të Rothschildëve të Parisit. – Edhe këtu shohim edhe një herë kundërshtimin themelor midis idesë kapitaliste të fitimprurësisë dhe idesë së detyrës së ekonomisë së përmbushjes së kërkesës.

Detyra e tregtisë është, në radhë të parë, t'i shërbejë ekonomisë kombëtare nëpërmjet transferimit të sigurt, të shpejtë dhe të lirë të mallrave dhe personave në vendet e përdorimit ose të punës. Çështja e fitimprurësisë vjen vetëm në vendin e dytë në një ndërmarrje shtetërore, ose është vetëm një çështje e politikës tarifore. Tregtisë i përket natyrshëm edhe sistemi postar dhe telegrafik. Edhe këtu kërkohet vetëm kujtimi i nderuar i performancës së administratës gjermane të postës dhe telegrafit për të treguar se sa e sigurt, e shpejtë dhe e besueshme u përmbush nga shteti kjo detyrë e rëndësishme ekonomike kombëtare.

Machine Translated by Google

Tregtia, nga ana tjetër, është konsideruar gjithmonë si detyrë ekskluzive e iniciativës private sipërmarrëse. Tani, për tregtinë nuk mund të flitet aq qartë sa për sistemin e transportit. Për një rregullim shtetëror, që në fillim merret në konsideratë vetëm një lloj i caktuar mallrash, në fakt mallra të konsumit masiv. Sado pak kuptim që mund të pritej para luftës për një rregullim shtetëror të tregtisë së produkteve më të rëndësishme ushqimore - meqenëse doktrina e tregtisë së lirë sundonte mënyrën tonë të të menduarit ekonomik kombëtar - aq pak mund të pritet sot, duke pasur parasysh fajdenë e paturpshme në produktet më të rëndësishme ushqimore gjatë periudhës ende të paharruar të pasluftës, se ideja se është detyrë e shtetit të sigurojë përgatitjen, transferimin dhe shpërndarjen e produkteve më të rëndësishme ushqimore do të bjerë në tokë pjellore. Në mënyrë të jashtëzakonshme, ne gjejmë, madje edhe midis antipodeve tona në fushën ekonomike, bolshevikëve, përpjekje për ta zgjidhur këtë problem, domethënë, përmes kontrollit shtetëror të prodhimit dhe shpërndarjes së tij. Ajo që është e gabuar këtu, siç e kemi treguar tashmë, është dëshira për ta kryer prodhimin ose për ta kuptuar atë gjithmonë në një mënyrë të kontrolluar nga shteti. Nga ana tjetër, shpërndarja e drejtë e prodhimit është padyshim një detyrë veçanërisht e rëndësishme shtetërore. Është e jashtëzakonshme që në Rusi të vetmet organizata borgjeze që kanë mbetur të ruajtura ishin kooperativat e prodhimit bujqësor dhe të konsumatorit, pra, me fjalë të tjera, ato organizata që i kishin vënë vetes detyrën e ruajtjes dhe grumbullimit të produkteve më të rëndësishme ushqimore në interes të përbashkët dhe, nga ana tjetër, të furnizimit të konsumatorit në interes të përbashkët. Një studim i gjermanishtes sonë

Jeta ekonomike na tregon tani se, edhe midis nesh, kjo ide nuk është krejtësisht e re, por ideja kooperative ka qenë gjithnjë e më e përhapur kudo dhe me këtë krijon parakushtet që ka në mendje Nacional Socializmi për rregullimin e kësaj çështjeje jashtëzakonisht të rëndësishme. Shfrytëzimi kooperativ i produkteve bujqësore i siguron, nga njëra anë, fermerit nxjerrjen e produkteve të tij me çmime të përshtatshme, siguron blerjen kooperative të plehrave, mjeteve bujqësore etj., dhe veçanërisht bën përpjekje për të siguruar përmbushjen e kërkesës përmes krijimit të depove bujqësore. Nga ana tjetër, sindikatat e konsumatorëve kanë ndërmarrë hapa plotësisht praktikë për t'u furnizuar produktet konsumatorëve sa më drejtpërdrejt të jetë e mundur dhe mbi të gjitha me shtypjen e tregtisë ndërmjetëse. Një bashkim i kooperativave të prodhimit dhe kooperativave të konsumatorëve nën mbikëqyrjen e shtetit është i destinuar ta zgjidhë këtë çështje.

Edhe këtu thelbi i pyetjes është përsëri: *Jo fitimprurësia, por përmbushja e kërkesës është detyra e parë e ekonomisë.*

Për tregtinë mbetet më shumë se e mjaftueshme për ta zënë atë, veçanërisht në të gjitha fushat ku faktori personal i riskut vihet në pikëpyetje. Për një produkt ushqimor që është gjithmonë i sigurt, dhe në të gjitha rrethanat e shitjeve, faktorët që karakterizojnë biznesmenin eliminohen që në fillim.

Sistemi financiar është gjëja e tretë dhe më e rëndësishme që duhet të vihet nën rregullimin shtetëror. Paraja shpjegohet nga shumë teoricienë financiarë si një mjet shkëmbimi për shkëmbimin e produkteve; ky shpjegim nuk është me të vërtetë i gabuar, por as gjithëpërfshirës dhe as i qartë. Megjithatë, ky përkufizim shpreh ndjenjën e duhur se paraja është një ndihmë për trafikun e mallrave. Fakti që shteti pretendon privilegjin e prerjes së monedhave për vete tashmë vërteton se shteti e konsideron paranë si një fushë veçanërisht të rëndësishme të jetës publike. Fakti që shteti ka prodhuar një seri të tërë nenesh në kodin penal që merren me falsifikimin vërteton në mënyrë të ngjashme se është një çështje publike me rëndësi të parë. Në fakt, shteti gjithashtu për një kohë të gjatë ka përcaktuar përmes autoritetit të tij se çfarë do të jetë e vlefshme si para në publik.

Machine Translated by Google

tregti. Një orientim i veçantë i teoricienëve financiarë - Chartalistët22 - përfaqëson teorinë shtetërore të parasë e cila deklaron shkurtimisht: "Paraja është ajo që shteti deklaron të jetë para". Me këtë, paraja është tërësisht e ndarë nga substanca e parasë, dhe vula e sovranitetit shtetëror është e mjaftueshme për të bërë "para" nga hekuri, alumini, porcelani dhe, mbi të gjitha, letra. E tashmja na mëson se kjo teori në fakt është bërë realitet. Kundërshtarët e këtyre teoricienëve financiarë - Metalistët23 - i përmbahen idesë së vjetër se paraja duhet të ketë një vlerë të brendshme, pra duhet të jetë nga metali i çmuar (ari dhe argjendi). Marrëdhëniet e së tashmes nuk e vërtetojnë këtë orientim, sepse, në fakt, shteti madje bën para nga letra, dhe në fakt para me të cilat mund të blihet diçka, edhe kur kartëmonedhat janë bërë nga letër krejtësisht e pavlerë. Por çështja e fuqisë blerëse të këtyre parave është një histori tjetër. Këtu, fuqia blerëse në rënie e parasë, e cila është në përpjesëtim të zhdrejtë me sasinë në rritje të parasë së letrës, duket se u vërteton të drejtë Metalistëve, sepse në fakt monedhat e arit dhe argjendit nuk kanë shkaktuar humbjen e fuqisë blerëse të parasë së letrës. Por kjo për shkak të një arsyeje tjetër, përkatësisht karakterit të mall të parasë së arit. Jo sepse paraja e arit është ar i vërtetë, ajo e ruan fuqinë e saj blerëse, por sepse edhe paraja e arit është një mall. Monedha njëzet markëshe sot e merr fuqinë e saj blerëse aspak nga shenja e monedhës shtetërore e stampuar '20 Marka', por nga përmbajtja e saj e mallit të arit të rafinuar. Por nuk mund të ndalemi më gjatë këtu në këto çështje të diskutueshme teorike financiare, do të na duhet të flasim më gjatë për këto çështje në përfaqësimin e sistemit financiar shtetëror sipas arsyetimit të reformës Nacional Socialiste. Këtu bëhet fjalë për të pranuar se sistemi financiar, në rastin e çështjes që na ushtron aktualisht në lidhje me kufijtë e shtetit dhe ekonomisë, i përket në çdo rast fushave të cilat, si një çështje jashtëzakonisht e rëndësishme e të gjithë jetës ekonomike, pikërisht si tregtia dhe tregtia e produkteve më të rëndësishme ushqimore, duhet patjetër t'i nënshtrohen rregullimit më të kujdesshëm fiduciar nga ana e shtetit.

Rëndësia e problemit financiar në vetvete nuk kërkon sot ndonjë shpjegim të veçantë. Fuqia e fuqive të mëdha financiare që sundojnë gjithçka është e dukshme për këdo që dëshiron ta shohë atë. Personi i mprehtë e ka pranuar prej kohësh se pikërisht mënyra e paaftë dhe e gabuar me të cilën shteti është pozicionuar në lidhje me sistemin financiar është arsyeja themelore për kushtet katastrofike të sotme në financat e shtetit. Fakti që shumica e të ashtuquajturave banka qendrore shtetërore nuk janë aspak institute thjesht shtetërore, por shoqëri aksionare në të cilat qeveritë kanë ruajtur për vete vetëm të drejta të caktuara mbikëqyrëse, tashmë jep një ide për kushtet e ngatërruara në fushën e sistemit financiar publik.

Themelet politike kombëtare

Nuk ka shtet pa pushtet dhe, pa autoritet, nuk ka qeveri. Asgjë nuk është më e vetëkuptueshme dhe më e dukshme për logjikën e shëndoshë. Duhet t'ia atribuojmë këtë neglizhencës së plotë të mendimit tonë publik nëse, midis nesh në qarqet qeveritare, dikush ende beson sot se është në gjendje të sundojë fare pa pasur fare pushtet ushtarak dhe politik.

Pushteti pa një instrument pushteti është i paimagjinueshëm; pushteti politik dhe mjetet ushtarake të pushtetit kushtëzojnë njëri-tjetrin në mënyrë të ndërsjellë po aq ngushtë sa ekonomia dhe morali nuk mund të ndahen. Për të rifituar pushtetin e humbur, ekziston vetëm një mënyrë për të krijuar një instrument ushtarak pushteti.

22 Chartalistët mbështesin përdorimin e parasë fiat ose tokenave të emetuara nga qeveria (latinisht: charta) si monedhë kombëtare.

23 Metalistët pohojnë se paraja e merr vlerën e saj nga metalet e çmuara dhe kundërshtojnë idenë se paraja fiat nuk ka vlerë të brendshme.

Machine Translated by Google

Sa tmerrësisht është ndëshkuar atdheu ynë i varfër sepse ka hequr dorë nga ideja e pushtetit dhe është dorëzuar në fanfarën pacifiste që përjetojmë tani çdo ditë dhe çdo orë. "Për të parandaluar një situatë më të keqe" ne vetë i kemi dorëzuar dhe shkatërruar armët tona, "për të parandaluar një situatë më të keqe" kemi nënshkruar diktatin e Versajës, "për të parandaluar një situatë më të keqe" qeveria e Berlinit ka thënë po dhe amen për gjithçka që na është kërkuar, "për të parandaluar një situatë më të keqe" kemi lejuar që çdo keqdashje, çdo poshtërim, çdo shfrytëzim të zbatohet kundër nesh. Me këtë parullë të paturpshme frikacakërie dhe mjerimi, populli gjerman është çuar në një mjerim gjithnjë e më të thellë. Ne e përmbushëm atë që na është kërkuar, dhe një

Ministri që dëshironte të ishte gjerman, Dr. Rathenau24, guxoi të deklaronte publikisht: Nuk ka pamundësi absolute për t'u përmbushur, është vetëm çështje se sa thellë mund të lejohet një popull të bjerë në vështirësi! Kjo do të thotë me fjalë të tjera - megjithëse fjalët e Rathenau janë tashmë mjaft të qarta: kombi gjerman është plotësisht i pambrojtur, është politikisht plotësisht i pafuqishëm, intelektualisht është pothuajse i rrënuar, mund të vazhdojë të punojë. Ai e ka lejuar veten të ngarkohet me një barrë kaq gjigante faji saqë anëtarët e Popullit të Zgjedhur, me këto dëmshpërblime, mund të jetojnë përgjithmonë një jetë joshëse pa punë në të gjitha vendet e botës me koston e punës gjermane. Por tani ekziston rreziku që edhe fuqia punëtore e madhe e gjermanëve të thyhet nën barrën fantastike. Prandaj, gjermanët duhet të mbahen gjallë vazhdimisht përmes stimuluesve dhe pikërisht në këtë mënyrë të mbahen në kufirin e kapacitetit të tyre fizik të performancës që të mund të punojnë duke thirrur të gjithë forcën gjithmonë me shpresën mashtruese se një ditë mund të çlirohen nga barrët e tyre. "Është vetëm çështje se sa thellë mund të lejohet një popull të bjerë në vështirësi!" Ky ishte ndjenja politike e Ministrit Rathenau, e cila u festua aq shumë nga të gjithë republikanët.

Nëse e kemi kujtuar këtë paradigmë të shtetësisë moderne gjermane, kjo ndodhi vetëm për të konfirmuar këtë shembull kaq të frikshëm që ndodhet kaq pranë nesh, të një kombi të pambrojtur dhe pa armë që duhet thjesht të durojë gjithçka, madje edhe çdo tallje. Kundër kësaj është i vlefshëm për ne besimi në një shtet të fuqishëm nga jashtë, i cili vetëm mund të garantojë paqen dhe lirinë. Ne heqim dorë nga arsyet historike, kjo nuk është detyrë e një manifesti, por një çështje për historianin.

Homologu i idesë së politikës së pushtetit të drejtuar nga jashtë është shteti kushtetues i ngurtë i drejtuar nga brenda. Ne iu afruam mjaft kësaj gjendjeje ideale në shtetin e pushtetit bismarkian, por në fushat që kishin të bënin me sistemin financiar dhe njohjen e pakufizuar të pronës private dhe kërkesat që rrjedhin prej tij, idetë tona ligjore qëndronin plotësisht nën idenë kapitaliste.

Nuk kërkon theks të veçantë që, në aspektin e politikës së brendshme, Nacional Socializmi qëndron pa kushte në pikëpamjen e ligjit për aq sa të gjithë duhet të jenë të barabartë para ligjit dhe nuk duhet të ketë dallime në rendet shoqërore. Por një transformim thelbësor duhet të...

të realizohet në lidhje me idenë themelore të ligjit, e cila për gjermanin nënkupton një nevojë të brendshme, një nënshtrim vullnetar ndaj interesave më të larta të së tërës, ndërsa urdhërimet e ligjit që vlejnë sot midis nesh shfaqen thjesht si një urdhër i pushtetit dhe në fakt si urdhërime të një pushteti që nuk qëndron në shërbim të së tërës, por, pikërisht në lidhje me çështjet e pronës, e ka vendosur mbrojtjen e pronës përpara mbrojtjes...

24 Walther Rathenau (1867-1922) ishte një industrialist dhe politikan hebre i cili shërbeu si Ministër i Rindërtimit në vitin 192 dhe Ministër i Jashtëm në vitin 1922. Këmbëngulja e tij që Gjermania duhet të përmbushë detyrimet e saj sipas Traktatit të Versajës provokoi armiqësinë e nacionalistëve gjermanë dhe ai u vra në qershor 1922. Reagimi i qeverisë së Vajmarit ndaj këtij atentati ishte shpallja në korrik 1922 e Republikschutzgesetz (Ligji për mbrojtjen e republikës) të cilit Federi shpesh i referohet.

Machine Translated by Google

të personit. Çështja e renditjes së re të së drejtës publike do të duhet të diskutohet më hollësisht në një seksion tjetër.

Tani le të kalojmë shkurtimisht te çështjet e formës së jashtme të shtetit. Një vendim përfundimtar për këtë çështje nuk është aspak urgjent. Në përgjithësi, ajo mund të zgjidhet vetëm pas një spastrimi mjaft themelor të kushteve tona të brendshme politike. E vetmja mënyrë e mundshme për këtë spastrim të brendshëm politik na duket të jetë ekskluzivisht përmes një diktature e cila me vendosmëri të plotë pret dhe djeg burimet e dekompozimit dhe sëmundjes në trupin tonë kombëtar.

Kërkesat që i bëjmë një udhëheqësi të tillë janë jashtëzakonisht të larta; një dashuri e zjarrtë për popullin e tij, një vullnet i palëkundur, një siguri virtuale somnambuliste në të gjitha vendimet e tij duhet ta dallojnë atë. Që kapacitetet e tij intelektuale duhet të ngrihen mbi mesataren është e vetëkuptueshme, por njohuritë dhe kapacitetet në fusha të ndryshme nuk janë faktori vendimtar. Dituria dhe të mësuarit mund të realizohen nga të tjerët - Sa shumë njerëz ka me njohuri të larta, qartësi të madhe mendimi, intuitë të madhe, talentin më të mirë artistik - por nëse gjëja e fundit që u mungon atyre, vullneti i zjarrtë, impulsi i palëkundur, i bazuar në seriozitetin më të thellë moral, atëherë ata kurrë nuk do të ecin përpara në krye të kombeve, si pionierë dhe udhëheqës, drejt lartësive të reja. Ne mendojmë për gjenitë fetarë si Krishti dhe Luteri, Savonarola25 dhe Muhamedi, burra shteti si Bismarku dhe Kromuelli, gjeneralë si Fridriku i Madh dhe Jorku26, etj. Diktatori duhet të jetë plotësisht i lirë nga të gjitha kufizimet dhe hezitimet e panevojshme, për të nuk mund të ketë asnjë të pashmangshme, sepse duhet të jetë ai që bën historinë dhe ai e kap me një dorë të guximshme dhe të vendosur kur i bie ora, ai mishëron mallin e kombit, dhe për këtë arsye ai nuk gabon kurrë dhe lind nga dashuria fanatike e atyre të cilëve vepra e tij u sjell çlirim. Ai duhet të jetë në gjendje të urrejë, aq fort dhe pa mëshirë sa e do popullin e tij dhe detyrën e tij të shenjtë. Në lidhje me ndihmësit dhe kolegët e tij, ai qëndron si i pari *midis njerëzve të lirë dhe të barabartë.*

Kjo ide e vjetër gjermane formon themelin e kësaj lidhjeje të hekurt midis udhëheqësit
dhe miqtë e tij për hir të kauzës.

Ai është lider sepse e ka provuar veten, dhe për sa kohë që e provon veten.

Çdo fuqi duket sikur dyfishohet nga prania e tij
Ai tërheq çdo energji të fshehur,
Duke i treguar secilit talentin e tij të veçantë,
Megjithatë, duke i lënë të gjitha të jenë ashtu siç i krijoi natyra,
Dhe duke parë vetëm që ato të mos jenë asgjë tjetër
Në vendin dhe kohën e duhur.

(Schiller, Wallenstein)27

Ai është i rreptë dhe i ashpër në lidhje me veten, orientohet sipas ligjeve të veta. Ka kohë për të gjithë dhe i dëgjon, por është mjaft i aftë të bëjë dallimin midis të rëndësishmes dhe të parëndësishmes. Për arritjen e qëllimit të tij, ai mund të mos ketë frikë nga...

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) ishte një frat dominikan i cili predikoi kundër korrupsionit të shtetit dhe klerit dhe profetizoi se Firence do të bëhej një Jerusalem i Ri i fuqishëm nëse do të korrigjonte veset e saj morale. Refuzimi i tij shtesë për të mbështetja e Lidhjes së Shenjtë të Papa Aleksandrit VI kundër Francës provokoi përjashtimin e tij në vitin 1497 dhe ekzekutimin e mëposhtëm. vit.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) ishte një Feldmarshal prusian i cili kundërshtoi bashkëpunimin e gjeneralit prusian Julius von Grawert me francezët gjatë pushtimit të Rusisë nga Napoleoni në 1812 dhe kështu luajti një rol të rëndësishëm në formimin e Koalicionit të Gjashtë kundër Napoleonit që përfundoi me mërgimin e Napoleonit në Elba në 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, drama e parë në trilogjinë e tij Wallenstein (1799). Përkthimi është ai i Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

gjak dhe luftë, ai mund të mos pushojë dhe të mos relaksohet derisa të arrijë qëllimin e tij, atëherë ai e siguron krijimin e tij më tej për aq sa është e mundur nga ana njerëzore, por ai vetë mund të tërhiqet, siç bëri diktatori Sulla, dhe në këtë mënyrë e siguron punën e tij në një mënyrë të dyfishtë në atë që vepron nga një distancë, por prapë nuk e detyron gjithçka përmes personalitetit të tij të fortë të matet me standarde të jashtëzakonshme; nga ana tjetër, një ndjekje më e lirë dhe më e pavarur do të jetë në gjendje të zhvillohet nëse Titani nuk përcakton vazhdimisht jetën e përditshme politike, por mbetet udhëheqësi në kuptimin shpirtëror. Një shkëlqim i tillë veprimi do ta dallojë diktatorin që do ta çojë përsëri Gjermaninë në një lartësi. Nëse atëherë rruga për të dalë nga moçali gjendet përmes arritjes së një udhëheqësi të jashtëzakonshëm, parakushtet e brendshme dhe të jashtme për një jetë të pavarur kombëtare do të jenë rifituar, atëherë kombi mund të vendosë përsëri në lidhje me formën e jashtme të shtetit.

Pikëpamja jonë për formën e ardhshme shtetërore do të ndikohet në thelb nga mënyra se si do të formohen forma të caktuara të jetës publike, veçanërisht e drejta e votës dhe përfaqësimi popullor që rrjedh prej saj. Sigurisht që mund të mendojmë për mundësinë e një forme të shëndetshme shtetërore republikane, ashtu si në Romën e lashtë. Në të vërtetë, pothuajse të gjitha kujtimet historike në Gjermani tregojnë formën monarkike të shtetit. Tani, me formën monarkike të shtetit nuk është në asnjë mënyrë e lidhur në mënyrë të pandashme ideja dinastike. Përkundrazi, duket se shumë shpesh interesat dinastike janë zhvilluar shumë në dëm të kombeve. Një faktor tjetër na këshillon të jemi jashtëzakonisht të kujdesshëm në çështjen e një rikthimi të mundshëm të formës monarkike të shtetit - pasojë e trashëgimisë midis dinastive. Në historinë e dhimbshme të popullit gjerman mund të gjejmë vazhdimisht se brezi i tretë pas një sundimtari të rëndësishëm ka shpërdoruar trashëgiminë e paraardhësve të tij, ka dëmtuar nderin dhe denjësinë e kombit, ka humbur pozicionin e pushtetit të perandorisë dhe ka shkatërruar paqen dhe mirëqenien e qytetarëve. Ajo që imagjinon gjermani kur flet për avantazhet e monarkisë, veçanërisht nën një shtëpi sunduese të trashëgueshme, është gjithmonë mendimi i atyre të cilëve historia u ka dhënë epitetin "i Madh". Në këtë mënyrë mendojmë për Karlin e Madh, Oton e Madh28, Frederikun e Madh29 dhe të paktët që renditen në të njëjtin nivel me këta sundimtarë të vërtetë; por vetëm një kujtim i shkurtër i galerisë së paaftësisë, përtacisë, egoizmit, shpërdorimit, fantazisë, distancës nga populli dhe karakteristikave të tjera të rrezikshme që lidhen me emrat e Luigjit të Shenjtë30, Oțos II

[28] Karli i Madh (rreth 742-814) u bë Mbret i Frankëve në vitin 768 dhe e zgjeroi sundimin e tij përtej Francës në një mbretëri karolingiane. perandori që përfshinte pjesën më të madhe të Evropës Perëndimore.

29 Otto i Madh (912-973) ishte Duka i Saksonisë i cili u bë mbret i gjermanëve në vitin 936, mundi hungarezët në vitin 955 dhe pushtoi mbretërinë e Italisë në vitin 961. Në vitin 962 ai u kurorëzua perandor nga Papa Gjon XII dhe mbretëroi nga Roma si Perandor i Shenjtë Romak.

30 Louis le Pieux (778-840) ishte djali i Karlit të Madh, me të cilin sundoi si bashkëperandor që nga viti 813. Në vitin 817 ai e ndau perandorinë e tij midis tre djemve të tij dhe nipit të tij Bernardit, i cili sundoi si Mbret i Italisë. Megjithatë, Bernardi u rebelua kundër xhaxhait të tij dhe u ndëshkua me një dënim me verbim, menjëherë pas të cilit vdiq. Louis e shlyeu publikisht mizorinë e tij dhe kështu humbi shumë nga prestigji i tij si sundimtar. Perandoria frank u shënua nga luftëra civile gjatë pjesës tjetër të mbretërimit të tij.

[31] Otto III (980-1002) ishte Perandoria e Shenjtë Romake që nga viti 996 dhe u përball me shumë kundërshtime gjatë mbretërimit të tij nga popujt sllavë, kështu që u detyrua të braktiste territoret perandorake në lindje të Elbës, megjithëse megjithatë ia doli të konsolidonte ndikimin e Krishterimit në Poloni dhe Hungari.

[32] Vaclav I (rreth viteve 907-935) i dinastisë Pÿemyslid ishte Duka i Bohemisë që nga viti 921. Në vitin 929, Bohemia u sulmua nga mbreti lindor frank, Henriku Shpendëzuesi dhe u detyrua të rifillonte pagesën e haraçit ndaj këtij të fundit. Vaclav u vra nga një grup fisnikësh në aleancë me vëllanë e tij Boleslavin, i cili u bë Duka i ardhshëm i Bohemisë.

33 Karli VI (1368-1422) quhej 'le bien-aime' (i Dashuri) si dhe 'le fou' (i Çmendur). Ai vuante nga periudha çmendurie dhe mbretërimi i tij u shënua nga konfliktet e vazhdueshme të të ashtuquajturës Luftë Njëqindvjeçare. Grindja e vazhdueshme e Karlit me Burgundinë u shfrytëzua nga Henri V i Anglisë, i cili mundi francezët në Betejën e Agincourt në vitin 1415.
Me Traktatin e Trojës të nënshkruar në vitin 1420, Henrit iu dha për martesë vajza e Çarlsit VI, Katerina, si dhe trashëgimia në fronin e Francës.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 mjafton për të njohur qartë se forma shtetërore dinastike nuk përfshin në asnjë mënyrë një garanci për mirëqenien e kombit.

Ajo që shpreh prirjen e gjermanit ndaj monarkisë është nevoja e tij për një udhëheqës dhe gatishmëria për t'i nënshtruar veten një udhëheqësi. Pikërisht kjo karakteristikë e fundit është ndoshta një karakteristikë veçanërisht tipike e gjermanit, ne e njohim shumë mirë këtë tipar të karakterit gjerman në aspektet e tij të mira dhe të këqija. Besnikëria deri në vdekje i lejoi atij të luftonte dhe të fitonte fitoret më të fuqishme, i lejoi atij të ndiqte edhe flamujt e huaj; por kjo përfshin gjithashtu shumë mungesë pavarësie midis llojeve më të dobëta deri në pikën e pavlefshmërisë dhe skllavërisë, dashurinë për gjërat e huaja dhe mungesën e gjykimit.

Prandaj, çështja në lidhje me trashëgiminë, në vetë Gjermaninë, nuk është e vështirë për t'u zgjidhur. Pyetja shumë më e vështirë qëndron në problemin e udhëheqësit.

Përzgjedhja e udhëheqësit deri më tani është lënë pak a shumë gjithmonë në dorë të rastësisë. Shtrati martesor princëror në fakt nuk është në asnjë mënyrë një garanci për kapacitetin intelektual dhe për tiparet e nevojshme të karakterit që me çdo kusht duhen kërkuar nga një monark. Dhe nëse kujtojmë ekonominë moderne gjermane, ku thjesht anëtarësimi në parti vendos për kualifikimin për postet më të larta zyrtare, duhet t'i kushtojmë kësaj çështjeje vëmendje të veçantë.

Vështirësia qëndron, në çdo rast, në ruajtjen e cilësive morale dhe të karakterit të atij në duart e të cilit duhet të lihet fati i popullit. Ndërsa një diktator merr udhëheqjen nga vetja, si bartës i dëshirës kombëtare, një udhëheqës i ardhshëm duhet të dalë në të vërtetë nga vullneti i vetëdijshëm i kombit si më i miri dhe më i përshtatshmi.
Kështu, mund të mbetet plotësisht e hapur nëse vlera më e lartë duhet të bashkohet në një person të vetëm apo nëse udhëheqja shtetërore duhet të përbëhet nga dy ose më shumë. Sidoqoftë, një gjë qëndron e fortë për ne, se atij që i është besuar udhëheqja e çështjeve më të larta shtetërore, qofshin këta krerë të kurorëzuar apo një triumvirat duumor konsullor, përgjegjësia më e lartë, në rastin më të mirë të mundshëm, do të ankorohet në kushtetutë. Prandaj, përgjegjësia më e lartë do të jetë themeli më thelbësor politik kombëtar që do ta dallojë shtetin Nacional Socialist nga format e mëparshme të sundimit.

Një aspekt i veçantë i themeleve politike kombëtare të shtetit Nacional Socialist është kërkesa për një shtet nacionalist në të cilin anëtarët e vendeve dhe racave të huaja përjashtohen nga udhëheqja e punëve shtetërore, si dhe nga marrja e posteve publike.

Mësimi i madh i të gjithë historisë gjermane mund të përmblidhet në faktin se Gjermania ishte gjithmonë e varfër, e dobët dhe e mjerë kur sundimtarët e saj ndiqnin interesa të huaja dhe kur shqetësimet e ngushta të provincave dhe qyteteve individuale vendoseshin mbi punët e përbashkëta të Rajhut; dhe po kështu Gjermania ishte gjithmonë e fortë dhe e fuqishme kur ishte e bashkuar dhe sundimtarët e saj mendonin dhe ndiheshin në një mënyrë gjermane dhe provincat dhe qytetet ndiheshin si anëtarë të atdheut të madh të përbashkët. Mbyllja e kombit nga jashtë me gjithë lirinë dhe diversitetin nga brenda. Kjo është ideja e saktë e një shteti gjerman. Rajhu i Bismarkut tashmë

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) ishte Mbret i Prusisë që nga viti 1797. Edhe pse u përpoq të ndiqte një politikë neutraliteti në luftërat Napoleonike dhe nuk iu bashkua Koalicionit të Tretë, ai u detyrua nga partia pro-luftës, të cilën e mbështeste mbretëresha e tij Luise, t'i bashkohej Koalicionit të Katërt të vitit 1806, gjë që çoi në Betejën e Jenës në të cilën Prusia u mund nga Napoleoni.

35 Vilhelmi II (1859-1941) ishte perandori i fundit gjerman dhe mbretëroi nga viti 1888 deri në nëntor 1918. Vilhelmi nuk i mbështeti ligjet e rrepta antisocialiste të Bismarkut dhe e shkarkoi kancelarin në vitin 1890. Kur Austria u detyrua të sulmonte Serbinë pas vrasjes së Arkidukës Franz Ferdinand në Sarajevë, ai vendosi të mbështeste Austro-Hungarinë edhe pse ishte i vetëdijshëm për rreziqet e një lufte që mund të përfshinte Rusinë, Francën dhe Anglinë.

Machine Translated by Google

iu afrua shumë këtij ideali të idesë së shtetit gjerman, vetëm se vëllezërit tanë racor në Austrinë gjermane36 mbetën ende jashtë Rajhut.

Bashkimi i të gjitha fiseve gjermane në një shtet kombëtar të mbyllur është, pra, qëllimi ynë më i shquar politik kombëtar. Nga ana e brendshme politike, karakteri federativ dhe federal i provincave më të mëdha, siç është prodhuar historikisht, duhet të ruhet ose të rindërtohet. Linjat bazë politike kombëtare në këtë drejtim janë si më poshtë: Të gjitha funksionet e Rajhut, në të cilat bëhet fjalë për pozicionin politik të pushtetit të Rajhut Gjerman në lidhje me vendet e huaja, janë çështje të Rajhut. Këto janë Ministria e Jashtme, ambasadat dhe konsullatat, sistemi i pasaportave, kontrolli i tregtisë së jashtme, sistemi doganor dhe, mbi të gjitha, ushtria dhe marina.

Nga ana tjetër, në aspektin e brendshëm politik, duhet të nxitet ideja e pavarësisë sa më të gjerë të provincave individuale ose shteteve federale. Pavarësia financiare është parakusht për ekzistencën e pavarur të kombit, kështu që legjislacioni tatimor do të duhet t'u delegohet kryesisht provincave.

Legjislacioni për të drejtën civile, tregtare dhe penale do të rregullohet nga ligji i Reich, por në praktikë i nënshtruar autoriteteve provinciale të drejtësisë dhe policisë.

Në një mënyrë të ngjashme, institucionet e transportit me siguri do të rregullohen sipas direktivave të ligjit të Rajhut, por megjithatë ato do të mbeten, në aspektin e financave dhe administrativisht e operativisht, nën sovranitetin provincial.

Që liria e fesë të mbetet plotësisht e mbrojtur nga kushtetuta nuk kërkon përmendje të veçantë; nga ana tjetër, fetë, shkrimet e të cilave nuk janë shkruar plotësisht në gjuhën gjermane dhe të arritshme për të gjithë dhe përmbajtja e të cilave përmban doktrina të rrezikshme për shtetin, nuk do ta gëzojnë këtë mbrojtje.

Forma kushtetuese e karakterit themelor socialist të Rajhut theksohet veçanërisht në fushën e ligjit të punës, si dhe në fushat e sigurimit në rast sëmundjesh, aksidentesh, pleqërie dhe invaliditeti, dhe do të zbatohet më mirë sesa ndodh sot.

Njohuri dhe vendosja e qëllimeve

Nëse çdo trajtim i plotë i çështjeve që lidhen me kohën kërkon një përgjigje për tre pyetjet: Si është tani? Si ndodhi? dhe Çfarë tani? - sepse pa këtë hetim themelor nuk pritet kurrë një punë e plotë dhe e ndërgjegjshme - kjo është e vlefshme në një kuptim më të lartë kur bëhet fjalë për ndërtimin e një shteti të ri. Një përshkrim i situatës së sotme brenda fushëveprimit të kësaj pune natyrisht ka vend vetëm për aq sa është çështje e nxjerrjes së karakteristikave thelbësore të kushteve kritike të sotme të shtetit dhe ekonomisë. Në një detyrë të tillë duhet të shmanget veçanërisht marrja e simptomave si shkaqe. Ky është pikërisht arti i çdo diagnoze që nuk mashtrohet nga faktorët e jashtëm ose shtesat, por shikon më thellë në arsyen e gjërave. Kjo bëhet më e qartë në shembullin mjekësor ose në rastin e një njeriu të gjallë. Nëse shfaqet një ënjtje diku në trup, shkaku duhet kërkuar së pari në sëmundjen e pjesës përkatëse të trupit; fakti që kjo pjesë e trupit është e sëmurë ka shkakun e tij në një gjendje të keqe të gjakut; por edhe kjo njohuri nuk duhet të konsiderohet si shkaku i fundit, por gjendja e keqe e gjakut do të jetë nga ana tjetër pasojë e ushqimit të keq ose të pamjaftueshëm. Tani, kurimi nuk do të ishte në gjendje të kishte sukses nëse mjeku do të luftonte

36 Republika e Austrisë Gjermane ishte emri që iu dha shtetit të formuar në vitin 1918 pas Luftës së Parë Botërore nga tokat gjermanishtfolëse të Perandorisë Austro-Hungareze. Përveç territoreve aktuale austriake, ajo përfshinte, përveç territoreve austriake aktuale, Tirolin Jugor dhe Tarvisio (tani në Itali), Karinthian jugore dhe Styria jugore (tani në Slloveni) si dhe Sudetenlandin dhe Boheminë Gjermane (tani në Republikën Çeke).

Machine Translated by Google

vetëm fenomeni i jashtëm; në këtë mënyrë, në rastin më të mirë, do të vinte një lehtësim i përkohshëm, një qetësim i dhimbjeve, por sëmundja do të vazhdonte. Edhe një përpjekje për një kurë përmes një trajtimi për pastrimin e gjakut nuk do të ishte në gjendje të sillte një kurë të qëndrueshme nëse shkaku themelor, përkatësisht ushqimi i mangët ose i keq ose rrethanat e tjera të dëmshme, nuk do të eliminohej. Vetëm një trajtim i tillë nga brenda dhe jashtë mund të sjellë një kurë të vërtetë. Kjo është e qartë për të gjithë. Pikërisht kështu duhet të ndërmerret hetimi nëse kemi të bëjmë me një trup kombëtar të sëmurë. Edhe këtu është shumë pak e dobishme nëse luftohen simptomat e jashtme të sëmundjes. Ndihet shumë mirë si një e vërtetë e trishtueshme thënia e njohur: "Hejtorët e vegjël varen; të mëdhenjtë lihen të lirë". Shpeshtësia e shkeljeve kundër interesit të përbashkët është vetëm shenja e jashtme e faktit se prapa skenave zhvillohen gjëra që dëmtojnë mirëqenien e përbashkët në një shkallë të madhe. Sepse, vetëm nëse diçka është e kalbur në shtet, dëme kaq të mëdha mund të vazhdojnë dhe të bëhen një rrezik i qëndrueshëm për ekzistencën e vetë shtetit. Nëse vetë shteti është i sëmurë, duhet të supozohet me probabilitetin më të madh se shkaku i tij janë qëndrimet e gabuara intelektuale në lidhje me shqetësimet popullore dhe në lidhje me funksionet dhe autoritetin aktual të vetë shtetit. Prandaj, në analizë të fundit, mund të pritet një kurë nga një ide e re e shëndetshme e shtetit, përmes krijimit të një udhëheqjeje të shëndetshme dhe të fuqishme shtetërore, e cila është plotësisht e pavarur dhe jo e ngarkuar me mëkatet e së kaluarës. Çdo zgjidhje që niset nga një kompromis me fuqitë ekzistuese ose që kërkon të lidhet përsëri me format e shembura të shtetit të mëparshëm, mbart farën e prishjes së vet. Në këtë drejtim, duhet të paralajmërohemi gjithashtu kundër lidhjes me format historike të shtetit që në të vërtetë nuk ishin të këqija në vetvete, por që shumë shpejt iu nënshtruan një shembjeje.

Cilat janë tani karakteristikat më të habitshme të krizës së sotme?

Nga jashtë dhe sipërfaqësisht – si në rastin e një etheje – temperaturë e lartë ose, e përkthyer në terma ekonomikë politikë: agjitacion, tension në çdo rast, trazirë dhe çrregullim. Është jashtëzakonisht domethënëse që çdo person i ngjeshur dhe dembel, por edhe e gjithë ushtria e debitorëve të vërtetë, gjithmonë e kanë lavdëruar me zërin më të lartë "qetësinë dhe rendin" si ilaçin për të gjitha problemet. Qetësia dhe rendi natyrisht nuk janë një qëllim politik në përgjithësi, por vetëm një gjendje që tregon se kushtet e shëndetshme mbizotërojnë brenda trupit kombëtar. Por nëse një komb është i sëmurë, është mjaft e natyrshme dhe e vetëkuptueshme që kjo manifestohet në trazirë dhe çrregullim. Një qëndrim politik që predikon dhe kërkon të vendosë vetëm "qetësinë dhe rendin" është pra plotësisht i orientuar gabimisht; nga ana tjetër, ai vetëm ndihmon që sëmundja të hyjë gjithnjë e më thellë, derisa vdekja të hyjë me dhimbjet më Edhe ulcerat dhe qelbëzimi, të menduara si të personifikuara, dëshirojnë natyrshëm që i sëmuri të qëndrojë mjaft i qetë, sepse bacilet mund të shumohen në mënyrë kaq të mrekullueshme shpejt dhe të përhapen në të gjithë trupin, duke e kalbur atë plotësisht edhe nga brenda. Jo, përkundrazi: larg qelbëzimit! Këto duhen hequr, nuk mund të përmenden dhimbjet e sulmit operativ si kundërarsye; pacienti duhet të nxirret nga mjedisi i tij i keq dhe, mbi të gjitha, duhet të marrë një dietë të shëndetshme dhe të fortë.

Simptomat e mëtejshme janë mbushja e pozicioneve shtetërore me elementë të papërshtatshëm, zgjidhja e çështjeve shtetërore nëpërmjet vendimeve të shumicës, shfaqja e vendimeve të tilla të shumicës në parlament që nuk mbajnë asnjë përgjegjësi, zgjedhja e parlamenteve të tilla sipas një të drejte vote që nga jashtë është me të vërtetë më e lira dhe universale, por nga brenda spekulon mbi...
mungesa e gjykimit të masave dhe thjesht shtyp një depërtim më të mirë dhe një ndjenjë më të lartë përgjegjësie. Një qeveri që varet nga shumicat parlamentare - të cilat vijnë thjesht rastësisht dhe për të cilat vetëm konsideratat partiake-politike janë vendimtare - natyrisht nga ana e saj nuk mund të jetë më rojtari objektiv i mirëqenies së përbashkët, por është

Machine Translated by Google

terren i favorshëm për politikanë ambiciozë të partisë dhe doktrinarë kokëfortë. Të gjitha këto simptoma mund të përmblidhen në fjalën "parlamentarizëm".

Ky *parlamentarizëm* është gënjeshtra e madhe demokratike e aftësisë së popullit për vetëqeverisje. Sigurisht, mund të mendojmë se qytetarët e shtetit të ndërgjegjshëm për përgjegjësinë janë plotësisht të aftë të gjykojnë në një mënyrë autoritare për çështjet publike dhe të udhëheqin fatin e komunitetit ose vendit të tyre, por një e drejtë vote si ajo universale, e drejtpërdrejtë dhe e fshehtë për personat mbi 21 vjeç të të dy gjinive, mbart në vetvete domosdoshmërisht farën e sundimit të lig të inferiorëve dhe të paskrupullt.

Së bashku me sundimin e lig të parlamenteve dhe qeverive që varen prej tyre, sot në realitet sundon, pavarësisht të gjitha sloganeve antikapitaliste të marksistëve, *kapitali i madh i huave.* Financat e larta janë sundimtari i pakufizuar i shtetit dhe ekonomisë. Asnjë qeveri nuk guxon të marrë masa drastike kundër interesave të fitimit të botës bankare dhe të bursës. Të gjitha kombet janë lidhur me interesa dhe taksa për këtë fuqi botërore mbikombëtare përmes borxheve kombëtare mjaft gjigante. Rezultatet e kësaj skllavërie të interesit janë të mëdha, ato e trondisin të gjithë botën nga themelet në marrëdhëniet ekonomike dhe politike kombëtare. Mbledhja e interesit është bërë me të vërtetë puna kryesore e qeverive. Kjo do të thotë për kombet një shfrytëzim dhe shterim të tmerrshëm tatimor përmes metodave të ndryshme të taksave direkte dhe, veçanërisht, indirekte, përmes një inflacioni progresiv të pandalshëm që ka çuar në kulmin e tij në një grabitje të të gjithë klasës së mesme nga kursimet e tyre. Ky sundim i pakufizuar i qeses së parave ushtron, pas maskës së pretendimit ligjor për interes, sundimin më brutal që ka qeverisur ndonjëherë botën. Kjo çon në varfërim dhe varfërim të masave dhe veçanërisht të atyre qarqeve për të cilat fitimi i parave nuk është një qëllim në vetvete dhe për këtë arsye nuk është pika qendrore e të gjithë mendimit të tyre. Vetëm nga kjo lind pasoja më e tmerrshme e këtij rregulli absolut financiar, domethënë degradimi moral i popujve që qëndrojnë nën këtë rregull. Të gjitha instinktet drejtohen drejt fitimit dhe posedimit, të gjitha konceptet e besnikërisë dhe besimit zhyten në ndjekjen e pamëshirshme të fitimit, njeriu i respektuar detyrohet të përjetojë se, si shpërblim për respektin e tij, ai duhet të zhytet gjithnjë e më thellë, ndërsa pandershmëria sjell fitime gjigante në rastin e të gjitha bizneseve të mundshme dhe të pamundura. Qarqet e mëdha luftojnë dëshpërimisht për jetesën e tyre, një të ardhur e përballueshme vetëm përmes punës bëhet gjithnjë e më e vështirë.

Në vijat e frontit të mbyllura, punëtorët kërkojnë të kërkojnë paga gjithnjë e më të larta, grevat trondisin vendet ekonomike të punës, gjymtojnë prodhimin e tyre dhe në mënyrë indirekte dëmtojnë me këtë, mbi të gjitha, ata që varen nga prodhimi sa më i madh i mundshëm i mallrave për ekonominë kombëtare, pikërisht vetë punëtorët.

Si një fenomen i përgjithshëm, ne mund t'i përmbledhim këto kushte nën konceptin e *"Mammonizmit".*

Ana e kundërt e këtij *Mamonizmi* është *botëkuptimi marksist* i lindur nga gjendja shpirtërore intelektuale e viktimave të shkeljes Mamoniste. Ne e dimë shumë mirë se mendjet e mëdha të marksistëve kanë qenë në gjendje me zgjuarsi ta përdorin këtë gjendje shpirtërore intelektuale për veten e tyre si bartës të kapitalit ndërkombëtar dhe, në të njëjtën kohë, të largojnë nga vetja urrejtjen ndaj të shfrytëzuarve, por këtu duhet të merremi me një prirje intelektuale që qëndron jo vetëm në një mënyrë penguese, por edhe në një mënyrë shumë armiqësore kundër rivendosjes së një unioni të shëndetshëm kombëtar.
shtet.

Thelbin e *marksizmit* duhet ta shohim në faktin se ai mohon pronën private dhe me këtë ia pret terrenin çdo ekonomie dhe, përtej kësaj, çdo kulture më të lartë; më tej, në faktin se ai ka nxitur idenë e luftës së klasave dhe me këtë i ka copëtuar njerëzit në...

Machine Translated by Google

klasa të ndryshme që luftojnë reciprokisht me njëra-tjetrën. Mjafton të tregohet mjerimi i paemër i popullit rus, ku, në shtetin sovjetik, kjo doktrinë e gabuar që shkatërronte kombin dhe ekonominë u përkthye në realitet në masën më të lartë.

Dhe nëse tani kërkojmë patogjenët e vërtetë të sëmundjes, çuditërisht hasim kudo kundër hebrenjve si udhëheqës dhe përfitues kryesorë.

Çështja hebraike po bëhet një çështje botërore, mbi zgjidhjen e së cilës varet mirëqenia dhe... mjerimi i kombeve do të varet.

Kësaj pyetjeje do t'i kushtohet një punim i veçantë në këtë seri të Bibliotekës37 .

Një rishikim i historisë na tregon se kombet e dëshpëruara janë përpjekur vazhdimisht të çlirohen nga kjo e keqe përmes shtypjes dhe zhdukjes së përgjakshme të hebrenjve individualë - por pas disa brezash hebrenjtë janë rikthyer përsëri më të fortë dhe financiarisht më të fuqishëm pas pogromeve të tilla.

Prandaj, duhet të shmangim kërkimin e zgjidhjes së çështjes hebraike në këtë mënyrë primitive - në të vërtetë, nuk mund ta vrasim bacilin e murtajës individualisht, mund ta zhdukim atë vetëm duke ia prerë nevojat jetësore.

Antisemitizmi që po shpërthen në të gjithë botën është sinjali pishtar që kombet e kanë njohur armikun e tyre më të madh dhe më vdekjeprurës, por tani është detyra jonë ta drejtojmë këtë njohuri të saktë emocionale në një mënyrë të saktë dhe të arsyeshme.

Beteja kundër *Marksizmit* dhe me të njëjtën mënyrë kundër Judenjve arrin sukses nëpërmjet edukimit të palodhur të masave të helmuara. Është faza e parë e betejës sonë.

Thyerja e skllavërisë së interesit është beteja e fundit dhe më e vështirë në fushën ekonomike për çlirimin e popullit dhe shtetit nga rrjeti i artë i financave mbikombëtare.
fuqi.

Vetëm pasi të jenë kaluar këto faza dhe kur fitorja të jetë rrëmbyer dhe siguruar plotësisht, do të jetë koha për të kryer të gjitha reformat e mëtejshme që do t'i japin trupit kombëtar të dobësuar dhe të sëmurë një vullnet të ri për të jetuar dhe një forcë të re jetësore që së pari do të kuptojë atë që është në mendjet tona, në të cilën të gjithë besojmë me zemra të ndezura dhe për të cilën përpiqemi me vullnet të palëkundur:

Rilindja e Gjermanisë.
Një Gjermani e Madhe e re, e lirë dhe e bashkuar në një gjendje pune dhe performance të shëndetshme, të fortë dhe të fuqishme.

37 Vepra e Federit mbi hebrenjtë, Die Juden, u botua në vitin 1933 si vëllimi 45 i Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Programi

Origjina e Programit

Çdo punë kërkon një plan, çdo realizim duhet të paraprihet nga krijimi intelektual.
Sa më të qarta dhe më të përpunuara të jenë planet e ndërtimit, aq më bukur dhe më shpejt do të ndërtohet ndërtesa. Edhe strukturat e reja politike kërkojnë një plan të qartë ndërtimi, ky quhet këtu program politik.

Kërkesat që duhet t'i vendosen një programi politik janë shumë të larta dhe shumë të larmishme. Është çështje e një detyre me përgjegjësinë më të lartë, sepse mirëqenia dhe fatkeqësia e popullit tënd varet nëse plani ishte i mirë. Një program duhet të trajtojë më tej, me shkurtësinë më të shkurtër, të gjitha fushat e rëndësishme të jetës publike, duhet t'i rezistojë çdo kritike, nuk duhet të humbasë në detaje, nuk mund t'u ofrojë kundërshtarëve asnjë pikë të dobët të panevojshme, nuk mund të zgjojë asnjë shpresë utopike që nuk mund të plotësohet më vonë. Programi duhet të jetë një imazh besnik i shtetit që po vjen dhe ekonomisë së re. Ai duhet t'u tregojë të gjithëve në skica skicën e shtetit dhe rendit ekonomik që dëshirohet, por gjithashtu nuk mund të kufizojë ose të parashikojë ekzekutimin në detajet e tij.

Çdo program ka edhe një histori dhe një zhvillim, por sigurisht që është një gur themeli i korrektësisë themelore të një lëvizjeje nëse, pas kaq shumë vitesh, asgjë thelbësore nuk duhet të ndryshohet në tiparet e saj themelore dhe vetëm disa paqartësi duhet të hiqen. Vetëm pika më e rëndësishme dhe më e habitshme e programit të vjetër të 24 shkurtit 1923, nr. 11, "Heqja e të ardhurave pa punë dhe përpjekje, thyerja e skllavërisë së interesit" kërkon urgjentisht një trajtim të plotë programatik në terma politikë kombëtarë, financiarë dhe ekonomikë. Trajtimi i detajuar i kësaj pike në atë kohë nuk ishte një domosdoshmëri kaq absolute sepse, në atë kohë, shkrimet më të hollësishme që lidheshin me këtë, Manifestin për thyerjen e skllavërisë së interesit dhe falimentimin e shtetit, zgjidhjen e tij, ishin pothuajse të vetmet shkrime ekzistuese dhe ishin plotësisht të njohura dhe të njohura për themeluesit dhe ndjekësit e parë të lëvizjes. Në një farë mënyre, ishte përmbajtja intelektuale e këtyre shkrimeve që shtoi fushëveprimin socialist të aktivitetit -
me plane që në atë kohë ishin përcaktuar në tiparet e tyre themelore - te vullneti për ripërtëritje që kishte bashkuar një rreth të vogël rreth Anton Drexler38 dhe Adolf Hitlerit, te rrethi i ideve nacionaliste dhe populiste.

Janë pikërisht këto pika dhe kërkesa programore përmes të cilave lëvizja gjermane për liri e Nacionalsocializmit e dallon veten në thelb dhe themelisht nga të gjitha grupet, lëvizjet dhe partitë e tjera populiste dhe nacionaliste, dhe përmes të cilave ajo dallon veten veçanërisht nga të gjitha të ashtuquajturat parti parlamentare të cilat, nga ana e tyre, janë vetëm një manifestim i sundimit mamonist-plutokratik.

Një domosdoshmëri e mëtejshme në formulimin e ri të programit ishte të merrej një formë dhe një strukturim të qartë në lidhje me fushat individuale të jetës publike. Kjo ka ndodhur.

Është detyra ime këtu të mendoj për një tjetër vepër inovative që ia detyron origjinën e saj një manifestimi paralel të Nacional Socializmit në Austri dhe Bohemi, dua të them librin e

38 Anton Drexler (1884-1942) ishte, së bashku me Dietrich Eckart dhe Feder, një nga themeluesit e homologut gjerman të Partisë së Punësimit fillimisht austriake Deutsche Arbeiter Partei në Mynih. Drexler shërbeu si president nderi i partisë, udhëheqësi i së cilës ishte Hitleri që në vitin 1921. Drexler u largua nga partia në vitin 1923 dhe iu rikthye kur Hitleri erdhi në pushtet në vitin 1933.

Machine Translated by Google

inxhinieri Jung39, përfaqësues i gjermanëve sudetë në Çekosllovaki në Parlamentin e Pragës.

Nacionalsocializmi austriak në fillimet e tij shkon shumë larg në kohën para luftës.
Shtrirja e ideve të saj mbështetej më shumë në përpjekjen për të sjellë botën socialiste të ideve në harmoni me idenë nacionaliste, ndërsa Nacionalsocializmi Gjerman i Rajhut që lindi vetëm pas rënies - në fakt pa dijeninë e ekzistencës së këtij Nacionalsocializmi Austriak - që nga fillimi ndoqi një qëndrim themelor beteje kundër Marksizmit.

Sot, të dy lëvizjet janë bashkuar në qëllimet e tyre të përbashkëta.

[39] Inxhinier Rudolf Jung, një delegat nga Troppau

Machine Translated by Google

Programi Kombëtar dhe Ekonomik i NSDAP-së

Qëllimi ynë është – rilindja e Gjermanisë në një frymë gjermane për një liri gjermane.40

Rruga drejt këtij qëllimi kryesor është:

I. Parimi politik kombëtar: Rajhu Gjerman është shtëpia e gjermanëve.

1. Në politikën e jashtme:

1. Themelimi i një shteti kombëtar të mbyllur që përfshin të gjithë gjermanët.

2. Përfaqësimi i fuqishëm i interesave gjermane jashtë vendit.

2. Në politikën racore:

3. Largimi i hebrenjve dhe i të gjithë jo-gjermanëve nga të gjitha pozicionet përgjegjëse në jetës publike.

4. Ndalimi i imigracionit të hebrenjve lindorë dhe të huajve të tjerë parazitarë. Të huajt dhe hebrenjtë problematikë mund të deportohen.

3. Në politikën qytetare:

5. Vetëm gjermani që ia zotohet kulturës dhe komunitetit gjerman mundet ushtrojnë të drejtat e shtetësisë.

6. Kushdo që nuk është gjerman mund të jetojë vetëm si mysafir në shtetin gjerman dhe i nënshtrohet ligjit të huaj.

7. Të drejtat dhe interesat e gjermanëve janë mbi ato të anëtarëve të shteteve të huaja. kombe.

II. Parimi ekonomiko-politik: *Detyra e ekonomisë kombëtare është përmbushja e kërkesës dhe jo një fitim sa më i lartë i mundshëm për kapitalin huadhënës.*

8. Nacionalsocializmi njeh në thelb pronën private dhe e vendos atë nën mbrojtje shtetërore.

9. Megjithatë, mirëqenia e popullit i vë një kufi grumbullimit të tepruar të pasurisë në duart e individëve.

10. Të gjithë gjermanët formojnë një bashkësi pune për promovimin e mirëqenies së përbashkët dhe kulturë.

11. Brenda fushëveprimit të këtij detyrimi të përgjithshëm pune të çdo gjermani dhe me njohjen themelore të pronës private, çdo gjermani i lejohet mundësia e lirë e fitimit dhe disponimit të lirë të të ardhurave të tij nga puna.

12. Kombinimi i shëndetshëm i bizneseve të vogla, të mesme dhe të mëdha në të gjitha fushat e jetës ekonomike, pra edhe në bujqësi, mbetet i pandryshuar.

13. Ndërmarrjet gjigante (korporatat, sindikatat dhe trustet) do të luftohen.

14. Fajdeja dhe zhvatja, si dhe pasurimi i pamëshirshëm me koston dhe dëmin e popullit, do të ndëshkohen me vdekje. 15. Futja e një viti pune të detyrueshme për çdo gjerman.

---

[40] Për një diskutim të hollësishëm të këtyre pikave shih Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Mynih, 1927; tr. ETS Dugdale, Programi i NSDAP dhe konceptet e tij të përgjithshme, Mynih,

Machine Translated by Google

III. Parimi financiar politik: *Sistemi financiar është në shërbim të shtetit, fuqitë financiare nuk mund të formojnë një shtet brenda shtetit; prandaj qëllimi ynë: Thyerja e skllavërisë së interesit nëpërmjet:*

16. Çlirimi i shtetit dhe me këtë edhe i popullit nga borxhi i tij i lidhur me kamatën ndaj bankave të mëdha. kapitali i kredisë.
17. Nacionalizimi i Reichsbank GmbH dhe i bankave qendrore.
18. Financimi i të gjitha detyrave të mëdha publike (zhvillimi i hidroenergjisë, rrugëve, etj.) me shmangien e kredive nëpërmjet lëshimit të kuponëve të thesarit shtetëror pa interes ose nëpërmjet një metode pa para në dorë.
19. Futja e një monedhe të qëndrueshme mbi një bazë të mbuluar.
20. Krijimi i një Banke Ndërtimi dhe Ekonomike jofitimprurëse (reforma monetare) për dhënien e kredive pa interes.
21. Ristrukturim tërësor i sistemit tatimor sipas parimeve socialiste, ekonomike kombëtare. Çlirimi i konsumit nga barra e taksave indirekte dhe i prodhimit nga taksat kufizuese (reforma tatimore dhe përjashtimi nga taksat).

IV. Parimi shoqëror politik: *Mirëqenia e përbashkët është ligji më i lartë.*

22. Zhvillim bujar i sigurimit të pleqërisë nëpërmjet shtetëzimit të sistemit të pensioneve të jetës. Çdo shoku kombëtar gjerman në nevojë do t'i garantohet një pension i përshtatshëm duke filluar nga një moshë e caktuar ose në rast të një pamundësie të përhershme për të siguruar jetesën.
23. Pjesëmarrja e të gjithë njerëzve të angazhuar në ndërmarrje prodhuese sipas performancës dhe moshës në të ardhurat e punës, së bashku me një pjesë shoqëruese në përgjegjësinë për përmbushjen e detyrave ekonomike kombëtare të punës.
24. Konfiskimi i të gjitha fitimeve të luftës dhe revolucionit që nuk bazohen në punë të ndershme, si dhe i pronës së fituar nëpërmjet grumbullimit dhe fajdesë dhe përdorimi i tyre për zhvillimin e sigurimeve shoqërore.
25. Eliminimi i mungesës së strehimit nëpërmjet ndërtimit të ndërtesave të reja dhe gjithëpërfshirëse të banesave në të gjithë Rajhun me anë të Bankës së re jofitimprurëse të Ndërtimit dhe Ekonomisë që do të krijohet sipas Nenit 21.

V. Në politikën kulturore: *Një lulëzim i të gjitha shkencave dhe arteve të bukura mbi themelet e një shteti politikisht të lirë dhe ekonomikisht të shëndetshëm është qëllimi ynë kryesor kulturor.*

Kjo duhet të arrihet përmes:

26. Edukimi i të rinjve në burra fizikisht të shëndetshëm dhe intelektualisht të lirë sipas traditave të mëdha të jetës intelektuale gjermane.
27. Liri e plotë e fesë dhe e ndërgjegjes.
28. Mbrojtje e veçantë e besimit të krishterë.
29. Shtypja dhe përjashtimi i doktrinave fetare që shkojnë kundër ndjenjës morale gjermane dhe përmbajtja e të cilave mbart një karakter shkatërrues për shtetin dhe kombin.
30. Shtypja e të gjitha ndikimeve të dëmshme në letërsi dhe shtyp, skenë, art dhe kinema.
31. Liria e mësimdhënies në universitetet gjermane, formimi i një klase sunduese njerëzish me karakter.

Machine Translated by Google

VI. Ushtarake:

32. Bërja e kombit të mbrojtshëm nëpërmjet futjes së ligjit ushtarak për çdo të lirë gjermanisht.

33. Heqja e trupave mercenare.

34. Krijimi i një ushtrie milicie për mbrojtjen e atdheut nën një trupë oficerësh profesionistë që do të ndërtohej nëpërmjet një disipline të rreptë hierarkike.

VII. Reforma të tjera:

35. Reforma e sistemit të shtypit. Shtypja e të gjitha instrumenteve të shtypit që bien ndesh me shqetësimet e popullit gjerman. Përgjegjësia më e rreptë për të gjitha lajmet që janë të shtrembëruara në mënyrë të rreme ose tendencioze.

36. Reforma e të drejtës së votës me heqjen e formave aktuale korruptuese të fushatës zgjedhore dhe mungesës së përgjegjësisë së të zgjedhurve (imunitetit).

37. Zhvillimi i dhomave profesionale.

38. Reforma e gjyqësorit në fushën e

Ligji i tokës – (njohja themelore e së drejtës së pronësisë mbi tokën, mosdhënies me qira të tokës nga ana e kapitalit privat, e drejta e përparësisë së blerjes së shtetit dhe kthimi i tokës shtetit në rast të menaxhimit të pakujdesshëm).

E drejta civile - (mbrojtje shumë më e rreptë e nderit personal dhe e shëndetit, në krahasim me mbrojtjen ligjore të njëanshme të vendimeve mbi pronën sot).

39. Reformat kushtetuese:

Kushtetuta: Kushtetuta që korrespondon me karakterin gjerman është një udhëheqje shtetërore sovrane e përqendruar në një pozicion më të lartë. - Nëse ky pozicion më i lartë mbahet nga një monark që do të zgjidhet nga populli apo nga dy ose tre zyrtarë më të lartë përgjegjës të Rajhut, duhet të lihet për përcaktim të mëvonshëm nga populli.

Karakteri federal i Rajhut: Përbërja e popullit gjerman nga provinca të ndryshme, e lidhur nga brenda përmes fiseve dhe historisë, kushtëzon pavarësinë gjithëpërfshirëse të shteteve individuale federale në lidhje me punët e tyre të brendshme.

Shqetësimi i Rajhut është përfaqësimi i popullit gjerman jashtë, pasaportat dhe taksat, dhe, më tej, ushtria dhe marina.

Tre kundërshtarë kryesorë qëndrojnë në rrugën e realizimit të këtij programi kombëtar dhe ekonomik të Nacional Socializmit. Marksizmi, parlamentarizmi dhe, mbi të dyja, kapitali i madh i huadhënies.

Beteja jonë antimarksiste drejtohet kundër doktrinës së Karl Marksit hebre që shpërbënte shtetin, kundër doktrinës së luftës së klasave që shpërbënte popullin, kundër doktrinës së mohimit të pronës private që shpërbënte ekonominë dhe kundër konceptit thjesht ekonomik materialist të historisë.

2. Beteja jonë antiparlamentare drejtohet kundër papërgjegjshmërisë së të ashtuquajturve përfaqësues popullorë të cilët - të imunizuar - nuk duhet të marrin kurrë përgjegjësi për pasojat e vendimeve të tyre, si dhe kundër të gjitha dëmeve të prodhuara prej tyre (korrupsion, nepotizëm, ryshfet) dhe, si pasojë më e keqe - një qeverie të varur nga një parlament i tillë.

Machine Translated by Google

3. Beteja jonë anti-mamoniste, e cila shtrihet mbi dy frontet e tjera të betejës, drejtohet kundër fuqisë financiare që përfshin botën, domethënë kundër gjakderdhjes dhe shfrytëzimit të përhershëm financiar dhe ekonomik të popullit tonë përmes kapitalit të madh të huave.

Megjithatë, kjo betejë është, nga ana tjetër, edhe një luftë e fuqishme intelektuale kundër frymës materialiste shkatërruese të egoizmit dhe lakmisë, me të gjitha manifestimet e saj korruptuese shoqëruese në të gjitha fushat e jetës sonë publike, ekonomike dhe kulturore.

Në analizën e fundit dhe më të thellë, bëhet fjalë për betejën e dy botëkuptimeve që shprehen përmes dy strukturave intelektuale thelbësisht të ndryshme - shpirtit produktiv dhe krijues dhe shpirtit të lëvizshëm lakmitar. Shpirti krijues i rrënjosur në tokë dhe që përsëri e kapërcen botën në përvojën metafizike i gjen përfaqësuesit e tij kryesorë te njeriu arian - shpirti lakmitar, pa rrënjë, komercial dhe materialist i drejtuar thjesht drejt kësaj bote e gjen përfaqësuesin e tij kryesor te hebreu.

Ashtu si Antisemitizmi, Nacionalsocializmi sheh në frymën materialiste hebraike rrënjën kryesore të së keqes, por ai e di gjithashtu se kjo betejë më e fuqishme e historisë botërore nuk mund të qëndrojë në kërkesa thjesht negative antisemite, prandaj i gjithë programi kombëtar dhe ekonomik i Nacionalsocializmit ngrihet shumë më lart se beteja sigurisht revolucionare, por negative antisemite, duke dhënë pozitivisht një imazh krijues dhe konstruktiv se si duhet të duket gjendja e punës dhe performancës Nacionalsocialiste.

Nëse arrihet ky qëllim kryesor, atëherë Partia Nacional Socialiste do të shpërbëhet. *Nacionalsocializmi do të jetë bërë atëherë përmbajtja e jetës së të gjithë popullit gjerman.* Partia Nacional Socialiste e Punëtorëve Gjermanë në përgjithësi nuk është një parti parlamentare në kuptimin e zakonshëm të fjalës, por vetëm pjesa e vendosur, e orientuar drejt së ardhmes dhe e popullsisë që është mbledhur rreth një udhëheqësi të fortë në vullnet dhe mendje, me qëllim që ta nxjerrë Gjermaninë nga turpi dhe pafuqia nga jashtë, nga shkatërrimi dhe korrupsioni nga brenda, drejt një pozicioni të fuqishëm dhe imponues nga jashtë, dhe, nga brenda, drejt një bashkësie kombëtare ekonomikisht të shëndoshë, kulturorisht të lulëzuar, intelektualisht dhe moralisht të lartë.

Ne dëshirojmë të ndërtojmë Rajhun e dëshirës gjermane, siç këndon Geibel41:

Një nga jashtë, me një shpatë të fuqishme,
Të mbledhur rreth një flamuri të lartë,
I pasur dhe i shumëfishtë nga brenda,
Çdo fis në mënyrën e vet!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) ishte një poet dhe dramaturg gjerman i cili shkroi disa poema patriotike që u sulmuan nga rrethi letrar liberal bashkëkohor 'Gjermani i Ri' rreth shkrimtarëve hebrenj, Heinrich Heine dhe Ludwig Borne, por më vonë u mbështetën nga Nacional Socialistët.

Machine Translated by Google

3. Struktura Shtetërore e Shtetit Kombëtar Shtet Socialist

Ideja Nacional Socialiste e shtetit gjerman

Që në kapitullin mbi themelet politike të pushtetit, kemi theksuar faktin se çdo devijim i sundimtarëve gjermanë nga detyrat e tyre thjesht gjermane shoqërohej me pasojat më të këqija për popullin gjerman. Nëse dikush shqyrton historinë gjermane, gjithmonë e gjen dëshirën gjermane për një shtet kombëtar të mbyllur të realizuar vetëm në periudha të shkurtra historike, vazhdimisht kjo ëndërr gjermane u shua, dhe vazhdimisht Gjermania u zhyt në pafuqi dhe shpërbërje. Kështu, qëndron i palëkundur nga e gjithë historia gjermane një mësim se vetëm mbyllja e kombit brenda një shteti të udhëhequr fuqishëm i mundëson Gjermanisë t'i rezistojë rreziqeve të mëdha që i dalin asaj vetëm nga situata e saj e pafavorshme gjeopolitike. Pothuajse askund Gjermania nuk ka kufij natyrorë, pothuajse kudo ajo shtrihet e lirë dhe e pambrojtur kundër sulmeve armiqësore. As deti që rrethon Anglinë dhe as malet e larta që ndajnë Spanjën dhe Italinë nga fqinjët e saj nuk i japin Gjermanisë një mbrojtje natyrore. Franca ka vetëm një anë të hapur kundër nesh, Rusinë po njësoj. Vetëm Gjermania qëndron në mes midis kombeve të tjera - si zemra - dhe si fusha e betejës së Evropës. Në tokën gjermane luftuan ushtritë spanjolle, franceze, angleze, suedeze, ruse dhe mongole, në tokën gjermane u zhvilluan luftërat e frikshme fetare të Luftës Tridhjetëvjeçare, dhe anasjelltas, gjermanët derdhën gjak në shërbim të huaj për interesa të huaja në të gjitha vendet. Nëna Germania derdhi gjak nga mijëra plagë që u goditën nga ushtritë e saj të huaja dhe - që u goditën në të nga konfliktet e bijve të saj. Pafundësisht tragjike është historia gjermane, aq tragjike saqë dëshira gjermane për një Rajh gjerman të bashkuar dhe të mbyllur u përfshi në përralla, në sagat e Barbarossa-s së vjetër në Kyffhäuser42. Gjatë shekujve, realizimi i idesë së shtetit gjerman mbeti - një dëshirë dhe shpresë e njerëzve më të mirë të kombit derisa, në vitin 1871, një farkëtar i fuqishëm farkëtoi unitetin e Gjermanisë. Mbeti shumë për të dëshiruar në realizimin e shtetit të Madh Gjerman që do të përfshinte të gjithë gjermanët që jetojnë në lidhje territoriale me atdheun. Por tashmë ky realizim i pjesshëm i dëshirës gjermane na dha një lulëzim të lartë të historisë gjermane si rrallë më parë.

Por nuk kemi pse të llogarisim me "nëse" dhe "por", përkundrazi, duhet të mësojmë nga historia. Politika është histori që po bëhet, dhe nëse nga "krijimi i historisë" shpëtimi do të lulëzojë për popullin tonë, atëherë shtetësia jonë, politika jonë kombëtare duhet, me respekt për atë që ka ndodhur në histori, të shmangë gabimet e kohërave të mëparshme dhe të lidhet me traditën më të mirë. Njeriu, politikani pa histori që krijon histori në mënyrë dogmatike nga kolltuku i tij, do të jetë në gjendje të sjellë vetëm fatkeqësi mbi një popull, siç e kemi përjetuar në vitet e fundit nga qeveritarët e rinj marksistë gjermanë - showmen. Sa katastrofike dhe e dëmshme është rënia e plotë e formës së vjetër shoqërore, veçanërisht kur ky shkatërrim është identik me forcën e lëvizjes marksiste, aq pak mund të ruhet e vjetra vetëm sepse është e vjetër.

Këtu qëndron edhe një herë tragjedia e shpirtit konservator, që, krijuesisht i pafrytshëm dhe

42 Vargu i kodrave Kyffhäuser midis shteteve të Turingisë dhe Saksonisë-Anhalt konsiderohet të jetë vendi i prehjes së Perandorit të Shenjtë Romak, Friedrich Barbarossa (1122-1190), i cili u mbyt në lumin Saleph në Turqi gjatë Kryqëzatës së Tretë.

Machine Translated by Google

Pa imagjinatë, ajo hedh poshtë çdo gjë të re vetëm sepse është e re dhe sepse i përmbahet fort formave të vjetruara që e kanë humbur substancën e tyre shumë kohë më parë. Njerëzit dhe shteti nuk janë mumje dhe konstruksione, por qenie të gjalla; rrobat e prera një herë nuk i përshtaten përgjithmonë.
Vetëm disa tipare themelore mjaft të mëdha nxirren nëpërmjet fatit të kombeve, dhe neglizhenca e një dijeje të tillë themelore është hakmarrë gjithmonë me hidhërim ndaj kombeve. Për ne gjermanët, doktrina themelore historike kombëtare politike është: "Jini të bashkuar!"

Megjithatë, fjala "të bashkuar"43 nuk do të thotë "unitet"44 por "të qenit në marrëveshje"45. Vetëm nga marrëveshja e fiseve gjermane mbi parimet e politikës së jashtme dhe të brendshme mund të rritet si lulja e saj më e mirë një shtet i lirë nga brenda që është i fuqishëm nga jashtë me peshë ndërkombëtare.

Prandaj, për shtetin gjerman, mund të mos ketë motive ekonomike, kishtare apo humanitare evropiane apo ndërkombëtare, por vetëm ekskluzivisht mirëqenien e të gjithë kombit gjerman. Dua të them "motive" për veprim politik. Krahas kësaj, rrjedhin natyrshëm ndikimet e një karakteri kishtar, ekonomik dhe në përgjithësi njerëzor, të cilat duhet të vlerësohen dhe të merren në konsideratë në mënyrë adekuate. Por parimi duhet të jetë dhe të mbetet që shteti kombëtar gjerman duhet të përfaqësojë vetëm gjermanët dhe kjo në politikën e brendshme, si dhe në atë të jashtme.

Prandaj, qëllimi ynë politik kombëtar është:

1. Themelimi i një shteti kombëtar të mbyllur që përfshin të gjithë gjermanët.

2. Përfaqësimi i fuqishëm i të gjitha interesave gjermane jashtë vendit.

Ideja Nacionaliste

Parakushti për zgjimin ose, më mirë, për rizgjimin e një vetëdije të fortë kombëtare është

largimin e të gjithë hebrenjve dhe jo-gjermanëve nga të gjitha pozicionet përgjegjëse në jetën publike.

Beteja mbrojtëse e vendosur kundër pushtimit të hebrenjve në pothuajse të gjitha fushat e jetës sonë publike kryhet me energji të plotë vetëm nga Nacional Socializmi. Beteja kundër hebraizmit është lufta e vetëdijshme për shpirtin gjerman dhe për lirinë gjermane.

Ndikimi dhe efekti i hebrenjve mbi popujt pritës nuk mund të krahasohet aspak me marrëdhëniet e pushtetit dhe betejat e popujve të tjerë, por vetëm me luftën për jetë a vdekje midis një trupi të shëndetshëm dhe mikrobeve vdekjeprurëse helmuese që e kanë sulmuar atë. Kur një organizëm i gjallë sulmohet nga bacilet helmuese, pyetja është e vetme: ose forca e shëndetshme e trupit do të bëhet sundimtare e ndërhyrësve të huaj - pastaj i shqen ata - ose nuk do të jetë më sundimtare e tyre, pastaj do të vdesë për shkak të tyre. Po kështu, për popujt pritës të hebrenjve kudo në botë ekziston vetëm kjo: ose shqeni hebrenjtë nga trupi kombëtar - ose vdisni për shkak të hebreut.

Pikërisht krahasimi me trupin e njeriut dhe mikrobet na tregon shumë qartë se sa i pabarabartë është mendimi mashtrues i preferuar, se hebrenjtë u përhapën kudo vetëm për shkak të efikasitetit të tyre më të madh dhe është shumë e gabuar dhe e padrejtë t'i sulmosh dhe t'i persekutosh ata për këtë arsye. Nuk mund të thuhet thjesht se bacili i kolerës është gjithashtu shumë më i fortë dhe efikas se njeriu dhe për këtë arsye e ka mposhtur njeriun e shëndetshëm - jo,

---

43 'enig'

44 'Njësia'

45 'Një ritëm i caktuar'

Machine Translated by Google

është një helm për njeriun. Dhe, pikërisht ashtu si në këtë betejë të organizmit të gjallë kundër helmeve pushtuese, shfaqen simptoma të veçanta të helmimit të shoqëruara me gjendje etheje, dhimbje barku, simptoma paralize etj., kështu edhe beteja e kombeve të sulmuara nga hebreu shprehet në simptoma mjaft të ngjashme të sëmundjes - trazira dhe agjitacion në jetën qytetare dhe politike, konvulsione të fuqishme në trupin kombëtar, trazira, terror, luftë civile që alternohen me simptoma mjaft tipike të paralizës, veçanërisht në pjesët intelektuale të kombeve - në qeveri. Atëherë ekziston vetëm një pyetje, nëse qarqet e vetëdijshme kombëtare që njohin armikun arrijnë të paralajmërojnë dhe ndriçojnë qeveritë apo të formojnë qeverinë dhe të neutralizojnë vetë hebrenjtë - atëherë kurimi hyn me siguri; nëse nuk arrin ta bëjë këtë, atëherë vdekja kombëtare hyn po aq me siguri. Nuk ka rrugë të tretë. Një izolim i përkohshëm - për të mbetur me imazhet mjekësore - sjell vetëm ilaçe të dukshme: herët a vonë bacilet shpërthejnë përsëri në enët e gjakut të trupit, fundi i kësaj beteje të dytë është atëherë vdekjeprurës për pacientin.

Vendimtar për suksesin përfundimtar - si në jetë në përgjithësi - është vullneti për pushtet. Pa këtë vullnet për pushtet - pa këtë vullnet për të ruajtur kombin, kombi dorëzohet pa ndihmë në një rënie. Ajo që nuk rrëzohet fjalë për fjalë bëhet skllav, fellahin, skllav dhe shërbëtor i fuqisë botërore tërësisht hebraike.

Është një betejë për jetë a vdekje. Shumë ushtarë të aftë janë nisur - por shumica e shokëve tanë kombëtarë janë ende në gjumë. Edukimi vazhdimisht, i palodhur, është zgjidhja. Ajo që e bën këtë edukim kaq veçanërisht të vështirë është paaftësia dhe butësia e arianit pikërisht në këto çështje jetësore racore.

Përzierja e fortë racore brenda vetë popullit tonë gjerman padyshim që e ka varrosur pothuajse plotësisht vetëdijen e qartë dhe të lartë racore tek shumë njerëz, kështu që vetëm një ndjenjë e pacaktuar neverie ndaj hebrenjve të huaj racor ka mbetur në vend të një njohurie të saktë të ligjeve racore. Hebreu, nga ana e tij, i ka ndjekur me shumë rigorozitet ligjet e tij racore për më shumë se dy mijë vjet, duke e ditur qartë rëndësinë e jashtëzakonshme të ruajtjes së pastërtisë së gjakut për karakterin dhe kombin.46

Nga ana tjetër, ai ka qenë në gjendje ta paraqesë agjitacionin racor si mbeturina të vjetruara, gjë që, në lidhje me përzierjen racore në Gjermani, për fat të keq ishte e mundur për të me një farë justifikimi. Në vend që përbuzja hebraike për shkencën racore nga ana e gjermanëve të kundërshtohej me vendosmëri të plotë, me kërkesën: "Gjerman, mbaje gjakun tënd të pastër!", gjermani ishte inferior edhe në këtë fushë ndaj arteve psikogogjike47 të hebreut. Shekulli i Iluminizmit me idealet e tij humanitare u solli vërtet hebrenjve çlirimin nga zinxhirët që ishin farkëtuar nga paraardhësit tanë në mençurinë e tyre më të lartë kundër infektimit të shpirtit hebraik të grabitjes dhe fajdesë, por për ne vetëm konfuzion dhe pasiguri mbi këtë çështje themelore. Me fjalinë: "edhe hebrenjtë janë njerëz" - një fjali që u kundërshtua dhe në të vërtetë nuk është kurrë e diskutuar nga askush - hyrja e hebrenjve në të drejtat e barabarta qytetare u dha. Rezistenca kombëtare-racore kundër popullit të huaj hebre të një strukture intelektuale krejtësisht të ndryshme u qetësua dhe beteja kundër emancipimit qytetar u paralizua që nga fillimi.

Nga kjo platformë tani u zhvillua pushtimi i të gjithë ekonomisë sonë dhe,
kohët e fundit, jeta publike deri në situatën aktuale të sundimit të pakufizuar të hebrenjve.

---

46 Krahaso vëllimet e Bibliotekës Kombëtare Socialiste mbi racën dhe hebrenjtë!
47 Artet e bindjes.

Machine Translated by Google

Një seri e tërë dëshmish të vetë hebrenjve zbulon se ata ndihen si një shtet brenda një shteti, se ndihen më të lidhur me shokët e tyre racor në vende të tjera sesa me popujt pritës.

Nga kjo ndjenjë hebraike e përkatësisë së ngushtë midis popujve prodhohen drejtpërdrejt rreziqe për popujt indigjenë në fushën e marrëdhënieve të jashtme politike të kombeve në luftë dhe paqe.

Megjithatë, në fillim, vëmendja e hebrenjve u drejtua nga kërkesa për avantazhe ekonomike. Këtu, edhe një herë, ndjekja e tyre e pakufizuar e fitimit, e dëmtuar nga mungesa e ndjenjave shoqërore për popujt pritës, u shërbeu atyre në një mënyrë të favorshme.

Si shpikës dhe bartës të sistemit modern të kreditit, shumë shpejt u bë e lehtë për ta që të vinin nën ndikimin e tyre të gjithë ekonominë financiare të shteteve dhe, nëpërmjet bankave dhe bursës, edhe pjesën më të madhe të sektorit privat.

Nga këtu, pra, pas krijimit të pozicionit të tyre financiar, hebrenjtë i shtrinë gishtat edhe produkteve intelektuale-kulturore të kombit; këtu fryma e tyre lëvizëse, zgjuarsia e tyre e shpejtë, kuptimi i tyre kritik - karakteristika që shpesh mund të duken si avantazhe të caktuara për shpirtin serioz, të rëndë dhe të thjeshtë arian - u erdhën në ndihmë.

Por në realitet, ishte vetëm instinkti i hajdutërisë, mungesa e ndërgjegjes dhe pandërgjegjshmëria e tyre - e cila është shpallur tashmë në doktrinat e tyre fetare. Për hebreun, sipas doktrinave të Schulchan Aruch48, prona e jo-hebreut është si pronë pa zot - aty në mënyrë që hebreu ta përvetësojë atë! Hebreu vuri në shërbim të tij të gjitha mjetet e teknikës bankare dhe të bursës. Anonimizimi - depersonalizimi i ekonomisë sonë përmes formës së tregtueshme të shoqërisë aksionare - në një farë mase e ka ndarë kapitalin nga puna, aksionari di në rastet më të rralla diçka nga fabrika e tij, ai ka vetëm interes të njëanshëm në rentabilitetin *e parave të tij.*

kur ai e ka investuar atë në formën e aksioneve. Ky fenomen duhet përmendur në këtë vend sepse me këtë depersonalizim të ekonomisë sonë shkon dorë për dore edhe degradimi i saj. Sipërmarrësi dhe prodhuesi që e ka ndërtuar ndërmarrjen e tij nga e para, që i njeh kërkesat e klientëve të tij, që ende ka ndershmërinë e vjetër të biznesit dhe e konsideron si detyrë të tij të prodhojë një produkt të fortë, të mirë dhe të qëndrueshëm që korrespondon me nevojat aktuale të ekonomisë, ky sipërmarrës vërtet i fortë është diçka kaq thelbësisht e ndryshme nga aksionari i madh modern i cili, me zotërimin thjesht kapitalist të një pakete të madhe aksionesh, njeh vetëm një interes, të synojë një kthim sa më të lartë të jetë e mundur. Nëse në ndërmarrje prodhohen objekte të mira dhe të lira, nëse në përgjithësi vlerat prodhuese krijohen nga një shoqëri aksionare apo, si në rastin e kompanive të kreditit (bankave) në përgjithësi, nuk krijohen vlera, është një çështje indiference të madhe ndaj kapitalistit - aksionarit. Kjo ka si pasojë të mëtejshme se prodhimi është më pak i orientuar drejt nevojave, se, përkundrazi, vetëm një nevojë e dukshme duhet të nxitet përmes reklamave të mëdha. Më parë, në kodin e nderit të sipërmarrësve ishte krejtësisht e ndaluar të lavdëroheshin produktet e dikujt; ai që e bënte këtë ishte një lajmëtar tregu, dhe një lavdërim i tillë i mallrave të dikujt, si një lajmëtar tregu, konsiderohej nga biznesmeni i fortë si konkurrencë e pandershme. Megjithatë, tregtari hebre kryente pikërisht këtë lloj biznesi tregtar me këmbëngulje të plotë, ku *arti i tij i bindjes* i vinte në ndihmë. Sot, në vend të lajmëtarit këmbëngulës hebre, është shfaqur reklama hebraike.

48 Schulchan Aruch është kodi më autoritar i ligjit hebraik dhe u hartua në vitin 1563 në Palestinën veriore nga Yosef Karo.

Machine Translated by Google

Në fushën e shkencës ndodhi një zhvillim i ngjashëm, veçanërisht në fushën e shkencës ekonomike - të ashtuquajturën ekonomi kombëtare. Gradualisht, detyra e ekonomisë kombëtare nuk shihej më si hetim i legjitimiteteve dhe nevojave ekonomike kombëtare dhe në nxjerrjen e udhëzimeve për udhëheqjen ekonomike nga rezultatet e hetimeve, por gjithnjë e më shumë kryhej vetëm një përshkrim i situatës pa hetuar nëse fenomenet dhe format ekonomike të hasura ishin gjithashtu të mira, të përshtatshme dhe të zbatueshme për nevojat aktuale të ekonomisë kombëtare. Në këtë mënyrë, njerëzit ia dolën mbanë, dhe ia dolën mbanë sot më shumë se kurrë, në shkaktimin e dëmeve të tmerrshme për ekonominë dhe, me këtë, për komunitetin kombëtar - të shikuara shkencërisht - dhe, për këtë arsye, në një mënyrë të pandryshueshme. Në këtë fushë hyn veçanërisht doktrina e industrisë shtetërore dhe private të shërbimeve të kreditit, dhe veçanërisht doktrina e interesit. Ne e kemi trajtuar këtë çështje në detaje në një vend tjetër, këtu mjafton të theksojmë faktin se në thelb ajo që ne e quajmë ekonomi kombëtare sot është vetëm një udhëzim kapitalist privat për pasurim personal dhe një përpjekje e mirëorganizuar për të justifikuar grabitjen kapitaliste me fajde të fuqisë punëtore të kombeve prodhuese.

Vlen të përmendet se midis lektorëve të ekonomisë kombëtare ka një numër shumë të madh përqindja e hebrenjve.

Për laikun, më e habitshme është ndërhyrja e hebrenjve në fushën letrare dhe artistike.
fushë.

Kushdo që shqyrton teatrin tonë të sotëm do të tronditet nga poshtërsia dhe cinizmi që përhapet atje. Veçanërisht e vlefshme është kjo për fenomenin modern të kinemasë. Drama e shthururve dhe e mashtruesve sundon skenat tona; me dialektikë subversive dhe të zgjuar, gjermanit të mirë i mësohet se morali dhe etika, nderi dhe ndërgjegjja janë në thelb budallallëk i pastër pa të cilin mund të shkohet më tej. Këto sulme ndaj publikut shoqërohen nga shqetësimi i agjencisë teatrore hebraike në të cilën njohuria e atyre që janë të prirur artistikisht tenton të vendosë më pak sesa mirënjohja ndaj agjentëve të teatrit dhe koncerteve të atyre që kërkojnë një pozicion.

Por më pas pasoi manipulimi i opinionit publik në një shkallë të gjerë nëpërmjet shtypit të përditshëm. Pothuajse të gjitha gazetat e mëdha kaluan gradualisht në pronësi hebraike.
Kështu, rrethi rreth popullit gjerman u mbyll. Sundimit ekonomik iu shtua edhe ai intelektual. Çdo gjë që dëmtonte interesat hebraike u mbajt e fshehur dhe u heshtur nga publiku për aq kohë sa të ishte e mundur; nëse idetë ose shfaqjet megjithatë pohonin veten, atëherë fillonte gjuetia e vërtetë e shtrigave, fillimisht përmes përpjekjes për t'i bërë përpjekje të tilla qesharake, dhe, nëse as kjo nuk ndihmonte, duhej të vepronin gënjeshtrat dhe keqinterpretimet, si dhe denigrimi personal. U përpoqën të merrnin ryshfete, të kërcënonin dhe në fund nuk ngurronin as të minonin ekonomikisht kundërshtarin ose qortuesin e papërshtatshëm, apo edhe ta vrisnin atë.

Kjo armë e fundit më e frikshme në përgjithësi nuk përdorej, ose përdorej vetëm rrallë, kundër personave privatë, sepse vështirë se reagimi i një miku të vërtetë të popullit pa një pozicion pushteti politik ose shtetëror arrinte një shkallë efektiviteti përpara se ai të thyhej tashmë nga breshëria e gënjeshtrave dhe shpifjeve në organet publike të hebrenjve.

Në parti, pakënaqësia e masave u nxit përmes ekzagjerimit ekstrem, dhe urrejtja klasore kundër të pasurve dhe mbrojtësve të tyre të supozuar, autoritetit shtetëror dhe ushtrisë, u ndez. Edhe këtu - si kudo në rastin e këtyre sulmeve ndaj shtetit kombëtar - ishin hebrenjtë ata që kryesisht agjituan dhe nxitën. Mjafton të kujtojmë se Karl Marksi, themeluesi i doktrinës marksiste të luftës së klasave, ishte me të vërtetë një hebre (Mardokeu

Machine Translated by Google

ishte emri i tij i vërtetë). Lajmëtari i tij në Gjermani, Ferdinand Lassalle49, fillimisht Feist Lasal, ishte gjithashtu hebre.

Gjatë luftës dhe revolucionit, vepra hebraike e shkatërrimit kundër shtetit gjerman përfundoi. Princat u dëbuan, oficerëve iu hoqën epauletat, zyrtarët iu nënshtruan urisë, në mënyrë që të mund të vinin në dispozicion fuqinë e tyre punëtore - të domosdoshme edhe për shtetin socialist-kapitalist të lartë të Gjermanisë moderne. Në këtë mënyrë, kombi gjerman u çarmatos, u dobësua, u vodh nga udhëheqësit e tij, u shpronësua dhe u dhunua, u demoralizua dhe u dobësua, ndërsa kudo në jetën publike, në ekonomi dhe politikë, në art dhe teatër, hebrenjtë përvetësuan një hegjemoni të padiskutueshme.

Themeli i sundimit të tyre është pasuria e tyre e madhe.

Pavarësisht numrit të tyre të vogël në raport me popujt pritës, ata kanë qenë në gjendje t'i sjellin të gjitha postet e rëndësishme të jetës publike në duart e shokëve të tyre racistë hebrenj ose të gjermanëve të lidhur ngushtë me hebrenjtë. Megjithatë, një largim i hebrenjve nga trupi kombëtar gjerman është plotësisht i mundur - aq më tepër në faktin se aktiviteti i vërtetë dhe i rëndësishëm prodhues në industri dhe bujqësi, në profesione dhe administratë, është pothuajse tërësisht i lirë nga hebrenjtë.

Një largim i hebrenjve nga trupi ynë kombëtar nuk do të shqetësonte prodhimin bujqësor - ende nuk kam parë ndonjë hebre pas parmendës duke shkuar rreth brazdës - as fabrikat nuk do të duhej të ndaleshin për shkak të mungesës së punëtorëve - fuqia punëtore do ta dijë me të vërtetë se asnjë hebre nuk ngre qymyr në punë të vështira ose nuk qëndron në farkë - vendet tona të punës të farkëtarit dhe metalpunuesit, zdrukthëtarit dhe këpucarit, nuk do të mbeteshin jetimë - shtëpitë nuk do të mbeteshin në asnjë mënyrë si rrënoja pas dëbimit të hebrenjve, statistikat nuk përmendin asgjë për muratorë dhe zdrukthëtarë, çatixhinj ose xhamxhinj hebrenj. Por as në tregti nuk do të shfaqej një ngecje nëse hebrenjtë nuk do të ishin më atje. Në fushën e sistemit të transportit, shteti deri më tani është kujdesur për trafikun personal dhe të mallrave në një mënyrë shembullore dhe, gjithsesi, kush i ka parë hebrenjtë si konduktorë hekurudhore ose makinistë lokomotivash -

apo si konduktorë tramvaji, apo si karrocierë apo punëtorë transporti?

Por edhe në fushën e predispozicionit tipik të hebreut për tregti dhe financë, postet administrative ushtarake para luftës kanë treguar se ishin në gjendje të kryenin një shërbim të kujdesshëm magazinimi dhe furnizimi, në vetë tregtinë janë aktivë qindra mijëra nëpunës tregtarë dhe biznesmenë gjermanë që i kuptojnë aspektet dhe nevojat reale të tregtisë, dhe në bankën shtetërore dhe bankën postare ne zotërojmë institucione që mund të formojnë bazën e një ekonomie të shëndetshme kombëtare të çliruar nga ekonomia grabitqare hebraike.

Nëse në këtë përmbledhje mjaft të shkurtër kemi parë se hebrenjtë nuk përfaqësojnë në asnjë mënyrë një funksion të pazëvendësueshëm në jetën tonë shtetërore dhe kombëtare, se ata, nga ana tjetër, e keqpërdorin supremacinë e tyre në mënyrën më të pamëshirshme në dëm të popujve pritës, atëherë si pasojë e dukshme dhe logjike prodhohet kërkesa për dëbimin e hebrenjve nga kombi ynë.
Vetëm ai që i zotohet bashkësisë kombëtare gjermane mund të jetë shtetas shteti50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) ishte një socialist gjermano-hebre i cili njihej me Marksin, megjithëse ky i fundit e konsideronte oportunist për shkak të gatishmërisë së tij për të bërë kompromis me Bismarkun konservator. Prandaj, Marksi nuk e mbështeti Lassalle-n kur ky i fundit themeloi një Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Komitetin e Përgjithshëm të Punëtorëve Gjermanë).
Shoqata) në vitin 1863 synonte kryesisht marrjen e të drejtës universale të votës së drejtpërdrejtë.

50 Ky përcaktim ishte përfshirë tashmë në pjesën e dytë të Ligjeve të Nurembergut të 15 shtatorit 1935, 'Ligji i shtetësisë së Rajhut', Neni 2: "Një shtetas i Rajhut është vetëm ai nënshtetas që është me gjak gjerman ose të afërm dhe i cili, nëpërmjet sjelljes së tij, tregon se është i dëshiruar dhe i aftë t'i shërbejë me besnikëri popullit gjerman dhe Rajhut." Ndarja e plotë e hebrenjve nga shoqëria gjermane u dekretua në pjesën e parë të këtyre ligjeve, 'Ligjet për mbrojtjen e gjakut gjerman dhe nderit gjerman'.

Machine Translated by Google

Nga ky shqyrtim i çështjes racore rrjedhin natyrshëm dhe domosdoshmërisht edhe pasojat e tjera të ndalimit të imigracionit të hebrenjve lindorë. Është një mungesë e plotë e të kuptuarit të çështjes hebraike nëse dikush beson se mjafton të largojë hebrenjtë lindorë përmes një ndalimi të imigracionit. Është absolutisht e nevojshme që njëkohësisht të vendosen hebrenjtë armiqësorë ndaj popullit tonë të vendosur midis nesh nën veprimin e një të huaji. Hebrenjtë lindorë janë sigurisht rezervuari i madh nga i cili hebrenjtë vazhdimisht ushqehen. Rreziku i madh që përfshin ky imigrim është zbuluar me gjithë qartësi përmes përvojave të viteve të fundit. Brenda pak vitesh, këta hebrenj lindorë kanë qenë në gjendje, përmes të gjitha trukeve dhe lulëzimit të mundshëm të biznesit, të fitojnë pasuri të madhe. Sallat tona të gjyqit janë plot me mashtrime të ushtruara nga elementë të tillë të huaj. Shteti nuk ka aspak interes në imigracionin e njerëzve të tillë që në asnjë mënyrë nuk e bëjnë veten të dobishëm në mënyrë produktive.

Ky qëndrim i shtetit nacionalsocialist ndaj hebrenjve lindorë nuk përjashton që
Edhe anëtarët e kombeve të tjera që janë parazitë në trupin kombëtar mund të përjashtohen.

Diskutimi i këtyre çështjeve na çon tani në seksionin e tretë të politikës shtetërore të Nacionalsocializmi: për të drejtën e shtetësisë.

E drejta e shtetësisë

E drejta e shtetësisë duhet të fitohet. Në këtë parim, Nacionalsocializmi ndryshon ndjeshëm nga e drejta e vlefshme aktualisht, sipas së cilës çdo gjerman i rritur mbi 20 vjeç, mashkull dhe femër, mund të ushtrojë të drejtat e shtetësisë shtetërore. Po kështu, sot, sipas kushtetutës së Vajmarit, kjo mundësi është e hapur për anëtarët e racës hebraike. Në mënyrë të ngjashme, kjo anëtarësim shtetëror mund të fitohet nga çdo i huaj me përmbushjen e disa formaliteteve sipërfaqësore.

Kushtetuta e Vajmarit në përgjithësi nuk e kupton konceptin e qytetarit të shtetit, por flet në nenin 110 për anëtarësim në një shtet, dhe në nenin 109 për të drejta të barabarta para ligjit për të gjithë anëtarët e shtetit, si meshkuj ashtu edhe femra. Paqartësia e këtij koncepti përjashton natyrshëm kërkesën për parakushte morale dhe racore për fitimin e të drejtës së shtetësisë. Në kundërshtim me këtë, neni 113 i kushtetutës së Rajhut i merr "pjesët e kombit" (!) që flasin gjuhë të huaja nën mbrojtjen e tij të veçantë; ata "nuk mund të jenë në disavantazh në zhvillimin e tyre të lirë tradicional, veçanërisht në përdorimin e gjuhës së tyre amtare në arsim, si dhe në administrimin e brendshëm dhe administrimin e drejtësisë".

Nëse krahasohet me këtë shqyrtim shumë gjithëpërfshirës të shtetasve të huaj praktika e Ligjit tonë për Mbrojtjen e Republikës kundër shokëve të vet kombëtarë, detyrimi për t'ia dorëzuar armikut të ashtuquajturit kriminelë lufte, me sigurinë e garantuar në Nenin 112 se "asnjë gjerman i një qeverie të huaj nuk mund të dorëzohet për persekutim ose ndëshkim", dhe, nëse krahasohet pikërisht ky nen i fundit me gjykimet famëkeqe të francezëve kundër Krupp51 dhe drejtorëve të tij, ndoshta një referencë për faktin se autori i kësaj kushtetute ishte hebreu Preuss52 mjafton për të hedhur një dritë të qartë mbi të gjitha këto ngjarje.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen dhe Halbach (1870-1950) drejtuan Friedrich Krupp AG nga viti 1909 deri në vitin 1941. Në bashkëpunim me Reichswehr nën Hans von Seeckt (1866-1936), Krupp ndërmori riarmatim të fshehtë të Gjermanisë në shkelje të Traktatit të Versajës. Në vitin 1923, kur francezët dhe belgët pushtuan rajonin e Ruhrit, ata gjobitën edhe Krupp për mbajtjen e një
funeral i madh publik për trembëdhjetë punëtorët e fabrikës Krupp) në Essen të qëlluar për vdekje nga francezët gjatë pushtimit.

52 Hugo Preuß (1860-1925) ishte Ministri i Brendshëm gjermano-hebre i Republikës së Vajmarit dhe luajti një rol të rëndësishëm.
në formulimin e Kushtetutës së Vajmarit të vitit 1919.

Machine Translated by Google

Jo "e ardhmja më e lumtur e polakëve", siç tha Betthmann-Hollweg53 në një nga fjalimet e tij të pafat parlamentare, dhe as përmirësimi i gjendjes së hebrenjve në Rumani (sipas Kuhlmann)54 mund të jetë ideja kryesore e një shteti gjerman, por vetëm mirëqenia e popullit gjerman. Kjo temë udhëheqëse shprehet në programin kombëtar dhe ekonomik të NSDAP (Programi, f. 35) nën Nr. 7: *"Të drejtat dhe interesat e gjermanëve i paraprijnë atyre të anëtarëve të kombeve të huaja" dhe nën Nr. 6: "Ai që nuk është gjerman mund të jetojë vetëm si mysafir në Gjermani dhe i nënshtrohet ligjit për të huajt".*

Sipas kësaj, e drejta e shtetësisë shtetërore duhet të fitohet. Ajo mund të humbasë edhe për shkak të padenjësisë. Është një e drejtë nga e cila hebrenjtë përjashtohen në thelb, nga e cila mund të përjashtohen edhe anëtarët e kombeve të tjera.

Kushti i brendshëm për aplikantin për shtetësi shtetërore gjermane është zotimi ndaj kulturës dhe komunitetit gjerman. Ai që nuk zotohet ndaj kombit gjerman në këtë mënyrë, ai që deklaron veten armik të shtetit gjerman, ai që ndihet më i lidhur me anëtarët e kombeve të tjera sesa me popullin e tij, nuk mund të marrë asnjë të drejtë shtetësie shtetërore gjermane, sepse ai në të vërtetë nuk dëshiron të ketë të bëjë fare me komunitetin gjerman.

Duket vërtet një çmenduri kur njerëz që deklarojnë publikisht se nuk njohin asnjë atdhe të quajtur Gjermani, siç bënë Crispien55 dhe të tjerë, ende dëshirojnë të kështillojnë për fatin e këtij vendi, kur pretendojnë se si përfaqësues të popullit, si delegatë ende gëzojnë privilegje të veçanta dhe kur ende gëzojnë mbrojtjen e ligjeve veçanërisht të rrepta (mbrojtjen e republikës) në rast se ngrihen në detyrë nga ky parlament në pozicione qeveritare.

Shteti nacionalsocialist gjerman do të kërkojë pikërisht nga njerëz të tillë llogaridhënien më të rëndë dhe anëtarët e qeverive dhe parlamenteve revolucionare do të duhet të marrin përgjegjësi në mënyrë retrospektive për veprimet ose mosveprimet e tyre. Prandaj, ligjet që do të zhvillohen mbi përgjegjësinë e të gjithë personave që janë në jetën publike do të duhet të pajisen me fuqi retrospektive.

Këtu nuk bëhet fjalë, si në rastin e gabimit të revolucionit gjerman, për betejën për pagat e "proletarëve" të uritur kundër kapitalistëve të ngopur dhe të pangopur, pra nuk bëhet fjalë për mashtrimin e ndjenjave të shëndetshme dhe të sakta të punëtorëve përmes idesë së luftës së klasave, por këtu bëhet fjalë për kërkesën morale që papërgjegjësia e përfituesve aktualë të sistemit aktual parlamentar dhe qeveritar duhet të marrë fund, dhe që ata që janë pasuruar në mënyrë të tepruar mbi nevojat e popullit ose ata që kanë mbështetur makinacionet e qarqeve të tjera do të ndëshkohen me ndëshkimin e merituar.

Slogani: "Hakmarrësit e vegjël varen; të mëdhenjtë lihen të lirë" nuk duhet të vërtetohet i saktë. Shteti nacionalsocialist, përkundrazi, në rastin e përcaktimit të dënimit, do ta marrë në konsideratë faktin e joshjes së mashtruesve të vegjël si një masë shumë lehtësuese dhe, nga ana tjetër, do t'i nxjerrë kriminelët e mëdhenj kundër popullit gjerman para drejtësisë me rreptësinë e plotë të ligjit.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) shërbeu si Kancelar Gjerman nga viti 1909 deri në vitin 1917. Gjatë luftës, Betthman-Hollweg dukej se favorizonte politika më të moderuara sesa ato të mbështetura nga udhëheqësit ushtarakë.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) shërbeu si Sekretar i Shtetit për Punët e Jashtme i Gjermanisë nga gushti 1917 deri në Korrik 1918. Në maj 1918 ai negocioi Paqen e Bukureshtit me Rumaninë.

55 Arthur Crispien (1875-1946) u zgjodh anëtar socialdemokrat i parlamentit në vitin 1920 dhe u bë bashkëkryetar i Partisë Sozialdemokratike (SPD) në vitin 1922.

Machine Translated by Google

Puna pastruese e kësaj gjykate shtetërore nuk mund të ndalet në asnjë mënyrë tek ata që erdhën në pushtet për herë të parë me revolucionin. Ajo gjithashtu do të duhet të shënjestrojë ata nën qeverinë perandorake të cilët, nëpërmjet neglizhencës së tyre, e bënë të mundur këtë rënie gjermane. Kryepërgjegjësi - Bethmann-Hollweg - është larguar nga gjyqtarët e tij tokësorë, e njëjta gjë vlen edhe për fajtorin tjetër më të madh - Erzberger56, i cili, si babai i revolucionit të mjerë parlamentar të korrikut 1917, ngriti edhe një herë vullnetin e zbehur për fitore të armiqve. Edhe Eisner57
dhe Rathenau janë larguar nga skena e aktivitetit të tyre shkatërrues të kombit, sigurisht në një mënyrë të paligjshme, por sipas ligjeve të hekurta të historisë. Por shumë nga ata që, nëpërmjet organizimit të grevës së municioneve në janar 1918, i nguli një kamë në shpinë ushtrisë luftarake, janë ende gjallë ata që nëpërmjet fjalës dhe shkrimit thyen vullnetin për të fituar, ata që predikuan "paqe pa fitues dhe humbës", ata që ende jetojnë dhe e pranojnë atë si të drejtë, ata që keqpërdorën vuajtjet e popullit në luftë dhe revolucion për pasurimin e tyre të tepruar.

Sigurisht, një kërkesë e tillë politike kombëtare do të përhapë frikë dhe tmerr, dhe dhjetëra mijëra do të kenë frikë për jetën e tyre sepse nuk janë me zemër të pastër. Por për Nacional Socializmin, me këtë kërkesë për drejtësi sociale, ngrihet dhe bie çështja e fatit të popullit gjerman, nëse populli gjerman mund ta gjejë rrugën e tij drejt një kombi fisnik, apo nëse do të jetojë një jetë të mjerueshme në degradim dhe korrupsion si një komb fellahin. Për lëvizjen Nacional Socialiste, raisond'etre e saj përcaktohet gjithashtu nga kjo çështje.

E drejta e shtetësisë shtetërore, pra, nuk është diçka që do të vendoset në djepin e kujtdo që lind në Gjermani; përkundrazi, kjo e drejtë e shtetësisë shtetërore përfshin në vetvete edhe detyrimet më të larta morale ndaj shtetit dhe kombit. Megjithatë, respektimi i kësaj përgjegjësie ndaj shtetit dhe kombit duhet të mbrohet edhe nga mundësia që kjo e drejtë të humbasë përsëri në rast të padenjësisë.

Nga ana tjetër, fitimi i të drejtës së shtetësisë shtetërore nuk do të jetë një akt mëshire, por një kërkesë që çdo gjerman i zellshëm mund ta ngrejë, i cili e dëshmon veten të denjë për komunitetin gjerman dhe i cili i zotohet komunitetit racor dhe historik gjerman.
Kushdo që ka përmbushur detyrimin e tij ushtarak dhe të punës, kushdo që është aktiv si punëtor i ndershëm në profesionin e tij, ka të drejtë të fitojë të drejtën e shtetësisë shtetërore.

Por me këtë të drejtë të shtetësisë lidhet edhe detyrimi për të mos harruar në të gjithë punën tënde pikëpamjen e tërësisë më të madhe dhe gjithashtu për të qenë gjithmonë i vetëdijshëm në aktivitetin tënd ekonomik për faktin se duhet ta përshtasësh punën tënde në tërësi, domethënë, edhe me liri të plotë në fusha të veçanta, aktiviteti i qytetarit shtetëror gjerman nuk duhet të drejtohet kundër mirëqenies së tërësisë.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) ishte anëtar i Deutsche Zentrumspartei (Partia Katolike e Qendrës) i cili konsiderohej krahu i djathtë i Betthman-Hollweg. Gjatë luftës, në mesin e vitit 1917, ai kërkoi një përfundim të negociuar të luftës dhe minoi besimin në ushtrinë gjermane. Erzberger nënshkroi armëpushimin që i dha fund Luftës së Parë Botërore dhe, si Ministër i Financave në Republikën e Vajmarit, ai miratoi Traktatin e Versajës. Ai u vra në vitin 1921 nga anëtarët ultranacionalë të 'Konsullit të Organizatës' të themeluar nga komandanti i Freikorps, Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) ishte një socialist gjerman hebre i cili organizoi revolucionin që përmbysi regjimin e Wittelsbach-ut. dinastinë e Bavarisë në nëntor 1918. Ai u bë kryeministër republikan i Bavarisë dhe në Konferencën e Socialistëve të Bernës sulmoi socialistët e moderuar për mospranimin e fajit të Gjermanisë në shkaktimin e Luftës së Parë Botërore. Ai u vra nga Konti nacionalist Arco von Valley në shkurt 1919.

Machine Translated by Google

Ekonomia Kombëtare

Detyra e ekonomisë kombëtare është përmbushja e kërkesës dhe jo arritja e një rendimenti sa më të lartë të mundshëm të interesit për kapitalin e huasë.

Dikush do të mendonte se ky parim merret si i mirëqenë për çdo ekonomi, megjithatë ekonomia Nacional Socialiste është e ndryshme nga ekonomia aktuale kapitaliste e interesit pikërisht në këtë parim udhëzues. Nuk është aq e lehtë për mendjen e pafajshme të njeriut prodhues të imagjinojë një ekonomi kombëtare që nuk i shërben përmbushjes së kërkesës; megjithatë duhet të bëhet e qartë tani se për zotërinjtë aktualë të ekonomisë - kapitalin bankar dhe të bursës - përmbushja e kërkesës është në thelb me shumë pak rëndësi. Kapitali ndërkombëtar ka një interes...
në të vetëm për aq sa kjo përmbushje e kërkesës mund të shfrytëzohet në një mënyrë kapitaliste fajdexhie.

Në fakt, këtu kemi të bëjmë me dy qëndrime thelbësisht të ndryshme ndaj ekonomisë.
Kërkesa e vetme urgjente për të gjithë ekonominë nga ana e të gjithë popullsisë është, natyrisht, plotësimi i nevojës për ushqim, pastaj përmbushja e kërkesës për strehim dhe veshmbathje, dhe vetëm pastaj renditen në një asortiment të gjitha nevojat e tjera të përditshme deri në artet dhe kënaqësitë më të larta kulturore. Ndërmjet tyre vijnë shërbimet mbështetëse, i gjithë sistemi i transportit dhe çdo gjë që lidhet me të, tregtia dhe sistemi financiar. Prodhimi i mallrave nga ana e tij, në një ekonomi të shëndetshme, ka qëllimin më të denjë për të mbuluar nevojën në mënyrën më të mirë të mundshme përmes një pagese që mbulon kostot e prodhimit dhe përfshin një të ardhur korresponduese nga puna për sipërmarrësin dhe një pjesë të përshtatshme të fitimit nga e cila mund të mbulohen si humbjet e pashmangshme ashtu edhe përmirësimet dhe rinovimet në ndërmarrje.

Vëmendja e sipërmarrësit të drejtë nuk drejtohet në arritjen e fitimit të tepruar në raste individuale, edhe kur aksidente fatlume mund ta bëjnë këtë të mundur. Sipërmarrësi i drejtë është plotësisht i vetëdijshëm për detyrat e tij ekonomike kombëtare, për të vendosur prodhimin në një mënyrë të tillë që nevoja të mund të mbulohet me kostot më të pakta për përdoruesin, që në të njëjtën kohë ndërmarrja të rritet dhe të lulëzojë, që kostot e prodhimit të bëhen gjithnjë e më të vogla pa u ulur paga.

Ndoshta shembulli më ndriçues i një mënyre kaq të vërtetë të mendimit sipërmarrës është Ernst Abbe58, bashkëthemeluesi dhe drejtori i fabrikave Zeiss në Jena. Ky njeri e ka kuptuar në një shkallë të lartë përsosmërie këtë detyrë ekonomike kombëtare të sipërmarrësit dhe është përpjekur ta realizojë këtë sa më mirë që të jetë e mundur.

Por në këtë drejtim, në përgjithësi nuk kemi asnjë arsye për të bërë ankesa të veçanta për sipërmarrësit tanë para luftës. Burra si Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 etj., i kanë siguruar vetes një vend nderi në historinë e industrisë gjermane, madje edhe shoqërisht. Ata nuk u sunduan të gjithë nga ndjekja e njëanshme e fitimit,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) ishte një fizikant dhe sipërmarrës i cili u punësua nga Carl Zeiss, themeluesi i Jena-s. kompania, Carl Zeiss AG që prodhonte instrumente dhe sisteme optike. Abbe u bë bashkëpronar i firmës.

59 Alfred Krupp (1812-1887) ishte djali i Friedrich Krupp (1787-1826), i cili kishte themeluar Kompaninë e Çelikut të Derdhur Krupp në vitin 1811. Gjatë drejtimit të Alfred Krupp, kompania u bë kompania kryesore e prodhimit të armëve të kohës.

[60] Mannesmann u themelua në vitin 1890 dhe fillimisht prodhonte tuba çeliku pa qepje.

[61] Werner Siemens (1816-1892) ishte një shpikës dhe themelues i kompanisë Telegraphen-Bauanstalt në 1847. Sot Siemens AG është një nga kompanitë më të mëdha elektroteknologjike në botë.

[62] August Thyssen (1842-1926) themeloi fabrikën e hekurit Thyssen-Foussol në vitin 1867 dhe bleu kompani të tjera të industrisë së rëndë, të cilat u bashkuan në vitin 1926 në Vereinigte Stahlwerke, karteli më i madh i minierave dhe çelikut në botë para Luftës së Dytë Botërore.

[63] Borsig ishte një kompani lokomotivash e themeluar nga August Borsig (1804-1854) në vitin 1837.

64 Krauss-Maffei është një kompani prodhuese makinerish që u themelua në vitin 1838.

Machine Translated by Google

të gjithë mbetën të thjeshtë dhe modestë për veten e tyre, vetëm begatia e veprave të tyre ishte ylli i tyre udhëheqës.

Në të vërtetë, fuqia e palodhur prodhuese dhe shpikëse e industrisë gjermane ka rezultuar në faktin se jo vetëm rritja gjigante e popullsisë gjeti punë dhe bukë, por që, pavarësisht rritjes së pagave, pavarësisht një përmirësimi gjithëpërfshirës të standardit të jetesës së të gjitha shtresave të popullsisë, produktet më të rëndësishme mund të bëheshin më të lira falë përmirësimeve dhe shpikjeve gjithnjë e më të reja. Punëtori krahu gjerman nuk duhet të harrojë kurrë se ia detyrohet këtë punëtorëve mendorë.

Dhe një gjë tjetër duhet theksuar përsëri këtu me gjithë theksin: se themeli dhe parakushti për këtë lulëzim të lartë të ekonomisë gjermane ishte Rajhu i Bismarkut i udhëhequr fuqishëm. Këta dy faktorë, situata politike e bashkuar dhe për këtë arsye e fuqishme e Rajhut Gjerman dhe zelli i paparë i sipërmarrësve dhe punëtorëve gjermanë bënë të mundur që të regjistrohej një ngritje gjithëpërfshirëse e standardit të jetesës së të gjithë popullsisë, që rritja gjigante e popullsisë së Gjermanisë të mund të ushqehej, të vishej dhe të strehohej dhe që emigrimi nga Gjermania të binte në shifra të papërfillshme.

Shifrat e migrimit gjerman në dekadat pas vitit 1870 përfshinin vetëm tepricën e shëndetshme të shpirtit sipërmarrës dhe tregtar gjerman që u përhap në botë si pionierë të zellshmërisë dhe performancës gjermane.

Për pjesën më të madhe, e gjithë ekonomia kombëtare e Rajhut Gjerman i përmbushi kërkesat themelore që ne i paraqesim edhe një ekonomie të shëndetshme kombëtare.

Kërkesa u mbulua plotësisht. Megjithatë, edhe në atë kohë u shfaqën probleme të thella.
dëme në ekonominë tonë të cilat u shprehën në mënyra të ndryshme.

1. *Financat tona shtetërore* ranë në borxhe gjithnjë e më të mëdha në të njëjtën kohë kur populli gjerman u bë gjithnjë e më i pasur dhe më i fuqishëm, në të cilën produktet e efikasitetit industrial dhe tregtar gjerman pushtuan tregjet e shitjeve të botës, në një kohë kur ekonomia jonë e brendshme ecte nga suksesi në sukses dhe kushtet mjekësore dhe të jetesës u bënë më të mira nga viti në vit.

Tani, natyrisht nuk është një shenjë e mirë nëse borxhet bëhen gjithnjë e më të mëdha. Një fenomen i tillë gjithmonë tregon faktin se diçka nuk është në rregull. Sepse duhet të konsiderohet plotësisht absurde dhe e pakuptimtë nëse një shtet, qytetarët e të cilit gëzojnë pasuri në rritje, nuk e gjen veten në të njëjtën kohë në një gjendje financash shtetërore të shëndetshme dhe të lulëzuara. Kjo duhet të jetë shumë më e habitshme kur Rajhut Gjerman dhe shteteve federale u dolën të ardhura jashtëzakonisht të mëdha nga hekurudhat, posta dhe punimet minerare, si dhe nga pyjet shtetërore, etj., pavarësisht faktit se Rajhu dhe shtetet federale, në sajë të sovranitetit të tyre financiar, mund të pretendonin kapacitetin e konsiderueshëm tatimor të qytetarëve të tyre.

2. Një dëm tjetër i thellë ekonomik ishte borxhi progresiv i pasurive tona të patundshme bujqësore dhe urbane. Lëvizja e reformës tokësore që u zbatua kundër kësaj njohu saktë një pjesë shumë të rëndësishme të të gjithë problemit pa arritur për fat të keq efikasitet të plotë.

3. Fakti i inflacionit të industrisë sonë nëpërmjet kredive të të gjitha llojeve duhet t'i ketë mbushur me ankth edhe vëzhguesit me shikim të mprehtë. Sigurisht, në kohë prosperiteti në rritje, ndërmarrjet tregtare dhe industriale e marrin lehtë pranimin e parave të huaja dhe detyrimin e interesit të lidhur me të, sepse në të vërtetë rritja e fortë e mundësisë së punës dhe të ardhurave lejon mbajtjen e këtyre barrave.

Machine Translated by Google

Por mjerë nëse shpërthejnë krizat ekonomike! Atëherë përdorimi i kredisë me interesa shfaqet në të gjithë dëmin e tij ekonomik.

Forma e shoqërisë aksionare që u shfaq në këto vite me shkëputjen aktuale të kapitalit nga puna e lidhur me të, domethënë, ndarja e interesave të pastra kapitaliste në fitimprurësinë e parasë, nga ana e kreditorëve, nga bashkëpunimi i shëndetshëm i sipërmarrësit individual dhe nga identifikimi i plotë i ekzistencës së tij me ndërmarrjen e tij, në mënyrë të ngjashme mbolli farën e dëmeve të thella ekonomike.

4. Pozicioni në rritje i pushtetit të instituteve të ndërmjetësimit të parave, bankave, duhet ta kishte mbushur me ankth mikun e nderuar të kombit. Nga shërbëtorë të ekonomisë, bankat u bënë zotërinj të pakufizuar të të gjithë ekonomisë kombëtare. Në një mënyrë të dukshme dhe domethënëse, ky pozicion në rritje i pushtetit të bankave nuk u shoqërua në asnjë mënyrë me një prosperitet të njëkohshëm të ekonomisë sonë kombëtare, por, përkundrazi, sa më e mjerueshme bëhej ekonomia jonë, aq më shumë bankat e lartësonin veten.

Nuk dëshirojmë të hyjmë më tej në këtë zhvillim këtu, do të ketë shumë për të thënë për të në diskutimin e ekonomisë thjesht financiare dhe monetare. Përmendja e rrënjës së katërfishtë të dëmit të madh ekonomik kombëtar përmes sistemit financiar dhe të kreditit ishte me rëndësi të madhe sepse pikërisht ky aspekt i të gjithë ekonomisë është bërë e kundërta e një ekonomie të vërtetë kombëtare, domethënë një ekonomi grabitqare e njëanshme e fuqive financiare.

Dikush tek i cili imazhi i një trupi të prekur nga parazitët nuk imponohet spontanisht, duhet të jetë shumë i interesuar në ruajtjen e situatës aktuale ose i varur nga përfituesit e kësaj ekonomie shfrytëzuese. Fatkeqësisht, kjo e fundit është rasti midis një numri shumë të madh njerëzish. Kjo është arsyeja pse rezistenca e brendshme ndaj këtij sistemi modern ekonomik të baronëve grabitës nuk shfaqet në një mënyrë përkatëse.

Është veçanërisht keq që edhe shkenca, dhe në fakt sidomos shkenca, që duhet të merret me këto gjëra me përkushtim, me disa përjashtime (Othmar Spann65), është ende nën ndikimin e ekonomisë aktuale kapitaliste të interesit dhe e gjen veten në varësi prej saj. Ekonomia kombëtare e sotme nuk është një udhëheqëse drejt së vërtetës dhe dijes së drejtë, por është bërë zëdhënëse e kriminalitetit ekonomik kombëtar.

Të gjitha të vërtetat dhe mençuria e madhe mund të kuptohen dhe të meditohen në aspektet e tyre thelbësore nga çdo njeri i thjeshtë. Nuk duhet ngatërruar me këtë fakti se natyrisht nuk është aq e thjeshtë të arrish në një njohuri kaq themelore. Sigurisht, vetë njohuria, intuita, është si një dritë e ndritshme që shkëlqen në shpirtin që është përjetësisht i etur për dije. Megjithatë, e vështirë është puna pasuese e të kuptuarit, e cila duhet të grumbullojë me mundim tulla mbi tulla në mënyrë që të ndërtojë, me përzgjedhjen më të kujdesshme të materialeve, të gjithë strukturën e mendimit në mënyrë që puna e përfunduar t'u duket të gjithëve si e vetëkuptueshme.

Në raste të tilla, nuk ka lëvdatë më të mirë sesa kur dikujt herë pas here i vijnë në mendje mendime të tilla vetë. Kështu, mora, ndërsa punoja në këtë vepër (verë 1923), një

65 Othmar Spann (1878-1950) ishte një ekonomist dhe sociolog austriak antisocialist i ndikuar nga teoritë ekonomike të Adam Muller (1779-1829) - i cili kishte kundërshtuar ekonominë materialiste liberale të Adam Smith. Ai ishte profesor në Universitetin e Vjenës nga viti 1919 deri në vitin 1938, kur iu ndalua posti i profesorit nga Nacional-Socialistët Anschluss (aneksimi) i Austrisë. Edhe pse Spann simpatizonte orientimin nacionalist të NSDAP-së, pikëpamjet e tij për një shtet korporatist nuk u mbështetën plotësisht nga Nacional-Socialistët.

Machine Translated by Google

një vepër e shkëlqyer e një inxhinieri tashmë të moshuar, inxhinierit austriak W. Schober66, në të cilën i gjithë zhvillimi katastrofik i situatës financiare dhe të kreditit austriak u parashikua me një qartësi të paparë që 30 vjet më parë.

Schober theksoi faktin se vetëm një largim i plotë nga doktrinat thelbësisht të rreme të ekonomisë kombëtare mund të ndalonte zhvillimin katastrofik të ekonomisë kombëtare –
për fat të keq pa asnjë sukses.

Arsyeja kryesore qëndronte në atë kohë në faktin se miqtë e Schober-it, të Partisë Kristiano-Socialiste, pas një marrëveshjeje fillestare entuziaste, ia kthyen shpinën me justifikime dembelë: "Koha nuk është pjekur ende", por në realitet, sepse nuk i përshtatej financave të larta të krishtera.

Banka ka pushuar së qeni ndërmjetësja e besuar midis kapitalit të kursimeve dhe kërkesave të ekonomisë dhe kapitalit punues. Sot, bankat e mëdha kanë drejtorët dhe delegatët e tyre të ulur në të gjitha shoqëritë aksionare. Asgjë nuk mund të ndodhë pa dijeninë e bankës. Dhe çfarë interesi ka banka tani në ekonomi? Ajo ka një interes të vetëm që kapitali të sjellë një fitim sa më të lartë të jetë e mundur; në çfarë mënyre është mjaft indiferente ndaj tij. Ajo nuk e sheh detyrën e saj në fekondimin e ekonomisë përmes huazimit të parave me normat më të lira pikërisht kur ekonomia kombëtare kërcënohet nga krizat e llojit më të keq - megjithatë kjo do të ishte detyra e saj më e lartë -; bankat e mëdha kanë tendencë të dalin pikërisht në atë kohë me paketa krediti dhe njoftime krediti kur industria prodhuese ka më urgjentisht nevojë për një kredi paraprake për punën e saj.

Mund të shqyrtojmë më tej sa vijon: Çfarë nevoje mbulojnë bankat? – Do të thuhet: nevojën për para. Sigurisht. Por si dhe në çfarë kushtesh? Bukëpjekësi, këpucari, pronari i fabrikës, biznesmeni, në të vërtetë mbulojnë nevojën reale për ushqim, veshmbathje etj., dhe marrin për këtë vlerën ekuivalente, çmimin, në para ose nëpërmjet një transferimi parash.
Në këtë mënyrë, nevoja mbulohet dhe pronari i fabrikës etj., ka përsëri kapital qarkullues për blerje, pagesën e pagave dhe prodhim të mëtejshëm. Këtu shohim një rreth ekonomik të plotësuar. Prodhuesi mbulon nevojën e përdoruesit, paraja përmbush detyrën e saj të duhur si ndërmjetës i një biznesi shkëmbimi dhe fekondon përsëri ekonominë në duart e prodhuesit.

Është krejt ndryshe në rastin e biznesit të huadhënies së parave. Së pari, nuk ekziston asnjë detyrim për asnjë bankë për të dhënë mallrat e saj - paratë - në mënyrën se si ekziston një detyrim i tillë, për shembull, për çdo tregtar. Prandaj, ajo mund të sigurojë që u jep para vetëm atyre që janë në favor të saj. Për më tepër, banka kërkon, në numrin më të madh të rasteve, letra me vlerë që tejkalojnë shumë vlerën e kredisë, ajo kërkon gjithashtu një certifikatë borxhi sipas së cilës debitori duhet të zotohet për shlyerjen e borxhit me gjithçka që ka dhe do të fitojë. Me fjalë të tjera, kundrejt shpërndarjes së parave, banka tërheq në domenin e saj të pushtetit asete që janë shumë më të mëdha se shuma e huazuar; ajo gjithashtu lejon të shpërndahet një certifikatë borxhi e cila i ekspozon të ardhurat e punës së debitorit në duart e saj. Por kjo nuk mjafton: për këtë kredi parash të siguruar dyfish, dhe shumë herë, banka lejon veten të paguhet edhe më shumë në formën e interesave që bëhen të mëdha me kalimin e kohës. Pra, këtu kemi të bëjmë me një procedurë e cila, e konsideruar ekonomikisht, nuk është aspak një performancë produktive, pagesa e kthimit - pengu, certifikata e borxhit - jepet menjëherë, dhe, përveç kësaj, debitori duhet të bjerë dakord për një pagesë tjetër të vazhdueshme e cila brenda pak vitesh tejkalon vlerën e parave të marra, pa pengdhënësin.

66 Wenzel Schober (1846-1928) ishte një inxhinier hekurudhor austriak i cili - ashtu si profesori vjenez Josef Schlesinger (1830-1901) - identifikoi në shkrimet e tij ekonomike varësinë nga financat ndërkombëtare hebraike si shkakun kryesor të problemeve ekonomike të Austrisë. Veprat e tij kryesore përfshinin Die Noth und ihre Ursachen, 3 vëll., Vjenë, 1880-82, dhe Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

duke u bërë i lirë ose duke u zgjidhur borxhi. Një biznes i tillë financiar është natyrshëm kombëtar ekonomikisht një absurditet, është fajde e pastër.

Ndjenja e vërtetë e kredisë, e besimit në efikasitetin më të madh ekonomik të një tjetri, është në fakt se pronari i parave të kursyera nuk e sheh se është në gjendje t'i përdorë vetë paratë e tij në një mënyrë fitimprurëse, prandaj ai i drejtohet dikujt të cilit mund t'i besojë se mund t'ia besojë këto para dhe i cili i ofron garancinë se ai do t'ia kthejë përsëri kursimet e tij me kërkesë të plotë dhe të pazvogëluara. Nëse kredia e forcon debitorin në kapacitetin e tij ekonomik të punës që ai të mund të bëjë fitime dukshëm më të mëdha, mund ta konsiderojmë këtë si një akt drejtësie ose mirënjohjeje nëse debitori i jep kreditorit, përveç kthimit të parave, edhe një pjesë të caktuar të fitimeve të tij. *Ky koncept i ekonomisë private monetare dhe të kreditit mbizotëron gjatë gjithë Mesjetës, ai formoi thelbin e doktrinës së Kishës për interesin. Kërkesa e interesit konsiderohej si fajde.* Sot, interesi që gjykohej si fajde nga Kisha është bërë me të vërtetë aksiomatik i të gjithë ekonomisë sonë - kuptimi ekonomik kombëtar i kredisë është bërë një absurditet ekonomik kombëtar. Sigurisht, për njeriun e pasur një doktrinë e tillë është burimi i pasurimit të qëndrueshëm dhe pa mundim. Jo sepse ari është – siç do të donte të dukej – në të vërtetë një fuqi që prodhon para nga vetja, një fenomen mbinjerëzor që, i çliruar nga ligjet tokësore të prishjes, i detyron të gjitha gjërat të nënshtrohen magjisë së tij në mënyrë të pavdekshme dhe përgjithmonë, por sepse ndihet në ekonominë financiare dhe ndërkombëtare moderne thjesht si një ligj që çdo lloj zotërimi financiar mbart në vetvete një pretendim për interes, në një farë mase të lindur në para, është ky përmbysje shumë monstruoze e marrëdhënies midis punës dhe parasë e pranuar si ligj, si diçka që nuk mund të preket, si diçka për të cilën shkenca që merret me të duhet të prodhojë një numër të madh arsyesh justifikuese.

Vetëm në këtë mënyrë ishte e mundur të devijohej e gjithë ekonomia kombëtare nga detyra e saj e vetme dhe natyrore e mbulimit të nevojave dhe në këtë mënyrë krijimit të punës dhe ushqimit për të gjithë, dhe ta keqpërdorte atë kryesisht si një instrument për pasurimin personal të pronarëve të kapitalit bankar dhe të bursës.

Tani është një truk i preferuar i betejës politike kundër lëvizjes sonë që kjo kundërshtim i yni kundër *shfrytëzimit të lartë kapitalist* të ekonomisë sonë kombëtare dhe beteja jonë për një ekonomi kombëtare që plotëson kërkesat e drejtësisë sociale portretizohet si një kundërshtim midis pronës dhe formave të tjera të zotërimit, që kërkesa jonë "Interesi publik para interesit vetjak" denigrohet si komuniste. Kundër kësaj, ne duhet të tregojmë vazhdimisht nenin 8 të programit kombëtar dhe ekonomik (Programi, f. 35):

"Nacionalsocializmi njeh në thelb pronën private dhe e vendos atë nën..."
mbrojtje qeveritare".

Megjithatë, do të jetë detyrë e legjislacionit të përcaktojë kufijtë në lidhje me grumbullim i pasurisë së tepërt në duart e individëve në kurriz të të gjithëve.

Pozitivisht dhe për vetë ekonominë lind, si kërkesë për të gjithë ekonominë dhe detyrat e saj në frymën e Nacionalsocializmit, kërkesa nr. 10 e "Programit Kombëtar dhe Ekonomik": *Të gjithë gjermanët formojnë një bashkësi pune për promovimin e mirëqenies dhe kulturës së përbashkët të popullit gjerman.*

Nga këtu rrjedh me radhë kërkesa morale që *çdo gjerman duhet të punojë intelektualisht dhe fizikisht sipas forcës së tij, por që kjo punë e tij duhet të përfshihet në tërësi.*

Theksoj se kjo është një kërkesë morale. Prandaj, nuk është çështje e krijimit të një detyrimi për të punuar siç është futur në Rusinë Sovjetike. Diçka krejt tjetër është

Machine Translated by Google

futja e kërkuar nga ne e një viti pune të detyrueshme për çdo gjerman përpara fitimit të të drejtave të plota të shtetësisë shtetërore.

Është përsëri krejt ndryshe që qëllimi ynë kryesor synon pikërisht sigurimin e një pleqërie pa shqetësime për të gjithë shokët kombëtarë që kanë punuar me zell në vitet e tyre të rinisë dhe të pjekurisë. Pikërisht në rastin e një ekonomie kombëtare e cila nuk qëndron vazhdimisht nën gjakderdhjen e një detyrimi interesi dhe taksash ndaj kapitalit huadhënës, do të arrihet, duhet dhe mund të arrihet lehtësisht që ajo të japë teprica të mëdha në një mënyrë të tillë që të gjithë shokëve kombëtarë t'u sigurohet një pension pleqërie i përshtatshëm dhe i mjaftueshëm - i ngjashëm me pagën e daljes në pension të zyrtarëve - me arritjen e një moshe të caktuar ose në rastin e një paaftësie në punë që ka ndodhur para kohe.

E sjell këtu këtë kërkesë social-politike sepse përmbushja e kësaj detyre i përket performancës së të gjithë ekonomisë kombëtare, sepse është pika që jo vetëm që është në gjendje t'i thotë vazhdimisht punëtorit në kuptimin më të gjerë të fjalës: Duhet të punosh!, por sepse, pas detyrimit të punës, ajo vendos diçka ngushëlluese dhe pajtuese - perspektivën e një pleqërie të sigurt për këdo që e ka bërë detyrën e tij gjatë gjithë jetës së tij.

Brenda fushëveprimit të njohjes themelore të pronës private si themeli i ekonomisë sonë bën pjesë natyrshëm edhe fakti që çdo gjerman është i mbrojtur në mundësinë e tij të lirë për të fituar jetesën dhe në disponimin e lirë të të ardhurave të tij nga puna dhe pasurisë së tij të fituar (Nr. 11 i "Programit Kombëtar dhe Ekonomik"). Kufizimi i kësaj të drejte themelore lejohet vetëm nëpërmjet ligjit, ku duhet të ndiqet udhëzimi se vetëm një punë e tillë konsiderohet si punë që nuk drejtohet kundër interesave të komunitetit. Tregtia zinxhir dhe përfitimi gjithashtu padyshim shkaktojnë shumë punë; në mënyrë të ngjashme, një hajdut shpesh do të derdhë më shumë pika djerse në "punën" e tij sesa muratori në ndërtimin e një shtëpie, por një "punë" e tillë drejtohet vetëm për pasurim personal të njëanshëm me koston dhe dëmtimin e të tjerëve. Prandaj, një "punë" e tillë është përgjithësisht e dëmshme dhe për këtë arsye duhet të ndëshkohet me gjithë ashpërsinë.

Një përcaktim i tillë i shprehur nuk është aspak i tepërt, sepse nga praktika e ligjit është shumë shpesh e dukshme, dhe në një masë të frikshme, se sa shumë gjëra përcaktohen atje si punë e ndershme. Ekziston gjithashtu një seri e tërë aktivitetesh që janë shumë afër vijës kufitare, ku është e vështirë të thuhet se kjo punë është ende në harmoni "me të tërën".

Sidoqoftë, duhet të krijohen mjete ligjore në mënyrë që të gjitha këto aktivitete ose ndërmarrje që drejtohen kundër shëndetit kombëtar në mënyrë fizike ose intelektuale të mund të shtypen. E njëjta gjë vlen edhe për shfrytëzimin e vuajtjeve të popullsisë përmes spekulimit dhe fajdesë.

Për parazitë të tillë që janë armiqësorë ndaj kombit ne kërkojmë dënimin me vdekje. Financiare Dënimi apo edhe burgimi është i paefektshëm kundër njerëzve të tillë të paskrupullt.

Shkurt, politika ekonomike e Nacional Socializmit do të punojë drejt heqjes së një përqendrimi thelbësisht të rremë të ekonomisë mbi fitimprurësinë dhe, për këtë arsye, për të rikthyer në nder të detyrës së vetme të drejtë dhe të arsyeshme të ekonomisë kombëtare: përmbushjen e kërkesës.

Kjo nuk përjashton në asnjë mënyrë të ardhurat dhe fitimin për tregtarin, pronarin e fabrikës dhe biznesmenët e ndershëm; përkundrazi, në asnjë mënyrë nuk duhet të krijohen vështirësi për përpjekjen e justifikuar për fitime për sa kohë që kjo përpjekje përmbahet brenda fushëveprimit të interesave publike.

Prandaj, bëhet fjalë për një veprim pastrues dhe më pas për ruajtjen e ekonomisë gjermane, e cila është e padiskutueshme si në lidhje me format e saj ashtu edhe në lidhje me performancat e saj. Me këtë duhet të kuptohet ajo që kërkon Nr. 12 i "Programit Kombëtar dhe Ekonomik": *Kombinimi i shëndetshëm i bizneseve të mëdha, të mesme dhe të vogla në të gjitha fushat e jetës ekonomike, pra edhe në bujqësi, mbetet i mbështetur.*

Machine Translated by Google

Me këtë i jepet edhe pozicioni themelor i Nacional-Socializmit në rendet e ndryshme shoqërore.

Nacionalsocializmi *do të mbështesë dhe promovojë bujqit me të gjitha mjetet si themelin e një kombi të fuqishëm dhe të ushqimit të popullsisë.*

Nëse pika 17 e Programit përmban një klauzolë që parashikon shpronësim të lirë në rrethana të veçanta, me këtë nënkuptohej vetëm, siç shpalli Adolf Hitleri më 13 prill 1928, "krijimi i mundësive ligjore për konfiskimin, nëse është e nevojshme, të tokës që është fituar në mënyrë të paligjshme ose nuk është administruar sipas pikëpamjes së mirëqenies së popullit. Kjo drejtohet kryesisht kundër kompanive hebraike të spekulimit të tokës". Prandaj, kjo klauzolë u hartua vetëm për mbrojtjen e popullsisë vendase.

Veçanërisht e dashur për Nacional-Socializmin është gjithashtu *prosperiteti dhe pavarësia e një klase të mesme të shëndetshme tregtare dhe tregtare.*

Dhe madje edhe në format e prodhimit të të ashtuquajturës industri të rëndë, nga pikëpamja e Nacional Socializmit, nuk ka asgjë thelbësore për t'u kundërshtuar. Pikërisht kjo industri e madhe e ka racionalizuar gjithçka në një mënyrë shembullore, domethënë nuk ka shmangur asnjë kosto për të sjellë metoda më të mira dhe më të thjeshta prodhimi. Mbingarkesa aktuale e ndërmarrjeve -
që synon komunizimin – me një numër të tepërt njerëzish që janë realisht të panevojshëm (këtu po mendojmë kryesisht për domosdoshmërinë e mbajtjes së oficerëve të taksave dhe sigurimeve, etj.) natyrshëm punon drejtpërdrejt kundër përpjekjeve të shtetëzimit të industrisë.

Në përfundim të këtyre detyrave ekonomike dhe politike të Nacional Socializmit qëndron një tjetër performancë e madhe organizative: *"Futja e një viti shërbimi pune për çdo gjerman".*

Edhe këtu është një parim thellësisht moral që e detyron këtë kërkesë - detyra.

Kushdo që dëshiron të ushtrojë të drejtat e shtetësisë duhet t'i ketë shërbyer edhe shtetit, duhet gjithashtu të ketë provuar se është i ndërgjegjshëm për detyrën dhe besnik ndaj shtetit të tij me anë të veprave dhe në fakt pa shpërblim, domethënë pa mundësi pasurimi, pikërisht ashtu siç i shërben ushtari atdheut të tij.

Në idenë e shërbimit të detyrueshëm të punës ne shohim një ide plotësisht plotësuese të idesë së shërbimit ushtarak universal.

Sado që do të donim ta konsideronim të mundur uljen ndjeshëm të stërvitjes për t'u bërë ushtarë efikasë krahasuar me periudhën e mëparshme të shërbimit dy dhe trevjeçar, aq shumë e konsiderojmë të nevojshme dhe të këshillueshme që çdo gjerman i ri të jetë i njohur me një ose më shumë aktivitete tregtare në të cilat mund t'i shërbejë shtetit.

Ndërgjegjësimi për detyrën në lidhje me cilësinë e punës ka vuajtur aq shumë nën sundimin e makinës dhe nën doktrinën edhe më shkatërruese të armiqësisë klasore të punëtorëve kundër sipërmarrësve, saqë një mësimdhënie private në këtë fushë nën drejtimin e rreptë shtetëror sipas parimeve uniforme duket plotësisht e domosdoshme. Pikërisht sipërmarrësit, në kuptimin e mirë, do ta mirëpresin një institucion të tillë dhe nuk do ta konsiderojnë atë në asnjë mënyrë si një konkurrencë. Një ushtri e tillë pune nuk mund të jetë tashmë një konkurrencë sepse, sipas përvojës, çdo aktivitet ekonomik prodhues i shtetit duhet të jetë tepër i ngarkuar me aparatin e tij zyrtar, sepse punësimi dhe trajnimi i një fuqie punëtore të re pa përvojë konsumon shumë nga efikasiteti i tij.

Nga ana tjetër, detyra e këtij viti të shërbimit në punë do të jetë që t'i njohë më mirë të rinjtë në ndërmarrjet shtetërore model me të gjitha përparimet e teknologjisë. Ata duhet, nëse

Machine Translated by Google

të mbulojë, sa më shumë të jetë e mundur, nevojat aktuale të fuqisë punëtore dhe të shokëve kombëtarë që shërbejnë ushtarakisht.

Kështu, një konkurrencë shtetërore me pjesën tjetër të ekonomisë kombëtare nuk vihet në dyshim, ajo mund të veprojë në fusha të caktuara si një rregullator çmimesh me çmime tregu që ende u lënë tregtarëve të lirë dhe sipërmarrësve të lirë një hapësirë të gjerë për një fitim të arsyeshëm.

Nuk mund të jetë detyrë e këtij manifesti të hyjë më tej në detaje. Megjithatë, ato duhet të skicohen dhe të sqarohen shkurtimisht, sepse e dimë se një zgjidhje e saktë e kësaj çështjeje do të jetë me një avantazh të madh për rimëkëmbjen e moralit tonë ekonomik, pavarësisht përfitimit që do të nxjerrë e gjithë ekonomia nga fakti se ideja e detyrës në lidhje me punën do të zgjohet si një detyrë morale në lidhje me kombin.

Lidhur me pozicionin e shtetit-qytetarit në lidhje me ekonominë kombëtare
Bismarku dikur deklaroi:

"Ne nuk jetojmë për të qenë të lumtur, por për të bërë detyrën tonë."

Ky parim moral qëndron gjithashtu në bazë të qëndrimit tonë në lidhje me shtetin dhe ekonomi.

Machine Translated by Google

Reforma financiare kombëtare – Paraja dhe kredia në Shteti Nacional Socialist

'Rregulli i interesit.'

Kërkesa për thyerjen e skllavërisë së interesit është diçka krejtësisht e re në një program politik.
Vetëm ky fakt do të mjaftonte që qarqet më të gjera të nxirrnin një kundërshtim shumë të ashpër ndaj Nacional Socializmit.

Pjesa më e madhe e kundërshtarëve përbëhet nga ata që kanë humbur gjithçka nëpërmjet ekonomisë aktuale kapitaliste të interesit dhe të cilët, të rritur me këto ide, ende kanë frikë nga humbja e privilegjeve tashmë të humbura. Ky kundërshtim në të vërtetë nuk ka asnjë shtysë, sepse pikërisht mungesa e çdo shtyse të brendshme është karakteristikë e rrethit të bllokuar në idealin e pensionit kapital.

Një grup tjetër janë ata që janë të varur nga kreditë ose të paktën besojnë se janë.
Ky grup natyrisht nuk i frikësohet në të vërtetë heqjes së detyrimit për të paguar interesin, por frikësohet se nuk do të marrë më kapital qarkullues nëse gjithçka nuk mbetet si më parë.

Një grup tjetër janë ekonomistët e mrekullueshëm kombëtarë për të cilët kundërshtimi ndaj problemit e çlirimit nga kamata është alfa dhe omega e mençurisë së tyre ekonomike kombëtare.

Një grup tjetër janë keqdashësit që në të vërtetë nuk kanë një pikëpamje më të mirë, por që, për arsye personale ose taktike partiake, e luftojnë këtë kërkesë themelore të Nacional Socializmit me pohime dhe keqinterpretime të rreme.

Se qarqet e financave ndërkombëtare që ushtrojnë sundimin e interesit janë, pikërisht në
Duke pasur parasysh këtë kërkesë, armiqtë tanë më të papajtueshëm dhe më të betuar janë të vetëkuptueshëm.

Me përjashtim të opozitës keqdashëse dhe asaj të interesuar profesionalisht, arsyet kryesore për një qëndrim armiqësor dhe mosbesues janë - injoranca dhe përtacia intelektuale, budallallëku.

Këtu kemi të bëjmë me kundërshtarë mjaft të fuqishëm, me kundërshtarë midis të cilëve çdo sistem që dikush mund të përpiqet të imponojë dështon, të cilët tërhiqen si kandil deti nga presioni i shpjegimeve bindëse, por menjëherë pas relaksimit të presionit kthehen përsëri në mënyrat e vjetra të të menduarit.

Pra, çfarë kuptohet me "skllavëri interesi"? Me *skllavëri interesi* duhet të kuptohet borxhi i shtetit dhe i popullit ndaj fuqive financiare mbikombëtare, i lidhur me interesin. Prandaj, këtu bëhet fjalë për një formë të re skllavërie, për skllavërinë ndaj sundimit të financave. Kjo skllavëri është më e frikshme dhe mizore se çdo formë sundimi që ka qenë ndonjëherë nën sundimin e princave absolutë, sepse ushtrohet në një mënyrë jopersonale, pa asnjë ndjenjë njerëzore, e fiksuar vetëm me një instinkt të pangopur për t'u zgjeruar dhe zmadhuar, me një lakmi për pushtet të pakrahasueshme.

Shprehja e zakonshme për ekzistencën e këtij rregulli është: "Paraja lëviz botën".
Por këtu paraja përdoret vetëm si simbol i zotërimit të fuqisë financiare. Vetë paraja, monedhat metalike dhe letre, nuk janë në vetvete as të mira as të këqija, dhe nuk ushtrojnë asnjë lloj sundimi. Paraja si monedhë është e domosdoshme për shkëmbimin e mallrave dhe shërbimeve. Kjo është arsyeja pse të gjitha përpjekjet për t'u marrë me sundimin e fuqive financiare vetëm nga ana e parasë janë që në fillim të gabuara dhe të dënuara me joefektivitet, sepse në rastin e këtij sundimi nuk kemi të bëjmë me një çështje të sistemit të ngushtë monetar, por me çështje pushteti.
Paraja si instrument pushteti, siç u përmend, nuk është në vetvete as e mirë as e keqe, ajo varet vetëm nga përdorimi i saj. Fakti që ajo mund të përdoret edhe në mënyrë vrasëse, pra të keqpërdoret, nuk ndikon në

Machine Translated by Google

në asnjë mënyrë nuk do të neutralizojë mundësitë e saj të përdorimit të pafund të larmishëm dhe të domosdoshëm. Edhe paraja, e aplikuar në një mënyrë të dobishme, ka një efekt të dobishëm në ekonominë kombëtare. Paraja nuk është quajtur gabimisht gjaku në trupin ekonomik kombëtar. Për sa kohë që paraja i mbetet besnike detyrës së saj si mjet shkëmbimi, për sa kohë që paratë e marra ose të fituara drejtohen përsëri në ekonomi, ato *nuk mund të* ushtrojnë asnjë ndikim të dëmshëm në ekonominë kombëtare.

Tani vjen në shprehje një faktor: dëshira për të përdorur paratë si metodë kursimi. Kjo dëshirë në vetvete është plotësisht e justifikuar, përkundrazi, është e dëshirueshme që ndjenja e kursimit të rikthehet në nder nëse - po, nëse - kursimet do të ishin vërtet të mundura në rrethanat e sotme. Zhvlerësimi i qëndrueshëm dhe kërcënues i parave tona gjermane përmes një politike financiare shtetërore të papërgjegjshme e bën kursimin një budallallëk, sepse, pas disa javësh ose ditësh, vlera e parave mund të ketë rënë në një pjesë të vlerës së tyre të mëparshme. Prandaj, nëse paratë do të përmbushnin detyrën e tyre si para kursimi, ato duhet të kenë një *vlerë të qëndrueshme.*

Meqenëse paratë gjermane, për arsye që do të na duhet t'i hetojmë ende, nuk kanë vlerë të qëndrueshme për momentin dhe gjithashtu nuk mund të kenë vlerë të qëndrueshme, kursimtari gjerman kërkon përreth në çdo periudhë të paqëndrueshme për para të tilla me vlerë të qëndrueshme. Para të tilla me vlerë të qëndrueshme janë të ashtuquajturat monedha fisnike, dollarët, frangat zvicerane dhe guldenët holandezë, paratë e popujve skandinavë etj., si dhe paratë metalike nga metalet e çmuara.

Por tani detyra ekonomike kombëtare e parasë si kapital qarkullues i ekonomisë qëndron kundër kësaj dëshire për akumulimin e parave të qëndrueshme. Për ta kuptuar këtë çështje në thellësi të plotë, duhet t'i përmbahemi faktit se paraja, sipas thelbit të saj, nuk është dhe nuk duhet të jetë gjë tjetër veçse një *"shenjë e punës së kryer".* Shpjegimi i zakonshëm: "Paraja është një mjet shkëmbimi" nuk është në asnjë mënyrë i gabuar, por nuk e shteron çështjen. Është një detyrë e parasë, dhe në fakt më e rëndësishmja e saj, të ndërmjetësojë shkëmbimin e mallrave. Por kjo detyrë përmbushet edhe nga gjëra të tjera si paketat e çajit të kinezëve, guaska e zezë e zezakëve, etj. *Thelbi* më i brendshëm i parasë së shpërndarë nga shteti sot, si dhe i zëvendësuesve të parasë, është se ato janë shenja - mund të thuhet edhe kupona - të një pune të kryer nga persona të tjerë. Me "punë të kryer" duhet të kuptojmë në mënyrë mjaft të plotë çdo produkt ekonomik, pra edhe lëndët e para, sepse edhe këto kanë vlerë tregtare ose shitjeje vetëm nëse nxirren dhe nëse nxirren në treg. Për të lehtësuar këtë shkëmbim mallrash midis tyre, në fakt, për ta bërë këtë të mundur fare në një ekonomi të ndërlikuar, duhej shpikur një mjet shkëmbimi që do ta bënte të mundur drejtpërdrejt që prodhuesi i vetëm një malli të ishte në gjendje të plotësonte nevojat e tij të shumëfishta *përmes* këtij mjeti shkëmbimi, i cili kishte një vlefshmëri të përgjithshme. Një këpucar bën këpucë dhe çizme vit pas viti - por ai ka nevojë për bukën e tij të përditshme, mish, qumësht, vezë, ka nevojë për veshje e kështu me radhë. Bukëpjekësi, nga i cili këpucari blen bukën e tij, mund të ketë nevojë për një ose dy palë çizme në vit, por ai nuk mund të paguhet gjatë gjithë vitit për të gjithë bukën që të gjithë hanë vetëm me çizme, ai duhet gjithashtu të paguajë mullirin dhe furnizuesin e tij me dru zjarri për miell dhe karburant, por këta gjithashtu nuk mund të përdorin më shumë çizme sepse ata vetë tashmë marrin çizme dhe këpucë nga një këpucar tjetër.

Por bukëpjekësi nuk mund ta paguajë natyrshëm mullixhiun për miellin e tij me produktet e veta, bukëpjekësi duhet të pjekë bukë për komunitetin. Me fjalë të tjera: një ekonomi e pastër shkëmbimi është krejt e pamundur në një ekonomi kombëtare të zhvilluar me një ndarje të gjerë të punës. Një *ndërmjetës shkëmbimi* prandaj është i domosdoshëm. Në formën më të përgjithshme, ky ndërmjetës këmbimi duhet të jetë një regjistër i njohur përgjithësisht, i mbrojtur nga shteti, i prodhimeve të ekonomisë kombëtare; duhet të jetë gjithashtu në gjendje të blihet diçka me këto regjistra dhe secili duhet të jetë i detyruar të ofrojë produktet e tij tregtare për këtë monedhë këmbimi.

Machine Translated by Google

Për shembull, është gjithashtu e gabuar të thuhet se paratë janë një dokument i një vepre të kryer. Sigurisht, ky para pranohet si një punë e kryer, por jo sepse një cikël ekonomik është përfunduar tashmë me të, por sepse ky para është në të vërtetë një regjistër i secilës prej shumë aktiviteteve të punës së kryer - regjistra me të cilët secili mund të plotësojë nevojën e tij për nevojat jetësore dhe nevojat e tjera të tij. Vetëm kur kjo nevojë të mbulohet dhe paratë të kthehen në ekonomi, cikli bazë i parasë përfundon. Por nëse paratë mbeten të grumbulluara ose të kursyera në njërën dorë, atëherë vetëm gjysma e një shkëmbimi, vetëm gjysma e një cikli ekzekutohet. Paraja ende nuk e ka përmbushur qëllimin e saj, përkundrazi, është tërhequr nga qëllimi për të cilin është shpikur dhe për të cilin ekziston. Ne duhet të deklarojmë në thelb se kjo ndërprerje e detyrës ekonomike kombëtare të parasë është, për arsye ekonomike kombëtare dhe politike kombëtare, e palejueshme. Natyrisht, nuk mund të ndodhë që çdo shumë financiare e marrë të jepet menjëherë, që tregu financiar të furnizohet me para aq shumë sa çdo person privat të mund të bëjë rregullimet e tij ekonomike në një mënyrë të tillë që të ruajë për vete shuma për mbulimin e nevojave të tij mujore ose shuma për shërbime më të mëdha një herë në vit, por duhet të shpallet plotësisht e papranueshme nga ana kombëtare ekonomikisht që monedha e shpërndarë nga shteti për mirëqenien e komunitetit të tërhiqet nga qarkullimi publik si para të grumbulluara.

Prandaj, sistemit financiar i korrespondon edhe detyrimi për të shpenzuar, domethënë detyrimi për të të sjellë paratë e fituara përsëri në qarkullim.

Mund të specifikohet këtu përsëri mjaft qartë se kursimi në këtë mënyrë nuk bëhet në asnjë mënyrë i pamundur. Kursimi, i kuptuar drejt, nuk është në asnjë mënyrë grumbullim i koprrac dhe koprac i parave, por - nëse dëshirojmë të përdorim kombinimin e preferuar të idesë së kursimit me lehtësimin e fëmijëve - , është krijimi dhe blerja e mallrave, blerja ose ndërtimi i një shtëpie të vogël, blerja e objekteve me vlerë, e koleksioneve, librave, pikturave, mallrave shtëpiake, zgjerimi dhe përmirësimi i biznesit, zgjerimi i stoqeve etj., dhe kjo është një "kursim" shumë më i mirë sesa grumbullimi i arit.

Pikërisht ne gjermanët na është dashur t'i nënshtrohemi një edukimi mbi botëkuptimin e stilit më madhështor mbi këtë çështje. Ky “kursim” i saktë që sapo përshkruam e ka shpërblyer veten më së miri, ndërsa ai i rremë i përqendruar te paratë është hakmarrë me hidhërim.

Kjo ndjenjë e pagabueshme e saktë e popullit edhe për këto çështje është pasqyruar mjaft saktë në saga dhe përralla. Paratë e grumbulluara shndërrohen në një grumbull të pavlerë ose zhduken, ose sjellin fatkeqësi të pafundme. Nga ana tjetër, gjithmonë dhe kudo, ai që, nga puna e tij e palodhur, ka "arritur diçka" - dhe me këtë arsyetim të shëndetshëm gjithmonë kupton një ekonomi private në lulëzim, qoftë tregtare, tregtare apo industriale - ka fituar respekt dhe vlerësim. Një zhvillim i tillë i pasurisë është i padiskutueshëm, nuk drejtohet kundër frymës së parasë, është, si një anëtar i lulëzuar i të gjithë ekonomisë, social në kuptimin më të mirë.

Pas këtyre vëzhgimeve të shkurtra, por të nevojshme, sepse thelbësore, mbi sistemin financiar, le të kthehemi te pika fillestare e pyetjes sonë: "Çfarë nënkuptojmë me skllavëri të interesit?"

Nëse, nëpërmjet mbajtjes së parave në duart e njerëzve që nuk janë të vetëdijshëm për detyrën ekonomike kombëtare të parave, ose akoma më shumë në duart e atyre që dëshirojnë t'i përdorin paratë e mbledhura si instrument pushteti, krijohet një bllokim, paratë që mbeten në qarkullim bëhen më të rralla, shfaqet një ngushtim parash. Por ata që zotërojnë para ende nuk i kthejnë paratë e tyre në qarkullim në një mënyrë të shëndetshme ekonomike kombëtare, sepse nga ana e tyre kanë përmbushur nevojat e vazhdueshme dhe kanë ndërtuar shtëpi ose kanë blerë shtëpi të tjera.

Machine Translated by Google

produkte tregtare ose industriale. Prandaj, ata nuk ia heqin biznesmenit ose pronarit të fabrikës, i cili patjetër ka nevojë për kapitalin qarkullues për mirëmbajtjen e ndërmarrjes së tij, produktet e tij, por i japin atij paratë e mbajtura prej tyre *në mënyrë të paligjshme,* në kuptimin ekonomik kombëtar, kundrejt një takse të veçantë - kundrejt interesit.
Shtrëngimi ekonomik kombëtar
fillon.

Marrëdhënia e prodhimit të mallrave - prodhuesit - të punëtorit ekonomik kombëtar me paranë është përmbysur me një goditje. Paraja që, sipas thelbit dhe shpikjes së saj, duhej t'i shërbente ekonomisë, papritmas është emancipuar dhe ushtron një presion mbi prodhimin e mallrave. Fillon rregulli financiar. Sigurisht, ekonomia private është e lumtur që mund t'i mbajë ndërmarrjet e saj të paktën në këtë mënyrë, sepse ndihet e detyruar t'i shërbejë prodhimit ekonomikisht kombëtar. Grumbulluesi i parave nxjerr nga kjo ndjenjë e detyrës ekonomike kombëtare të punëtorit ekonomik kombëtar një përfitim të dyfishtë: së pari, ai ka një certifikatë borxhi të hartuar - pra një titull ligjor - sipas të cilit debitori me të gjithë pasurinë e tij është përgjegjës për shlyerjen e pazvogëluar të shumave të huazuara, në shumicën e rasteve objekte të tjera të caktuara të pasurisë janë mjaft të posaçme të garantuara, dhe së dyti, debitori duhet të zotohet më tej për një pagesë shtesë të vazhdueshme që quhet interes.

Kredia e garantuar nuk jepet për arsye që do të korrespondonin me kuptimin e mirëfilltë të fjalës kredi, domethënë për besimin në efikasitetin më të madh ekonomik dhe kapacitetin e performancës, *por thjesht me qëllimin e shfrytëzimit të nevojës së sipërmarrësit ekonomik për të siguruar për vete pa asnjë përpjekje një pjesë të të ardhurave të tij nga puna.* Kredia gjithashtu nuk jepet për të nxitur prodhimin, por vetëm për ta bërë posedimin e parave "fitimprurës". Për bizneset që përdoren kreditë është në thelb një çështje indiference të plotë ndaj kreditorit; nëse ai është i interesuar për të, kjo ndodh vetëm për t'u siguruar se paratë e tij janë të sigurta dhe, mbi të gjitha, se ato janë gjithashtu në mënyrë efektive *me interes.*

Vëzhguar në përgjithësi, sistemi i kreditit që ndërmjetësohet nga bankat sot është ndërtuar në një mënyrë të tillë që në përgjithësi kapitalisti, poseduesi i parave dhe kredisë, është plotësisht i shkëputur nga puna. Ai nuk ka asnjë marrëdhënie të natyrës personale me degët e ndryshme të prodhimit në të cilat "i lë paratë e tij të punojnë", siç thotë shprehja e preferuar mashtruese. Çfarë di aksionari për "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, çfarë di ai se çfarë prodhohet në këto vepra? Ai nuk ka asnjë interes në të, ai ka vetëm interesin e njëanshëm nëse aksionet rriten apo bien, dhe sa të larta janë dividentët që jep kapitali i tij. Është gjithashtu një çështje indiference të plotë nëse shoqëritë aksionare apo format e tjera të aktivitetit kapitalist (shoqëri aksionare, shoqëri me përgjegjësi të kufizuar, sindikatë, etj.) i shërbejnë prodhimit në përgjithësi. Gjëja kryesore, e vetmja gjë vendimtare është - "fitueshmëria". Një provë e faktit është popullariteti i madh që gëzojnë aksionet e bankës. Bankat e mëdha, si dhe çdo institucion krediti, në përgjithësi nuk kryejnë asnjë punë prodhuese në kuptimin e prodhimit të mallrave. Këtu, në sistemin e bankave të mëdha, ideja e interesit - domethënë, mundësia e transferimit të një pjese gjigante të të ardhurave të punës prodhuese në zotërim të pronarit të thjeshtë të parave, dhe në fakt, për këtë të fundit, plotësisht pa mundim - feston orgji të vërteta. Sot pothuajse nuk ka më ndërmarrje që nuk varet në një farë forme nga banka, që nuk drejtohet në një formë thjesht kapitaliste të interesit. E gjithë puna ekonomike kombëtare varet nga banka dhe kapitali i bursës dhe i lidhur me të nga interesi.

67 Girmes është një kompani tekstili e themeluar nga Johannes Girmes (1854-1912); Weser ishte një kompani ndërtimi anijesh, Riebeck-Montan ishte një kompani minerare, Otavi ishte një kompani minerare dhe hekurudhore, Salitrera ishte një kompani kiliane e nxjerrjes së nitratit, Steaua Romana është një kompani rumune e rafinimit të naftës.

Machine Translated by Google

Zotërinjtë e bankave - financat e larta - janë gjithashtu edhe zotërinj të prodhimit. Prej tyre varet nëse puna do të ndalet apo nëse tregu do të përmbytet nga një sasi e madhe mbeturinash. Për sektorin privat të organizuar, përmbushja e kërkesës është krejtësisht një çështje e rastësishme.

Në rastin e kësaj forme ekonomike kapitaliste të interesit të sistemit modern të kreditit, kemi të bëjmë me *imoralitetin më të plotë ekonomik kombëtar,* me një perversion total të kuptimit të sistemit financiar dhe të kreditit nga një shërbëtor i ekonomisë në pozicionin e zotit absolut të ekonomisë.

Puna krijuese dhe produktive është bërë skllav dhe fryma hebraike e fajdesë, dinake dhe e pangopur, përjetësisht e lëvizshme, sundon botën. Një lloj zhvatjeje e mundur vetëm nëpërmjet krijimit të një gjendjeje artificiale të jashtëzakonshme nëpërmjet një mbajtjeje kombëtare ekonomikisht të paligjshme të parave. Dhe kjo konsiderohet sot si e drejtë, si një e drejtë që askush nuk guxon ta prekë sepse e vë në konflikt me fuqinë sunduese botërore të kapitalit të madh të kredisë.

Skllavëria e interesit është përsosur!

U përsos nëpërmjet faktit se artet joshëse të shpirtit të lëvizshëm arritën ta lidhnin edhe shtetin, mbrojtësin e dhënë të sistemit financiar, me skllavërinë e interesit, në mënyrë që edhe ai, me duar të lidhura, ta pranonte kapitalin ndërkombëtar si zot të tij dhe ta kishte lejuar veten të devijohej nga detyra e tij aktuale si mbrojtës i ekonomisë kombëtare në pozicionin e përmbaruesit, mbledhësit të interesit për kapitalin e madh të huasë.

Machine Translated by Google

Ekonomia Financiare Kombëtare

Tani është detyra jonë e veçantë të gjurmojmë këtë zhvillim të *ekonomisë financiare kombëtare.*

Edhe këtu do të jetë mënyra e duhur për të filluar nga një përcaktim i fakteve siç gjenden ato sot.

Fenomeni i shquar në jetën kombëtare të kombeve të rrethit kulturor perëndimor është *borxhi i madh i të gjitha shteteve.* Qofshin fitues apo të mundur, të gjithë mbajnë barrë gjigante borxhi në ekonomitë e tyre kombëtare të prekura rëndë nga lufta.

Vepra statistikore më e rëndësishme e Perandorisë Britanike është Libri Vjetor i Statesman; ky libër vjetor zyrtar kombëtar u jep shteteve individuale një pasqyrë të saktë të gjendjes së borxheve të tyre publike, etj.

Sipas saj, borxhi i Anglisë - domethënë i klasës punëtore angleze - ndaj kapitalit ndërkombëtar - më 31 mars 1930, ishte 7,596,000,000 paund sterlina me një pagesë vjetore interesi prej rreth 350 milionë paund sterlina. Është mjaft e dobishme të konvertohet kjo shumë në marka gjermane, pasi shihet më së miri në këtë mënyrë se në këtë çështje interesi bëhet fjalë për një çështje ndërkombëtare me shtrirjen më të gjerë.

Franca u detyrohet kreditorëve të saj të interesit të brendshëm dhe të jashtëm rreth 279 miliardë franga ari.

Shtetet e Bashkuara të Amerikës së Veriut, toka e bekuar e dollarit, mbajnë një borxh publik
një barrë prej rreth 16 miliardë dollarësh.

Në Kanada, Australi, Indi, Itali, Çekosllovaki, Poloni, kudo gjejmë të njëjtën pamje të mjerueshme të një borxhi të pashpresë të shteteve dhe, me këtë, të popujve ndaj kapitalit ndërkombëtar. Kudo jeta kombëtare sillet rreth një pyetjeje: Si i paguajmë interesat për kreditë tona, domethënë për borxhet tona ndaj financave ndërkombëtare, ndaj kapitalit të madh të kredisë?

Ministritë e financave në të gjitha shtetet janë të zëna pa pushim duke shfrytëzuar burime të reja tatimore, parlamentet japin këshilla për muaj të tërë mbi projektligjet e reja tatimore, por çdo rezistencë është e kotë. Përpara madhështisë së kapitalit ndërkombëtar fajdexhi dhe pretendimeve të tij "ligjore" të miratuara për pagesat e interesit, parlamentet dhe qeveritë shemben vazhdimisht dhe shtypin popujt e tyre me barrë tatimore të papara, në vend që të guxojnë t'i japin fund këtij mashtrimi të madh ndërkombëtar me një "Jo" të prerë.

Padrejtësia u bë ligj, zotëria një skllav.

Se si qëndrojnë gjërat në atdheun tonë të varfër e përjetojmë çdo ditë dhe çdo orë.

Gjigandi i ri gjerman i punës u ngrit me dhunë dhe fuqi pasi kishte arritur një unitet kombëtar nëpërmjet gjakut dhe hekurit. Puna e tij e palodhur, shpirti i tij krijues sollën shpikje gjithnjë e më të reja. Shpirti sipërmarrës dhe guximi gjerman pushtuan tregjet e botës. Me ankth të habitur, kapitali francez dhe anglez i huave të Rothschildëve dhe manjatëve të tjerë bankarë, si dhe kapitali i besimit të financierëve amerikanë, Kahnëve, Loebëve, Speyerëve etj., e pa veten të kërcënuar seriozisht në fitimprurësinë e tij. Vlera e markës gjermane, domethënë cilësia dhe lirëësia e produkteve gjermane, vazhdoi të rritej, mund të parashikohej se kur marka do të arrinte vlerën e dollarit derisa tregtia botërore angleze të tejkalohej nga Gjermania, mund të shihej se si në të gjithë botën instalimet gjermane të transportit, institucionet arsimore gjermane, organizatat sanitare gjermane, administratat urbane gjermane, metodat ushtarake gjermane u morën si model, mund të shihej se si kudo në botë inxhinierët gjermanë, si pionierë të kapacitetit gjerman të punës, ndërtuan hekurudha, ura dhe rrugë. Por e gjithë kjo do të thoshte se fitimprurësia e kapitalit u huazua.

Machine Translated by Google

Në të gjithë botën, financat ndërkombëtare u kërcënuan. Atëherë financat ndërkombëtare vendosën, me ndihmën e Masonerisë Ndërkombëtare, të rrethonin Gjermaninë dhe, nëpërmjet përdorimit të të gjitha mjeteve të gënjeshtrave dhe shpifjeve, ta paraqisnin Gjermaninë si armik të botës. – Eduardi VII ishte vetëm një figurë e shtyrë përpara në këtë lojë shahu. Pasionet nacionaliste u ndezën kundër Gjermanisë, si në Angli ashtu edhe në Francë. Tregimi i parahistorisë politike të luftës botërore nuk i përket këtu, por në çdo rast është e sigurt se pala e Gjermanisë, pavarësisht forcës së saj ushtarake, humbi, sepse në përgjithësi nuk mund të flitet për një kundër-lojë politike kundër lojës së intrigave të fuqive të Antantës (krahaso Rosenberg, *Masoneria Ndërkombëtare 68).*

Edhe i vetmi grup që ende kishte një instinkt të politikës së jashtme në Gjermani, Gjithëgjermanët69, nuk e kishin idenë se kjo luftë e fuqishme midis kombeve të armatosura nuk kishte të bënte me suksesin politik, por drejtohej drejt qëllimit të nënshtrimit financiar të punëtorëve gjermanë ndaj skllavërisë së interesit të kapitalit ndërkombëtar. Mbizotërimi ushtarak i Gjermanisë ishte natyrisht qëllimi i veçantë i Francës, shkatërrimi i marinës gjermane qëllimi i veçantë i Anglisë, por mbi të dyja këto qëllime imperialiste të Francës dhe Anglisë qëndronte gjithmonë përpjekja për sundimin botëror të kapitalit ndërkombëtar.

Ndërsa kombet kështu shqyenin njëri-tjetrin në një luftë të egër dhe gjaku i më të mirëve rridhte si përrenj në fushat e betejës, hebrenjtë e të gjithë botës ishin në lëvizje. Për të gjithë Judën kishte ardhur koha e korrjes.

Financat e larta financuan luftën botërore; në të gjitha kombet e botës, shkruesit hebrenj uleshin në zyrat editoriale të shtypit ndërkombëtar dhe gënjenin e i nxisnin kombet në përpjekje gjithnjë e më të reja kundër njëri-tjetrit. Në këtë mënyrë, 26 shtete u futën në luftë kundër Fuqive Qendrore. Nga lindja vërshoi një rrjedhë hebrenjsh lindorë mbi tokat gjermane; këta u shtynë përpara, u pazarllëkun dhe u pasuruan, morën në zotërim apartamentet në qytete dhe fituan gjithçka që mundën. Në kompanitë industriale ushtarake, ky biznes i plaçkitjes dhe keqqeverisjes së fuqisë punëtore gjermane u krye nga anëtarët e racës hebraike, dhe hebrenjtë e detyruan veten të përparonin dhe të ngjiteshin në të gjitha pozicionet e shtetit dhe ekonomisë. Demoralizimi i brendshëm u udhëhoq gjithashtu në mënyrë të ndërgjegjshme nga hebrenjtë, Haasët, Dittmannët, Cohnët, Luksemburgët, Barthët, pastaj Parvus-Helphandët, Eisnerët, Levienët, Gradnauerët70 të agjituar dhe të nxitur, të mbështetur nga njerëz ambiciozë, budallenj dhe kriminelë të etur për pushtet kundër popullit gjerman.

---

68 Alfred Rosenberg botoi një vepër të titulluar Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), si dhe Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) në serinë Nationsozialistische Bibliothek, vëll.9.

69 Alldeutscher Verband ishte një organizatë nacionaliste gjermane e themeluar në vitin 1891. Gjatë Luftës së Parë Botërore, shoqata promovoi qëllimet ekspansioniste gjermane dhe, pas luftës, mbështeti gjeneralin Erich Ludendorff (1865-1937) në pretendimin e tij se Gjermania ishte tradhtuar ("u godit me thikë pas shpine") në luftë nga socialistët dhe demokratët.

70 Hugo Haase (1863-1919) ishte një socialist hebre i cili u bë kryetar i Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), së bashku me gjermanin August Bebel, në vitin 1911. Ai deklaroi se ishte pacifist dhe organizoi një tubim të madh kundër luftës në korrik 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) ishte një anëtar i shquar i SPD-së i cili u dënua me burgim për pjesëmarrjen e tij në grevën e punëtorëve të armatimit në Berlin në shkurt 1918. Gjatë dhe pas Revolucionit të Nëntorit pas përfundimit të Luftës së Parë Botërore, Dittmann luajti një rol aktiv parlamentar si anëtar i Partisë Socialdemokrate të Pavarur të Gjermanisë (USPD). Në vitin 1933, pas ardhjes në pushtet të Hitlerit, Dittmann iku në Zvicër. Oskar Cohn (1869-1934) ishte një politikan hebre i cili punoi me Karl Liebknecht, themeluesin e Lidhjes Spartakiste, dhe ishte një sionist i vendosur. Ai iku.

në Paris në vitin 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) ishte një marksiste hebreje e cila themeloi, së bashku me Liebknechtin, Lidhjen Spartaciste e cila përfundimisht u bë Partia Komuniste e Gjermanisë (KPD). Si Luxemburgu ashtu edhe Liebknechti u vranë nga Freikorps në vitin 1919. Emil Barth (1879-1941) u bashkua me USPD-në në vitin 1917 dhe një nga gjashtë anëtarët e Këshillit të deputetëve të popullit (Rat der Volksbeauftragten) të krijuar në nëntor 1918 pas rënies së monarkisë gjermane (anëtarët e tjerë ishin Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann dhe Otto Landsberg të SPD-së dhe Haase dhe Dittman të USPD-së.
Alexander Parvus (i lindur Israel Helfand) (1867-1924) ishte një hebre i getos nga Bjellorusia, i cili luajti një rol të rëndësishëm në zbatimin e strategjisë marksiste të një "revolucioni të përhershëm" përmes kontakteve të tij të ndryshme ndërkombëtare me Rosa Luksemburgun, Leninin, Trockin dhe Turqit e Rinj. Max Levien (1885-1937) ishte një bolshevik hebre rus i cili u bë shtetas gjerman në vitin 1913 dhe anëtar

Machine Translated by Google

Në këtë mënyrë, kombi gjerman u shemb më në fund nga brenda. Ylli i Judës u ngrit i kuq si gjaku. Kombi i fundit që i kishte rezistuar me vendosmëri financës ndërkombëtare dhe magjisë së saj u shemb, ai i hodhi armët dhe u përkul para zgjedhës së tmerrshme të diktatit të Versajës. Duke u përgjakur nga një mijë plagë, *pa udhëheqës,* jo realisht për shkak të dëbimit të princave, sepse pikërisht këta kishin dështuar plotësisht si udhëheqës të vërtetë, kombi gjerman u udhëhoq nga parlamentet dhe qeveritë e tij parlamentare me dënimin fatal që mund të zbatohet gjithmonë në kohë të tilla, me frazën "Për të shmangur më keq", në skllavërinë e interesit ndaj kapitalit huadhënës.

të KPD-së (Partisë Komuniste të Gjermanisë). Në prill të vitit 1919, Levien themeloi Republikën Sovjetike Bavareze së bashku me një anëtar tjetër hebre rus të KPD-së, Eugen Levine (1883-1919). Por ky eksperiment 'sovjetik' u shtyp nga Presidenti Friedrich Ebert, i cili punësoi Freikorps-ët për të ruajtur rendin në Mynih. Levine u arrestua dhe u ekzekutua nga Freikorps-ët në maj të vitit 1919, por Levien iku në Austri dhe në Bashkimin Sovjetik, ku edhe ai u ekzekutua në vitin 1937 gjatë Spastrimit të Madh të Stalinit. Georg Gradnauer (1866-1946) ishte një anëtar hebre i SPD-së i cili shërbeu si Ministri-Presidenti i parë i Saksonisë pas heqjes së Mbretërisë së Saksonisë. Një socialist i moderuar, ai u përpoq të shtypte radikalët në Leipzig me ndihmën e Freikorps, duke ndjekur shembullin e Ebertit në Mynih. Kjo i kushtoi humbje zgjedhore dhe u detyrua të jepte dorëheqjen në vitin 1920.

Machine Translated by Google

Diktati i Versajës,
Pakti Dawes dhe Plani Young

Qëllimi i luftës botërore ishte arritur: Gjermania, kombi më i zellshëm dhe efikas i botës, i eliminuar si konkurrent në tregun botëror, i mposhtur ushtarakisht, i lënë pa udhëheqës, i joshur dhe i helmuar nga doktrinat e rreme marksiste, i shpërbërë moralisht dhe i varrosur nën një mal borxhesh që nuk mund t'i heqë më kurrë nga vetja, por që duhej të shërbente përgjithmonë si skllav interesash për kapitalin ndërkombëtar.

Sipas planit të pagesave të Londrës, Gjermania është detyruar të pranojë një interes-duke mbajtur një borxh prej 132 miliardë markash ari, dhe këtij borxhi iu shtuan edhe interesat.

Do të ishte qesharake nëse nuk do të ishte kaq tmerrësisht serioze dhe nëse armiqtë nuk do ta merrnin kaq pa mëshirë, pikërisht në kundërshtim me të gjitha banalitetet e pacifistëve, "por nuk do të jetë kaq keq" dhe "arsyeshmëria do të triumfojë". Jo! Nuk do të triumfojë! Dhe financat ndërkombëtare do të bëjnë gjithçka për ta mbajtur Gjermaninë vazhdimisht në këtë skllavëri interesi. Vetëm ne mund ta çlirojmë veten.

Është tragjedia e thellë e kombit gjerman që, sado efikas që është në përgjithësi në rrethin e tij të ngushtë të punës, menjëherë bëhet i pasigurt kur e ngre shikimin përtej kufijve të punës së përditshme dhe qëndron para ngjarjeve të mëdha botërore. Këtu gjermani i ndërgjegjshëm dhe i saktë humbet çdo masë, ai bëhet vizionar dhe entuziast. "Profesori gjerman", i cili kryen gjëra të shquara në specializimin e tij, përballë gjërave të botës, bëhet objekt i gazetave komike, nga harresa e çadrës së tij deri te shumëllojshmëria e madhe e ideologëve; oficeri gjerman, duke besuar në efikasitetin e shkëlqyer të trupave të tij, është i prirur të nënvlerësojë paparashikueshmëritë shpirtërore të një natyre politike dhe fuqinë e ideve, dhe në këtë mënyrë të vërë në dyshim suksesin përfundimtar; zyrtari gjerman tenton ta mendojë veten si shef të popullsisë në vend që të jetë shërbëtor i të gjithëve.

Pra, ne shohim në të madhe e të vogël këtë tipar katastrofik në karakterin gjerman: gjermanët janë specialistë dhe ëndërrimtarë. Individualisht më efikasë dhe më të zellshëm në të gjitha fushat e veçanta se çdo popull tjetër, madje plotësisht të aftë për t'u bërë entuziastë për çdo ide të madhe dhe me trimëri heroike duke dhënë jetën e tyre për një ide, por më pak të aftë në të parë dhe për të gjetur zgjidhjen e duhur brenda rrethit ndërmjetës të çështjeve ekonomike dhe politike ndërkombëtare.

Pasqyrimi i një tipari kaq themelor të karakterit tek gjermani në fushën politike është mungesa e tij e ndjenjës kombëtare, për të cilën ai ankohet shpesh, dhe paaftësia e tij politike. Gjermanit mesatar i mungon në një farë mase ndjenja e porosive të mëdha; kështu, ai gjithashtu nuk e kupton kryesisht se ato shifra të borxhit janë në të vërtetë fati i tij, se ato shifra, se pranimi i këtij borxhi dhe gatishmëria e përpjekja për ta paguar këtë borxh në para dhe të mira materiale është arsyeja themelore për të gjithë situatën e dëshpëruar të kombit gjerman.
Megjithatë, ai nuk e sheh shumë më tepër se përfituesit e këtij detyrimi gjerman të pagesës nuk janë në të vërtetë kombet e tjera, por vetëm financat ndërkombëtare.

Megjithatë, për financat ndërkombëtare, shlyerja e kredisë nuk është në asnjë mënyrë e rëndësishme, vetëm detyrimi i qëndrueshëm për interesin. Kjo dhe vetëm kjo është arsyeja pse financat ndërkombëtare, të cilat përbënin diktatin e Versajës në pjesët e tyre financiare, e vendosën shumën bazë aq fantastikisht të lartë që nga fillimi saqë një shlyerje nuk mund të mendohet kurrë, por, edhe në një ulje përfundimtare të shumës bazë (në çdo rast vetëm me një rritje të njëkohshme të normës së interesit), Gjermania do të mbahet përgjithmonë në skllavëri të interesit.

Machine Translated by Google

Vendosja e këtij rregulli të interesit mbi njerëzit tanë të varfër dhe punëtorë ishte qëllimi përfundimtar. të luftës botërore, ishte qëllimi i financave të larta dhe ky qëllim është arritur plotësisht.

Klauzolat përkatëse të diktatit të Versajës janë kaq të frikshme, ato tregojnë kaq qartë seriozitetin dhe ashpërsinë shkatërruese të këtij rregulli të interesit, i cili ia vë në dorë financave ndërkombëtare gjithçka që kemi dhe për të cilën punojmë, saqë i citoj ato në fragmente më poshtë:

> Neni 231. Qeveritë aleate dhe të aleatëve të saj deklarojnë, dhe Gjermania pranon (!), se Gjermania dhe aleatët e saj, si nismëtarë (!), janë përgjegjës për të gjitha humbjet dhe dëmet që aleatët dhe qeveritë e aleatëve dhe anëtarët e tyre kanë pësuar si rezultat i luftës së detyruar nga sulmi i Gjermanisë dhe aleatëve të saj.

Edhe pse pranohet mjaft cinikisht në Nenin 232 "se burimet e Gjermanisë nuk janë të mjaftueshme për të siguruar dëmshpërblimin e plotë të të gjitha këtyre humbjeve dhe dëmeve", megjithatë kërkohet detyrimi "që të gjitha këto humbje dhe dëme të kompensohen".

> Neni 233 thotë: "Shkalla e dëmeve do të përcaktohet nga Komisioni i Dëmshpërblimeve".

> Neni 234 thotë: "Komisioni i Dëmshpërblimeve do të testojë periodikisht aftësinë paguese të Gjermanisë... Por nuk mund të heqë dorë nga asnjë shumë pa miratimin e qeverive të ndryshme të përfaqësuara në Komision".
>
> Neni 234 përcakton: "Gjermania do të paguajë para përcaktimit të shumës përfundimtare të kërkesës për kompensim ... 20 miliardë marka në ar (në ar, mallra, anije, letra me vlerë ose në mënyra të tjera)"

> Përveç kësaj, Gjermania do të emetojë obligacionet e treguara në nenin 12c të Aneksit II.

Dhe tani vjen, i fshehur bukur dhe afër fundit në këtë Shtojcë II Neni 12c në Seksionin VIII të të ashtuquajturit Traktat Paqeje të Versajës, mbytja financiare politike e Gjermanisë. Ky Neni 12 thotë në pikat e tij më të rëndësishme si më poshtë:

> Komisioni ka të gjitha kompetencat dhe ushtron të gjitha autoritetet që i janë garantuar në këtë traktat.

> Komisioni, në përgjithësi, ka fuqinë më gjithëpërfshirëse të mbikëqyrjes dhe zbatimit në lidhje me çështjet e dëmshpërblimit. Ai duhet të respektojë kushtet dhe përcaktimet e mëposhtme:

> a) Çdo pjesë e shumës së plotë të kërkesave të përcaktuara që nuk paguhet në ar, anije, letra me vlerë ose mallra ose në një mënyrë tjetër duhet të sigurohet nga Gjermania sipas kushteve të përcaktuara nga Komisioni nëpërmjet transferimit të një shume përkatëse në obligacione ose detyrime të çdo lloji, me qëllim që të ndikohet në një njohje të shumës së detyruar.

> b) Komisioni do të vlerësojë periodikisht kapacitetin pagues të Gjermanisë dhe do të shqyrtojë sistemin tatimor gjerman (!), në mënyrë që, së pari, të gjitha të ardhurat e Gjermanisë, duke përfshirë të ardhurat e përcaktuara për shërbimin e interesit dhe borxhit të kredive të saj të brendshme, të përdoren mundësisht (!) për pagesën e shumave që ajo i detyrohet sipas titullit ose

Machine Translated by Google

dëmshpërblime, dhe së dyti, me qëllim që të sigurohej se sistemi tatimor gjerman është pikërisht (!) po aq shtypës sa ai i çdo pushteti tjetër të përfaqësuar në Komision.

Ky paragraf është i fokusuar djallëzisht në shtypjen e qëndrueshme të Gjermanisë, praktikisht përmban mundësinë, me referencën ndaj ndonjë shteti të vogël grabitqar në të cilin dekretohen taksa të pakufizuara, që thjesht të përcaktohet vendosja e të njëjtave taksa edhe në Gjermani. Por gjithashtu pranon në të njëjtën kohë me sinqeritet brutal se edhe kombet e tjera duhet të mbahen në të njëjtën skllavëri borxhi. Dhe tani vjen paragrafi famëkeq c.

c) Për të lehtësuar dhe zbatuar rivendosjen e jetës ekonomike në vendet aleate dhe të asociuara, Komisioni, siç përcaktohet në Nenin 232, do të marrë një pagesë të parë nga Gjermania si garanci dhe pranim të fajit të saj, që përbëhet nga obligacione për mbajtësit, të pagueshme në ar, të cilat janë të lira nga çdo taksë ose tarifë e çdo lloji (!) që janë futur ose mund të futen nga qeveritë e Rajhut ose të shteteve gjermane. Këto obligacione jepen si këste (!) dhe në tre këste siç përcaktohet më poshtë: 1. 20 miliardë marka ari duhet të paguhen menjëherë 2. 40 miliardë marka ari do të jepen në obligacione që do të mbajnë interesa me një tarifë shtesë prej 5% + 1% për amortizim nga viti 1926. 3. Një detyrim me shkrim për të paguar 40 miliardë marka ari më shumë në obligacione, me 5% interes si mbulim, do të jepet menjëherë.

Kjo klauzolë është thelbi i të gjithë diktatit të Versajës. Ne e dimë që Londra Ultimatumi71 jo vetëm që caktoi më pak pagesa, por, përkundrazi, e caktoi të gjithë shumën në 132 miliardë marka ari. Neni 16 më pas deklaron shprehimisht: "Nga 1 maji 1921, qeveria gjermane duhet të paguajë interesat e borxhit të saj". Norma e interesit është vendosur në 5 përqind.

Pastaj vijon Neni 17 i cili trajton çdo shkelje:

Neni 17. Nëse Gjermania vonohet në përmbushjen e ndonjë borxhi që i ngarkohet sipas seksionit të mëparshëm të traktatit, Komisioni do të informojë menjëherë çdo fuqi pjesëmarrëse për këtë mospërmbushje dhe njëkohësisht do të propozojë masat që duhen marrë kundër saj.

Dhe tani vijon një nga klauzolat më të skandaloze të të gjithë traktatit:

Neni 18. Gjermania zotohet të mos i interpretojë masat që fuqitë aleate dhe të lidhura me to janë të justifikuara (dhe çfarë nuk do të justifikohej në sytë e armiqve?) në miratimin e tyre kundër një mosrespektimi të qëllimshëm (!) të Gjermanisë si trajtim armiqësor (!). Këto masa mund të përbëhen nga ndalime importi dhe sanksione ekonomike dhe financiare dhe në përgjithësi (!) në të gjitha masat (!) që mund t'u duken qeverive përkatëse siç kërkohen nga rrethanat.

Me këtë klauzolë, natyrisht, dera dhe porta hapen për çdo terror, madje edhe për atë më brutal, dhe qeveria gjermane ka nënshkruar më tej shprehimisht se nuk mund të marrë në konsideratë as

71 Pasi Komisioni Ndëraleat i Reparacioneve, në janar 1921, përcaktoi shumën që Gjermania duhej të paguante si reparacione në 269 miliardë marka ari, kryeministri britanik David Lloyd-George i paraqiti, më 5 maj 1921, një ultimatum gjashtëditor ambasadorit gjerman në Londër, sipas të cilit, nëse Gjermania nuk do ta pranonte ripagimin e 132 miliardë markave (një llogaritje disi e ndryshme nga 269 miliardë e janarit), si dhe diktatet e tjera të Traktatit të Versajës, Aleatët do të pushtonin rajonin e Ruhrit.

Machine Translated by Google

shtypja më e madhe, vrasja e gjermanëve, dëbimet më brutale, plaçkitjet, shkatërrimet etj. "si trajtim armiqësor"!

Ky dorëzim me shkrim i popullit gjerman ndaj një armiku mizor, hakmarrës dhe të paepur është, më tej, i parashikuar përgjithmonë, sepse Neni 23 thotë:

> Komisioni do të shpërbëhet kur Gjermania dhe aleatët e saj të kenë paguar të gjitha shumat që i detyrohen për zbatimin e këtij traktati ose sipas vendimeve të Komisionit dhe kur të gjitha këto shuma ose ekuivalentët e tyre të jenë shpërndarë midis fuqive pjesëmarrëse.

Kjo është skllavëria e përjetshme e interesit të Gjermanisë.

Ndoshta miqtë dhe armiqtë tanë politikë do ta kuptojnë tani se çfarë duhet të kuptohet me skllavëri interesi, ndoshta do të kuptohet pse *thyerja* e kësaj skllavërie të frikshme interesi qëndron në qendër të kërkesave tona. Ndoshta do të kuptohet edhe pse në rastin e kësaj kërkese, ajo është një çështje ndërkombëtare e rendit të parë. *Për Gjermaninë është thjesht një çështje fati* dhe madje edhe për kombet e tjera është çështja më vendimtare për rimëkëmbjen.

Krahasuar me këtë çështje ndërkombëtare, të gjitha çështjet e tjera zhyten në hiç, sepse pa thyerjen e skllavërisë së interesit, një rritje e kombeve prodhuese në përgjithësi nuk është e mundur. Nëse skllavëria e interesit e filluar tani do të ruhej, perëndia Mamon do të kishte hipur në fron. Zoti ka vdekur, shpirtrat e kombeve vdesin, një rrëmujë njerëzore mbush botën si skllevër të interesit të financave ndërkombëtare. Paraja sundon botën.

Rregulloret e diktatit të Versajës ishin pika thelbësore të zëvendësuara në vitin 1924 nga Pakti Dawes. Tani, pas frikës së inflacionit, plaçkitja e mëtejshme e Gjermanisë do të vazhdonte "mbi një themel më të fortë". Financat e larta lejuan lëshimin e garancive të të gjitha llojeve, ndër të cilat më të rëndësishmet dhe më të gjera duhet të përmenden denacionalizimi i Reichsbank dhe hekurudhave të Reich. Pavarësisht të gjitha profecive të "resë së argjendtë", ekonomia gjermane vazhdoi të shembet, pamundësia e pagesave sipas Paktit Dawes u kuptua më në fund edhe nga sadistët verbërisht të tërbuar të zbatimit. Plani Young hyri në vend të Paktit Dawes. Supozohej se do të sillte "lehtësime". Tani fundi ka ardhur.

eja.

Mbi tmerret e Paktit Dawes, Vëllimi 7 i Bibliotekës Kombëtare Socialiste (Çmimi 1.80 pikë) jep informacionin më të saktë, i cili përmban një ribotim të tekstit origjinal së bashku me një koment kritik gjithëpërfshirës. Vëllimi 13 i kësaj serie merret me pikat kryesore të Planit Young.

Machine Translated by Google

Ekonomia e Kredisë

"Nëse shteti ka nevojë për para, ai duhet t'i marrë hua këto para nga ata qytetarë të tij që kanë më shumë sesa mund të përdorin vetë. Natyrisht, ai duhet të paguajë interesa për kthimin e këtyre parave, përndryshe nuk do t'i marrë paratë, me të vërtetë ka mjaft vështirësi në akomodimin e kredive të tij".

Ky formulim u përdor nga ish-ministri socialist Dr. David72 me mua në një diskutim në Berlin. E kam vendosur këtë formulim këtu qëllimisht sepse pasqyron në një mënyrë shembullore mënyrën e të menduarit kapitalist interesant të epokës sonë; fakti që ai ishte, nga të gjitha anët, një marksist i jep të gjithës një tërheqje të veçantë.

Tani, nga qindra diskutime dhe leksione, e di që formulimi i mësipërm rrjedh aq plotësisht nga bota aktuale e ideve të kapitalizmit të interesit, saqë vështirë se dikush do ta ndiente falsitetin e këtij shpjegimi të ekonomisë së interesit dhe borxhit të shtetit, e lëre më të gjente një përgjigje të saktë për të.

Kjo ka një arsye shumë të thjeshtë psikologjike, domethënë se shpjegimi i mësipërm i dhënë vlen për mbulimin e nevojës monetare të një njeriu privat brenda fushëveprimit të formës së ekonomisë me kapitalizëm interesi.

Për individin privat, ashtu si për ekonominë private në përgjithësi, fjalia është e vërtetë: "Nëse dikush ka nevojë për para, ai duhet t'i marrë hua këto para me interes nga ata që zotërojnë më shumë para sesa mund të përdorin vetë".

Por ne duhet të shmangim përgjigjen e pyetjeve të ekonomisë financiare kombëtare nga një këndvështrim privat-kapitalist, por nga një këndvështrim burrë shteti. Dua të them se do të ishte me të vërtetë një fatkeqësi e madhe nëse dikush thjesht do ta transferonte këtë mënyrë të të menduarit privat-ekonomik pa diskutim në ekonominë kombëtare.

Shteti me instrumentet e tij të pushtetit, pushteti i tij sovran nuk duhet të barazohet me asnjë njeri privat të rastësishëm. Shteti zotëron tre mundësi të fuqishme përmes të cilave, në sajë të sovranitetit të tij, mund të mbulojë nevojën e tij për ekzekutimin e detyrave të tij. Këto janë *sovraniteti i tij i shërbimit, sovraniteti* i tij i monedhës dhe *sovraniteti i tij financiar.*

Me sovranitet shërbimi duhet të kuptohet e drejta sovrane e shtetit për t'u bërë thirrje qytetarëve të tij për shërbime falas. Ky sovranitet i shtetit mbi individin zbulohet në shkallën e tij më të fuqishme në shërbimin e detyrueshëm ushtarak dhe akoma më shumë në shërbimin ushtarak. Përballë kërkesave që shteti mund t'u kërkojë qytetarëve të tij në kohë lufte, të gjitha konsideratat private duhet të tërhiqen. Familja, profesioni, biznesi dhe të ardhurat, gjithçka duhet të heshtë kur shteti i thërret bijtë e tij në flamur. Por shteti mund t'i thërrasë qytetarët e tij jo vetëm në shërbim lufte, shteti mund t'i thërrasë ata edhe në ndërmarrje të mëdha ekonomike, kujtojmë ligjin e shërbimit ndihmës që megjithatë, për fat të keq, krejt ndryshe nga shërbimi ushtarak, siguronte një pagesë të lartë dhe gjithnjë në rritje për shërbimet e kryera, kështu që shpejt u krijua një çarje e thellë midis ushtarëve të frontit, të cilët duhej të ofronin jetën e tyre çdo ditë për atdheun - pa pagesë - dhe atyre që ishin të punësuar, në atdhe, të mbrojtur pas frontit, me një pagë të lartë. Vetëm kalimthi, mund të kujtohen edhe performancat e forta të kombeve të tjera që bazoheshin në detyrimet e shërbimit: kujtojmë ndërtimin e Murit Kinez, rrethimin e qyteteve tona mesjetare.

Praktikisht, pra, do të qëndronte plotësisht brenda sovranitetit të shtetit që të

72 Eduard David (1863-1930) shërbeu si Ministër i Brendshëm në Republikën e Vajmarit nga qershori deri në tetor 1919.

Machine Translated by Google

të ringjallë dhe zgjerojë shërbimin e vjetër të dorës dhe ekipit73 dhe të zgjidhë detyra të mëdha ekonomike me ta në këtë mënyrë për asgjësimin e forcave ekzistuese.

Sovraniteti i shtetit *për monedha* është një burim i dytë pushteti nga i cili shteti mund të mbulojë drejtpërdrejt nevojat e tij për para. Askush nuk e kundërshton të drejtën e shtetit për të prerë monedha ose për të emetuar kartëmonedha thesari, madje përtej kësaj shteti, në sajë të sovranitetit të tij, ka prodhuar para nga çdo burim i mundshëm. Nga bakri, nikeli, hekuri, porcelani, alumini dhe, mbi të gjitha, nga letra. Mjafton të kujtoj kohën kur qeveria jonë e Rajhut e konsideronte të justifikuar emetimin e përditshëm të 100,000,000,000,000 markave dhe gjithnjë e më shumë parave të reja letre. Nuk do të hyjmë më në detaje këtu në çështjen nëse kjo ishte e drejtë dhe e pranueshme, duhet të pohojmë këtu vetëm se shteti mund ta mbulojë në të vërtetë nevojën e tij në sajë të sovranitetit të tij për monedha dhe se nuk është i detyruar "të marrë hua para me interes nga ata qytetarë të tij që kanë më shumë sesa mund të përdorin vetë".

Sovraniteti *financiar* ose sovraniteti tatimor i shtetit gjithashtu nuk do të jetë në gjendje të kundërshtohet nga askush, dhe ai që e kundërshton këtë dhe kërkon ta zbatojë atë praktikisht si individ do të jetë në gjendje të ndiejë autoritetin e shtetit në formën e përmbaruesit. Sovraniteti financiar ose tatimor i shtetit, domethënë e drejta e shtetit për t'u bërë thirrje qytetarëve të tij për shërbime financiare, është po aq e qartë dhe po aq e vjetër sa strukturat shtetërore. Kjo formë është gjithashtu më e natyrshme dhe e shëndetshme, edhe pse në këtë fushë i është rezervuar kohës sonë transformimi i kuptimit të arsyeshëm të taksimit në një absurditet të plotë dhe bërja e sistemit tatimor një mjet për plaçkitjen totale të popullit në favor të fuqive financiare mbikombëtare. Edhe këtu çështja e lejueshmërisë së taksave nuk duhet të na preokupojë më tej, por vetëm fakti që shteti është shumë mirë në gjendje të mbulojë nevojat e tij monetare me anë të taksave, pra, përsëri, në një mënyrë që nuk është e hapur për ekonominë private, por që i heq absolutisht shtetit domosdoshmërinë e përmbushjes së nevojave të tij monetare përmes miratimit të një detyrimi për pagesën e interesit ndaj kapitalistëve.

Sigurisht, shteti, si çdo njeri privat, ka natyrshëm mundësinë e mëtejshme për të mbuluar nevojat e tij duke marrë borxhe. Por kjo është tashmë për njeriun privat një shpatë me dy tehe; megjithatë, për shtetin, për ta shprehur qartë dhe mirë në gjermanisht, është gjëja më budallaqe që mund të bëjë në përgjithësi. Por nuk është vetëm gjëja më budallaqe, por është edhe kriminale në lidhje me misionin e shtetit si mbrojtës i interesave të përbashkëta.

Ekonomia e huave të shteteve praktikisht i ka shkatërruar shtetet dhe i ka dorëzuar ato në duart e financave ndërkombëtare, ia ka dorëzuar pasurinë e kombeve fuqive financiare, dhe sot huatë shtetërore janë shushunja e frikshme nga e cila kombet nuk janë në gjendje të çlirohen dhe përmes së cilës ato do të shemben pa ndihmë nëse nuk i japim fund me vendosmëri këtij fantazme duke thyer skllavërinë e interesit.

Me këtë ndodhemi në mes të fushës së politikës financiare kombëtare, pra në një fushë në të cilën gjermani normal nuk ndihet aspak rehat. Çfarë duhet të bëjmë tani me të gjithë këta numra të shumtë dhe të mëdhenj? Qytetari normal i shtetit në përgjithësi nuk i lexon debatet për buxhetin dhe ka një respekt kaq fetar për shtigjet sekrete dhe mënyrat mashtruese të artit financiar, saqë do të donte më së miri të kursehej plotësisht nga këto gjëra. Në pavetëdije, kjo sigurisht që lidhet edhe me faktin se çdo individ mbart brenda vetes një ndjenjë kaq të lehtë për sovranitetin tatimor të shtetit dhe askush nuk dëshiron t'i kujtohen numrat. Vetëm kur dokumentet tatimore i vijnë fluturimthi në shtëpi, njeriu modern vëren se këto gjëra e shqetësojnë shumë dhe se ai është gjithmonë viktimë e çdo lloj politike të rreme financiare kombëtare.

73 Shërbimet bujqësore, qoftë manuale apo me kafshë, të kërkuara nga fermerët nga zotërinjtë e tyre në Mesjetë

Machine Translated by Google

Tani është jashtëzakonisht e jashtëzakonshme që në thelb çështjet e politikës financiare kombëtare nuk janë aspak aq të errëta dhe misterioze sa duken në shikim të parë, madje ato janë në thelb aq të qarta dhe të thjeshta sa mund të kuptohen nga çdo kuptim mesatar, të paktën në skicat e tyre të përgjithshme.

Prandaj, nuk kërkohen shpjegime të mëdha kushtetuese që shteti i zotëron shumë mirë mundësitë e përshkruara për të mbuluar nevojat e tij monetare, sepse të gjithë e dinë dhe e kanë përjetuar në jetën e tyre se cila është natyra e sovranitetit të shërbimit të shtetit, dhe të gjithë marrin në dorë çdo ditë kartëmonedhat e lëshuara nga shteti, dhe askush nuk kursehet nga taksa. Prandaj, do të ishte gjëja më e natyrshme në botë nëse shteti do të mbulonte nevojat e tij monetare ekskluzivisht në këto tre mënyra.

Megjithatë, për njeriun privat këto tre mënyra nuk janë të hapura, sepse as nuk mund ta thërriste fqinjin e tij me sukses për të punuar ose për të paguar taksat, as nuk do të ishte i sigurt nëse do të përpiqej të shtypte para vetë dhe t'i fuste në qarkullim. Për të, në të vërtetë, ekziston vetëm mënyra e marrjes së borxhit me kamatë, nëse ai tashmë mendon absolutisht se është në gjendje të bëhet i lumtur vetëm me paratë e të tjerëve dhe nuk mund t'i shmanget marrjes së borxheve.

Por që shteti në përgjithësi e sheh si të drejtë mjetin e vetëm të pranimit të kredive me interes - pra borxheve, kur ka nevojë për para dhe zbaton të drejtat e tij të tjera sovrane sot vetëm në një mënyrë të fshehtë për të mbledhur borxhet e krijuara nga populli, këto janë kushte për të cilat kërkohet më kot një shpjegim i arsyeshëm. Në të vërtetë nuk ka asnjë shpjegim të arsyeshëm për këtë, por vetëm fakti që i gjithë mendimi ynë, madje edhe në çështjet financiare politike kombëtare, drejtohet ose korruptohet në një mënyrë kapitaliste private. Me një ndotje kaq të përgjithshme të opinionit publik, shpjegime të tilla në dukje logjike për politikën e kredisë së shtetit, siç kam raportuar, luajnë një rol të madh, madje shumë të rëndësishëm.

Hebreu e ka dëshmuar veten si mjeshtër i psikogogjisë edhe në këto çështje. Në raste të tilla, është gjithmonë shumë e vështirë të mos flasësh menjëherë në përgjithësi për korrupsion të drejtpërdrejtë të burrave të shtetit përgjegjës, supozimi është i qartë, megjithatë në shumicën e rasteve nuk ka pasur korrupsion, por vetëm pasiguri në çështjet e sistemit financiar dhe të kreditit, dritëshkurtër dhe vetëkënaqësi që kanë çuar në faktin se administratat financiare shtetërore kanë rënë ngadalë por me siguri në një delirium kredie nga i cili deri më tani nuk shohin rrugëdalje.

Në këtë zhvillim të rrethanave ka kontribuar në një mënyrë shumë thelbësore fakti që në fillim dikush e konsideronte financimin e veprave të mëdha publike si ndërtimi i hekurudhave etj., të cilat premtonin të sillnin të ardhura, përmes kredive si të padëmshme. Dikush vendosi në mënyrën e mëposhtme: Nga të ardhurat e hekurudhave ose rrugëve ujore interesi mund të mbulohet menjëherë, atëherë ne me të vërtetë kemi çmimet nën kontroll. Me burimet e veta, shteti nuk mund të tërheqë vepra kaq të mëdha me një goditje nga thesari i tij, kështu që me fat pranon ndihmën e ofruar të kreditit nga bankat. Kjo ia heq qeverisë telashet e miratimit të taksave të reja në parlamentin e shtetit, burimet likuide të shtetit nuk kërkohen dhe hekurudhat mund të paguajnë lehtësisht interesat nga tepricat. Artet joshëse të kapitalit të huasë, të cilat në vetvete nuk mund të bëjnë asgjë me paratë nëse nuk gjen askënd që t'ia heqë dhe t'i paguajë interesa shtesë, arritën ta kthejnë të zezën në të bardhë dhe ta bëjnë vetë shtetin një mbledhës interesash për kapitalin privat.

Edhe reflektimi më i thjeshtë ekonomik nga ana e një qeverie ose parlamenti, i vetëdijshëm për përgjegjësinë e tij, duhet të kishte çuar në sa vijon: Nëse dikush ndërton hekurudha me para të huaja dhe duhet të paguajë për to, vit pas viti, vetëm 5% interes, me gjithçka që lidhet me to, ai e paguan të gjithë shumën pas 20 vjetësh një herë, pas 40 vjetësh.

Machine Translated by Google

vjet tashmë dy herë dhe megjithatë i njëjti borxh mbetet i papaguar. Këto shuma të jashtëzakonshme që tejkalojnë shumë herë kostot fillestare të investimit duhet të mblidhen përsëri në mënyrë indirekte nga njerëzit, e gjithë popullsia, e cila duhet të paguajë tarifat e transportit hekurudhor të ngritura pikërisht sipas këtyre shumave të interesit. Një njoftim i vetëm për njerëzit për një taksë të madhe hekurudhore është, ose do të kishte qenë, më i mirë. Atëherë këto taksa, sigurisht, do të kishin qenë mjaft shtypëse për disa vite, por edhe për jo shumë më gjatë, pasi kostot e transportit dhe hekurudhat shumë shpejt do të ishin bërë një aset vërtet pa borxhe i shtetit, i cili më vonë do t'i kishte siguruar të ardhura të mëdha vjetore. Por është historia e vjetër që dikush do të preferonte t'ia priste bishtin qenit copë-copë sepse mendon se do të ishte shumë më pak e dhimbshme për të. Natyrisht, e kundërta është e vërtetë. Kostot e investimit të një ndërmarrjeje të tillë kombëtare duhet të paguhen nga popullsia, por nëse ato zhvillohen me kredi, atëherë në mënyrë të pashmangshme hyjnë, përveç kësaj, interesat që me kalimin e viteve arrijnë shumë herë më shumë se vetë borxhi. Prandaj, është një marrëzi e pastër financiare të financosh vepra të tilla publike përmes kredive. Që këtu mund të theksojmë atë që do ta shpëtojë shtetin nga çmenduria e tij e kredive: askush nuk mund ta ndalojë shtetin, për shembull, për ndërmarrje të tilla prodhuese, të lëshojë kartëmonedha krediti, kartëmonedha krediti të thesarit të shtetit dhe të paguajë për punimet në këtë mënyrë. Një krijim i tillë i parave të shtetit në rastet kur nuk mund të bëhet fjalë fare për inflacion, sepse ekziston një vlerë e re edhe për monedhat e reja, do të zgjidhte me një goditje të gjitha vështirësitë dhe do ta çlironte shtetin dhe popullin përgjithmonë nga borxhi me interes ndaj kapitalit privat.

Do të na duhet ta trajtojmë më hollësisht këtë problem diku tjetër. Një administratë financiare e aftë duhet të jetë në gjendje t'i rregullojë gjërat në një mënyrë të tillë që punë të tilla të mëdha të kryhen nga taksat speciale së bashku me përdorimin e burimeve të tjera të të ardhurave të shtetit dhe vetëm me një emetim të pjesshëm të kartëmonedhave të reja. Kjo mundësi sigurisht do të ndodhte në një masë të konsiderueshme vetëm nëse të gjitha shpenzimet e tjera shtetërore, veçanërisht ato të ashtuquajturat joproduktive për administrimin, administrimin e drejtësisë, arsimin etj., do të mund të mbuloheshin nga tepricat e ndërmarrjeve tregtare të shtetit.

Kjo mund të tingëllojë si ironi, duke pasur parasysh ekonominë aktuale të deficitit frenetik të hekurudhave, postës etj., e megjithatë ne nuk ishim aq larg mundësive të tilla, siç e tregova tashmë në vitin 1919 në botimin tim të parë në *Süddeutsche Monatshefte* (Shkurt), "Po tani?" nën titullin "Mjetet radikale". Vetëm detyrimi i interesit të shtetit ndaj kapitalit privat na ndante nga kjo gjendje ideale e një ekonomie financiare kombëtare. Iluzioni tashmë në fuqi në atë kohë, se shteti, kur ka nevojë për para, thjesht duhet të pompojë para në vetvete me interes, e ka penguar këtë.

Është e qartë, dhe të gjithë duhet të kenë qenë në gjendje të ndjekin shpjegimet e mia, se shteti nuk drejtohet në asnjë mënyrë nga paratë e huaja, pra nga marrja e borxhit, kur dëshiron të ndërmarrë diçka, se ai, për shembull, mund të kërkojë punë dhe shërbim në ekip dhe se në fund do të ishte padyshim i justifikuar në lëshimin e shënimeve të kreditit të thesarit të shtetit për qëllime të tilla, në mënyrë që të fillojë këto punime me ta pa u ngarkuar njerëzit. Një procedurë e tillë do të kishte avantazhin e madh të çlirimit të punimeve të tilla që nga fillimi nga çdo detyrim interesi dhe takse; punimet do të bëheshin menjëherë pronë shtetërore e lirë dhe pa borxhe. Nga të ardhurat e punimeve, kuponët e lëshuar të thesarit të shtetit mund të shpengoheshin dhe të shkatërroheshin në një kohë të shkurtër; produktet e punimeve të tilla, ose çmimet e transportit të mallrave dhe pasagjerëve, mund të uleshin ndjeshëm. Në këtë mënyrë, shërbimet më të mëdha në përgjithësi mund t'i ofroheshin të gjithë ekonomisë kombëtare, shteti mund të kishte marrë burime mjaft të konsiderueshme të ardhurash të cilat do të kishin qenë me dobinë më të madhe për të gjithë komunitetin kombëtar dhe gjithashtu do ta kishin bërë vetë shtetin mjaft të pavarur nga financat e larta. Por gjithashtu duhet të kishte qenë

Machine Translated by Google

pra. Sepse shteti është zot i sistemit financiar dhe jo financat e larta, domethënë, kështu do të jetë në shtetin nacionalsocialist të së ardhmes.

Ka qenë vërtet një mashtrim psikogogjik që bankat kanë arritur të mos lejojnë procese të tilla të dukshme dhe të vetëkuptueshme të të menduarit të cilat – pasi të shprehen – nuk duhen më kundërshtuar, si dhe të ngatërrojnë shtetin dhe ekonominë me fjalinë e cituar më sipër dhe t'i lidhin ata me skllavërinë e interesit ndaj kapitalit.

E di që, edhe pse këto gjëra tani janë të qarta si drita e diellit, shumë nga lexuesit e mi nuk i besojnë kuptimit të tyre të shëndetshëm njerëzor dhe thjesht nuk duan të besojnë se si një absurditet i tillë mund të ketë qenë i mundur dhe do të preferonin të supozonin: "Kjo nuk mund të jetë e drejtë, burrat tanë të shtetit nuk mund të kenë qenë kaq budallenj - por unë thjesht nuk mund ta gjykoj këtë". Ky rrëfim për mungesë gjykimi në lidhje me një paaftësi kaq të qartë shtetërore në çështjet financiare politike qëndron dyfish në kundërshtim me gjetjen e fajit dhe ankesat e gatshme për masat shtetërore dhe me faktin se këtu bëhet fjalë për çështje që e prekin më shumë portofolin e çdo individi.

Këtyre njerëzve do të doja t'u lija një këndvështrim tjetër për shqyrtim, i cili është
që lidhej me metodën e miratimit të kredisë përmes parlamentit provincial ose të Rajhut.

Detyra të tilla të mëdha shtetërore shqyrtohen me të vërtetë tërësisht në parlamente. Pas debateve të gjata, kreditë më në fund "miratohen". Shtetasi mesatar beson tani se tani gjithçka është në rregull dhe se shteti, i cili është me të vërtetë një njeri kaq i pasur dhe i fuqishëm, tashmë zotëron milionat e miratuara. Persona mjaft të zgjuar ndoshta do të kruajnë pas veshit dhe do të thonë me vete: "Kjo do të thotë përsëri taksa të reja". Por mendoj se mund të pohoj me guxim se, përveç të iniciuarve - të cilëve as përfaqësuesit dhe as ministrat nuk kanë nevojë t'u përkasin, në fakt ndoshta vetëm njëri në rastin më të mirë e kupton faktin se ky miratim i madh i kredisë në
_ , parlamentin provincial ose të Rajhut nuk do të thotë gjë tjetër veçse leja që kjo "kredi" t'i huazohet vetes me interes në një mënyrë tjetër. Ky "miratim kredie përmes parlamentit" kështu i jep fuqi vetëm ministrit përkatës që ta marrë këtë kredi me interes në bankat e mëdha. Në këtë mënyrë, "miratimi i kredisë përmes parlamentit" bëhet natyrshëm një farsë, një komedi, sepse e gjithë popullsia - e cila në analizë të fundit duhet të paguajë për kapitalin dhe interesin - nuk ishte në gjendje të furnizonte vërtet "kredinë", jo, ajo duhet të krijohet së pari nga kapitali i madh i huasë.

E vetmja gjë logjike dhe natyrale do të ishte që, në rastin e miratimit të një kredie përmes parlamentit, njëkohësisht dhe automatikisht do të kishte edhe një miratim që tani banka shtetërore do të paguante ose autorizonte shumat e miratuara në bazë të urdhrave të pagesës nga autoritetet zbatuese për sipërmarrësit përkatës.

Kreditë miratohen, për monedhën e nevojshme duhet bërë diçka; prandaj është e pakuptimtë nëse - siç është e zakonshme tani - së pari duhet të shlyhet një kredi dhe pastaj kreditë e "miratuara" të drejta jepen në një farë mënyre për herë të dytë nga kapitalistët.

Tani mund të thuhet se paratë e tepërta nga shteti tërhiqen pikërisht në këtë mënyrë dhe se kjo duhet të ketë një ndikim të dobishëm në gjendjen e përgjithshme financiare të vendit, se kështu një menaxhim i tillë i kredisë do të funksionojë në një mënyrë që ul inflacionin. Por kjo natyrisht nuk është aspak e vërtetë dhe në fakt për arsye që nuk mund të kundërshtohen nga asnjë ekspert bankar. Mund të pranohet se një pjesë mjaft e vogël e këtyre mandateve dhe pagesave të kredive të tilla paguhen me para në dorë, këtu bëhet fjalë për rrethin e kursimtarëve të vegjël që gjejnë rrugën e tyre drejt bankës me mandate të tilla, të cilët kanë kursyer dyqind ose mijëra marka që tani do të donin t'i investonin në një certifikatë interesi, në një letër të tillë magjike nga e cila duhet të pritet vetëm një copë çdo vit për t'u paguar një shumë e caktuar pa e bërë certifikatën më pak të vlefshme. Por paratë që hyjnë në bankë në këtë mënyrë janë mjaft...

Machine Translated by Google

të papërfillshme. Përveç kësaj, bankat në të cilat depozitohen para të tilla nga ana e tyre nuk i transferojnë fare këto shuma parash në thesarin e shtetit, por transferimi i shumave të tilla të tërheqjes kryhet ekskluzivisht nëpërmjet transferimit ose zhdoganimit.

Por të gjitha tërheqjet më të mëdha të kredive të tilla kryhen nga kapitalistët që nga fillimi, në bankat e tyre, me anë të transferimit pa para në dorë ose përmes procesit të transaksioneve bankare, etj.

Në realitet, pra, asnjë para në dorë nuk bie në duart e shtetit dhe, nëse i merr të tilla, duhet t'i japë menjëherë për kryerjen e punëve të tij. Ky avantazh i supozuar, pra, nuk ekziston. Përkundrazi, kjo vijon: Shteti, siç e dimë, lëshon për shuma të huazuara të ashtuquajturat certifikata sigurie ose obligacione. Këto obligacione të shtetit janë letra të shtypura imët, ose jo aq imët, të cilat përmbajnë një instrument borxhi të pajisur me të gjitha mbrojtjet shtetërore mbi shumat e marra, dhe përveç kësaj përcaktimet e nevojshme të datave të pagesës së interesit dhe, në fletët e tyre të kuponave, kuponat në bazë të të cilave shteti zotohet të paguajë çdo tremujor, gjashtëmujor ose vit interesat për shumat e shënuara në fletën e kuponave.

Përveç kësaj, kësaj fletë-kuponi i shtohet një tjetër e ashtuquajtur certifikatë rinovimi (talon) e cila i jep pronarit të drejtën për të marrë një fletë-kuponi të re nëse e para ka skaduar pas një numri të caktuar vitesh.

Tani, një certifikatë e tillë sigurie që lëshohet nga shteti, për të cilën shteti është përgjegjës me të gjithë pasurinë e tij për kapital dhe interesa, do të thotë sigurisht kapacitet blerës në duart e pronarit. Pronari i certifikatave të tilla shtetërore mund të blejë diçka për veten e tij me këto certifikata në çdo kohë, pavarësisht nëse i jep këto certifikata direkt si pagesë ose i shet së pari këto certifikata në bursë ose te bankieri i tij dhe më pas paguan para në dorë me të ardhurat.

Tani nuk ka asnjë dyshim se lëshimi i certifikatave të reja të sigurisë nga shteti do të thotë *krijimi i kapacitetit shtesë blerës* - nëse kjo është e drejtë apo e justifikuar, nuk na intereson këtu për momentin -, krejt e njëjta gjë do të ndodhte nëse, për shembull, shteti do të shtypte para të reja letre. Dallimi do të konsistonte në faktin se në një rast prodhohen certifikata sigurie të cilat e ngarkojnë shtetin, përveç borxhit, me një *detyrim interesi të qëndrueshëm,* ndërsa në rastin e lëshimit të ri të parave letre, një detyrim interesi nuk merret fare në konsideratë. Prandaj, ne e shohim që tani se forma e fundit në çdo rast do të ishte më e favorshme për shtetin dhe popullin.

Por tani, nëse e ndjekim më tej metodën e financimeve të tilla, del në pah se një financim i drejtpërdrejtë i projekteve të mëdha shtetërore me një shmangie të rrugës së kredisë zbulon avantazhe të mëtejshme të mëdha.

Kemi parë se forma e miratuar aktualisht e financimit të punimeve shtetërore çon në krijimin e kapacitetit shtesë blerës, i cili përfaqësohet nga lëshimi i certifikatave të reja të sigurisë. Në këtë rast, natyrisht, të gjitha shumat e reja të kredisë do të dhe duhet të jepen menjëherë, edhe nëse hekurudhat, rrugët ujore etj., që do të ndërtohen rishtazi, janë vetëm në fazën e ndërtimit dhe ende nuk përfaqësojnë ndonjë vlerë reale që ia vlen të përmendet.

Nëse dikush kalon në financimin e veprave të tilla të mëdha shtetërore në mënyrën që propozoj unë, atëherë kostot e mëdha të reklamimit për kredinë zhduken së pari. Mund të kujtohet se çfarë shumash të mëdha shpenzohen vetëm nga tenderët në gazeta. Për më tepër, përqindjet që u jepen bankave dhe institucioneve të tjera të kreditit që nga fillimi zhduken. Edhe këto janë, përsëri, miliona. Për më tepër, dikush ka tendencë të lëshojë kredi nën vlerën nominale, me fjalë të tjera, për një obligacion prej 1000 markash vetëm 970 marka duhet të paguhen nga blerësi i këtyre certifikatave, megjithatë ai merr shumën e plotë me interes. Edhe këto janë humbje që që nga fillimi...

Machine Translated by Google

bëhen barrë për shtetin ose ndërmarrjen dhe në favor të kapitalistit. Në të vërtetë, dikush tenton të "zbukurojë" kredi të tilla me tërheqje të tjera, siç thotë shprehja e bursës, duke ofruar në perspektivë përfitime të veçanta shtesë të cilat mund të përfshijnë edhe një përjashtim nga taksat. Kujtoj këtu kredinë e primit të minierave që shfaqi tërheqjen më fantastike të tillë që një shtet ka rënë ndonjëherë. Djalli i lotarisë dhe i kumarit u vu në shërbim të reklamës së kredisë në atë që premtohej të paguheshin fitime prej milionash në një numër shumë të madh obligacionesh prej 1000 markash; përveç kësaj, u mbajtën të ashtuquajturat pagesa bonusi, dhe më tej, një normë interesi e shpallur prej 5% që megjithatë ishte e mbrojtur me klauzola, dhe, përveç kësaj, në rastin e një sërë taksash, kredia e primit të kursimit ishte e përjashtuar nga çdo taksë! Nga ku dikush dëshironte të merrte shuma të mëdha për të paguar këto prime dhe përfitime, këto fitime të shkëlqyera të lotarisë, askush nuk i merrte në konsideratë - edhe pse duhej të ishte e qartë për çdo njeri serioz dhe të mprehtë se të gjitha këto shuma do të duhej të tërhiqeshin përsëri nga xhepat e popullit. Sepse, shumat e marra atëherë u përdorën menjëherë për shpenzimet më urgjente. Këto janë të gjitha krime financiare politike kundër popullit, në të cilat duhet të çuditesh vetëm me paturpësinë e plotë me të cilën ato inskenohen.

Nëse dikush nuk ndjek fare rrugën e huasë, por drejtpërdrejt rrugën e krijimit të drejtpërdrejtë të parave, atëherë të gjitha këto barrë të vështira dhe të padrejta të buxhetit të shtetit do të hiqen - nuk do të duhej as të mblidheshin *shumat e nevojshme menjëherë në para të reja letre ,* por kjo mund të ndodhte mjaft ngadalë, në varësi të vazhdimit të punimeve të reja. Kjo do të kishte një avantazh të mëtejshëm të madh se nuk mund të bëhej fjalë për emetimin e parave të pazbuluara, sepse paratë e reja do të jepen vetëm kur të jetë përfunduar një pjesë tjetër e konsiderueshme e punimeve. Do të duhej të kishim të bënim këtu me para të mbuluara plotësisht përmes vlerave reale, pra me para të qëndrueshme, me para që përputhen me kaq shumë orë pune të kryera.

Por edhe kjo formë e një emetimi të njëpasnjëshëm të parave të reja për ndërtim, e cila tashmë duket shumë më e favorshme, nuk është në asnjë mënyrë hapi i fundit. Sepse nuk do të jetë aspak e nevojshme të futet në qarkullim një sasi parash ekuivalente me veprat e sapokrijuara, sepse kartëmonedhat e sapoemetuara në të vërtetë kthehen përsëri në thesaret shtetërore publike; kështu ato mund të emetohen përsëri pa pasur nevojë të futen në qarkullim seri të reja. Dhe tani le të shkojmë një hap më tej, domethënë, le të shpallim emetimin e parave të reja të dikujt për një shtet kaq të veçantë.

detyrat si të qenë në vetvete krejtësisht aspak të nevojshme, edhe nëse do të mund ta shpjegonim shumë mirë lejueshmërinë, dhe gjithashtu sidomos qartësinë, e procesit të financimit në çështjen e parave të veta për ndërtim dhe do të dëshironim t'i përmbaheshim asaj për qëllime të caktuara.

Ky hap i fundit është *financimi i plotë pa para në dorë* i detyrave të tilla shtetërore. Siç e kemi treguar edhe më sipër, është e gabuar të supozohet se shteti, nëpërmjet kredisë, do të vinte në para në dorë me të cilat do të mund të paguante sipërmarrësin dhe punëtorët e ndërtimit të hekurudhave ose të centraleve elektrike. Megjithatë, sipërmarrësit do të duhet të tërheqin çdo javë nga bankat e tyre shumat e nevojshme për pagesën e punës së tyre në para të gatshme. Bankat, nga ana e tyre, duhet t'i mbulojnë këto kërkesa jashtëzakonisht të mëdha për rezervat e tyre të thesarit përsëri nga bankat qendrore ose Reichsbank, etj. Tani, në kohë normale, i gjithë likuiditeti ekzistues mjafton plotësisht për pagesat javore të pagave të të gjithë fuqisë punëtore, dhe është në thelb një çështje indiference nëse përkohësisht, për shembull, fuqia punëtore më e madhe përqendrohet në një vend në ndërtimin e termocentralit bavarez Walchensee, sepse, nëse nuk do të ishin të punësuar atje, ata edhe kur të shpërndaheshin në ndërmarrje të tjera do të duhej të prisnin dhe të merrnin pagesat e tyre javore të pagave, ose të merrnin para përmes sigurimit të papunësisë. Kjo do të thotë se është një detyrë mjaft e përgjithshme shtetërore të kujdeset për nevojën totale të mjeteve të pagesës për të gjithë ekonominë kombëtare.

Machine Translated by Google

ekonomi, pavarësisht nëse fuqi punëtore më e madhe është e punësuar përkohësisht në një vend për ekzekutimin e punëve të mëdha shtetërore apo jo.

Sigurimi i mjeteve të pagesës për pagesat e pagave dhe zbatimi i transfertave të tjera pa para në dorë për sipërmarrësit janë detyra të transaksioneve të pagesave dhe nuk kanë asnjë lidhje shkakësore me situatën e kreditit.

Prandaj, do të ishte gjëja më e dukshme dhe e natyrshme nëse me miratimin e kredisë për ndonjë punë të madhe shtetërore përmes përfaqësimit ligjor të të gjithë popullsisë do të ishte e lidhur, në të njëjtën kohë, autorizimi që banka shtetërore mundet, në bazë të këtyre kredive të miratuara, të kryejë pagesat e nevojshme. Natyrisht, në mënyrën normale - që këto pagesa bëhen vetëm kur autoritetet e ndryshme shtetërore të kontraktuara (departamentet bujqësore, departamentet e inxhinierisë së rrugëve dhe lumenjve, seksionet e ndërtimit të hekurudhave, departamentet speciale për qëllime të veçanta, etj.) kanë shqyrtuar shumat e pagesave të kërkuara nga sipërmarrësit dhe, në përputhje me rregulloret dhe kontratën, kanë autorizuar pagesën.

I gjithë mashtrimi me kredi që është hedhur këtu - sepse nuk është gjë tjetër veçse forma moderne e mashtrimit të një kombi - është krejtësisht i padobishëm dhe vetëm i dëmshëm.

Machine Translated by Google

Korporata Reichsbank

Reichsbank nuk është, siç mund të besojë çdo qytetar naiv, në të vërtetë një bankë shtetërore, por një shoqëri aksionare. Prandaj, Reichsbank nuk është në asnjë mënyrë një institucion shtetëror, edhe nëse shteti, deri në qershor të vitit 1922, kur u "autonomizua" plotësisht sipas kërkesave të Antantës, kishte të drejta të caktuara rregullatore. Edhe zyrtarët e bankës emëroheshin dhe paguheshin nga Reich, por këshilli këshillimor përbëhej ekskluzivisht nga përfaqësues të botës së bankave të mëdha dhe të hebrenjve ndërkombëtarë - të dy janë i njëjti rreth njerëzish.

Që në themelimin e tij në vitin 1873, këshilli i parë këshillimor regjistroi midis rreth 15 anëtarëve emrat e mëposhtëm: Baron Rothschild, Këshilltar Privat i Tregtisë Bleichröder, Këshilltar Privat i Tregtisë Mendelssohn, Theodor Plaut, Këshilltar Privat i Tregtisë Oppenheimer, Këshilltar Privat i Tregtisë Warschauer dhe Këshilltar Privat i Tregtisë Zwicker, Këshilltar i Tregtisë Stern, Këshilltar i Tregtisë Gelpke; pra njëmbëdhjetë hebrenj të mëdhenj të racës së pastër dhe, si dekoratë, katër zotërinj të tjerë me emra gjermanë.

Ishte përsëri një lëvizje e zgjuar shahu me të cilën bankieri që këshillonte Bismarck-un, Bleichröder, i rekomandoi kancelarit të vjetër të Rajhut që Rajhut të mos zhvillohej si një institucion i pastër shtetëror, sepse në këtë mënyrë nuk do të ishte në gjendje të përvetësohej nga armiku në rast lufte në bazë të sigurisë së njohur ndërkombëtarisht të pronës private, ndërsa si një bankë e pastër shtetërore do të qëndronte menjëherë e hapur ndaj sulmit të armikut.

Në realitet, hebreu i zgjuar, së bashku me financuesit e tjerë të mëdhenj, natyrisht dëshironin vetëm të fusnin në sferën e tij të pushtetit institutin kryesor financiar të Rajhut. Zotërinjtë ia dolën mbanë edhe në këtë dhe Rajhu hoqi dorë plotësisht nga një nga fushat më të rëndësishme të sovranitetit të tij të monedhave - e drejta e tij për të emetuar kartëmonedha.

Reichsbank zë sot një pozicion mjaft të veçantë në sistemin financiar të Rajhut Gjerman, një pozicion për të cilin njerëzit më pak të rëndësishëm janë të qartë edhe sot në lidhje me pasojat e tij të tmerrshme për shtetin dhe popullin.

Duhet të jetë detyrë e një hetimi individual të shqyrtojë me saktësi se në çfarë mënyre bankat e mëdha e kanë keqpërdorur ndikimin e tyre vendimtar mbi Reichsbank, që nga themelimi i saj, për qëllimet e tyre egoiste.

Për sa kohë që Bismarku ishte në detyrë, pikëpamja e tij shtetërore dhe respekti për të i mbanin hienat e bursës nën kontroll; vetëm një herë në të gjithë historinë e Reichsbank Bismarku e përdori veton e kancelarit të parashikuar në ligjin e Reichsbank, përkatësisht kur ndaloi pranimin e aksioneve ruse. Sot, Reichsbank, nën presionin miqësor të bankierëve ndërkombëtarë, siç u përmend në fillim, është bërë plotësisht e pavarur. Kështu, qeveria e Reichs nuk ka më mundësi të veprojë në mënyrë vendimtare mbi drejtimin e biznesit.

Skllavëria e interesit e kombeve do të thotë sundimi i bankës dhe i bursës. Thyerja e skllavërisë së interesit është padyshim detyra më e madhe e Nacional Socializmit.

Çdo gjë që ndodh sot në shtet dhe ekonomi - çdo gjë bëhet një kërkesë për interes të kapitalit të madh kundrejt punës prodhuese. Nëse ndërtohet një hekurudhë, prej saj rrjedh një kredi, nëse zhvillohet një luftë, prej saj rrjedhin kredi lufte, nëse zhvillohen burime natyrore ose hidroenergji, prej saj rrjedhin kredi hidroenergjie, nëse zgjerohet një fabrikë, emetohen aksione të reja, nëse themelohet një ndërmarrje e re, zgjidhet një formë shoqërie kapitaliste me interes që lejon që puna dhe rreziku të rrjedhin te sipërmarrësit dhe pjesa më e madhe e fitimeve te financuesit. Nëse nuk vazhdon më me anë të kredive, shumë më e thjeshtë dhe më...

Machine Translated by Google

zgjidhet një mënyrë e gjerë e shtypjes së parave, si në kohën e inflacionit të vitit 1923, i cili gjithashtu mbledh interesat më të mëdha për kapitalin e madh. Ashtu si në rastin e Mbretit Midas në sagë, për të cilin çdo gjë që prekte u shndërrua në ar, edhe sot çdo gjë që ndodh shndërrohet në letra me vlerë që sjellin interesa.

Fatkeqësisht, bankierët botërorë kanë një oreks të mallkuar dhe letrat me vlerë janë me të vërtetë ushqimi i tyre i preferuar, gjë që padyshim u përshtatet atyre në mënyrë të shkëlqyer. Nuk mund të mbështetemi te ata që do të vuajnë nga uria, si Mbreti Midas, për të cilin, siç dihet mirë, edhe ushqimi në gojën e tij u shndërrua në ar. Përkundrazi, punëtorët do të vuajnë nga uria më parë se sa zotërinjtë e interesit.

Ata gjithashtu nuk mendojnë fare të heqin dorë ose ta zbusin rregullin e tyre, *kështu që ky rregull i interesit duhet të thyhet.*

Tani duhet të ndriçojmë një aspekt të tretë që do të plotësojë dhe rrumbullakojë pamjen e shfrytëzimit kapitalist të interesit edhe për njeriun e thjeshtë, që është *inflacioni.*

Machine Translated by Google

Inflacioni

Inflacioni është shprehja qartësisht e dukshme e mjerimit tonë financiar politik. Inflacioni prek të gjithë - të gjithë ata që duhet të fitojnë jetesën - me një ashpërsi të tmerrshme.

Por nga vjen inflacioni? Për këtë pyetje mund të dëgjohet një numër i madh shpjegimesh të cilat pjesërisht merren nga këndvështrimi i ngushtë i personit që përgjigjet, pjesërisht nga fjalori i sloganeve demagogjike dhe pjesërisht tregojnë shkaqe të pjesshme aktuale, por pa e goditur saktë shkakun motivues përfundimtar. Kur dëgjon këto shkaqe të inflacionit të identifikuara nga palët e ndryshme, shpejt nuk ka më rend shoqëror dhe asnjë profesion që nuk do të përcaktohej nga ndonjë palë si shkaku i inflacionit.

Për ata që kanë ndjekur shpjegimet e librit mbi skllavërinë e interesit, përgjigjja nuk është e vështirë për t'u gjetur. *Faji fillestar për inflacionin mbahet nga detyrimi i interesit të punës ndaj kapitalit.*

Interes – taksë – inflacion, kështu shkon zinxhiri logjik i cili, duke filluar nga Premtimi katastrofik dhe absurd i interesit nga ana e shtetit, detyron pasojën që shteti duhet të nxjerrë detyrimet e pranuara të interesit nga populli përmes taksave; taksat, dhe në fakt taksat e të gjitha llojeve, të drejtpërdrejta dhe të tërthorta, detyrimet, si dhe taksat më të pakëndshme të tërthorta, ato të emetimit të kartëmonedhave të pazbuluara, pastaj tërheqin inflacionin së bashku me vete. Në këtë mënyrë ai vazhdon në një cikël të përjetshëm, sepse inflacioni kushtëzon shpenzime gjithnjë e më të mëdha të shtetit të cilat ai, i bllokuar në çmendurinë e kredisë, gjithmonë mendon se mund t'i mbulojë vetëm përmes pranimit të borxheve të reja, këto borxhe të reja mbartin interesa të reja në vetvete, interesat e reja i bëjnë të nevojshme taksat e reja, legjislacioni tatimor gradualisht dështon plotësisht, sepse, në rastin e rënies së tillë të monedhës, të gjitha të ardhurat tatimore mbeten shumë larg zhvlerësimit të monedhës dhe tani shteti dorëzohet pa rezistencë ndaj bolshevizmit financiar të makinës së shtypit të parave, siç e kemi përjetuar tmerrësisht në inflacionin e vitit 1923.

Veprat e mia të para polemike iu kushtuan kryesisht zbulimit të këtyre lidhjeve. Në Manifestin për thyerjen e skllavërisë së interesit74, unë zhvillova në vija të përgjithshme rëndësinë gjithëpërfshirëse të problemit të interesit, në falimentimin e shtetit: Si zgjidhje, unë zbulova në mënyrë mjaft specifike marrëzinë e sistemit të kredisë shtetërore dhe theksova ligjet e panumërta tatimore që e bënë më të shtrenjtë jetesën e masave të gjera, prodhimet e të cilave duhej të përdoreshin plotësisht për shërbimin e interesit. Në veprën "greva e ardhshme tatimore", me vërshimin e ri të ligjeve tatimore nga viti 1920 dhe 1921, si dhe buxhetin e Rajhut për vitin 1918, u ofrua prova përfundimtare se e gjithë administrata financiare e Rajhut dhe e shteteve është plotësisht e lidhur me shërbimin e interesit për kapitalin e madh të kredisë. Megjithatë, në librin e fundit, rruga është treguar tashmë për një përmbysje të këtyre rrethanave krejtësisht të këqija me një shembull mjaft të prekshëm.

Është mjaft e qartë se, nëpërmjet përmbytjes së një ekonomie kombëtare me para letre, Fuqia blerëse e kësaj monedhe letre duhet të bjerë vazhdimisht.

Meqenëse paraja në karakterin e saj më të brendshëm, siç e kemi njohur, është një shenjë e punës së kryer, e ashtuquajtura teori sasiore e parasë, të paktën në tiparet e saj thelbësore, duhet të jetë

---

74 Fuqia blerëse potenciale është fuqia blerëse e kursyer që për momentin nuk peshon në treg. Kësaj i përkasin paratë e grumbulluara, si dhe kapitali i kursyer i investuar fort.

Fuqia blerëse efektive është shuma totale e të gjitha kërkesave të ekonomisë kombëtare të cilat janë në formën e parave të gatshme. ose në formën e letrave me vlerë aplikohen në tregun e mallrave dhe kërkojnë të transformohen në mallra materiale.

Fuqia blerëse potenciale mund të transformohet në çdo kohë në efektive, në rastin e këtij fenomeni flitet për "largimin nga objektivi".

Machine Translated by Google

të pranuara nga ne. Kjo teori mëson se sasia e parave që gjenden në qarkullim në një ekonomi kombëtare duhet të mbetet në një marrëdhënie të caktuar të qëndrueshme nëse nuk duam të shfaqen ndryshime në fuqinë blerëse. Paraja qëndron në një farë mase kundrejt stoqeve të mallrave dhe - e llogaritur nga sasia e mallrave - prodhohet një numër i caktuar njësish vlere të monedhës së zakonshme, domethënë çmimi mesatar i mallrave. Këtu e theksoj shumë fort mbiemrin 'mesatar'. Në të vërtetë, duhet të shkohet më tej dhe të thuhet: niveli mesatar i çmimeve - pra në asnjë mënyrë sasia e çmimeve individuale - qëndron në një varësi të caktuar nga sasia e fuqisë blerëse të pranishme në total në vend. Por fuqia blerëse është tashmë një koncept shumë më gjithëpërfshirës sesa vetëm sasia e aseteve në para të gatshme. Por nuk duam të humbasim shumë këtu në detaje ekonomike, përndryshe çështja e fuqisë blerëse efektive dhe potenciale në efektin e saj në çmime duhet të trajtohet këtu. Sidoqoftë, është e sigurt se, për shembull, një shumëzim një mijë herë i monedhës në qarkullim duhet të sjellë natyrshëm me vete një shumëzim afërsisht një mijë herë të çmimeve. Në realitet, nuk janë çmimet ato që janë rritur vërtet, fuqia blerëse e markës thjesht është zvogëluar në raport të zhdrejtë me shumëzimin e sasisë së monedhës.

Shkaku themelor i inflacionit është detyrimi i interesit të shtetit. Ky detyrim i interesit i bën taksat të domosdoshme, sepse shteti mund të japë vetëm atë që duhet të nxjerrë në një farë mënyre nga qytetarët e tij.

Kjo formë e grabitjes së qytetarëve të saj nga shteti është, siç e kemi parë, e trefishtë – qoftë nëpërmjet taksave të drejtpërdrejta ose në një formë më efektive nëpërmjet taksave indirekte ose në formën e veçantë indirekte të inflacionit. Forma e fundit është më e kundërshtueshmja, është gjithashtu ajo me të cilën shtetet e falimentuara kërkojnë të mbajnë kokën mbi ujë - është falsifikimi më i përsosur. Por kjo formë e fundit është veçanërisht kaq e dëmshme sepse në këtë mënyrë pasuria e kursyer e pjesës më efikase dhe më punëtore të popullsisë thjesht shkatërrohet.

Ky është një nga kapitujt më tronditës në tragjedinë e popullit gjerman. Qindra mijëra punëtorë krahu të zellshëm, punonjës, zyrtarë, anëtarë të profesioneve të lira, mjekë, inxhinierë etj., gjatë gjithë jetës së tyre, përmes punës së palodhur dhe këmbëngulëse, kanë kursyer për veten dhe për familjet e tyre në mënyrë që të mund të gëzojnë një pleqëri pa kujdes dhe të pavarur. Ata i kanë mbledhur kursimet e tyre qindarka për qindarka dhe markë për qindarka, dhe çdo markë do të thotë garanci e minimumit jetik për çdo ditë në pleqëri. Por shteti, të cilit këta njerëz të pafat ia kanë besuar kursimet e tyre, nuk pagoi në asnjë mënyrë, në inflacionin e vitit 1923, për një markë që i ishte besuar në një farë mënyre si kursime - madje as kur këto qindarka të kursyera ishin depozituar në atë kohë në monedha ari të shndritshme - rreth 30 milionë marka letre75, por përfitoi nga rënia e monedhës e shkaktuar nga vetë ai dhe tha: një markë = një markë. Kështu, i grabiti të gjithë këta burra nga frytet e punës së tyre gjatë gjithë jetës dhe i shtyu ata në vuajtjet më të hidhura. Pastaj ata u mashtruan nga shteti me lëmosha të mjerueshme dhe patetike, bamirësia private duhej të ndërhynte me ndihmë - por pikërisht kjo formë ishte veçanërisht e turpshme për ata që u prekën, sepse nga duart private këto dhurata mbetën lëmosha të vërteta, dhurata bamirësie për të cilat këta njerëz të pafat duhej të ishin mirënjohës, edhe pse bëhej fjalë për një grabitje të organizuar të të drejtave të fituara mirë. Të të drejtave të cilat, nëse do të rivendoseshin, nuk do të përbënin as një "falënderim" nga të grabiturit.

75 Marka letre u krijua në gusht të vitit 1914 për shkak të rënies së markës, dhe lidhja midis markës së arit dhe arit u braktis. Shkalla e inflacionit vazhdoi të rritej deri në nëntor të vitit 1923, kur monedha u stabilizua nëpërmjet njoftimit të krijimit të një marke të re me vlerë 1 trilion marka letre. Marka me letre, e cila hyri në fuqi në vitin 1924, u zëvendësua më vonë gjatë të njëjtit vit nga marka e Reichsmark.

Machine Translated by Google

Në fragmente të tjera kemi theksuar tashmë faktin se një parim i rremë u hakmor tmerrësisht ndaj këtyre njerëzve të varfër - në fakt ideali i pensionit kapital. Jo sikur këto qarqe ta kishin merituar këtë fat, përkundrazi - do të jetë një detyrë e nderuar e Shtetit Kombëtar t'i kompensojë këta njerëz të grabitur sa më mirë që të jetë e mundur. Megjithatë, mbetet të shpresohet që ky mësim i frikshëm do të vazhdojë të vibrojë në pavetëdijen e popullit dhe se ideali i pensionit kapital do të fundoset dhe do të ndihmojë idealin e duhur të kursimeve - idenë thjesht gjermane të kujdesit për të moshuarit, kujdesin për gratë dhe fëmijët përmes krijimit të një shtëpie të tyre, fushës dhe kopshtit, etj. - drejt një përparimi dhe fitoreje.

Forma e dytë e grabitjes së qytetarëve nga shteti e përmendur më sipër është taksa indirekte. Taksa indirekte, në pasojat e saj, është me të vërtetë një krim shoqëror. Pa mëshirë dhe pa pushim, në një formë që askush nuk mund ta shmangë, ajo godet masën e madhe të popullsisë me ashpërsi të plotë, ndërsa të pasurit në përgjithësi mezi preken nga taksat indirekte.

Taksa direkte, nëse klasifikohet sipas kapacitetit të performancës ekonomike të taksapaguesit, është në vetvete një taksë e drejtë dhe e duhur. Një taksë direkte është gjithashtu, si një pagesë kontribuese për shtetin për detyrat komunale, në asnjë mënyrë një taksë që duhet ta bëjë në thelb prodhimin më të shtrenjtë, sepse duhet të merret vetëm aty ku janë të pranishme teprica aktuale përtej mbulimit të nevojave të mjaftueshme jetësore. Por, siç trajtohet taksa direkte sot, ajo, ashtu si inflacioni, përbën një grabitje të pastër dhe e vendos veten në kundërshtim të drejtpërdrejtë me garancinë e pronës të shprehur në nenin 153 të kushtetutës së Vajmarit.

Si përmbledhje, le të theksohet edhe një herë se këtu kemi të bëjmë me një inflacion që vepron përgjithësisht si pasojë e detyrimit të shtetit ndaj financave ndërkombëtare për interesa. Këtu bëhet fjalë për një gjakderdhje të qëndrueshme nga trupi ekonomik i kombit tonë në favor të fuqisë financiare mbikombëtare për të cilën shteti ynë vepron si mbledhës taksash.

Këtu bëhet fjalë për një formë mjaft të veçantë të inflacionit - inflacionin kapitalist të interesit.
Inflacioni natyror lind kur vendi është i pakët ose kur ka një epidemi, kur kërkesat natyrore janë më të mëdha se furnizimi ekzistues. Megjithatë, një inflacion i tillë është gjithmonë vetëm i një natyre të përkohshme. Viti i ardhshëm pjellor e largon vështirësinë dhe çmimet kthehen në nivelin e tyre natyror.

Megjithatë, inflacioni kapitalist i interesit është si një zjarr përvëlues që nuk shuhet derisa të ketë konsumuar të gjitha thesaret e botës dhe ta ketë bërë tërë njerëzimin skllevër të interesit të financave ndërkombëtare - ose derisa të jetë thyer skllavëria e interesit.

Machine Translated by Google

Reforma financiare kombëtare

Pas një diagnoze kaq të plotë të sëmundjes së financave tona shtetërore, si dhe të gjendjes sonë financiare sistemi në përgjithësi, mund të shpresojmë të jemi në gjendje të japim recetat e duhura për ilaçin.

Ato rregullore dhe masa që rregullojnë kalimin nga situata e tanishme në formën e ardhshme nuk bëjnë pjesë në fushëveprimin e këtij punimi. Për këto masa është i vlefshëm udhëzimi i përgjithshëm se përmes tyre, aty ku është e mundur, duhet të shmanget çdo shqetësim i jetës ekonomike. Natyrisht, kjo nuk do të ndodhë pa njëfarë ashpërsie këtu e atje dhe pa ndërhyrje të përkohshme, por, edhe në rastin e një operacioni të përgatitur me shumë kujdes, kjo nuk ndodh pa një humbje të vogël gjaku.

Qëllimi ynë i madh dhe i ndritshëm përfundimtar është *thyerja e skllavërisë së interesit.*

Masa e parë dhe themelore, e cila rezulton nga dorëzimi i sistemit financiar kombëtar ndaj një institucioni privat, Reichsbank, plc., është shtetëzimi i Reichsbank.

Duhet të jetë mjaft e qartë nga fushëveprimi i kësaj banke se një "Reichsbank" duhet të jetë me të vërtetë një institucion i Rajhut, ashtu si Reichspost ose Reichscourt. Duhet të deklarohet absolutisht si një mashtrim i opinionit publik që Reichsbank, pic, lejohet të mbajë këtë emër.

Detyra e një Reichsbank të vërtetë duhet të jetë përkatësisht e dyfishtë. Së pari, ofrimi i bizneseve financiare të Reich duhet të jetë i detyrueshëm për të, për aq sa këto nuk mund të ofrohen nga vetë pozicionet individuale administrative dhe drejtpërdrejt, siç është në të vërtetë rasti me postën dhe hekurudhat, dhe, së dyti, ajo duhet të formojë mbështetjen e fortë për të gjithë ekonominë kombëtare në ndërmjetësimin fiduciar të transaksioneve të pagesave. Detyra e saj, për më tepër, duhet të jetë të sigurojë që vazhdimisht të jenë të pranishme asete të mjaftueshme në para të gatshme për transaksionet monetare.

Për këtë gamë detyrash, duhet të jetë organi ekzekutiv i administratës financiare kombëtare, i cili duhet të vendoset plotësisht nën të. Zyrtarët e Reichsbank duhet të jenë zyrtarë shtetërorë, si edhe zyrtarët e tjerë. Një këshill këshillues, i përbërë nga përfaqësues të çifutërisë së madhe, si ai i sotëm, është natyrisht krejtësisht i panevojshëm. Është me të vërtetë e mjaftueshme nëse një komisioner i posaçëm shtetëror për mbikëqyrjen e sjelljes financiare të bankës, i cili është përgjegjës për sjelljen financiare të bankës, emërohet nga shteti. Detyrat e bankës do të kufizohen saktësisht nga ligji i saj i Reichsbank, në mënyrë që tashmë sjellja financiare e bankës të ofrojë një garanci se institucioni i Reichsbank shërben vetëm interesat kombëtare.

Por tani kemi një institucion bankar që i përgjigjet plotësisht këtyre kërkesave që duhet t'i bëjmë Reichsbank. Kjo është Banka Shtetërore e Bavarisë. Banka Shtetërore e Bavarisë është në fakt një bankë thjesht kombëtare dhe askush nuk do të jetë në gjendje të pohojë se ajo nuk i ka përmbushur detyrat e saj si institucion bankar në një mënyrë të padiskutueshme. Kjo natyrisht me kushtin që ajo gjithashtu ka punuar sipas zakoneve të përgjithshme të ekonomisë kapitaliste të interesit. Por sidoqoftë, kjo bankë i ka shërbyer transaksioneve monetare pa e konsideruar fitimprurësinë për kapitalin bankar si detyrën e parë. Kështu, ajo ka manifestuar fenomenin e mëposhtëm shumë të jashtëzakonshëm që banka, me kapitalin e saj jashtëzakonisht të vogël prej vetëm 8,000,000 markash, ishte në një pozicion shumë të mirë për t'i shërbyer të gjitha kërkesave të transaksioneve monetare dhe për të menaxhuar të ardhura prej miliarda.

Nuk është pa interes të thuhet se, në *Librin Vjetor të Bursës (Libri Vjetor i Bursës i Salingut, Një Manual për kapitalistët dhe aksionarët,* për vitin 1914/15, paraqitur nga

Machine Translated by Google

Banka Gjermane), ekzistenca e kësaj Banke Shtetërore Bavareze (në atë kohë ende "Banka Mbretërore Bavareze") thjesht injorohet, edhe pse kishte mundësi dhe vend për ta përmendur atë në faqen 644 të këtij manuali të këtij institucioni shtetëror, megjithatë të rëndësishëm. Por një bankë që nuk i shërben ekskluzivisht qëllimeve të kapitalizmit privat, është qartësisht, për financat e larta, jo një bankë.

Është gjithashtu e jashtëzakonshme që, menjëherë pas luftës dhe periudhës bolshevike të Mynihut, po bëheshin përpjekje për ta vendosur Bankën Shtetërore të Bavarisë "në një bazë më të gjerë", siç ishte shprehja e këndshme teknike e bursës për të, me qëllim që edhe ky institucion i pavarur të bëhej i disponueshëm për "bërjen fitimprurëse" të kapitalit privat. Kështu, kërkesa jonë ka një model praktikisht të ruajtur në Bankën Shtetërore të Bavarisë. Kundërshtimi se nuk është e mundur të drejtohet një bankë si një institucion shtetëror hidhet poshtë në këtë mënyrë.

Për vetë Reichsbank, ligji i Reichsbank në fakt propozonte një shtetëzim sipas të cilit Reichsbank do të kishte të drejtën, pas një viti njoftimi, për herë të parë më 1.1.1891, pastaj në periudha dhjetëvjeçare, ose të shfuqizonte Reichsbank dhe të blinte asetet e saj (përfshirë ndërtesat me vlerë jashtëzakonisht të madhe) kundrejt një pagese të vlerës neto të aseteve (!) ose të blinte të gjitha aksionet me vlerën nominale (!!). Më 1 janar 1921, kështu, Reichsbank do të kishte qenë në gjendje të korrigjonte një gabim serioz të legjislacionit të Reichsbank kundër popullit gjerman nëse do të blinte të gjithë pronën e Reichsbank për një shumë të vogël prej 180 milionësh - kjo është vlera nominale e aksioneve të Reichsbank.

Gazeta *Völkische Beobachter,* e cila në atë kohë nuk ishte ende në zotërim të Partisë Nacionalsocialiste Gjermane të Punëtorëve, e cila megjithatë në atë kohë drejtohej tashmë nga burra që i përkisnin pararendësve intelektualë të Nacionalsocializmit, dhe javorja e Dr. Sch.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* e theksoi këtë me kohë – sigurisht si zëri i vetëm publik i gazetave gjermane – natyrisht pa asnjë sukses.

Është gjithashtu e jashtëzakonshme që, megjithëse aksionet e Reichsbank janë të përpiluara me emra, jo më pak se 2153 të huaj ishin në posedim të aksioneve të Reichsbank! Çfarë pjese të kapitalit të tërë të Reichsbank kanë shitur këta 2153 të huaj (që nga viti 1913), për fat të keq nuk është e qartë nga zbulimet e Reichsbank. Sidoqoftë, bëhet fjalë për një përqindje shumë të konsiderueshme pasi numri i aksionarëve vendas është dhënë vetëm 16,646. Tani është e qartë se, në rastin e aksionarëve vendas, mund të jenë blerë shuma shumë më të vogla, ndërsa natyrisht mund të supozohet me të drejtë se një i huaj, kur blen aksione të Reichsbank gjermane, nuk fiton vetëm një ose dy pjesë, por menjëherë një paketë të pastër. Ky fakt fsheh situatën e pabesueshme që shuma mjaft të konsiderueshme u tërhoqën në formën e dividentëve, madje edhe gjatë luftës, nga "Reichsbank gjermane" në vendet e huaja.

Tani, ndarja e fitimit të Reichsbank, e cila nxjerr fitimet e saj kryesore nga zbritja e kambialit - siç e kemi mësuar më sipër - është shumë origjinale. Së pari, aksionarët marrin një dividend preferencial prej 31/2%, dhe nga fitimi i mbetur një e katërta u shpërndahet aksionarëve. Tre të katërtat e këtij fitimi të mbetur transferohen në Reich, pasi një 10% tjetër transferohet në një fond rezervë. Në vitin 1913, 31,025,555 marka u transferuan në këtë mënyrë në Reich. Për këtë arsye, Reich i ka dhënë këtij institucioni të shquar të ashtuquajturin privilegj shtypjeje të kartëmonedhave, domethënë të drejtën për të lëshuar kartëmonedha sipas nevojës së transaksioneve të tij. Deri në shpërthimin e luftës, Reichsbank duhej të mbante të paktën gati, si mbulesë për këto kartëmonedha, deri në një të tretën e arit ose argjendit në monedha gjermane ose të huaja ose në shufra. Pasi ra edhe ky kufizim, nuk kishte më pengesë në rrugën e shtypjes së pakufizuar të parave të letrës. E vetmja mbulim (!) që Reichsbank kishte për paratë e saj të letrës ishin kartëmonedhat e mrekullueshme të Reichstreasury - pra, edhe një herë vetëm një tjetër

Machine Translated by Google

letër, pas së cilës qëndronte një shtet i falimentuar. Nuk është çudi nëse, në kushte të tilla, duhej të ndodhte një kolaps i pandalshëm i monedhës gjermane.

Pa dyshim, është një detyrë mjaft e rëndësishme shtetërore për një bankë të nacionalizuar që të kujdeset gjithmonë që kërkesat e ekonomisë për mjete pagese të plotësohen plotësisht; sepse vetëm nëse nuk ndodhin bllokime këtu, edhe nëse institucionet e tjera financiare mund t'i plotësojnë të gjitha kërkesat plotësisht, ekziston një zhvatje e interesit mbi bazën e mungesës së parave - e cila mund të çojë në krizat më të mëdha botërore përjashtuar. Anasjelltas, shumat e emetuara të parave kthehen mbrapsht, edhe në kohë më të dobëta të ekonomisë, në Reichsbank përmes kanaleve të panumërta të transaksioneve të parave publike, në mënyrë që ajo të mund t'i tërheqë përsëri kartëmonedhat nga qarkullimi. Në rastin e Bankës së Anglisë, është zakon, siç dihet mirë, që një kartëmonedhë që kthehet në bankë nuk jepet përsëri, por shkëmbehet me një të re, ndërsa e vjetra shkatërrohet. Kjo ndodh kryesisht për arsye higjienike.

Tani, çështja e monedhës në të ardhmen do të ketë një rëndësi gjithnjë e më të madhe, pasi të ashtuquajturit zëvendësues të parasë, si kambialet dhe çekët, dhe veçanërisht transaksionet monetare pa para në dorë, të fitojnë rëndësi gjithnjë e më të madhe.

Në një ekonomi të tillë kliringu, zyrat e çeqeve postare, të cilat tashmë sot janë shembullore për transaksione të pastra monetare në një bazë pa para në dorë dhe pa interes, do të fitojnë jashtëzakonisht rëndësi. Në zyrat e sotme të çeqeve postare mund të shihen qelizat kryesore që mund të zhvillohen lehtësisht për një sistem ideal transaksionesh monetare nën mbikëqyrjen e shtetit - që korrespondon plotësisht me transportin kombëtar të pasagjerëve dhe mallrave.

Askush nuk mund ta kundërshtojë faktin se transaksionet e pagesave përmes zyrave të çeqeve postare trajtohen më shpejt dhe më me besueshmëri. Nuk ka shumë rëndësi që shënimet e kreditit dhe debitit nuk trajtohen brenda maksimumi 48 orëve, kur, nga ana tjetër, me bankat e sotme mund të përjetojmë që shënimet e kreditit për shumat e marra prej kohësh lëshohen vetëm 8 deri në 14 ditë më vonë. Nëse klienti i bankës ka nevojë për para për ndërmarrjen e tij, ai është ende i detyruar të kërkojë kredi bankare. Në rastin e transaksionit monetar përmes zyrave të çeqeve postare, hiqet e gjithë llogaritja e interesit. Kjo do të thotë një lehtësim dhe thjeshtëzim mjaft i madh i transaksionit të pagesës dhe veçanërisht në afatet e fundvitit. Klienti i çekut postar merr më 2 janar të çdo viti - si dhe çdo ditë sipas kërkesës - informacionin e saktë mbi gjendjen e llogarisë së tij në llogarinë e çekut postar.

Ndërmjetësimi i transaksionit monetar përmes bankave nuk është në asnjë mënyrë veçanërisht i favorshëm për ekonominë. Transaksioni i pastër monetar përmes bankave e ngarkon prodhimin vetëm me furnizime të të gjitha llojeve, dhe vetëm dhe ekskluzivisht bankat përfitojnë nga interesat, por kurrë ai që përdor bankën. Për pronarin e fabrikës dhe sipërmarrësin e drejtë, marrja e disa markave të interesit për kredi të përkohshme nuk është aspak e rëndësishme. Një sipërmarrës i drejtë e drejton veten në një mënyrë të tillë që të ketë në dispozicion në bankë vetëm aq para sa mund të mbulojë pagat dhe pagesat e tjera aktuale prej saj.

Llogaritë postare të çeqeve i përgjigjen plotësisht këtyre kërkesave dhe nuk është rastësi që, edhe gjatë luftës, shoqëria angleze e "Fabianëve", "Shoqëria Fabiane"76, në Londër i drejtoi një memorandum Lord Kancelarit të Thesarit me titullin: "Si e paguajmë luftën?", në të cilin ata tregonin organizimin e llogarive postare gjermane dhe austriake të çeqeve si mbështetje. Armiqtë janë gjithmonë të mprehtë dhe kur tregojnë...

76 Shoqëria Fabiane është një organizatë demokratike socialiste që favorizon reformën në vend të revolucionit. Ajo u themelua në vitin 1884 dhe anëtarët e saj të hershëm përfshinin George Bernard Shaw, HG Wells, Annie Besant, Leonard dhe Virginia Woolf, megjithëse më të rëndësishmit prej tyre ishin Sidney dhe Beatrice Webb. Ishte Sidney Webb ai që hartoi kushtetutën e Partisë së Punës që po lindte në vitin 1900.

Machine Translated by Google

një institucion për vendin e tyre si shembullor, atëherë mund të jesh i sigurt se ka diçka në të.

E njëjta gjë që u tha për shtetëzimin e Reichsbank është natyrisht e vërtetë edhe për shtetëzimin e bankave të tjera qendrore, për Bavarinë, pra, të "Bankës Qendrore Bavareze". Banka Qendrore Bavareze është gjithashtu një shoqëri aksionare e pastër, në të cilën shumica e aksionarëve, për shembull, mund të vendosin thjesht t'u shpërndajnë aksionarëve rezervat e arit të bankës, mbi të cilat qëndron privilegji i bankës për të emetuar kartëmonedha. Në të vërtetë, ne ende kujtojmë se përpjekje në këtë drejtim u bënë nga bankieri hebre Schweißheimer në Mynih. Këtë herë plani dështoi për shkak të kundërshtimit të qeverisë bavareze. Shteti bavarez kishte blerë në atë kohë një të gjashtën e aksioneve, ndërsa një e gjashta tjetër ishte blerë nga Banka Bavareze e Hipotekave dhe Zbritjeve dhe dy të tretat e mbetura iu dhanë aksionarëve.

Është në vetvete absolutisht monstruoze që një shtet duhet të ketë frikë se stoku i arit i bankës qendrore mund të rrezikohet nga ndërhyrja e "aksionarëve" të kësaj banke. Ai që e njeh këmbënguljen hebraike e di se rreziku për Bavarinë për stokun e saj të arit nuk ishte aspak i larguar nga fakti që qeveria për një herë mbeti e vendosur. Kundër kësaj ekziston vetëm një mjet radikal i shtetëzimit të bankave qendrore. Përveç Bankës Qendrore Bavareze, në Gjermani kemi edhe Bankën Baden, Bankën Saksone në Dresden dhe Bankën Qendrore të Württemberg.

Në rastin e shtetëzimit të Reichsbank dhe bankave qendrore, zyrtarët dhe punonjësit e bankave padyshim që do të merren përsipër nga shteti në të njëjtën cilësi si nëpunësit e shtetit. E drejta për të emetuar kartëmonedha do të ushtrohet ekskluzivisht nga shteti. Një emetim i tillë i kartëmonedhave mund të ndodhë vetëm pas një urdhërese të Ministrisë së Financave dhe vetëm kundrejt mbulimit të plotë. Këtu, në këtë drejtim, duhet të zgjidhet detyra e madhe e stabilizimit *të monedhës sonë.* Megjithatë, kjo nuk është një detyrë brenda rrethit më të vogël të bankave qendrore; ato vetëm duhet të kujdesen që asnjë emetim i kartëmonedhave të mos ndodhë pa mbulim.

Për prodhimin e shënimeve, vendimet e deritanishme janë të vlefshme. Çdo imitim do të ndëshkohet me ashpërsinë më të madhe sipas përcaktimeve të kodit penal, Seksioni VIII, Nenet 146-152.

Aksionarët do të kompensohen. Çdo pretendim ndaj aksioneve të arit të bankës nga ana e aksionarëve do të përjashtohet ligjërisht.

Një stabilizim i vërtetë i monedhës sonë është plotësisht i përjashtuar për sa kohë që pritet, në mënyrën e përshkruar, që interesat dhe detyrimet e popullit gjerman të mos përmbushen në planin afatgjatë. Është gjithashtu e gabuar të dëshirosh të mbash një mjet radikal për stabilizimin e monedhës.
Këtu nuk bëhet fjalë për një problem të veçantë që mund të ndahet nga problemi ndërkombëtar i ekonomisë së interesit. Për sa kohë që kjo ekonomi grabitqare ndërkombëtare e financës së lartë tërësisht hebraike vazhdon të ekzistojë, monedhat e kombeve të ndryshme do të mbeten gjithmonë objekt i mirëpritur i spekulimeve të financës së lartë. Për më tepër, stabiliteti *i një monedhe* - pra ajo që shpreh kuptimi i brendshëm i termit "monedhë" - varet nga faktorë të tjerë, mbi të gjitha nga *aktiviteti ose pasiviteti i bilancit tregtar.* Këtu shikimi ynë shtrihet përtej kufijve të atdheut tonë, dhe ekonomia vendase hyn në marrëdhënie të ndërsjella me ekonomitë kombëtare të vendeve të huaja.

Për të gjetur shpejt orientimin në këtë fushë të madhe të financave ndërkombëtare, duhet të kemi parasysh edhe një herë se kuptimi dhe qëllimi i kësaj ekonomie ndërkombëtare nuk është fitimprurësia për kapitalin privat, por mbulimi i nevojës. Çdo gjë tjetër është vetëm një aksesor, një ndihmë. Ekonomia financiare ndërkombëtare - transaksionet ndërkombëtare të pagesave

Machine Translated by Google

– megjithatë, sot është ajo që duket si gjëja kryesore dhe që sot luan në të vërtetë rolin kryesor. Janë shtëpitë bankare ndërkombëtare që sot sundojnë në të vërtetë botën, të cilat "mbulojnë" nevojat monetare të shteteve dhe për këtë arsye e kanë përvetësuar sundimin për vete; janë shtëpitë bankare ndërkombëtare që sot kontrollojnë prodhimin në trustet gjigante, hekurin, çelikun, naftën, ushqimin e konservuar, drithërat, yndyrën, vajin, pambukun etj. Shtëpitë bankare ndërkombëtare financuan luftërat, shtëpitë e mëdha bankare financuan dhe kontrolluan të gjitha furnizimet e luftës. Ata vetë nuk kanë kryer asgjë si njerëz produktivë, as nuk kanë marrë pjesë në prodhim, as nuk kanë marrë pjesë aktive në aktivitetet e luftës; ata kanë nxjerrë vetëm fitim nga çdo gjë e vetme, nga gjaku dhe lotët, nga tmerret e luftës, nga uria e masave, nga shpërdorimi i të pasurve të rinj, nga tërbimi spekulativ i publikut të bursës.

E gjithë kjo bëhet ar dhe vlerë ari për financat ndërkombëtare. Çdo punë e kombeve prodhuese sjell interes për financat ndërkombëtare. Edhe këtu, në ekonominë ndërkombëtare, kemi të bëjmë me një përmbysje të plotë të marrëdhënies së saktë dhe të arsyeshme midis kapitalit dhe punës.

Punëtorët punojnë në mënyrë të arsyeshme dhe ofrojnë produktet e tyre të punës në tregun botëror - me qëllim që t'i shkëmbejnë ato me produkte pune të huaja (produkte të papërpunuara, gjysmë të fabrikuara ose plotësisht). Një ekonomi e arsyeshme nuk është e ngarkuar për të shkëmbyer valuta të huaja (dollarë ose kartëmonedha paund angleze) për instrumente optike të furnizuara dhe më pas t'i anulojë këto dhe më pas të spekulojë më tej në valuta të huaja. Në kohët e një ekonomie të shëndetshme, asnjë pronar fabrike nuk do ta kishte menduar një gjë të tillë. Ai sigurisht ka nevojë për të ardhurat për produktet e tij të mëtejshme, në mënyrë që të jetë në gjendje të prodhojë më tej, të paguajë punëtorët e tij dhe të blejë lëndë të para të reja. Është plotësisht e pamundur që e gjithë ekonomia gjermane të mbledhë të ardhurat e saj nga eksporti i produkteve industriale në formën e valutave të huaja ose në valutë të huaj, sepse e njëjta ekonomi kombëtare gjermane duhet të blejë nevojat e saj për lëndë të para në pambuk për industrinë e madhe tekstile, në bakër për industrinë tonë elektrike po aq gjigante, në mëndafsh, jutë, fruta tropikale, kërkesën në rritje, mbi prodhimin vendas, në ushqim dhe ushqim për kafshë, etj., për të përmendur vetëm disa. Shumat e marra të parave të huaja, pra, duhet të shpërndahen menjëherë përsëri. Kjo është gjithashtu mjaft e natyrshme në vetvete, sepse në kohë normale nuk mund të bësh asgjë me monedha të huaja në vendin tënd përveçse t'i këmbesh ato. Kjo është kështu edhe sot. Punëtori amerikan nuk mund të paguhet me franga franceze, dhe biznesmeni anglez nuk paguhet në dyqanet e tij me lira italiane. Gjithashtu nuk ka kuptim të çosh monedhat në vende të huaja ku ato nuk mund të përdoren fare si mjete ligjore pagese. Monedha vendase shërben dhe duhet të shërbejë vetëm për nevojat e brendshme të vendit që emeton monedhën. Ashtu si, brenda një ekonomie kombëtare, kuptimi i prodhimit të mallrave nuk qëndron në tregtimin e parave dhe më pas në qëndrimin mbi paratë si të thuash dhe në mbajtjen e tyre nga ekonomia, ashtu edhe shkëmbimi ekonomik ndërkombëtar i mallrave përfundon vetëm kur importi paguhet me eksport.

Situata ideale teorike do të ishte tani që çdo vend mund të mbulonte dhe të paguante për nevojën e tij për import pikërisht me eksportin e tij. Atëherë, dhe vetëm atëherë, mund të flitet për një stabilitet absolut të valutave të huaja. Tani përpjekja e çdo ekonomie kombëtare që synon lart, kuptohet, drejtohet në arritjen e një teprice eksporti mbi nevojën për import. Vetëm kjo tregon rritje të pasurisë. Atëherë flitet për një bilanc aktiv tregtar. Nëse nevoja për import mbetet mbi eksportin, elementët e pasurisë së brendshme duhet të dorëzohen në vendet e huaja për të balancuar këtë deficit. Por këto dërgesa, meqenëse ato nuk mund të nxirren nga të ardhurat e punës, duhet të merren përsëri vetëm nga pasuria. Kjo ndodh ose përmes eksportit të arit ose të letrave me vlerë. Sidomos "eksporti" i fundit, megjithatë, nuk është gjë tjetër veçse fillimi i skllavërisë ndërkombëtare të interesit. Nëse ky "eksportim i letrave me vlerë" shtrihet në...

Machine Translated by Google

letrat me vlerë të brendshme ekzistuese ose janë të maskuara në formën e "obligacioneve" të huaja është praktikisht një çështje indiference për kombet e prekura prej saj. Por meqenëse gjithashtu, në mendimin ekonomik ndërkombëtar, mbizotëron vetëm çmenduria e rentabilitetit të kapitalit të madh të huasë, të gjitha dyshimet e arsyeshme të një ekonomie kombëtare të ndershme shkelen me anë të shtypit dhe parlamenteve, dhe skllavëria ndërkombëtare e të gjitha kombeve ndaj financave ndërkombëtare që prodhojnë këtë obligacion përhapet në një shkallë të frikshme.

Edhe këtu në ekonominë ndërkombëtare manifestohen të njëjtat fenomene si në ekonominë e brendshme kombëtare dhe krizat e frikshme që trondisin ekonomitë e ndryshme kombëtare sot janë në thelb një fenomen që rezulton nga ky skllavërim i të gjitha kombeve të rrethit kulturor perëndimor, siç e kemi mësuar tashmë më sipër. Vendet me monedhë të dobët, ekonomia e brendshme e të cilave është bërë shumë e dobët (Rusia) ose situata e brendshme e të cilave është bërë e pasigurt për shkak të revolucionit (Gjermania) dhe tepricat ende gjigante të prodhimit të të cilave konfiskohen falas si dëmshpërblim nga armiku, nuk kanë më fuqi blerëse të tepërt, prandaj ato nuk mund të paguajnë më për nevojat e tyre të importit me mallra, por me para letre të cilat i hedhin në sasi të mëdha në vendet e huaja për të blerë valutë të huaj me to.

Në këtë mënyrë, ata dëmtojnë në një mënyrë të ngjashme si ekonominë e brendshme ashtu edhe ekonominë e jashtme. Vendet me monedhë të fortë, nga ana tjetër, mbyten pikërisht nga rritja e monedhave të tyre (Zvicra, për shembull). Ato nuk mund të eksportojnë më produktet e tyre në tregjet e mëparshme të mëdha sepse produktet e tyre janë shumë të shtrenjta për shkak të vlerës së lartë të këmbimit të parave të tyre. Këto vende mund t'i mbulojnë lehtësisht nevojat e tyre për import me monedhën e tyre të fortë.
Por kur produktet e gatshme janë shumë më të lira në vendet me monedhë të dobët, tregtarët dhe përfituesit shkojnë në vendet me monedhë të dobët dhe i blejnë dhe i grabisin këto vende në disavantazh të të dy vendeve - në disavantazh të prodhimit vendas dhe në disavantazh të konsumit në vendet që blihen, në të cilat niveli tashmë i vogël i inventarit të mallrave zvogëlohet edhe më tej nga këto blerje të egra. Kështu, fuqia blerëse e monedhës kombëtare në vendet me monedhë të dobët bie përsëri.

Që, duke pasur parasysh këto marrëdhënie plotësisht të përmbysura, gjithçka nuk është shembur prej kohësh, për shkak të faktit se, edhe mbi të gjitha makinacionet e financave ndërkombëtare, nevoja e ndërsjellë ndërkombëtare thjesht mbizotëron. Vetëm se, gjithçka ndodh në momentin e fundit, me rënkime dhe vajtime, sepse çelësi - kërkesat e interesit të kapitalit ndërkombëtar - janë hedhur në punët e ekonomisë ndërkombëtare. Ose, e shprehur në imazhe mjekësore: Në qarkullimin e shëndetshëm të gjakut të ekonomisë ndërkombëtare është vendosur një karcinomë, fillimisht e vogël, por sot tashmë jashtëzakonisht e madhe, e cila ka vetëm një interes të njëanshëm për të thithur të gjithë gjakun në vetvete me koston e pjesës tjetër të trupit dhe për të marrë një tarifë tranziti, një interes, nga gjithçka. I gjithë gjaku sigurisht rrjedh në zemër, por zemra jep edhe me çdo rrahje gjakun e kontaminuar. Banka shtetërore që shërben vetëm transaksionin e pastër monetar korrespondon pikërisht me këtë imazh - dhe karcinomës i korrespondon më saktësisht aktiviteti i financave ndërkombëtare, e cila gjithashtu kontrollon të gjitha paratë e botës përmes bankave të saj të kreditit dhe mban të gjithë ekonominë ndërkombëtare të kapur në krahët e saj thithës dhe merr interes kudo. E gjithë kjo nuk është e nevojshme! Kombet e botës nuk kanë në asnjë mënyrë nevojë për fuqi financiare mbikombëtare. Natyrisht, institucionet janë të nevojshme që rregullojnë ndërkombëtarisht transaksionet monetare ndërkombëtare në kuptimin e një zyre kliringu ose në kuptimin e llogarive postare të çekut. Kjo mund të kujdeset dhe do të kujdeset nga zyrat shtetërore të këmbimit valutor.

Sidoqoftë, ka mënyra dhe mjete të mjaftueshme, mjaft të ngjashme me mënyrën se si ishte e mundur të krijohej një bashkim postar ndërkombëtar, për të organizuar edhe transaksionet ndërkombëtare të pagesave.

Machine Translated by Google

kryesisht nëpërmjet kliringut, pa financat ndërkombëtare që përfitojnë dy ose tre herë në të gjitha këto operacione të thjeshta tregtare dhe pa u bërë të mëdha dhe të majme në kurriz të kombeve prodhuese. Detajet janë të tepërta këtu.

Prandaj, siç theksohet, stabilizimi i një monedhe nuk mund të ndahet nga marrëdhëniet ndërkombëtare. Megjithatë, ekziston një sërë mundësish për të eliminuar burimet e gabimeve dhe papërgjegjësitë që fshihen në mangësitë e administratës së brendshme ose në manipulimin e pakufizuar të makinës së shtypjes së kartëmonedhave.

Masat e propozuara shtrihen të gjitha brenda fushës së sistemeve të testuara tashmë; ashtu si *shtetëzimi i Reichsbank dhe bankave qendrore,* ato lindin thjesht si pasoja logjike të një pozicioni të ri të shtetit ndaj detyrave të tij si mbrojtës i transaksioneve monetare. Ato përfaqësojnë vetëm reagimin natyror ndaj kushteve që i shërbyen thjesht dhe vetëm interesit të financave të larta me koston më të madhe të popullit. Zgjerimi i ndjeshëm i shtetëzimit të Reichsbank është rregullimi *dhe ndërmjetësimi i transaksionit monetar* nga shteti sipas modelit të sistemit të çekut postar, i cili do të zgjerohet më tej dhe do të zhvillohet më saktë për këtë qëllim.

Të gjitha këto masa me të vërtetë nënkuptojnë hapa mjaft të fuqishëm përpara, por ato mund të zbatohen edhe pa pasur nevojë që qëndrimi ekonomik të transformohet në thelb në kuptimin e parimit nacionalsocialist të paraqitur me gjithë theksin: "Detyra e ekonomisë është mbulimi i nevojës dhe jo rentabiliteti i kapitalit privat".

Ky transformim themelor dhe një rend i ri në fushën e sistemit financiar dhe tatimor, si dhe veçanërisht në financimin e detyrave të mëdha shtetërore me shmangien e rrugës së kredisë, si dhe masat politike financiare të cilat në të vërtetë i afrohen fushëveprimit të funksioneve të fushës së politikës sociale, do të na zënë në kapitullin tjetër.

Machine Translated by Google

Mënyra të Reja

Financimi i veprave të mëdha publike.

Ndër detyrat më të rëndësishme shtetërore është ekzekutimi i ndërmarrjeve mjaft të mëdha ekonomike, ekzekutimi i të cilave tejkalon burimet kapitale të qarqeve private sipërmarrëse, në ekzekutimin e të cilave për më tepër përfshihen interesa të konsiderueshme publiko-juridike dhe ekzekutimi i të cilave bazohet në shfrytëzimin e burimeve natyrore ose burimeve natyrore të energjisë. Detyra, pra, në të cilat është në diskutim shfrytëzimi i forcave natyrore që i përkasin komunitetit, ose ekzekutimi i të cilave duhet të ndodhë brenda gamës së detyrave që janë kryesisht të ngarkuara nga shteti, si e gjithë fusha e transportit.

Shihet se është plotësisht e mundur të kufizohet mjaft saktë fusha në të cilën mund të zhvillohet iniciativa shtetërore pa u përcaktuar kufizime për iniciativën private sipërmarrëse ose pa qenë nevoja që shteti të konkurrojë me të. Përveç kësaj, ekziston, përtej kësaj, fakti që ekzekutimi i këtyre veprave të mëdha publike u është caktuar natyrshëm pothuajse tërësisht ndërmarrjeve private.

Ne e kemi përshkruar tashmë në detaje në vëzhgimet themelore se në çfarë mënyre shembullore shteti e ka ndërtuar sistemin tonë të transportit gjerman. Sigurisht, këtu e atje ai do të ishte zhvilluar më racionalisht dhe me kosto të ulët nga sipërmarrja private, por, në rastin e detyrave në të cilat është në rrezik siguria e miliona njerëzve, nuk bëhet fjalë aq shumë për këtë sesa për qëndrueshmërinë më të madhe të mundshme. Tani, sipërmarrja e transportit është padyshim një detyrë thjesht shtetërore.
Besueshmëria, saktësia, siguria, tarifat uniforme për hekurudhat dhe postën duhet të jenë pikëpamjet vendimtare për sistemin e transportit - dhe jo - rentabiliteti i kapitalit privat.

Por kjo çështje është e lidhur ngushtë me formën e financimit të një publiku kaq të madh.
detyrat.

Ne e kemi parë tashmë absurditetin e brendshëm që zbulohet në faktin se "kreditë" e miratuara nga parlamenti duhet të "miratohen" më pas përsëri nga kapitali privat, për të cilin shteti duhet të marrë mbi vete një barrë mjaft të jashtëzakonshme përmes premtimit të interesit.
Nuk do të jetë më e nevojshme këtu të tregojmë në mënyrë të përgjithshme pasojat katastrofike të këtij premtimi interesi. Puna e tanishme shërben kryesisht për të vërtetuar këtë fakt. Megjithatë, le të bëhet një referencë e veçantë edhe për sa jashtëzakonisht të shtrenjta dhe në çfarë mënyre të pabesueshme për këdo që i dëgjon këto shifra për herë të parë, i ka bërë ky premtim interesi për kreditë shtetërore tarifat hekurudhore, për shembull.

Kostot kapitale për të gjithë rrjetin hekurudhor të Rajhut Gjerman, të cilat u ndërtuan ose u ndërmorën nëpërmjet kredive, arritën në rreth 25 miliardë marka ari deri në vitin 1914. Pagesat e interesit për këtë shumë, me një interes mesatar prej 3.5 – 4%, arritën në rreth 800-900 milionë marka ari. Të ardhurat neto, pas zbritjes së kostove për shpenzimet personale (zyrtarë dhe punonjës) dhe materiale (qymyr dhe lubrifikantë), arritën në rreth 800-1100 milionë marka.

Pagesa e interesit kështu konsumonte pothuajse të gjitha të ardhurat neto të hekurudhave gjermane.
Gjithmonë ka qenë një mashtrim i opinionit publik kur shpjegohej me njëfarë krenarie se të ardhurat nga posta dhe hekurudhat përbënin shtyllën kurrizore të buxhetit të shtetit. Sigurisht, mund të kishte qenë kështu, nëse pagesa e interesit nuk do të kishte konsumuar të gjitha të ardhurat neto. Një paralele tjetër interesante mund të nxirret në krahasim, domethënë, se shpenzimet totale për paga dhe rroga për të gjithë zyrtarët dhe punonjësit e hekurudhave gjermane dhe për punëtorët e hekurudhave në uzina dhe në linjë, të marra së bashku, arrinin saktësisht vetëm aq sa

Machine Translated by Google

aq sa bëri kjo pagesë interesi mbi kapitalin huadhënës! Me fjalë të tjera: ushtria gjigante e punonjësve të hekurudhave gjermane deri në pozicionet më të larta me një numër prej 782,731 personash ka marrë për punën e saj vetëm saktësisht aq të ardhura sa ka futur në xhep dora krejtësisht joaktive e kapitalit huadhënës.

Kjo pagesë interesi për kapitalin e huasë vetëm nga hekurudhat ishte më e madhe se të gjitha shpenzimet për të gjithë ushtrinë tonë të madhe të Rajhut të asaj kohe! - dhe në fakt për gjithçka që lidhet me të, duke përfshirë edhe mbikëqyrjen ushtarake, administrimin ushtarak të drejtësisë, duke përfshirë sistemet e administrimit të garnizonit dhe ndërtimin ushtarak, sistemin e arsimit dhe zhvillimit ushtarak, institutet teknike, fondet e ndihmës dhe të vejave ushtarake - dhe, për më tepër, veshjet dhe armatimin e trupave! Shuma e përgjithshme për të gjithë ushtrinë tonë arriti në vitin 1913 - pra në vitin e fundit të plotë të paqes, në 775,385,300 marka. Shifra të tilla krahasuese ofrojnë një pasqyrë të thellë. Ndërsa pala socialiste dhe demokratike vazhdimisht luftonte kundër "barrës së armatimeve ushtarake" në seancat parlamentare dhe në shtyp, gjithashtu nuk gjen asnjë fjalë kundër barrës së tillë të interesit - duke eklipsuar shumë të gjitha shpenzimet e tjera - nga kreditë publike. Në të vërtetë, dikush mund ta kishte paguar të gjithë marinën edhe nga interesat e kredisë për nevojat e përgjithshme. Të gjitha shpenzimet për marinën tonë krenare të Rajhut arritën në vitin 1913 në 197 milionë. Dhe duhet të merret në konsideratë që të gjitha këto shpenzime mund të ishin mbuluar pa asnjë qindarkë nëse buxheti ynë shtetëror nuk do të ishte i ngarkuar me barrë kaq gjigante interesi.

Një grusht kapitalistësh të mëdhenj huadhënësish – çifti prej mijëra "të varurish", kursimtarë të vegjël me pasuritë e tyre prej disa mijë markash, nuk luajnë aspak rol në kredi të tilla publike – *kështu, grumbulluam vit pas viti, plotësisht pa punë apo përpjekje, shuma me të cilat do të kishim mundur të mbanim dhe të paguanim të gjithë administratën tonë të Rajhut, të gjithë ushtrinë dhe marinën tonë.*

Dikush që, duke pasur parasysh shifra të tilla, nuk fiton një kuptim të rëndësisë së jashtëzakonshme të problemit të interesit në përgjithësi dhe të politikës financiare kombëtare të dështuar plotësisht me ekonominë e saj të kredisë në veçanti, nuk mund të ndihmohet. Për më tepër, shifrat dhe numrat që ofrojnë një pasqyrë të tillë janë të arritshme për të gjithë, ato gjenden në *Vjetarin Statistikor për Rajhun Gjerman,* të botuar me ndërgjegjen më të madhe nga ish-Zyra Mbretërore e Statistikave dhe gjenden po ashtu në *Vjetarin Statistikor për Rajhun Gjerman,* Puttkammer and Mühlbrecht Publishers, të botuar nga Zyra Republikane e Statistikave.

Që këto çekuilibra midis shpenzimeve të nevojshme për administratën e Rajhut, ushtrinë dhe marinën dhe shpenzimet e shtetit për pagesën e interesit për kapitalin e huasë bëhen një padrejtësi që bërtet deri në qiell, megjithatë, do të bëhet plotësisht e qartë vetëm kur të shqyrtojmë se në çfarë mënyre Rajhu tani mbulon nevojën e tij monetare për këto pagesa interesi. Këtu vijmë në fushën e doganave dhe taksave. Duhet të theksoj këtu edhe një herë përfaqësimin e plotë të kësaj situate në librin tim "Greva e ardhshme e taksave", ku kam paraqitur provën përfundimtare se pjesa më e madhe e të gjitha taksave përballohet nga masat e gjera të popullsisë punëtore. Kështu, kemi faktin para nesh se shteti fillimisht, duke mos marrë parasysh mundësitë që fshihen në sovranitetin e tij financiar, ndërmerr hapa në rrugën e huasë për ekzekutimin e detyrave të mëdha publike, domethënë, krijon borxhe; se më pas e ngarkon më tej buxhetin e tij në një mënyrë të tillë që duhet të përdorë të gjitha të ardhurat e tij neto për pagesën e interesit dhe se më tej duhet t'i shtypë njerëzit me detyrime dhe taksa vetëm për të qenë në gjendje të përmbushë detyrimet e tij të interesit. Të gjitha detyrat shtetërore, në thelb të nevojshme, tani duhet t'i luftojë në parlamentin provincial dhe atë të Rajhut kundër rezistencës më të madhe, dhe më në fund shteti e sheh veten në rolin e një mbledhësi interesash për kapitalin e huasë, siç e shohim sot.

Machine Translated by Google

Rruga e daljes është treguar shumë kohë më parë - pas një shqyrtimi kaq të hollësishëm të kushteve aktuale absurde është e qartë; ajo është se:

Shteti do të financojë të gjitha ndërmarrjet e mëdha publike të Rajhut në bazë të sovranitetit të tij financiar dhe pas miratimit nga popullata përmes parlamentit me shmangien më të rreptë të rrugës së huasë përmes ndarjes së drejtpërdrejtë të mjeteve përmes transaksioneve të transferimit pa para në dorë ose përmes emetimit të kartëmonedhave të thesarit shtetëror pa inte

Mund ta bëj këtë masë më të qartë nëpërmjet një shembulli: zhvillimit të hidroenergjisë bavareze.

Planet dhe përpjekjet për ta bërë të dobishme energjinë e madhe hidroenergjitike që ekziston në lumenjtë malorë, në kombinim me liqenet e mëdha malore, datojnë që më shumë se dy dekada më parë. Pa dyshim, në rastin e kësaj energjie hidroenergjie, bëhej fjalë për burime energjie të vendit që i përkasin komunitetit dhe do të merreshin prej tij dhe do të përdoreshin për përfitim personal. Kështu, është e qartë se, në zhvillimin e strukturave të tilla të mëdha, u prekën shumë interesa ligjore publike dhe private. Këtu bëhet fjalë për një fushë që i përket ekskluzivisht sferës së ndikimit të shtetit. Populli gjithashtu miratoi gojarisht kreditë përmes përfaqësuesve të tij në dhjetor 1920. Ishte këshilluar, testuar dhe riplanifikuar mjaftueshëm në mënyrë të përsëritur dhe ishte plotësisht e qartë për avantazhet e mëdha ekonomike. Shteti dhe populli kishin vendosur të shfrytëzonin burimet e energjisë, tani, me këtë miratim kredie, ata thjesht duhej të merrnin vendimin përkatës që shumat e fituara nga sipërmarrësit mund të paguheshin direkt nga banka shtetërore në bazë të kredive të miratuara. Nëse kjo do të ndodhte pa para në dorë, me anë të transferimit në transaksionet xhiro, apo nëpërmjet këshillave të kreditit në llogaritë postare të çekut apo me para në dorë, është përfundimisht një çështje indiference.

Është vërtet e qartë dhe e qartë, nëse imagjinojmë që banka shtetërore për qëllime të tilla do të lëshonte paratë e veta në shumën e kredive të nevojshme dhe të miratuara. Këto shënime ndërtimi hidroenergjetik përfaqësonin në një farë mase shënime të thesarit shtetëror që do të lëshoheshin për hidrocentralet në rritje si kredi paraprake nën garancinë shtetërore. Pra, bëhej fjalë për një para të mbuluar në mënyra të shumëfishta. Mbulimi konsistonte së pari në punën e gatshme ose në rritje të Walchensee, etj., dhe së dyti në garancinë shtetërore që paratë pranoheshin me vlerën e plotë nga thesari publik në vend të pagesës. Shënimet e ndërtimit do të ishin në të njëjtën kohë obligacione të pjesshme mbi hidrocentralet, megjithatë pa pasur nevojë për kërkesa interesi të lidhura me to. Megjithatë, siç dihet mirë, kjo nuk është rasti me asnjë shënim tjetër që është në qarkullim.

Shënimet e ndërtimit të hidroenergjisë mund t'i bëjnë këto specifikime mbi mbulimin e plotë të vlerës së tyre në tekstin e shtypit të tyre. Për shembull: *"Kjo shënim prej një mijë markash gjen mbulimin e saj pjesërisht në vlerën e instalimit që po ngrihet për shfrytëzimin e hidroenergjisë bavareze. Pranohet në të gjitha thesaret shtetërore si pagesë".*

Nëse dikush dëshiron të shkojë më tej, nuk ka asgjë që e pengon shtetin të zotohet të sigurojë, pas përfundimit të punës, kundrejt depozitës së kartëmonedhës, aq kilovat orë energji elektrike ose aq qindra gram azot.

Askush nuk do të refuzonte të pranonte para të tilla të lëshuara nga shteti që mbulohen plotësisht nga të mirat materiale, të cilat në të njëjtën kohë mund të përdoren në një farë mase si një kupon racioni për energjinë elektrike. Përkundrazi, mund të jemi të sigurt se një para e tillë do të gëzonte një popullaritet të veçantë, sepse këto para janë - të qëndrueshme, pikërisht aq të qëndrueshme sa një dollar, ose shumë më mirë sepse dikush mund të marrë për to një sasi mjaft të caktuar energjie elektrike ose azoti - të pavarura nga luhatjet ekonomike. Është një shenjë e mendjengushtësisë së plotë të njerëzve që në propagandën publike të debatuesve të ndryshëm lindi kundërshtimi se - "askush nuk do t'i pranonte këto para".

Machine Translated by Google

Askush nuk ka hezituar kurrë, madje as këta zotërinj debatues, të pranojë paratë që ka lëshuar shteti. Të gjithë kanë pranuar edhe paratë letër më të dëmtuara të Reichsbank, edhe pse këto para ishin para të pastra inflacioni. E megjithatë të gjithë i kanë pranuar, edhe kur spekulantët e zgjuar u përpoqën t'i hiqnin qafe sa më shpejt të ishte e mundur kundrejt valutave të huaja ose mallrave.
Në të vërtetë, askush nuk e ka refuzuar as monedhën e emergjencës së qyteteve dhe komuniteteve që ishte në mënyrë të ngjashme kartëmonedha e pazbuluar. Dhe tani, a nuk duhet të pranohet menjëherë një kartëmonedhë e mbuluar kaq e preferueshme, siç është paraja e ndërtimit, e mbuluar plotësisht nga asete materiale, për veprat tona të mëdha? Sigurisht, edhe ata që ngrenë kundërshtime të tilla kundër parave qeveritare pa interes në emër të, ose në frymën e, padronëve të tyre, në thelb nuk e besojnë këtë. Është vërtetuar se është e pakundërshtueshme, pavarësisht të gjitha ankesave të "metalistëve" të cilët do të donin të konsideronin si para vetëm paratë e bëra nga metale të çmuara, se "paraja" është ajo që shteti e shpall si para - nëse këto para përbëhen nga letër apo porcelan, hekur apo lëkurë apo ndonjë material tjetër është një çështje krejtësisht indiferente. Është krejt ndryshe kur bëhet fjalë për fuqinë blerëse të këtyre parave. Atje metalistët kanë të drejtë se një monedhë e bërë nga ari në përgjithësi e ruan vlerën e saj të këmbimit edhe kur trazirat politike e trondisin shtetin. Megjithatë, ky stabilitet, paraja metalike e bërë nga metale të çmuara, nuk i detyrohet karakterit të saj monetar, por karakterit të saj si *mall,* domethënë *ari.*

Nuk mund të ketë asnjë dyshim për justifikimin e shtetit në mbulimin e nevojës së tij monetare për një vepër të madhe në mënyrën e përshkruar. Së pari, shteti është sovran, domethënë nuk ka nevojë të ndikohet nga askush, sepse ka pushtetin, dhe, së dyti, një masë e tillë mund t'i rezistojë shqyrtimit më të rreptë tregtar. Shteti lëshon me këtë para në dorë në një farë mënyre kupona në bazë të kredisë së tij. Pse duhet të ketë dikush më pak konsideratë për kredinë e shtetit sesa për kredinë e çdo banke, veçanërisht kur shteti po prodhon vepra të dobishme për mirëqenien e komunitetit. Edhe nëse dikush thotë se shteti megjithatë paguan punën e kryer (sipërmarrësit dhe punëtorët që janë të angazhuar në punën e Walchensee) me letër, kjo është me të vërtetë e drejtë sepse më vonë, pas përfundimit të punimeve, shteti e pranon këtë letër përsëri si pagesë për punën e kryer prej tij (furnizim me energji elektrike ose azot, etj.). Kështu përfundon cikli ekonomik. Kështu, kartëmonedhat e ndërtimit riblehen përsëri nga furnizimet me energji elektrike etj., të viteve të para, kartëmonedhat shkatërrohen dhe një vepër gjigante arti organizativ qeveritar është krijuar në një autostradë pa interes si një pronë pa interes për të gjithë. Një vepër që ka shfrytëzuar, pa një barrë të madhe për konsumatorët e energjisë elektrike, një burim tjetër të madh parash për shtetin, gjë që e sjell shtetin më afër qëllimit ideal të një politike të shëndetshme financiare kombëtare - *shtetit pa taksa.*

Tani, përveç kësaj, ekziston edhe fakti që procesi i përshkruar me lëshimin e parave të veta të ndërtimit për një punë të caktuar nuk e kërkon aspak lëshimin e të gjithë shumës së miratuar në shënime të tilla ndërtimi, sepse në të vërtetë pjesa më e madhe e pagesave për sipërmarrësit nuk bëhet në para të gatshme, por pa para të gatshme, përmes transfertave. Por, edhe duke supozuar rastin që dikush lëshon të gjithë shumën e ndërtimit të ri në kartëmonedha të reja shtetërore, këto shuma në krahasim me shumat e tjera që i nevojiten shtetit sot nuk do të ishin aspak të konsiderueshme.
Në të njëjtën kohë që dikush theu kokën në parlamentin bavarez për shkak të kredisë prej 800 milionësh për hidroenergjinë bavareze - ose më mirë: nuk u prish, por thjesht iu drejtua përsëri "huasë", 8000 milionë u miratuan në parlament "pa debat në leximin e tretë për qëllimet e emergjencës së përgjithshme".

Këtu kujtoj edhe një herë konsideratat se, në rastin e një financimi të tillë përmes emetimit të ri të parave, nuk do të shkaktohej asnjë lloj inflacioni, se nga ana tjetër, emetimi i obligacioneve me interes gjatë periudhës së ndërtimit në çdo rast nënkupton njëfarë...

Machine Translated by Google

inflacioni meqenëse interesat duhet të paguhen tashmë edhe pse ende nuk është kryer asnjë punë prodhuese nga punimet.

Megjithatë, në asnjë mënyrë nuk ndikohet ekuilibri ekonomik kombëtar midis parave dhe të mirave materiale, në kuptimin e teorisë sasiore, sepse, kundrejt rritjes së mjeteve të pagesës në anën e parave, ekziston një rritje saktësisht më e madhe e mallrave. Nëse më vonë, nëpërmjet të ardhurave nga vepra të tilla, paratë e emetuara tërhiqen dhe shkatërrohen përsëri, atëherë ekuilibri ekonomik kombëtar përmirësohet natyrshëm në favor të pasurisë kombëtare sipas vlerës totale të veprave të tilla të reja.

Edhe këtu le të theksohet se sa rëndë ndikon interesi mbi kostot e produkteve të punimeve të tilla. Oskar Pöbing77 ka përcaktuar në një shqyrtim të hollësishëm të kësaj çështjeje se kostot e prodhimit për një kilovat-orë bëhen më të shtrenjta përmes ngarkimit të kredive me interes deri në një shumë marramendëse prej 500% (!). Tani energjia elektrike nga hidrocentralet tona bavareze na vjen pesë herë më shtrenjtë sepse kemi përdorur përsëri rrugën e kredisë që ndodhet "më afër". Edhe këtu është e përshtatshme të imagjinohet se të gjitha shpenzimet materiale dhe personale për funksionimin dhe mirëmbajtjen e uzinës së madhe elektrike bavareze dhe zyrave ndërurbane - pra të gjitha pagat dhe rrogat për të gjithë personat e punësuar në këto punime - punonjësit e kanaleve, mekanikët, punëtorët, punëtorët, personeli mbikëqyrës dhe më tej i gjithë aparati administrativ teknik dhe tregtar deri te drejtorët së bashku tërheqin për punën e tyre vit pas viti vetëm një të pestën e shumave që kapitalistët e kredisë - kaq shumë të mirë - tërheqin vit pas viti, pa përpjekje ose punë - si interes.

Interesi përpin gjithçka, interesi e bën gjithçka më të shtrenjtë. Vetëm kapitali i huasë ka përfitimin, popullsia ka dëmin. Popullsia që ndërton fabrikat me forcat e veta ka dëmin; sepse kush atëherë i ndërton fabrikat bavareze? - në fakt inxhinierët bavarezë, punëtorët bavarezë, kryepunëtorët dhe sipërmarrësit bavarezë; fabrikat bavareze furnizojnë shumicën e makinerive dhe pajisjeve - dhe për atë që nuk prodhohet në vetë Bavari duhet të jepet drithëra ose bagëti bavareze, kështu që puna bavareze duhet të jepet përsëri në këmbim - vetëm populli bavarez nuk paguan paratë për ndërtimin (me sa duket!), dhe për këtë i duhen kapitalistët e mëdhenj nga Nju Jorku dhe Londra, Parisi dhe Berlini. Populli bavarez duhet të marrë hua nga të gjitha vendet e botës dhe ta ngarkojë energjinë e tij hidroelektrike me një pagesë interesi që e bën energjinë elektrike 500% më të shtrenjtë!

A nuk është kjo çmenduri? A nuk është ky një krim ekonomik? I njerëzve që nuk kanë bërë asgjë tjetër veçse në një moment kanë vënë stilolapsin në lëvizje dhe kanë shkruar një çek ose i kanë udhëzuar bankierit të tyre të nënshkruajë kredinë hidroelektrike bavareze, këta marrin për këtë, vit pas viti, interesa të paguara nga populli bavarez.

Jo vetëm kaq, por ujësjellësit nuk janë më një pronë e lirë e popullit bavarez, por ato janë të lëna peng te kapitalisti. Veçanërisht qesharake është, më tej, situata ku kapitalistët e mëdhenj natyrisht nuk do t'i jepnin hua "paratë e tyre të mira" një shteti që nuk është në vetvete "i mirë" për kapitalin dhe interesat, i cili për këtë arsye ende gëzon aq shumë kredi sa mund të...
të investojë 800 milionë në të. Dhe në fakt, tenderët për obligacionet hidroelektrike përmbanin garancinë që është aq joshëse dhe siguruese për kapitalistët "se shteti bavarez me të gjithë pasurinë e tij garanton për kapitalin dhe interesat – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956) ishte një inxhinier mekanik bavarez që punoi në Universitetin Teknik në Mynih. Ai ishte autor i studimeve të tilla si *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) dhe *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Çantë parash, çfarë doni më shumë! Pra, këtu shteti bavarez pranon mjaft shprehimisht se vlen aq shumë, sa mund t'i huazohet 800 milionë për hidroenergjinë Walchensee dhe Isarin e Mesëm, por - nuk mund ta përdorë sovranitetin e tij financiar dhe t'i financojë këto vepra përmes autoritetit të tij. Pse?? Sepse është shumë i zhytur në çmendurinë e huave dhe interesave, sepse burrështetasit e tij përgjegjës nuk kanë aq shumë aftësi mendimi dhe ndjenjë përgjegjësie sa të guxojnë të gjykojnë këto plane të thjeshta dhe të qarta për një interes.
financim falas vetë; prandaj ata u drejtohen ekspertëve profesionistë të bankave. Kjo është tamam sikur një i sëmurë nga tuberkulozi t'i pyeste bacilet e tij të tuberkulozit nëse mendonin se ishte e drejtë që ai të shkonte në Davos ose në Engadin78 për t'u çliruar nga sëmundja e tij, dhe këta e siguruan: "Jo, thjesht mos e bëj këtë, udhëtimi mund të të dëmtojë, ndoshta mund të ndodhë një aksident hekurudhor, përkundrazi qëndro në shtëpi, në mjedisin tënd të zakonshëm. Në gjendjen tënde nuk duhet të bësh asnjë eksperiment! etj." Me respektimin e kësaj këshille që është mjaft e saktë nga pikëpamja e bacileve të tuberkulozit, konsumi natyrshëm bën një përparim të shpejtë, bacilet shumohen mrekullisht. Pikërisht kështu në rastin tonë të ekonomisë financiare dhe të interesit.

Kjo marrje këshillash nga kundërshtarët e vet është jashtëzakonisht karakteristike për gjermanët e pavëmendshëm. Nëse shfaqet një njeri që e do popullin e tij me pasion dhe i këshillon ata këtë e atë dhe i njofton njerëzit përgjegjës për këtë apo atë mashtrim, mund të vësh bast dhjetë me një se njerëzit e shqetësuar do të vraponin te mashtruesi dhe do ta pyesnin mjaft naivisht: "Më thuaj, filani më ka thënë se je një horr, të lutem më thuaj nëse kjo është e vërtetë!" Dhe nëse tjetri ia shpjegon me fytyrën më të ndershme në botë: "Por çfarë mendon atëherë - unë jam një horr! - përkundrazi, unë jam miku yt më i mirë, gjithmonë të kam ndihmuar të dalësh nga vështirësitë tona financiare", atëherë pyetësi i pafajshëm është mjaft i lumtur - ai ka bërë mjaftueshëm dhe është veçanërisht i lumtur që nuk i duhet ta sforcojë trurin e tij. Megjithatë, mikun problematik të popullit, ai në përgjithësi nuk e konsideron të denjë për përgjigjen e tij - dhe gjërat ngecin më tej në rutinën e politikës së kredisë kapitaliste me interesa derisa artikulli i fundit i pasurisë kombëtare të lirë t'u lihet peng fuqive financiare dhe i gjithë kombi t'u paguajë vetëm interesa financave ndërkombëtare.

Si përfundim, pikërisht në këtë kontekst, duhet të theksojmë më tej faktin se shteti bavarez - kur nuk bëhej fjalë në asnjë mënyrë për një detyrë kaq të rëndësishme shtetërore siç është zhvillimi i hidroenergjisë bavareze, pra, kur bëhej fjalë për zgjidhjen e krizës monetare të qeverisë së nëntorit - ishte shumë i shpejtë në lëshimin nga banka shtetërore bavareze të rreth 130 milionë kartëmonedhave të thesarit shtetëror të Bankës Shtetërore të Bavarisë. Kjo ndodhi plotësisht e pazbuluar - dhe të gjithë i morën këto kartëmonedha bavareze po aq me dëshirë sa kartëmonedhat e Reichsbank, dhe të gjithë mund të blinin për vete aq bukë për kuponët bavarezë sa për kartëmonedhat e Reichsbank. Në të vërtetë, nuk kishte pse të ishte i gjithë shteti bavarez, mjaftonte që kryetari i bashkisë së kryeqytetit provincial Mynih dhe disa pleq të qytetit të kishin emrat e tyre të shtypur në copa letre kaq shumëngjyrëshe, dhe madje edhe këto para emergjence qarkullonin, të gjithë i merrnin dhe të gjithë i shpërndanin tamam si copat e Reichsbank, dhe vetë këto para emergjence përmbushnin detyrën e çdo parash - të të qenit një ndihmë për shkëmbimin e mallrave - në një mënyrë të padiskutueshme.

Vetëm një zyrë u prek jashtëzakonisht në mënyrë të pakëndshme nga këto pjesë artificiale të provincave dhe komuniteteve - financat e larta - dhe ata detyruan një ligj të Rajhut në tetor 1921, sipas të cilit provincave dhe komuniteteve u ndalohej rreptësisht të lëshonin.

[78] Davosi në Zvicër, që nga mesi i shekullit të 18- të, është i famshëm si një vendpushim mjekësor për ata që vuajnë nga sëmundjet e mushkërive. Engadin është një luginë në Alpet Zvicerane.

Machine Translated by Google

paratë e emergjencës nuk do të vazhdonin më. *Ky ligj ishte në efektin e tij një ligj i qartë për mbrojtjen e hebrenjve, i cili do të pasohej në vitin 1922 nga "Ligji për mbrojtjen e republikës".*

Mund ta imagjinoj shumë mirë frikën e papritur të financave ndërkombëtare kur ata e kuptuan se në paratë pa interes, madje edhe në formën e padëmshme të parave të emergjencës, populli mbante në dorë një armë - natyrisht pa e ditur populli këtë - e cila me një goditje mund të shkatërronte rrjetin e artë të krijuar me gënjeshtra dhe mashtrime përmes punës së fshehtë dhe të falsifikuar shekullore dhe të çliront popujt nga skllavëria e tyre e interesit.

Që në atë kohë, në rastin e emetimit të parave të shtetit bavarez, Reichsbank kërkoi shumë shpejt që këto para të tërhiqeshin përsëri, gjë që ndodhi gjithashtu në një mënyrë të bindur gjatë vitit 1921. Arsyeja: këto para sollën financa të larta pa interesa, siç bëjnë paratë e Reichsbank përmes rrugës indirekte të bonove të thesarit të Reich.

Në shtetin Nacional Socialist, në të ardhmen të gjitha detyrat e mëdha shtetërore do të financohen dhe organizohen në mënyrën e përshkruar, duke shmangur plotësisht rrugën e kredisë. Natyrisht, ne do të ndjekim rrugën indirekte të parave të ndërtimit pa interes në përgjithësi vetëm nëse mjetet e nevojshme nuk mund të sigurohen nga tepricat e ndërmarrjeve të tjera shtetërore ose nga taksat speciale për qëllime të tilla speciale. Sidoqoftë, ne e dimë se kjo formë financimi hap mundësi mjaft të paimagjinueshme dhe të mëdha për shfrytëzimin e burimeve natyrore të vendit, përmirësimin e rrugëve të transportit, etj.

Çdo komb është aq i pasur sa është në gjendje të organizojë punën.79

79 Kjo pasqyrohet në fjalimin e Hitlerit në Reichstag më 30 janar 1939, në të cilin ai deklaroi: "Nën detyrimin e ... nevojës, ne kemi mësuar në radhë të parë të marrim plotësisht parasysh kapitalin më thelbësor të një kombi, domethënë, aftësinë e tij për të punuar." (cituar në R de Roussy de Sales (red.) *Adolf Hitler: Rendi Im i Ri,* Londër: Angus dhe Robertson, 1942, f. 457 e tutje).

Machine Translated by Google

Banka e Ndërtimit Social dhe Ekonomik

Në lidhje logjike me kapitullin e mëparshëm qëndron krijimi i një banke ndërtimi social dhe ekonomike, e cila ka për detyrë të lëshojë para ndërtimi pa interes, veçanërisht për ndërtimin e shtëpive. Sigurisht, kjo bankë ndërtimi social dhe ekonomike nuk duhet të drejtohet si një institucion shtetëror, por si një korporatë e së drejtës publike. Logjikisht, pra, diskutimi për të duhet të vijë pas përfaqësimit të sistemit tatimor Nacional Socialist, por meqenëse kjo bankë ndërtimi social dhe ekonomike nuk është gjë tjetër veçse financimi pa interes i transferuar në kushtet e ekonomisë private dhe në fakt veçanërisht në sistemin e ndërtimit të banesave - pra një degë e ekonomisë me rëndësinë më universale -, vendosja e saj në radhë të parë është ndoshta e justifikuar.

Arsyeja pse një bankë e tillë ndërtimi nuk duhet të drejtohet si një ndërmarrje e pastër shtetërore është për shkak të faktit se një institucion i tillë financiar ligjor publik duhet të jetë më i manovrueshëm lirisht sesa mund të jetë një ndërmarrje shtetërore. Nuk do të ishte aq shumë arsye nëse do të ishte vetëm një çështje ndërtimi të thjeshtë banesash, por do të ketë shumë raste kur bëhet fjalë për detyra me rëndësi të madhe që ndikojnë indirekt në interesin publik, dhe pastaj banka, e cila është në të vërtetë përgjegjëse në udhëheqjen e saj ndaj shtetit për menaxhimin e saj, duhet dhe duhet të ketë dorë të lirë në lëshimin e kredisë pa interes pas një shqyrtimi të plotë të të gjitha kushteve.

Megjithatë, një liri e tillë vendimmarrjeje nuk është e mundur në ndërmarrjet tërësisht shtetërore. Kjo është arsyeja pse kjo duhet t'i lihet iniciativës private.

Si ilustrim, këtu mund të paraqitet një skicë e një ligji të tillë që u miratua.
në vitin 1922 për Bavarinë:

Ligj mbi zhvillimin e një banke ekonomike dhe shoqërore bavareze.

Neni 1

Do të themelohet një bankë kombëtare bavareze e ndërtimit shoqëror dhe ekonomik (BWB).

BWB ka për detyrë të mbështesë financiarisht ndërmarrjet shtetërore ose ndërmarrjet kombëtare me vlerë ekonomikisht të personave privatë (qofshin individë apo shoqëri) të cilat i shërbejnë zhvillimit të vendit ose janë të dobishme për mirëqenien e përgjithshme.

Neni 2

BWB është një korporatë e së drejtës publike. Udhëzimet më të hollësishme në lidhje me organizimin, administrimin dhe aktivitetin e saj, si dhe drejtimin e saj, do të dekretohen nga e gjithë ministria.

Neni 3

BWB-së i jepet leja për të emetuar në fillim obligacione thesari pa interes të mbuluara.
nga pasuritë materiale në një shumë deri në 50 milionë marka ari.

Emetimi mund të ndodhë vetëm në një mënyrë të tillë ligjore që shuma e shumave monetare të emetuara në çdo kohë dhe në qarkullim të jetë e mbuluar nga letra me vlerë materiale me të paktën të njëjtën vlerë (hipoteka sigurie pa interes, fatura shitjeje sigurie, hipoteka etj.) dhe shlyerja ose kthimi i obligacioneve të thesarit të jetë i siguruar nga të ardhurat e ndërmarrjeve ose institucioneve që do të zhvillohen brenda një afati kohor të përshtatshëm, maksimumi 50 vjet.

Neni 4

Shuma e pengjeve dhe letrave me vlerë për shkak të bonove të thesarit të emetuara të BWB-së përbën shoqatën e mbulimit të BWB-së.

Machine Translated by Google

Transaksione ligjore të çdo lloji që shqetësojnë ose dëmtojnë një siguri ose mbulim prone që i përkasin shoqatës së mbulimit janë të pavlefshme.

Ndryshimet e pronës ose të posedimit të çdo lloji në objekte ose të drejta që i nënshtrohen organizatës së mbulimit nuk ndikojnë në ekzistencën e letrave me vlerë dhe mbeten të lidhura me objektin edhe për blerësin e ri; paraardhësi në titull lirohet nga përgjegjësia personale vetëm kur BWB pranon ndryshimin në personin e debitorit. Marrëveshjet e kundërta janë të pavlefshme…

Neni 5

Të gjitha përbërësit dhe të drejtat e organizatës së mbulimit të BWB-së regjistrohen në këtë regjistër publik; parimet dhe pasojat ligjore janë të vlefshme për këtë libër njësoj si për regjistrat; regjistri gëzon besimin publik dhe prezumimin e të drejtës në vetvete.

Qasja në regjistër ose në pjesët përkatëse të tij duhet t'i jepet kujtdo që dëshmon një interes ligjor për këtë qasje.

Përmbledhjet e ngjashme me bilancin duhet të publikohen çdo vit mbi shumat totale të obligacioneve të thesarit të emetuara, si dhe shumën totale të letrave me vlerë që i detyrohen BWB-së për këto, si dhe shtesat dhe zbritjet, si dhe mbi shlyerjet dhe shpengimet e suksesshme të obligacioneve të thesarit.

Neni 6

Kartëmonedhat e thesarit të Bankës Botërore (BB) janë monedhë ligjore. Të gjithë duhet t'i pranojnë ato me kursin e plotë të vlerës së tyre nominale kundrejt kursit të këmbimit të monedhave të tjera ligjore të shtetit. Nëse një kreditor refuzon pranimin e bonove të thesarit të BWB-së në vend të pagesës me kursin minimal të këmbimit të lartpërmendur, debitori, për aq sa ai ka ofruar në të vërtetë pagesën në bono thesari, lirohet nga borxhi i kësaj shume.

BWB lëshon bonot e thesarit pa interes dhe bie dakord, në një kontratë, për kushtet e përgjithshme dhe të veçanta të kushteve të ndërsjella ligjore në lidhje me periudhat dhe normat e emetimit, letrat me vlerë dhe hipotekat që duhet të paguhen nga debitori, si dhe pagesat dhe kushtet e tjera ligjore përkatëse. Një kopje e këtyre kontratave duhet t'u vihet në dispozicion të gjithëve si shtojcë e shënimeve në regjistrin e shoqatës së mbulimit.

BWB është e justifikuar në përcaktimin e mbishpenzimeve ose tarifave për kostot administrative në angazhimin e kredive dhe për mbledhjet vjetore ose në përcaktimin e primeve ose zbritjeve përkatëse në çdo kohë në një mënyrë uniforme publike.

Emetimi ose kuotimi në bursë i një norme më të lartë se norma minimale e përcaktuar në nenin 1 është i lejueshëm.

Shlyerjet mund të bëhen vetëm në bono thesari të të njëjtit lloj me ato të emetuara.

Neni 7

Veprimtaria e BWB-së, për aq sa shtrihet në respektimin e përcaktimeve të përfshira në këtë ligj, i nënshtrohet kontrollit dhe mbikëqyrjes së një këshilli mbikëqyrës publik të përbërë nga Ministri i Financave ose një përfaqësues që do të emërohet prej tij, Ministri i Brendshëm ose një përfaqësues që do të emërohet prej tij, Ministri i Drejtësisë ose një përfaqësues që do të emërohet prej tij dhe tre persona që do të zgjidhen nga parlamenti për një kohëzgjatje prej dy vjetësh.

Machine Translated by Google

Neni 8

Klauzolë penalizimi: Dënime me burgim për dëmtime të qëllimshme të letrave me vlerë të shoqatës së mbulimit dhe po kështu për dëmtime tregtare ose zakonore, veçanërisht bursë, sabotim të kartëmonedhave të ndërtimit ose vlerës së kursit të këmbimit të tyre ose për një përpjekje për ta bërë këtë. Përveç kësaj, dënime të larta monetare për këtë, madje edhe për personat juridikë.

Në "kushtet ekzekutive" u lëshuan udhëzime të sakta mbi konstituimin e bordit të drejtorëve dhe bordit këshillimor, të cilit i përkasin përfaqësues të ministrive, parlamentit dhe ndërtuesve. Detyra e një bordi të tillë këshillimor është kontrolli i përdorimit ligjor të shënimeve të ndërtimit, shqyrtimi i pagesave, verifikimi i mëtejshëm i dëmshpërblimeve hipotekare, miratimi i bazave të hipotekës me shënime ndërtimi pa interes, etj.

Kushtet e mëtejshme rregullonin më pas shlyerjen dhe likuidimin, regjistrimet e stokut në seritë e lëshuara të shënimeve të ndërtimit dhe në letrat me vlerë të regjistruara për të, dhe, për më tepër, më shumë përshkrime mbi projektet e miratuara të ndërtimit, etj. Në atë kohë, nxitja për krijimin e një banke të tillë sociale u dha nga nevoja e madhe për strehim dhe rrethana që Rajhu dhe provincat nuk mund ta kontrollonin në asnjë mënyrë vështirësinë në një mënyrë efektive. Institucionet përkatëse të zyrave të strehimit sigurisht që mund të lironin hapësira jetese këtu e atje - por ato nuk mund të ndërtonin asnjë shtëpi të re. Aktiviteti i ndërtimit të ri vuante nga mungesa e materialeve, mbi të gjitha nga fakti se, me kontrollin ekzistues emergjent të qirave, ndërtimi i shtëpive të reja ishte absolutisht "i pafitimprurës" për kapitalin privat.

Grantet e dhëna nga Rajhu dhe provincat për mbulimin e të ashtuquajturave shpenzime të humbura në ndërtim nuk ishin aspak të mjaftueshme në kushtet e zhvlerësimit të vazhdueshëm të monedhës.
Edhe ndërtimet individuale të banesave të filluara këtu e atje nuk mundën ta eliminonin vështirësinë e përgjithshme të strehimit. Madje edhe krijimi i kredive të lira hipotekare ishte i pamundur sepse, me qiratë fikse në atë kohë, edhe paratë më të lira të ndërtimit përjashtonin një interes prej 4%.

Prandaj, ndodh që, siç është sugjeruar tashmë në vëzhgimet themelore, *pavarësisht nevojës më të madhe - për shkak të rentabilitetit të pamjaftueshëm - nevoja thjesht nuk mbulohet.*

Tani, nëse dikush arrin të heqë barrën e interesit që përsëritet çdo vit, nëse merr masa për të vënë në dispozicion mjete pa interes për ata që kanë nevojë për strehim, është i mundur një stimulim i tregut të strehimit në një mënyrë madhështore. Megjithatë, në këtë mënyrë jo vetëm që do të hiqej nevoja e frikshme për strehim me të gjitha dëmet e saj sociale dhe shëndetësore, por edhe tregu i brendshëm do të stimulohej në një mënyrë të jashtëzakonshme, sepse të gjitha zanatet e panumërta ndihmëse, çelësbërësit, zdrukthëtarët, çatitarët, hidraulikët, xhamaxhinjtë, instaluesit, qeramistët, dyshemetorët dhe pllakaxhinjtë, piktorët dhe suvatuesit varen prej tij, ata pastaj nga ana e tyre gjejnë punë dhe bukë dhe forcohen në kapacitetin e tyre blerës.

Megjithatë, kjo do të thotë se ofrohet në paratë e ndërtimit pa interes.

Këto shënime ndërtimi lëshohen nga "Banka e Ndërtimit Social dhe Ekonomik".
Furnizuesit dhe sipërmarrësit paguhen për ndërtimin me këto para. Pronari i ndërtesës i kthen paratë e marra pa interes në këste të përshtatshme brenda një periudhe prej 30-50 vjetësh, sipas karakterit dhe qëndrueshmërisë së ndërtimit. Kartat e ndërtimit ndryshojnë nga paratë e Rajhut ose të provincës, në të njëjtën mënyrë siç ndryshonin kartëmonedhat e Reichsbank nga kartëmonedhat e thesarit të kredisë. Këto kartëmonedha ndërtimi, siç u përmend tashmë, mbulojnë plotësisht materialisht faktin se, në të njëjtën kohë, në kredi të bankës së ndërtimit, të barabarta në shumë me kartëmonedhat e lëshuara, lindin asete të reja materiale (shtëpi).

Machine Translated by Google

të cilat sigurohen ligjërisht përmes regjistrimit të hipotekave pa interes në të njëjtën shumë.

Praktikisht edhe këtu vlera e plotë e ndërtesave të reja nuk do të jepet në shënimet e ndërtimit, por vetëm shpenzimet aktuale të ndërtimit. Prandaj, toka do të duhet të vihet në dispozicion të paktën nga ndërtuesit ose shoqëritë ndërtuese ose komunitetet dhe, përtej kësaj, të paktën 10-30% e vlerës së ndërtesës duhet të prodhohet nga ata që kanë nevojë për strehim, nga të cilat 5% duhet të mbahet atje për mbulimin e kostove administrative të bankës së ndërtimit.

Shlyerja pason pa llogaritje të mëtejshme të ndonjë interesi. Në këtë mënyrë, prona e lirë e pronarëve të shtëpive rritet nga viti në vit në shtëpitë e tyre dhe po kështu vlerat e mbajtura brenda shoqërisë së përgjithshme si mbulim për faturat e ndërtimit të lëshuara.
Në këtë mënyrë, sasia e kartëmonedhave të ndërtimit në qarkullim zvogëlohet sipas pagesave të kryera.

Karakteri ligjor i këtyre parave të ndërtimit nuk është gjë tjetër veçse emetimi i një obligacioni.
Debitori i këtij obligacioni është banka e ndërtimit. Kreditori i një obligacioni është pronari aktual i
kjo lidhje.

Askush nuk mund të ndalohet të lëshojë obligacione, është gjithmonë vetëm çështje rrethanash të jashtme, nëse obligacionet e lëshuara nga dikush pranohen përgjithësisht si pagesë. Siç është përmendur shumë herë më parë, shënimet e ndërtimit janë gjithmonë dhe në çdo kusht të imagjinueshëm ekonomik dhe politik të mbuluara plotësisht nga asetet materiale kundër tyre. Prandaj, nuk mund të vihet në dyshim që banka të bjerë në vështirësi në çdo kohë.

Megjithatë, pranimi universal garantohet në momentin që shteti zotohet të marrë përsipër garancinë për shpengimin me afat të kufizuar kohor të shënimeve të ndërtimit dhe, gjatë kohëzgjatjes së shënimeve, t'i pranojë shënimet në regjistrat e tyre si pagesë ose kur ato deklarohen si mjete ligjore pagese.

Një pranim i tillë i garancisë tani nuk do të thotë për shtetin, praktikisht, më pak barrë; përkundrazi. Sot shteti duhet të shpenzojë dhe të paguajë interesa, dhe pastaj të kompensojë përmes taksave të përgjithshme, miliona të panumërta çdo vit për grantet e miratuara prej tij për shpenzimet e humbura të ndërtimit. Kjo më pas anulohet plotësisht.

Grantet që jepen tani nga shteti janë pra para të humbura, të cilat duhet të rikuperohen nga komuniteti dhe të cilat u shkojnë disa njerëzve me fat që me të vërtetë arritën t'i përfitojnë grante të tilla.

Kështu, edhe kur një pagues vonesë midis marrësve të bonove të ndërtimit pa interes në të vërtetë nuk mund t'i përmbushë detyrimet e tij në një moment të caktuar, kjo nuk luan asnjë rol në lidhje me kursimet e mëdha që bën buxheti i shtetit, sepse gjithashtu, në këtë mënyrë, nuk duhet të bëjë ndonjë sakrificë që humbet plotësisht.

Meqenëse bëhet fjalë për një detyrë me rëndësi të madhe shoqërore, është e justifikuar të krijohet një korporatë juridike publike e pavarur si instrument dhe bartës i ekzekutimit të saj.

Në këtë mënyrë, ky institucion do të hiqet nga sfera e formave ekonomike shoqërore private, të cilave në sytë e popullit u bashkëngjiten natyrshëm fitime personale dhe qëllime pasurimi. Nga ana tjetër, institucioni do të hiqet nga domeni i ndërmarrjes së pastër shtetërore, ndaj së cilës gjithashtu, jo krejtësisht pa padrejtësi, ekziston njëfarë neverie në të gjitha çështjet ekonomike midis publikut.

Në rregulloret zbatuese duhet të regjistrohet çdo gjë që është në thelb
i domosdoshëm për publikun dhe për sigurinë e menaxhimit të biznesit të bankës.

Machine Translated by Google

Këshilli këshillues i propozuar mund ta bëjë të ndihet ndikimi i tij përtej kësaj. Këshilli këshillues në vetvete është përsëri një pasqyrim i të gjitha grupeve të interesit të përfshira.

Themelimi i një banke ndërtimi si një korporatë publike juridike ka edhe efektin e këndshëm anësor që në këtë mënyrë i gjithë kompleksi i vlerave të pasurisë së krijuara në këtë mënyrë nuk shfaqet si pronë e shtetit, por si pronë e një entiteti juridik të pavarur, që është banka e ndërtimit.

Ndërtimi juridik ose karakteri ligjor i kësaj banke ndërtimi është si më poshtë: Banka ndërtimore është një person juridik për shkak të rrethanës se njihet ose themelohet si një korporatë ligjore publike; kjo bankë ndërtimi nuk përbëhet fare nga anëtarë individualë; ajo është në vetvete bartëse e të drejtave dhe detyrimeve që rrjedhin nga aktiviteti i saj. Megjithatë, ajo nuk është as një zyrtar dhe as një institucion shtetëror, as një anëtar i një organizmi shtetëror.

Krijimi i një forme të tillë ligjore nuk është me të vërtetë diçka e zakonshme dhe tradicionale; por megjithatë, diçka që tashmë është parashikuar në ligj; megjithatë, kushtet e sotme kërkojnë institucione përkatëse të një lloji modern. Këtu do të qëndrojë me të vërtetë shërbimi kur diçka e këtij lloji të vendoset: që, në një farë mënyre, të shkohet përtej kufijve të traditës në mënyrë që të përshtatet me kërkesat e kohës.

Mënyra se si zhvillohet biznesi duhet shpjeguar më së miri me një shembull individual: Banka e ndërtimit bën të ditur paraprakisht bazat dhe parakushtet që duhet të përmbushen nëse do të merret në konsideratë një kërkesë për miratimin e parave të bankës së ndërtimit.
Aplikanti ia drejton kërkesën e tij së bashku me dokumentet e nevojshme bankës së ndërtimit dhe, në raste pozitive, lidh një kontratë me ata që kanë nevojë për strehim (pronarët e shtëpive).

Në këtë kontratë duhet të parashikohet në radhë të parë gjithçka që përcaktojnë ordinanca e bankës së ndërtimit dhe rregulloret zbatuese, pra detyrimi për të përdorur paratë e ndërtimit vetëm për ndërtimin e ndërtesës, detyrimi për statusin e hipotekës dhe detyrimet e shlyerjes. Por, për më tepër, të gjitha kushtet e tjera ligjore përkatëse duhet të përcaktohen në këtë kontratë. Duhet të përcaktohet veçanërisht se ai që ka nevojë për strehim nuk është i justifikuar ta shesë përsëri pronën, gjë që për më tepër është theksuar praktikisht në urdhrin e hipotekës. Kushtet për transferimin e trashëgimisë dhe për rastin e mospagesës duhet të rregullohen përkatësisht me një ose më shumë këste shlyerjeje.

(Detajet rrjedhin nga natyra e kësaj çështjeje).

Meqenëse të gjitha firmat e shpërndarjes dhe të gjithë punëtorët paguhen vetëm në kartëmonedha ndërtimi të cilat i prodhon vetë banka e ndërtimit, kartëmonedhat e ndërtimit hyjnë në qarkullim për herë të parë në të gjitha rrethanat vetëm në masën që ekuivalenti në pagesa i grumbullohet pronës. Nga punëtorët dhe furnizuesit, kartëmonedhat e ndërtimit arrijnë te publiku; duke marrë parasysh letrat me vlerë ekzistuese dhe veçanërisht për shkak se shteti merr garancinë për kartëmonedhat e ndërtimit dhe thesaret shtetërore i pranojnë kartëmonedhat e ndërtimit si pagesë, publiku do t'i pranojë kartëmonedhat e ndërtimit si çdo para tjetër. Pra, i mbetet pronarit të shtëpisë se si e përmbush detyrimin e tij ndaj bankës së ndërtimit për të shlyer çdo vit 2% të shumave të huazuara në kartëmonedha ndërtimi. Me fjalë të tjera, pronari i ndërtesës dhe debitori hipotekar i bankës së ndërtimit duhet të prodhojë çdo vit 2% në kartëmonedha ndërtimi nga shumat e gjetura në qarkullim. Praktikisht do të ndodhë që debitorët hipotekarë do të mbledhin kartëmonedha ndërtimi të cilat në të vërtetë qarkullojnë së bashku me paratë lokale para datës së skadimit të detyrimeve të tyre të ripagimit dhe kështu të përmbushin pagesën e tyre.

Machine Translated by Google

detyrim. Një vend veçanërisht i përshtatshëm për të marrë kartëmonedha ndërtimi do të jenë kantieret e ndërtimit që gjenden në funksion në çdo kohë.

Nëse dikush supozon, për të pasur një ide, se brenda një viti në Mynih lëshohen kartëmonedha ndërtimi prej 10 milionësh, nga kjo çdo vit 200,000 marka ari do të kthehen në bankën e ndërtimit; kështu, pas maksimumi 50 vjetësh, të gjitha 10 milionët do të jenë kthyer dhe mbledhur nga banka e ndërtimit, pas maksimumi 50 vjetësh shtëpitë e ndërtuara prej saj shlyhen kështu dhe bëhen pronë pa borxhe e pronarëve të tyre. E gjithë pagesa ka ndodhur pa u paguar asnjë qindarkë kot për interesa; pagesa kryhet më tej nëpërmjet vetëm mjeteve të thjeshta të themelimit të bankës së ndërtimit, të lidhur me garancinë shtetërore.

Akti shoqëror konsiston në faktin se shteti ka prodhuar vlerën e shtëpive absolutisht nga hiçi, se ka krijuar të ardhura për mijëra punëtorë dhe biznesmenë përmes ndërtimit të të gjithë kësaj ndërtese. Nëse supozojmë se bëhet fjalë për mijëra shtëpi individuale, mijëra njerëz pa tokë shndërrohen në pronarë tokash.

Do të bëhen kundërshtime dhe rezerva të ndryshme, nga të cilat mund të sugjerohen më të rëndësishmet:

1. Kundërshtimi i inflacionit. Ky kundërshtim është po aq i shkurtërpamës sa është edhe i parëndësishëm; siç është shpjeguar tashmë në fragmentet e mëparshme, një inflacion mund të lindë vetëm aty ku emetohen para të pambuluara. Këtu mbulimi material qëndron kundrejt kartëmonedhave të ndërtimit; prandaj është e parëndësishme nëse edhe sasi të konsiderueshme të kartëmonedhave të ndërtimit hyjnë në qarkullim.

2. Kundërshtimi se kjo çështje është e re dhe e patestuar. Ky kundërshtim është i pazbatueshëm, dhe çështja është ndoshta e re për Gjermaninë. Diku tjetër, dikush është mësuar me certifikata të tilla borxhi pa interes të mbuluara nga asete materiale. Shembulli tipik i kësaj është mandati anglez i cili u prezantua njëqind vjet më parë dhe ruhet ende. Mandati është një urdhër që i jep pronarit të drejtën për një sasi të caktuar hekuri të papërpunuar të depozituar në një depo të caktuar qendrore. Këto kartëmonedha mandati përdoren si monedhë; fuqia blerëse e mandatit ka vetëm ato luhatje ndaj të cilave i nënshtrohet çmimi i hekurit të papërpunuar në tregun botëror.

Nëse do të kishim në Gjermani, për shembull, mandate të tilla, këto do të kishin qenë plotësisht të pavarura nga monedhat gjermane dhe luhatjet e tyre. Vlera e këtyre mandateve lidhej me çmimin e hekurit të papërpunuar, dhe vlera e këtyre çmimeve nga ana tjetër rregullohej automatikisht në lidhje me monedhën.

Në mandatin gjejmë shembullin domethënës të natyrës popullore të kësaj certifikate borxhi pa interes dhe urdhri borxhi të mbuluar nga një pasuri materiale.

Për aq sa duhet të realizohen ndërtime të konsiderueshme dhe të rëndësishme ekonomikisht kombëtare të ndërtesave të reja, është e domosdoshme të ndërtohen koloni të tëra në seri.

Do të ishte një pikëpamje e gabuar nëse dikush do të dëshironte të ndërtonte shtëpi individuale ose edhe shtëpi me tarraca vetëm kur personi që kërkon një shtëpi dëshiron vetë të bëhet pronar.
Dëmi që duhet të riparohet është vështirësia në strehim, pra nuk është çështje kryesisht strehimi, por është çështje kryesisht e krijimit të mundësive për strehim. Kjo nevojë do të riparohet edhe nga fakti që nxitet ndërtimi komercial i apartamenteve me qira. Prandaj, asgjë nuk e pengon një pronar shtëpie me qira të stilit të vjetër të marrë kartëmonedha ndërtimi për ndërtimin e një shtëpie të re me qira. Pikërisht në rastin e personave të tillë do të jetë e mundur të kërkohet paraprakisht në para të gatshme një parapagim më i madh se vetëm 10% e të gjithë ndërtesës.

Machine Translated by Google

vlerë; shumë prej këtyre njerëzve janë të gatshëm dhe në gjendje të shpenzojnë shuma të konsiderueshme parash nga mjetet e tyre për ndërtimin e banesave nëse marrin si grant një pjesë të mbetur ose një shumë të pjesshme pa interes nga banka e ndërtimit. Pikërisht natyra pa interes e parave të bankës së ndërtimit bën të mundur që të merret në konsideratë ky aspekt i ringjalljes së tregut të ndërtimit që është kaq jashtëzakonisht i rëndësishëm për qytetet e mëdha.

Megjithatë, kjo bankë e ndërtimit social dhe ekonomike do të kalojë më vonë, përtej kufijve të financimit të ndërtesave të banimit, në dhënien e kredive pa interes për ndërmarrje kombëtare me rëndësi ekonomike, industri, punime komunale, përmirësime në bujqësi etj., edhe nëse me një afat më të shkurtër shlyerjeje.

Machine Translated by Google

Shteti pa taksa

Qëllimi kryesor i shtetit nacionalsocialist është: shteti pa taksa. Nëse kjo mund të tingëllojë në rrethanat e sotme si një utopi e çmendur, nëse shumëkujt mund t'i duket si një premtim shumë i mirë për të qenë i vërtetë, ne e dimë megjithatë se ky qëllim është plotësisht i arritshëm, të paktën për aq sa presioni i madh tatimor duhet të hiqet nga popullsia.

Me gjithë qartësinë që kemi paraqitur në kapitujt e mëparshëm, kemi paraqitur provën se sot pothuajse të gjitha taksat paguhen vetëm nga pagesa e interesit. Ne paguajmë taksa për çdo copë bukë që hamë, çdo dhomë e ngrohtë kushton një shtesë taksash, çdo blerje rëndohet me taksën e shitjes.
Por çdo gjë që shkon në taksa në këtë mënyrë nuk është aspak e mjaftueshme për të paguar vetëm taksat mbi borxhet e dëmshpërblimit.

Gjithmonë zbulon mungesë shijeje dhe kuptimi kritik nëse dikush e shpërfill një qëllim kaq kryesor siç është padyshim shteti pa taksa si një Utopi. Për dikë që ka ecur me ne në shtigjet e gjera dhe të ndërlikuara të politikës financiare të sotme dhe për dikë që nuk e ka humbur fillin e Ariadnës - detyrimin e interesit të shtetit - duhet të jetë një gjë e lehtë të gjejë edhe rrugën për të dalë nga ky labirint i Minotaurit.

Dikush që ngrihet mbi degradimet dhe shqyrton nga një këndvështrim i lartë lidhjet e përshkruara: detyrimi i interesit të shtetit - taksat - inflacioni, dikush që e ka njohur detyrimin e interesit të të gjitha kombeve të rrethit kulturor perëndimor si faktin që dominon gjithçka, dikush që e ka pranuar se jetojmë në një epokë të një përmbysjeje të plotë të kushteve të shëndetshme dhe të arsyeshme midis punës dhe pasurisë, dikush që nuk mund të shmangë më logjikën urgjente se veçanërisht shteti, në sajë të sovranitetit të tij financiar, nuk është plotësisht i lidhur me rrugën e kredisë, por se mund të financojë në mënyrë krijuese përmes të drejtës së vet të gjitha detyrat e mëdha publike shtetërore, për të është vetëm hapi i fundit në një Botë të Re financiare politike të kërkojë një shtet në të cilin administrata financiare shtetërore nuk e konsideron si detyrë të saj të parë nxjerrjen e sa më shumë taksave nga qytetarët e shtetit, por, përkundrazi, heqjen e çdo presioni të rëndë tatimor dhe fekondimin e ekonomisë kombëtare.

Ne jemi në gjendje të paraqesim provat numerike se shteti pa taksa nuk është aspak një Utopi, por se mundësia e kësaj është dhënë në çdo buxhet shtetëror të rregullt nëse shteti çlirohet nga barra e interesit që i takon. Se ai mund ta bëjë këtë edhe pa u thirrur në përgjegjësi për këtë, vërtetohet nga historia e falimentimeve shtetërore, e cila tregon dhjetëra raste në të cilat shtetet, nëpërmjet falimentimit, kanë shpëtuar nga barra e interesit dhe e borxhit që u takon.

Do të na çonte shumë larg të hynim këtu në detaje edhe një herë në demonstrimin e saktë që kam dhënë në veprën time të vogël polemike, Falimentimi shtetëror: Zgjidhja, që, domethënë, rregullimi i pagesës së interesit nga kreditë publike në një transformim të njëkohshëm të obligacioneve në asete bankare pa interes, nuk e meriton në asnjë mënyrë emrin e pandershëm të falimentimit, por që kjo formë e çlirimit të shtetit dhe popullit nga borxhi i tij i lidhur me interesin në të vërtetë nënkupton lirinë e shtetit dhe ekonomisë nga zinxhirët e padurueshëm.

Një rregullim i këtyre pagesave të interesit, megjithatë, do të kishte bërë të mundur, që para luftës, mbulimin e shpenzimeve shtetërore për të gjithë administratën shtetërore. Unë kam paraqitur buxhetin e shtetit bavarez të vitit 1911 si shembull. Në atë kohë, të ardhurat e shtetit bavarez nga të ashtuquajturat ndërmarrje shtetërore tregtare (hekurudha, posta dhe telegrafi) arritën në 120 milionë marka ari, të ardhurat nga pyjet shtetërore 40 milionë. Totali

Machine Translated by Google

Shpenzimet për të gjithë administratën shtetërore për administrimin e drejtësisë (të gjitha gjykatat e rrethit me të gjithë personelin dhe shpenzimet materiale, të gjitha gjykatat provinciale, gjykatat rajonale dhe gjykatat më të larta në Mynih, Nürnberg, etj.) arritën në 27 milionë. Për të gjithë administratën e brendshme të madhe dhe të zhvilluar me kujdes të të gjithë shtetit bavarez - kështu për gjykatat e shumta të rrethit, për qeveritë e qarqeve, për departamentin e policisë së Mynihut, për xhandarmërinë, më tej për organet dhe autoritetet e shumta të tjera si autoritetet mjekësore, spitali provincial i vaksinimit, institucionet kërkimore për ushqim dhe ushqime gjysmë-luksoze, sanatoriumet dhe azilet mendore, gjykata administrative, zyra e statistikave provinciale, autoritetet metrologjike, dhomat e sigurimeve, etj., u shpërndanë në buxhetin e shtetit. Për arsimin, shkollën dhe kishën, pra veçanërisht për të gjitha shkollat e mesme, shkollat e mesme, shkollat përgatitore, shkollat latine, shkollat e arsimit të mesëm, shkollat e mesme të ulëta, –, në vitin 1911, 40 milionë shkollat e larta profesionale, institucionet e përgatitjes së mësuesve, për të gjitha shkollat shtetërore të ndërtimit dhe shkollat e specializuara, shkollat tregtare dhe të muzikës, shkollat bujqësore dhe të rrethit, për Weihenstephan80 dhe për institutin e kërkimit biologjik, për të gjitha institutet arsimore të grave, dhe pastaj, mbi të gjitha, për universitetet me koleksionet dhe institutet e tyre të panumërta, universitetin teknik, për universitetet e tjera të arteve, për universitetet tregtare, për akademinë e muzikës, pastaj për Maximilianeum81, më tej për institutet qendrore për shkencën dhe artin, akademinë e shkencave, koleksionet shkencore të shtetit, muzetë bavarezë, bibliotekën shtetërore, teatrin shtetëror, etj., për këtë fushë të madhe aktivitetesh të Ministrisë së Kulturës me mijëra zyrtarët e saj, me thesaret e saj të mëdha të artit në koleksione dhe muze, të cilat të gjitha kërkojnë ndërtesa, administrim dhe kujdes, në vitin 1911 u shpërndanë gjithsej 51 milionë. Brenda fushës së *Ministrisë së Financave,* e cila në të vërtetë nuk ushtron thjesht funksione që nxjerrin para nga populli, shtrihen aktivitetet e administratës pyjore me qindra pylltarë, më tej administrimi i minierave, fabrikave të shkrirjes, fabrikave të kripës, të gjitha zyrat qendrore dhe ndihmëse doganore, zyra qendrore e prerjes së monedhave, administrimi i borxhit shtetëror dhe banka shtetërore, më tej zyrat e gjeodetëve dhe zyra provinciale e gjeodetëve, pastaj edhe administratat e banjave shtetërore, zyra e birrës gjyqësore, Mynihu, etj. Kjo ndërmarrje po aq shumë e madhe shkaktoi një shpenzim prej 15 milionë. Shpenzimet e *Ministrisë së Transportit* u mbuluan nga të ardhurat e veta operative, nga ana tjetër, *pensionet* e nëpunësve të vjetër civilë kërkuan më tej shumën shumë të lartë prej rreth 36 milionë.

Kështu, së bashku me administratën e drejtësisë, administratën e brendshme duke përfshirë ndërtesat – të cilat nuk i kam përmendur konkretisht më sipër – dhe gjithashtu administratën e financave, si dhe arsimin dhe zhvillimin, dhe pensionet kërkuan 27+40+51+13+36=167 milionë.

Tepricat që ndërmarrjet shtetërore, posta dhe hekurudhat, minierat dhe pyjet, i sillnin thesarit të shtetit, në vlerë prej rreth 160 milionë, do të kishin qenë pothuajse të mjaftueshme për të mbuluar të gjithë aparatin gjigant administrativ shtetëror - pa asnjë qindarkë taksash!

Shteti pa taksa do të kishte qenë kështu një realitet, nëse totali i taksave të nxjerra nga populli bavarez, domethënë 60 milionë taksa të drejtpërdrejta dhe 53 milionë taksa të tërthorta, dhe përveç kësaj 31 milionë tarifa, gjithsej 134 milionë, nuk do të ishte dashur të përdoreshin tërësisht për pagesën e interesit të kapitalit të huasë. Pagesa e interesit vetëm për borxhet e shtetit bavarez

[80] Weihenstephan është një manastir i shekullit të 11- të në Bavarinë e Epërme që u transformua në vitin 1803 në një shkollë pyjore dhe fabrikë birre shtetërore.

81 Maksimilianeumi në Mynih u projektua nga Mbreti Maksimilian II i Bavarisë si seli e një fondacioni studentor.
Që nga viti 1949, aty ndodhet parlamenti i shtetit bavarez.

Machine Translated by Google

kërkoi 84.6 milionë (!) dhe Bavaria duhej t'i jepte Rajhut 50 milionë po ashtu për pagesën e interesit nga borxhi i Rajhut.

Kam dhënë një përmbledhje të shkurtër të fushave të mëdha dhe të vogla të jetës sonë shtetërore. Kjo duket gjithashtu veçanërisht e rëndësishme sepse Nacional Socializmi mban parasysh gjithashtu se sa shumë dhe sa punë shembullore kreu shteti i vjetër, shumë që nuk kërkojnë reformë dhe asnjë përmirësim për aq sa nuk kanë të bëjnë me çështje që nuk mund të përfundohen kurrë.
Edhe për çdo organizëm shtetëror është e vërtetë se ai nuk mund të qëndrojë në vend nëse nuk dëshiron të ngurtësohet. Në shumë fusha një frymë më e freskët dhe më e lirë nuk do të dëmtojë, dhe këtu e atje reformat e thella janë të përshtatshme. Në shumë degë të aparatit tonë administrativ duhet të hyjë të paktën një frymë e re, veçanërisht fryma e përgjegjësisë së përcaktuar të nëpunësit civil në lidhje me detyrat e tij dhe njerëzit të cilëve u shërben.

Vetëm një fushë u detyrua të ndiqte rrugë krejtësisht të gabuara - administrata financiare shtetërore. Nëse rrethana të tilla si ato që sapo përshkruhen janë të mundshme, kjo është me të vërtetë një shenjë se këtu duhet të bëhet një ndryshim rrënjësor. Megjithatë, kjo është e vërtetë tashmë për shtetin para luftës - që në atë kohë shteti ishte i përfshirë në shërbimin e interesit për kapitalin privat të kredisë.
Asgjë nuk e zbulon në një mënyrë më të habitshme varësinë e shtetit nga kapitali i huasë që ekzistonte tashmë në atë kohë sesa një studim i shpërndarjes së taksave mbi format e ndryshme të të ardhurave. Sipas buxhetit për vitin 1911, mbi të cilin kemi bazuar vëzhgimet tona deri më tani, prona tokësore vlerësohej në 12.6 milionë, prona e shtëpisë në 12.1 milionë, ndërmarrjet tregtare në 17 milionë, por nga ana tjetër, pensionet kapitale me një të ardhur totale pensionesh prej 253 (!) milionë markash ari në vetëm 10 milionë. Ky është pra një trajtim jashtëzakonisht tolerant i atyre që mund të jetojnë pa mundim dhe të punojnë në kurriz të popullsisë punëtore.

Të ardhurat e panumërta të vogla nga pensionet - këtu po mendojmë për grupin e pensioneve prej 70-700 milionë markash - përfaqësojnë në të vërtetë në numra masën mbizotëruese të detyrimeve tatimore të pensioneve kapitale, domethënë rreth 150,000, por as të ardhurat e tyre nga interesat kapitale dhe as pagesa e tyre e taksave, me rreth 0.7 milionë, nuk do të luanin ndonjë rol në buxhetin e shtetit - por ajo që i bën këto shifra kaq të rëndësishme për ne është rrethana që kapitali i madh i kredisë ka krijuar tek këta qindra mijëra marrës të vegjël të interesave një roje të fuqishme mbrojtëse kundër të gjitha sulmeve kundër përpjekjeve dhe të ardhurave pa punë nga interesat.

Natyrisht, është e lehtë t'i bindësh këta përfitues të vegjël të interesave se kursimet e tyre duhet të garantojnë në një farë mase një të drejtë të qëndrueshme për interesa, sepse ngjashmëria e këtyre njerëzve që kanë punuar gjithë jetën e tyre dhe në fakt kanë punuar për kursimet e tyre me përfituesit e pensioneve në shtet dhe kushtet e punonjësve është e dukshme. Por ajo që e dallon këtë qëndrim nga ideja e një pensioni është ndryshimi thelbësor se kërkesa për pension varet nga personi dhe përfundon me vdekjen, ndërsa kërkesa për interesa është materiale dhe është e lidhur në mënyrë të pavarur nga personi në një mënyrë jopersonale me posedimin e thjeshtë të parave si një “kërkesë ligjore e përjetshme”.

Do t'i trajtojmë këto lidhje më tej në diskutimin e pensioneve të përgjithshme të pleqërisë, sepse këto vëzhgime do të na lejonin të gjenim kalimin nga interesi i përjetshëm i pajustifikuar në pretendimin e justifikuar të çdo shoku kombëtar për një pleqëri pa shqetësime.

Këta marrës të vegjël interesash nuk merren në konsideratë në çështjen që po trajtojmë për trajtimin e jashtëzakonshëm tolerant të kapitalit të huasë nga ana e shtetit të vjetër, por vetëm ata që gëlltisin pjesën më të madhe të pensioneve kapitale dhe që më pas dalin përsëri si donatorë të mëdhenj financiarë të shtetit.

Machine Translated by Google

Pra, larg këtij absurditeti ekonomik kombëtar të një administrimi financiar shtetëror të orientuar drejt interesit kapitalist dhe dilni në shtetin e lirë Nacional Socialist të punës dhe performancës, të çliruar nga të gjitha taksat.

Pasi shteti të çlirohet nga pesha kryesore e detyrimeve të tij të interesit, atëherë do të shihet se çfarë mund të arrijë shteti. Nëse shtohen burime të reja të të ardhurave me një shtrirje të gjerë, si shfrytëzimi i hidroenergjisë dhe burimeve natyrore të vendit, atëherë shteti pa taksa nuk do të jetë më një utopi, por një realitet i gëzueshëm.

Nëse megjithatë dëshirojmë të flasim për një politikë tatimore të shtetit Nacional Socialist, kjo ndodh sepse nga burime të tilla tatimore mund të rrjedhin mjetet për shumë detyra që në të vërtetë presin një zgjidhje shtetërore, për të cilat megjithatë nuk ka pasur kurrë më mjete në buxhetin e shtetit. Ne po mendojmë këtu për fushat e gjera të shëndetit kombëtar, luftën kundër sëmundjeve seksualisht të transmetueshme, abuzimin me alkoolin, promovimin e sporteve fizike, promovimin më substancial të artit dhe shkencës, lejen e lindjes, kujdesin për fëmijët, ndërtimin e qyteteve-kopshte dhe mbi të gjitha shlyerjen e borxhit të nderit të popullit gjerman ndaj të plagosurve të luftës, vejushave dhe jetimëve të luftës.

Parimet e mëposhtme duhet të merren si parime udhëzuese për një sistem shtetëror nacionalsocialist në fushën e politikës tatimore:

1. Tatimi për qëllime të pagesës së interesit për kreditë e brendshme përjashtohet.
2. Taksat lejohen vetëm për mbulimin e shpenzimeve shtetërore për qëllime joproduktive, për administratën, administrimin e drejtësisë, ushtrinë, policinë dhe sistemin shëndetësor dhe arsimin, për aq sa tepricat e ndërmarrjeve shtetërore tregtare, hekurudhave, postës, telegrafit, pyjeve shtetërore dhe minierave shtetërore, si dhe furnizimi me energji elektrike nga bazat e mëdha shtetërore ndërurbane, nuk mjaftojnë për mbulimin e tyre.
3. Për mbulimin e nevojave të veçanta ose për emergjenca të veçanta, pra veçanërisht për rastin e luftës, taksat e drejtpërdrejta dhe të tërthorta jo vetëm që lejohen, por edhe urdhërohen.
4. Taksat direkte mund të vendosen mbi pronën në çdo formë, por këtu duhet të planifikohet një gradacion i gjerë. Të ardhurat duhet të lihen të pataksueshme deri në një masë të përshtatshme. Në këtë rast duhet të merret në konsideratë më me kujdes se deri më tani nëse taksapaguesi ka një familje me fëmijë ose detyra të tjera kujdesi.
5. Zyrtarët shtetërorë në thelb duhet të lirohen nga taksat. Për të martuarit, fëmijët shtesat duhet të jenë të garantuara.
6. Taksat indirekte merren në konsideratë në kohë normale vetëm për objektet e luksit. Shteti ka këtu një mjet të shkëlqyer në dispozicion për të vepruar në një mënyrë që do të kontrollonte dhe rriste çmimet e prodhimit të artikujve që shërbejnë vetëm për bezdisjen e luksit tërheqës, luksit dhe grykësisë në të ngrënë e pirë, si dhe teprimeve të modës. Edhe mallrat gjysmëluksoze të pastra si duhani, alkooli, vera, për aq sa nuk shërbejnë për qëllime shëndetësore, do të kenë taksa indirekte. Nga ana tjetër, të gjitha taksat indirekte, të tilla si ato që shfrytëzojnë njerëzit sot në tërësi, duhet të shmangen në thelb. Këtu nënkuptojmë të gjitha taksat indirekte absurde që veprojnë vetëm në një mënyrë që rrit çmimet, mbi sheqerin, kripën, shkrepëset, llambat, limonadën, gjithashtu taksat mbi qymyrin që e bëjnë prodhimin rrënjësisht më të shtrenjtë, gjithashtu taksat mbi transportin personal dhe të mallrave, dhe mbi të gjitha taksat mbi shitjet e mallrave.
7. Mbledhja e fitimeve të luftës dhe të revolucionit duhet të kryhet si një detyrë drejtësie. Për një detyrë të tillë, natyrisht, së pari duhet të krijohet themeli i një baze të arsyeshme llogaritjeje mbi të cilën mund të krahasohet pasuria aktuale me atë të mëparshme. Natyrisht, edhe këtu duhet bërë përsëri një dallim midis pasurisë që rrjedh nga puna prodhuese, për të cilën lufta megjithatë shënoi një bum të veçantë. Nuk është gjë tjetër veçse e drejtë dhe

Machine Translated by Google

është e drejtë që nga fitimet kaq të konsiderueshme të luftës, një pjesë t'i drejtohet komunitetit. Nga ana tjetër, një vlerësim shumë më i mprehtë duhet bërë në rastin e asaj pasurie që lind nga tregtia e ndërmjetme dhe spekulimet.

8. Taksat dhe tarifat e pullës, madje edhe taksat që kufizojnë të drejtën e lirë të disponimit të elementeve të pasurisë, për aq sa ky disponim nuk drejtohet kundër mirëqenies së përgjithshme, duhet të kufizohen aty ku është e mundur. Kësaj i përkasin edhe taksat e trashëgimisë dhe të dhuratave.

Në thelb, politika financiare tatimore duhet të përpiqet për qëllimin përfundimtar të "shtetit pa taksa", sepse nuk është detyrë e shtetit të nxjerrë para nga qytetarët e tij me qëllim që të përjetësojë një ekonomi të rreme shtetërore të kredisë, por të rrisë mirëqenien e përgjithshme të popullit.

Shteti nuk është aty për të qenë mbledhës interesash për kapitalin e madh të huave, por për të mbrojtur personin dhe pronën e qytetarëve të tij dhe për t'i bërë burimet natyrore të vendit të dobishme për komunitetin. Mjetet për detyrat joproduktive shtetërore duhet, siç është përshkruar tashmë, të merren kryesisht nga tepricat e ndërmarrjeve shtetërore tregtare, dhe së dyti nga taksat e luksit, së treti nga pasuria dhe të ardhurat që shtrihen përtej asaj që mund të merret përmes kryerjes së thjeshtë të punës, dhe vetëm atëherë nga klasa e mesme e pasur, si dhe nga taksat indirekte mbi mallrat gjysmëluksoze përdorimi i të cilave nuk është thelbësor. Dhe vetëm në kohë lufte, në të cilat jeta e të gjithë kombit është e kërcënuar, shteti mund të kërkojë që edhe komuniteti - ashtu siç mund të kërkojë shërbim ushtarak nga të gjithë përmes sovranitetit të tij të shërbimit -, dhe përsëri me referencë të veçantë për klasat e pasura, të japë kontributin e tij financiar në zhvillimin e luftës në formën e taksave indirekte dhe të drejtpërdrejta.

Si përfundim, mund të themi diçka më shumë rreth çështjes së "ndërmarrjeve shtetërore tregtare". Tani preferohet të theksohet fakti që ndërmarrjet shtetërore nuk janë "fitimprurëse". Ne e kemi diskutuar tashmë gjerësisht çështjen themelore të fitimprurshmërisë.

Në përpjekjen për të drejtuar hekurudhat etj. "në një mënyrë biznesi", për t'i "çliruar ato nga ndërmarrja shtetërore joekonomike" ose "për t'i sjellë ato në një formë ekonomike të përzier", fshihet vetëm dëshira e fshehur keq e kapitalit të madh të huasë për ta bërë edhe këtë përbërës të konsiderueshëm të pasurisë së kombit të dobishëm për veten e tij. Nëse shteti i dorëzon edhe këto përbërës të pasurisë, atëherë ai i dorëzohet plotësisht kapitalit të huasë dhe, përveç lejes për të vepruar si mbledhës interesash për kapitalin e huasë, nuk ka më asnjë fushë në të cilën është sovran, ose në të cilën mund të veprojë në një mënyrë rregullatore dhe nga e cila mund të marrë të ardhura të konsiderueshme për mbulimin e detyrave të tij.

Machine Translated by Google

Çlirimi financiar politik i shtetit

Së pari, përshkruam se çfarë masash duhen marrë për t'i bërë të pamundura në të ardhmen rrethana të tilla si ato që përjetojmë tani. Këto detyra kërkojnë vërtet shërbime krijuese, por megjithatë ato mund të arrihen pa pasur nevojë të dëmtohen ose ndryshohen kushtet ekzistuese ligjore. Ndryshe është me thyerjen e zinxhirëve ekzistues të borxhit të shtetit tonë të lidhur me interesat ndaj kreditorëve të tij të brendshëm dhe të jashtëm.

Masat që duhen marrë këtu janë në vetvete jashtëzakonisht të thjeshta, vetëm ekzekutimi i tyre do të shkaktojë shumë vështirësi. Ilaçi për detyrimin e përjetshëm të interesit nga kreditë e brendshme është: *heqja ligjore e kësaj pagese interesi.* Nga ana tjetër, kapitali i madh i kredisë, duke mbrojtur interesat e pensionistëve të vegjël, do të ngrejë një zhurmë të madhe dhe do të lëshojë kërcënimet më të frikshme kundër një shteti që "shkel të drejtat e paprekshme nën këmbët e tij", i cili "kryen një shkelje të ligjit që do t'i grabisë atij edhe copën e fundit të besimit". Kapitali i madh natyrshëm do të vërë në lëvizje të gjitha levat për të parandaluar "krimin e madh kundër ligjeve themelore ekonomike". Natyrisht! - nuk mund të pritet që një fuqi ndërkombëtare të heqë dorë papritur nga pretendimi i saj për sundim.

Në këtë betejë është vetëm çështje e ruajtjes së nervave të hekurta dhe moslejimit të vetes të frikësohen nga ulërima e kulinjve të shtypit që mbahen nga financa të larta.

Hebreu do ta zhvillojë këtë betejë me kokëfortësinë më të madhe, sepse është çështje "nderi të tij", siç tha Rothschild-i i vjetër: "Paratë e mia janë nderi im, dhe ai që më merr paratë, ma merr nderin".

Tani, në fakt, paratë e tyre nuk duhen marrë në asnjë mënyrë nga pronarët e obligacioneve shtetërore, por thjesht duhen hequr kërkesat ligjore që në efektin e tyre janë bërë një padrejtësi shumë e madhe ndaj bashkësisë kombëtare.

Por nga pikëpamja e shtetit, si dhe nga pikëpamja e popullsisë, e cila duhet të mbledhë shuma të mëdha përmes punës së saj për të përmbushur këto "kërkesa ligjore të kreditorëve të shtetit", nuk bëhet fjalë për "kërkesa ligjore", por për padrejtësinë më të madhe të të gjitha kohërave - për një grabitje të qëndrueshme të punëtorëve në favor të një pjese të vogël të kapitalistëve të mëdhenj me mbështetjen e shtetit. *Një shtet që e bën "thyerjen e skllavërisë së interesit" një fakt, nuk kryen në asnjë mënyrë një padrejtësi, por shlyen një padrejtësi mjaft të fuqishme për kryerjen e së cilës vetë ka kryer shërbim marionete.*

Sigurisht, kjo do të thotë një riorganizim i plotë i shtetit aktual; ai duhet të vendosë nëse dëshiron t'i shërbejë të gjithës apo nëse, si tani, dëshiron të jetë përmbaruesi i financave ndërkombëtare.
Për këtë çështje nuk ka kompromise. Vetëm një kufizim i vendosur mund të çojë te qëllimi dhe te zgjidhja.

Shteti Nacional Socialist është me të vërtetë i vetëdijshëm për këtë vendim të fuqishëm - do të ishte jashtëzakonisht e vështirë të ndërmerrej një hap kaq vendimtar nëse nuk do të dinim saktësisht se çfarë duhet të ngrinim në vend të ekonomisë kapitaliste të interesit. Por, për shkak se e dimë këtë, shkojmë me sigurinë më të plotë të fitores në këtë betejë më të madhe të historisë botërore. Ne e dimë se sundimi i interesit është ndërtuar vetëm mbi gënjeshtra dhe mashtrime dhe, për shkak se e dimë dhe e kemi njohur qartë këtë, ne e dimë gjithashtu se një *rrjetë e tillë merimange* gënjeshtrash dhe mashtrimesh, sado me mundim të jetë thurur, mund të shqyhet me një tërheqje të vetme.

Vetëm një pyetje tjetër, e fundit, duhet të na preokupojë, pyetja: Çfarë do të thonë kombet e huaja për një reformë kaq radikale dhe veçanërisht për refuzimin e pagesave të mëtejshme të interesit për kreditorët e huaj të interesit?

Machine Translated by Google

Po, çfarë do të thonë kombet e huaja për këtë? Kjo pyetje është tashmë në vetvete kaq jashtëzakonisht e rëndësishme për gjendjen tonë të vështirë gjermane dhe gjithashtu për qëndrimin kozmopolit të qarqeve më të mëdha. Çfarë janë në përgjithësi "kombet e huaja"? A janë ata francezët, anglezët, amerikanët? A janë ata suedezët, holandezët dhe norvegjezët? A janë ata rusët apo kinezët? Apo janë ata indianët apo fuegët82 apo zezakët kongolezë? Në të vërtetë, të gjithë këta njerëz i përkasin "kombeve të huaja" në lidhje me ne. Tani, numri më i madh i të gjithë këtyre "të huajve" nuk do të thotë asgjë fare, numri më i vogël i kinezëve, gjithashtu numri më i vogël i rusëve dhe francezëve do ta dinë në përgjithësi se për çfarë bëhet fjalë. Së fundmi, mbeten qeveritë e armiqve tanë të luftës dhe pastaj natyrisht - si ata që janë vërtet të interesuar - bankierët ndërkombëtarë hebrenj, të cilët "do të thonë diçka për këtë". Megjithatë, ajo që do të thonë financat ndërkombëtare për këtë është shumë e lehtë për t'u përgjigjur. Me të gjitha mjetet që ka në dispozicion, do ta karakterizojë një procedurë të tillë si një krim të paparë kundër njerëzimit të kulturuar, do ta ngrejë, nëpërmjet shtypit të vet të përkushtuar me të gjitha gënjeshtrat dhe shtrembërimet e mundshme, të ashtuquajturën botë të civilizuar kundër një shkeljeje të tillë të paparë të detyrimeve të marra përsipër, do të flasë për shembjen e plotë të Evropës dhe do të përpiqet ta nxisë Francën si bartëse veçanërisht e përshtatshme e qytetërimit evropian në një luftë të hapur kundër Gjermanisë. Gjithçka që kombet e huaja, pra financat e larta hebraike, do të thonë kundër një atentati të tillë kundër pushtetit total të hebrenjve të mëdhenj.

Prandaj, mund të kursehet si pyetja në vetvete, ashtu edhe përgjigja. Sepse, është e qartë si drita e diellit se ajo fuqi kundër së cilës drejtohet lufta çlirimtare nuk do të nënshtrohet pa luftë, pasi këtu nuk bëhet fjalë për gjermanë, për të cilët interesat dhe të drejtat e huaja janë kryesisht më të shenjta se të drejtat e gjermanëve, por për njerëz karakteristika më e spikatur e të cilëve është një vullnet brutal për pushtet.

Në të gjitha këto çështje historike përfundimtare është absolutisht e kotë të bësh vëzhgime spekulative mbi atë që do të bëjë armiku tani, sepse është e qartë se ky i fundit nuk do të lejojë një çlirim ose revoltë menjëherë. Krejt ndryshe është shqyrtimi i mjeteve të fuqisë që ka në dispozicion kundërshtari dhe të dish se çfarë forcash disponon vetë. Nëse, për më tepër, dikush e di saktësisht se çfarë duhet të bëjë dhe do të bëjë vetë, atëherë duhet të vëzhgojë se si armiku do ta pengojë sulmin dhe vetëm atëherë mund të marrë kundërmasat. Asnjë plan ushtarak nuk mund të përcaktojë fushatën përtej sulmit të parë, por ai në të vërtetë mund të japë udhëzimet e përgjithshme për një kurs energjik veprimi. Kështu është edhe këtu.

Në rastin tonë, kundërshtarët janë të vështirë për t'u kapur, sepse bëhet fjalë për një fuqi jopersonale dhe mbikombëtare. Prandaj, plani i fushatës do të duhet të marrë në konsideratë së pari se cilat fuqi dhe interesa nuk merren në konsideratë si kundërshtarë. Kjo është e rëndësishme për të mos përdorur fuqitë pa nevojë në një drejtim nga i cili nuk kërcënon asnjë rrezik.

Pas pyetjes "Çfarë do të thonë vendet e huaja për këtë?" fshihet kryesisht ankthi se në një rast të tillë nuk do të marrim kredi, ushqim apo lëndë të tjera të para nga jashtë.
Tani çfarë është situata këtu?

Si ekonomi kombëtare, në planin afatgjatë, ne mund t'i paguajmë importet tona vetëm nëpërmjet eksporteve tona, domethënë, të shkëmbejmë mallra me mallra, por jo me para letre dhe jo me "kredi".
E gjithë kjo funksionon për njëfarë kohe, për sa kohë që vendet e huaja japin kredi reale, domethënë, për sa kohë që furnizuesit e ndryshëm të huaj kanë besim se importuesit gjermanë do t'i paguajnë mallrat përkatëse me para me vlerë të plotë. Por kjo është e mundur vetëm nëse importuesit kanë mbledhur para të huaja si eksportues të mallrave gjermane. Frika se nuk do të marrim pambuk ose yndyrna,

82 Banorët e Tierra del Fuego, arkipelagut në majën jugore të Amerikës së Jugut.

Machine Translated by Google

bakri ose ushqimi për kafshë, për shkak të refuzimit të pagesave ndërkombëtare të interesit kombinon së bashku çështje që në thelb nuk kanë të bëjnë fare me njëra-tjetrën. Edhe fuqia e bankave të mëdha, tërësisht hebraike, nuk mund t'i pengojë në planin afatgjatë tepricat në vendet prodhuese të lëndëve të para të arrijnë në fabrikat dhe vendet e punës gjermane në një farë mënyre, dhe po kështu mallrat e gatshme gjermane do të gjejnë rrugën e tyre drejt tregjeve të shitjes së botës. Ky shkëmbim i ndërsjellë i mallrave midis ekonomive të ndryshme kombëtare ndodh në të vërtetë sipas ligjeve imponuese të ofertës dhe kërkesës. Sigurisht, nën detyrim dhe përkohësisht, kufizimet dhe ndalesat mund të ndodhin këtu, siç e përjetuam në luftë, dhe pastaj përsëri në rajonin e Ruhr-it83. Por të gjitha këto janë masa të dhunshme që dëmtojnë vendet e huaja në një mënyrë të ngjashme.

Kështu, mund të supozojmë me siguri se tregtia me shumicë do të ketë sukses në mbulimin e nevojës absolutisht të domosdoshme për import. Gjithmonë do të ketë vende neutrale përmes të cilave këto importe mund të na arrijnë.

Për më tepër, një ekonomi kombëtare që është përsëri e vetëdijshme për detyrat e saj kombëtare dhe që në këtë mënyrë do të bëhej përsëri më efikase në rastin e artikujve të eksportit, mund të mbështetet shumë më tepër në faktin se do të rifitojë besimin e vjetër. Kreditë e ndërmjetme të përkohshme në import dhe eksport janë çështje të shtëpive tregtare dhe bazohen në kredinë e tyre personale.

Tani kjo çështje ka një aspekt tjetër, që është frika nga masat e detyrueshme politike për shkak të pezullimit të pagesës së interesit kombëtar për obligacionet e luftës dhe obligacionet e tjera me interes të Rajhut ose shteteve federale. Edhe kjo është jashtëzakonisht e pamundur pasi këtu bëhet fjalë për kërkesat e interesit të kreditorëve privatë individualë të obligacioneve qeveritare gjermane, për hir të të cilëve vështirë se mund të ndërmerret ndonjë veprim politik. Në fakt, gjithashtu nuk ka ndodhur ende në historinë e falimentimeve shtetërore që një ndërhyrje ushtarake të pasohet kur një shtet pezullon pagesën e interesit të tij. Mendimi i kundërt se, në këtë rast, francezët do të kryenin menjëherë hakmarrje nuk duhet të pranohet në asnjë mënyrë në baza logjike sepse, përndryshe, armiqtë në atë kohë do të duhej të ndërhynin përmes veprimeve ushtarake kundër rënies së markës gjermane. Rënia e monedhës më në fund i privoi kreditorët e huaj nga obligacionet gjermane nga gjithçka. Tani masat tona nuk parashikojnë aspak anulimin e këtyre borxheve të brendshme shtetërore gjermane, por vetëm anulimin e interesit dhe transformimin e obligacioneve në asete bankare. Pagesa në para të gatshme, nga ana tjetër, mund t'u ofrohet menjëherë kreditorëve të huaj.

Si është e mundur që në një rast të tillë, domethënë, kur Z. X. Illinois ose Chicago merr informacionin nga bankieri i tij se qeveria gjermane po i kthen obligacionet e luftës në para të gatshme dhe se kjo shumë i është kredituar llogarisë së tij, ai të zemërohet shumë dhe ta vërë qeverinë e tij në lëvizje kundër Gjermanisë?

Një rezistencë serioze nuk duhet pritur nga asnjë palë nëse një qeveri nacionaliste gjermane do të deklaronte anulimin e interesit nga të gjitha obligacionet me interes, me një transformim të njëkohshëm të këtyre obligacioneve në asete pa interes në bankat shtetërore ose në llogaritë postare të çeqeve.
Për ne është e rëndësishme që, nëpërmjet masave tona, komuniteti të mos dëmtohet, - fakti që rezistenca do të ndërmerret nga ana kapitaliste nuk mund ta kufizojë veprën çlirimtare. Do të shihet pikërisht në rastin e kësaj mase se këtu do të ndodhë një ndarje shpirtrash dhe se falanga e mbyllur e atyre që do të ndiejnë në këtë qeveri masën e një çlirimi dhe

[83] Kur, në fund të vitit 1922, gjermanët u gjetën duke mos i paguar seriozisht drutë dhe qymyrin si dëmshpërblime lufte ndaj Aleatëve, francezët dhe belgët, nën drejtimin e kryeministrit francez Raymond Poincare, pushtuan rajonin industrial të Ruhr-it në janar të vitit 1923. Reagimi gjerman ndaj këtij pushtimi ishte kryesisht një rezistencë pasive, e cila fitoi simpatinë e botës dhe çoi në një "zbutje" të kushteve të dëmshpërblimeve në Paktin Dawes të...
Prill 1924 (shih më sipër f. 94), i cili gjithashtu bëri thirrje për tërheqjen e trupave pushtuese aleate nga Ruhri.

Machine Translated by Google

Çlirimi i punës nga një presion i madh shumë shpejt do të përfshijë të gjithë punëtorët. Vetëm rrethi i bankave dhe bursave dhe ata në rrethin e pensionistëve të vegjël të bllokuar në avantazhet e tyre do të vazhdojnë të qëndrojnë si kundërshtarë të tyre.

Një person që punon nuk ka ndonjë interes të veçantë në faktin se merr nga asetet e tij të përkohshme interesa nga bankat, e aq më pak ka interes të paguajë interesa shumë të larta për kreditë; me paratë e tij si kapital qarkullues, ai dëshiron të punojë dhe të fitojë. Për këtë arsye, të gjithë biznesmenët, pronarët e fabrikave dhe tregtarët do të jenë shumë pak të interesuar në mirëmbajtjen e sistemit kapitalist të interesit. – Kjo bëhet e qartë për këdo që mban mend se interesat qeveritare – siç e kemi treguar më qartë – nxirren vetëm përmes taksave direkte ose indirekte nga të ardhurat e punës së punëtorëve produktivë.

Dikush që e ka këtë njohuri të qartë në mendje nuk mund të lëkundet në asnjë moment, sepse në të vërtetë është thjesht një parim themelor: *që shteti mund të japë vetëm atë që duhet t'ua heqë përsëri qytetarëve të tij në një farë mënyre.*

Interesat për pagesën e interesit të shtetit duhet në të gjitha rrethanat të tërhiqen nga punëtorët prodhues. Asnjë punëtor nuk përjashtohet nga ky parim, aq më pak punëtori manual që nuk ka obligacione me interes në dispozicion. Kjo situatë e godet më rëndë, sepse taksat direkte dhe veçanërisht ato indirekte e prekin më rëndë. Tani, që pikërisht punëtori thirret për taksën përmes taksës direkte mbi të ardhurat në formën e zbritjes së të ardhurave para të gjitha qarqeve të tjera, e ka bërë punëtorin të qartë në lidhje me këto çështje; e njëjta gjë vlen edhe për të gjithë ata që fitojnë paga dhe rroga. Sigurisht, këto qarqe janë shumë më pak të vetëdijshme për taksat indirekte shumë më radikale - megjithëse i ndiejnë ato kryesisht në inflacion, siç u përshkrua në kapitullin mbi "Inflacionin". Taksa indirekte është taksa më josociale. Ajo e rëndon punën në favor të kapitalit të pastër të huasë. Askush nuk mund të tërhiqet prej saj, dhe për këtë arsye shtyp më rëndë atë që ka më pak të ardhura. Nga ana tjetër, taksat indirekte - taksat mbi qymyrin, kripën, shkrepësen, sheqerin, birrën dhe pijet, taksat e transportit personal etj. - nuk i shqetësojnë aspak pronarët e pasurisë së madhe kapitale.

Prandaj, një nga rrethi i punëtorëve që është kundërshtar i një vepre të tillë çlirimtare mund të jetë kjo vetëm nëpërmjet mungesës së njohurive dhe të kuptuarit të këtyre lidhjeve.

Gjëja e fundit dhe më e vështirë me të cilën duhet të merremi ende në këtë kapitull është çështja e heqjes së detyrimeve ndërkombëtare të interesit - me fjalë të tjera, refuzimi i pagesave të mëtejshme të interesit për borxhet e luftës.

Kjo çështje është më e lidhur ngushtë me çështjen historike gjermane, madje është në fakt çështja gjermane në përgjithësi, sepse thotë: A dëshiron kombi gjerman liri apo skllavëri?

Ne e dimë se, në çështje të tilla përfundimtare, vetëm vullneti i vendosur mund të përcaktojë dhe të arrijë fitoren - përgjigjja e kësaj pyetjeje shkon përtej gamës së vëzhgimeve financiare politike. Por është thelbësore që një komb që duhet të përpiqet për lirinë e tij të dijë se skllavëria e tij është në radhë të parë një skllavëri financiare politike, se këtu politika dhe ekonomia janë më të lidhura ngushtë. Por pikërisht kjo është gjëja e re në lidhje me situatën aktuale që ajo drejtohet nga pikëpamjet politike të fuqisë financiare dhe se pikëpamjet politike të fuqisë ushtarake vijnë vetëm në vendin e dytë.

Ne me të vërtetë mund të flasim për epokën mamoniste si për një epokë të re. Zoti Mamon është ngjitur në fronin e kësaj bote. Perandori dhe mbreti përkulen para tij. Parlamentet dhe qeveritë janë shërbëtorët e tij të nënshtruar. Ai ka qenë në gjendje të zgjedhë lëvizje të mëdha - si përpjekja e punëtorëve me pagë për përmirësimin e tyre. Kapitali ndërkombëtar gjithashtu ka bërë

Machine Translated by Google

shtypshkronja të botës të dobishme për qëllimet e saj - pasi ajo e ka bërë veten administrator të pasurisë kulturore dhe falsifikues të çdo arti dhe letërsie kombëtare vendase.

Si bartësit më të shquar të këtij infektimi dhe sundimi mamonist të botës, ne i kemi njohur hebrenjtë dhe kështu rrethi i njohurive tona mbyllet përsëri me çështjen e të gjitha pyetjeve - *çështjen hebraike.*

Zgjidhja e problemit të interesit është zgjidhja e çështjes hebraike. Zgjidhja e problemit të interesit në kuptimin e shpjegimeve tona është thyerja e sundimit botëror hebraik, sepse ajo shkatërron fuqinë e hebraizmit botëror - fuqinë e tij financiare.

Por zgjidhja e problemit të interesit është, për më tepër, në një kuptim konstruktiv, në të njëjtën kohë koha është edhe zgjidhja e çështjes sociale.

Një refuzim i çdo pagese interesi dhe takse për borxhet e luftës do ta vendoste financën ndërkombëtare, ose Francën, përpara çështjes së marrjes nën kontroll të të gjithë administrimit financiar të të gjithë Gjermanisë. Nëse hiqen të gjitha taksat e Rajhut që tani i shërbejnë pagesës së interesit armikut, kjo do të thoshte para së gjithash një shpengim nga shtypja e çmendur tatimore, një vepër e madhe socio-politike me përmasa më të mëdha, dhe armiku do të duhej të përpiqej të zhvillonte administrimin e vet financiar në Gjermani.

Por nëse populli gjerman do ta shihte mbledhësin e taksave francezë ose hebre të ulur në çdo zyrë taksash dhe pensionesh, dhe nëse lopët më të mira do të merreshin nga stallat e fermerëve nga këta shtypës të huaj, atëherë zemërimi dhe indinjata ndoshta do të bëheshin shpejt aq të forta sa një natë do ta fshinte fantazmën e huaj me një fshesë të përgjakshme dhe Gjermaninë do ta çlironte.

Nëse, në përgjithësi, një fuqi ushtarake do të merrte përsipër një ndërmarrje të tillë në shërbim të prandaj, fuqia financiare është ende shumë e dyshimtë.

Perspektivat e vullnetit tonë për çlirim nuk janë aspak aq të pafavorshme sa mund të jenë dukur në fillim - përkundrazi. Herën e parë që Gjermania refuzoi unanimisht dorëzimin e "heronjve të saj të luftës", me këtë "jo" fantazma mori fund.

Tani financat ndërkombëtare me siguri do të kërkojnë metoda të tjera, veçanërisht metodën e bojkotit dhe të gjithë mbytjes së tregut ndërkombëtar. Se nuk do të ketë sukses në këtë të fundit mund të jetë gjithashtu e sigurt, dhe gjithashtu bojkoti i mallrave gjermane do ta drejtonte Gjermaninë, fillimisht vetëm në aktivitetin e saj ekonomik, dhe për një kohë gjithashtu ekskluzivisht, në tregun e saj të brendshëm. Prandaj, edhe këtu do të ishte vetëm detyra e një politike të brendshme të aftë - veçanërisht përmes promovimit bujar në fushën e ndërtimit të banesave - të kapërcejë kohërat kritike dhe t'i përdorë ato për mirëqenien e njerëzve, derisa të përcaktohen shtigjet e reja drejt botës.

Kjo hapje shtigjeve të reja drejt botës do të ndodhë nëpërmjet thyerjes së dominimit hebraik edhe midis kombeve të tjera, sepse rruga e kombeve individuale drejt një ekonomie të shëndetshme kombëtare mund të jetë vetëm nëpërmjet shërimit të tyre nga helmimi i tyre i brendshëm nga helmi hebraiko-mamonist. Atëherë shtigjet natyrore të një tregtie të shëndetshme ndërkombëtare dhe tregtie ekonomike midis kombeve do të hapen vetë - dhe njerëzimi, i çliruar nga shtypja hebraike, do të përjetojë një epokë prosperiteti të paparë - dhe, mbi të gjitha, *Gjermaninë - zemrën e botës!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Versioni 1.0

Botuar në vitin 130 të hixhretit, në Kali Yuga tetor 2018 të
Kalendarit të Krishterë nga Sudetenland Verlag.

Redaktuar nga Einar Birkemann.

Kopertina e përparme e librit është punuar nga Italo.